

Книга #3 от попкултурната сензация
на годината – поредицата **КРОСФАЙЪР**

ОПИЯНЕНА ОТ ТЕБ

световен бестселър автор #1

СИЛВИЯ ДЕЙ

СИЛВИЯ ДЕЙ ОПИЯНЕНА ОТ ТЕБ

Превод: Милена Радева

chitanka.info

След главоломния успех на „Открита пред теб“ и „Отразена в теб“, които се превърнаха в международни бестселъри с първи места в десетки класации по целия свят, Силвия Дей е готова да срещне читателите с продължението. Още преди излизането си „Опиянена от теб“ — третата част от „Кросфайър“, се превърна в едно от най-обсъжданите заглавия в социалните мрежи.

„Изумително и прекрасно е, че историята на Гидиън и Ева докосна толкова много читатели по целия свят. Пътуването беше невероятно и за мен е изключително вълнуващо да споделя «Опиянена от теб» с милионите фенове на «Кросфайър», които очакват излизането на книгата със същото нетърпение като мен“ — казва Силвия Дей.

Силвия Дей е световнопризнат автор на повече от десет романа, оглавявали класациите на New York Times и USA Today. Преди да се посвети изцяло на литературата, американската писателка трупя опит в крайно любопитни и разнообразни поприща — от работа в увеселителен парк до преводачески услуги от руски за Американското военно разузнаване.

Днес Publishers Weekly нарича романите ѝ „вълнуващо приключение“, а Booklist ги определя като „дяволски забавни“. Правата за превод на нейните книги са продадени в повече от трийсет страни в целия свят. Тя е носител на наградата за най-добра книга на RT Book Reviews в категория „Избор на рецензентите“, наградата ЕРРІЕ, Националната награда „Избор на читателите“ и приза на RomCon — Readers' Crown, и е многократен финалист в номинациите за най-престижните американски отличия за любовна литература — RITA.

През 2012 г. Силвия бе номинирана за най-добър автор в наградите на Goodreads, а Amazon отличи творбите ѝ в категория „Любовни романи“. Повече информация за нея и книгите ѝ можете да намерите на официалния сайт <http://sylviaday.com/>, както и в профилите ѝ: <https://facebook.com/AuthorSylviaDay> и <https://twitter.com/SylDay>.

БЛАГОДАРНОСТИ

Благодаря на редакторката Хилъри Соурей за цялата усилена работа по „Опиянена от теб“ и по първите две книги от поредицата „Кросфайър“. Без нея в романите щеше да има някои неясноти, много латински думи, кратки забегки към историческия жаргон и други препятствия, които да отвличат читателите от красивата любов на Гидиън към Ева. Много ти благодаря, Хилъри!

Огромна признателност за моя агент Кимбърли Уейлън и редакторката ми Синди Хуон, които помогнаха да пресъздам магията на Гидиън и Ева, докато пишех тази история. Когато имах нужда от помощ, те винаги бяха до мен. Благодаря ви, Ким и Синди!

Благодаря и на моя пиар Грег Съливан за това, че ме стимулираше да съм организирана, и за огромната му помощ в планирането на програмата ми.

Дължа благодарност и на моя агент в „Си Ей Ей“ — Джон Касир, за целия положен труд и търпението да отговаря на моите въпроси.

Благодарна съм на всички международни издатели, които приемат с невероятен ентузиазъм поредицата „Кросфайър“ и й оказват огромна подкрепа.

Благодаря и на моите читатели! Никога не бих могла да изкажа колко съм признателна за вашето търпение и подкрепа. Благодарна съм, че споделям пътешествието на Гидиън и Ева с вас.

1

Нюйоркските таксиметрови шофьори са уникална порода. Безстрашни до безумие, те натискат педала и се провират през задръстените улици с някакво абсолютно необяснимо спокойствие. Вече се бях научила да се концентрирам върху телефона си, за да не обръщам внимание на колите, с които се разминавахме на сантиметри. Всеки път, когато допуснех грешката да погледна навън, осъзнавах, че с все сила притискам крака си в пода и инстинктивно се опитвам да задействам спирачката.

Но в този момент не се нуждаех от изкуствено отвличане на вниманието. Цялата лепнех от пот след интензивната тренировка по крав мага, а умът ми бе изцяло зает с мисълта за това, което бе направил мъжът, когото обичам.

Гидиън Крос. Дори само името му беше достатъчно, за да изпрати гореща вълна на копнеж през скованото ми и напрегнато тяло. От момента, в който за първи път го видях — от мига, в който погледнах през абсурдно привлекателната му външност и съзрях тъмния и опасен мъж зад нея — усетих силата на онова привличане, което идва, когато си открил изгубената си половина. Нуждаех се от него така, както се нуждаех от ударите на сърцето си, а той се бе изложил на огромна опасност, беше рискувал *всичко*. Заради мен.

Острият звук на клаксона ме върна към действителността.

През стъклото видях блестящата усмивка на съквартиранта си, който ме гледаше от реклама върху автобус. Устните на Кари Тейлър бяха извити в съблазнителна усмивка, а високото му стройно тяло задръстваше кръстовището. Шофьорът на таксито натисна клаксона няколко пъти, като че ли така щеше да разчисти пътя.

Напразно. Нито Кари, нито аз се придвижихме. Той продължаваше да стои полегнал на една страна, гол до кръста и бос, а джинсите му бяха разкопчани така, че се виждаха и ластикът на бельото му, и ясно очертаните коремни мускули. Тъмнокестенявата му

коса беше секси разрошена. А зелените като изумруд очи блестяха палаво.

Изведнъж осъзнах, че ще ми се наложи да пазя ужасна тайна от най-добрия си приятел.

Кари беше връзката ми с реалността, гласът на разума, рамото, на което винаги можех да се облегна — беше ми брат по всички начини, които имаха значение. Мразех мисълта, че трябва да крия от него това, което Гидиън е направил за мен.

Отчаяно исках да говоря за случилото се, да го споделя и да получа помощ в усилията си да го проумея, но знаех, че не мога да се доверя на никого. Дори психоаналитикът ни може да се окаже длъжен да наруши професионалната тайна поради някакви етични или юридически причини.

Отнякъде се появи едър полицай в светлоотразителна жилетка и прикани автобуса да влезе обратно в лентата си с нетърпящ възмущение жест на ръката в бяла ръкавица и настойчиво подвикване. След това ни направи знак да прекосим кръстовището само миг преди светофарът да се смени. Облегнах се назад, обвих ръце около себе си и започнах да се полюшвам.

Пътуването от мезонета на Гидиън на Пето авеню до апартамента ми в Горен Уест Сайд е кратко, но този път ми се стори като цяла вечност. Информацията, която детектив Шели Грейвс от полицейското управление на Ню Йорк бе споделила с мен само преди няколко часа, напълно промени живота ми.

И ме принуди да изоставя човека, с когото *трябваше* да съм в този момент.

Бях оставила Гидиън сам, защото не можех да се доверя на мотивите на Грейвс. Не можех да поема риска да е споделила съмненията си, само за да разбере дали ще отида при него веднага и по този начин ще докажа, че раздялата ни не е нищо друго, освен добре измислена лъжа.

Господи! Бушуващите ми емоции отекваха в бесния ритъм на сърцето ми. В този момент Гидиън се нуждаеше от мен точно толкова, колкото и аз се нуждаех от него, може би дори повече. А аз си тръгнах.

Опустошението в очите му, когато вратите на частния асансьор се затвориха между нас, ме разкъсваше отвътре.

Гидиън.

Таксито зави и спря пред сградата, в която живеех. Портиерът отвори вратата на колата, преди да успея да кажа на шофьора да обърне и да ме върне там, откъдето бях тръгнала. Топлият и влажен августовски въздух нахлу и прогони прохладата на климатика.

— Добър вечер, госпожице Трамел — поздрави портиерът, допря леко два пръста до козирката на фуражката си и търпеливо ме изчака да прибера дебитната си карта.

Приключих с плащането и се опрях на ръката му, докато слизах през задната врата на таксито. Усещах дискретния му поглед към следите от сълзи по лицето ми. Усмихнах се така, сякаш нямах абсолютно никакви проблеми, влязох бързо във фойето и се отправих директно към асансьорите, като по пътя магнах за поздрав на персонала от рецепцията.

— Ева!

Обърнах се и видях стройна brunetka в елегантен костюм с пола да става от дивана във фойето. Тъмната ѝ коса падаше на едри вълни по раменете, по плътните ѝ блестящо розови устни грееше усмивка. Намръщих се. Не я познавах.

— Какво обичате? — попитах, внезапно обзета от тревога.

Долових някакъв хищен блясък в тъмните ѝ очи и това ме накара да застана нащрек. Въпреки че се чувствах ужасно и вероятно изглеждах по същия начин, изпънах рамене и я погледнах право в лицето.

— Диана Джонсън — представи се тя и ми подаде ръка с добре поддържан маникюр. — Репортер на свободна практика.

— Здравейте — поздравих и вдигнах учудено вежди.

— Не ме гледайте така подозрително — засмя се тя. — Бих искала просто да поговорим за няколко минути. В момента работя върху един материал и имам нужда от помощта ви.

— Не ме разбирайте погрешно, но не виждам за какво бих могла да говоря с един репортер.

— Дори за Гидиън Крос ли?

Настръхнах.

— Особено за него.

Като един от двайсет и петте най-богати мъже в света и собственик на главозамайващ брой недвижими имоти в Ню Йорк, Гидиън винаги е представлявал интерес за репортерите. Но фактът, че

ме е изоставил и се е събрал отново с бившата си годеница, също се бе превърнал в новина. Диана скръсти ръце и жестът подчерта бюста ѝ — нещо, което нямаше как да не забележа, тъй като се възрях по-внимателно в нея.

— О, хайде стига — опита се да ме убеди тя. — Няма да споменавам името ти, Ева. Няма да използвам нищо, което да издаде, че източникът си ти. Това е шансът ти да му отмъстиш.

Усетих как в стомаха ми започна да се образува буца. Тя беше точно типът на Гидиън — висока, слаба, с тъмна коса и матова кожа. Толкова различна от мен.

— Сигурна ли си, че искаш да се захванеш с това? — отвърнах тихо. Интуитивно вече бях сигурна, че в някакъв момент от миналото тази жена беше чукала мъжа, когото обичам. — Аз не бих искала да заставам на пътя му.

— Страхуваш ли се от него? — попита тя рязко. — Мен не ме е страх. Парите не му дават право да прави каквото си иска.

Поех въздух дълбоко и бавно и си спомних, че доктор Теранс Лукас, който също беше в конфликт с Гидиън, ми бе казал почти същите думи. И въпреки това дори сега, когато вече знаех на какво е способен мъжът до мен, колко далеч би отишъл, за да ме защити, все още можех да отговоря честно и без всякакво съмнение:

— Не, не се страхувам. Но вече се научих да подбирам битките, с които се захващам. Най-доброто отмъщение е да продължа живота си.

Тя вирна брадичка.

— Не всички имаме късмета някоя рок звезда да ни чака зад кулисите.

— Както и да е.

Въздъгнах мислено, когато я чух да споменава бившето ми гадже Брет Клайн — фронтмен на изгряваща група и един от най-горещите мъже, които някога съм срещала. И той като Гидиън буквално излъчваше сексапил. Но за разлика от Гидиън, той не беше любовта на живота ми. Бях решила никога повече да не нагазвам в онези води.

— Виж какво — започна Диана и извади от джоба на полата си визитна картичка, — много скоро ще стигнеш до заключението, че Гидиън Крос само те е използвал, за да накара Корин Жиро да ревнува и да се върне при него. Обади ми се, когато ти просветне. Ще чакам.

Взех визитката.

— Какво те кара да мислиш, че знам нещо важно, което да споделя?

Пълните й устни се свиха в тънка линия.

— Това, че какъвто и да е бил мотивът на Крос да се захване с теб, ти успя да го докоснеш. Леденият мъж започна мъничко да се топи заради теб.

— Може и така да е, но вече всичко свърши.

— Това не означава, че не знаеш нищо интересно, Ева. Бих могла да ти помогна да решиш какво си заслужава да споделиш с медиите.

— Каква е целта ти?

По дяволите, нямаше да стоя безучастна, докато някой се опитва да вземе Гидиън на прицел. Щом е решила да се захваща с него, щях да направя всичко възможно да ѝ попреча.

— Този мъж има тъмна страна.

— Всички имаме тъмна страна.

Доколко познаваше Гидиън? Какво бе разкрил той пред нея по време на техните... отношения? Ако изобщо е имало такива?

Не бях сигурна дали някога ще дойде момент, когато мисълта, че Гидиън е имал интимни отношения с друга жена, няма да ме кара да изпитвам животинска ревност.

— Защо не отидем някъде да поговорим? — опита се да ме убеди тя.

Хвърлих поглед към служителя на рецепцията, който любезно се преструваше, че не ни забелязва. В момента бях твърде лабилна емоционално, за да се занимавам с Диана, а разговорът с детектив Грейвс не ми даваше мира.

— Може би някой друг път — отвърнах, като нарочно си оставих вратичка. Възнамерявах да държа репортерката под око.

Чад, мъжът, който беше дежурен на рецепцията тази вечер, усети тревогата ми и приближи към нас.

— Госпожица Джонсън точно си тръгваше — обърнах се към него аз и си наложих да се отпусна.

Детектив Грейвс не бе успяла да уличи Гидиън в нищо, една репортерка на свободна практика нямаше да се справи по-добре от нея. За съжаление, много добре знаех колко често и как безпроблемно изтича информация от полицията. Баща ми, Виктор Рейъс, беше ченге

и от него бях чувала много подобни истории. Запътих се към асансьорите.

— Лека вечер, Диана.

— Пак ще се видим — извика тя зад гърба ми.

Влязох в асансьора и натиснах копчето. Вратите се плъзнаха и се затвориха, а аз се отпуснах на перилото. Трябваше да предупредя Гидиън, но не знаех как да се свържа с него, без да бъде проследена. Болката в гърдите ми стана още по-силна. Отношенията ни бяха толкова объркани. Дори не можехме да си говорим.

Слязох на моя етаж и отключих вратата на апартамента, прекосих просторния хол и хвърлих чантата си на един от високите столове в кухнята. Гледката към Манхатън, която се виждаше през високите от пода до тавана прозорци на хола, не предизвика никакви чувства в мен. Бях толкова разтревожена, че изобщо не ме интересуваше къде се намирам. Единственото, което имаше значение в този момент, беше, че не съм с Гидиън.

Докато минавах през коридора, за да стигна до стаята си, чух, че от стаята на Кари се носи приглушена музика. Дали имаше някой при него? И ако е така, кой беше? Най-добрият ми приятел бе решил да опита да поддържа две връзки едновременно — едната с жена, която го приемаше такъв, какъвто е, а другата с мъж, който не можеше да понесе мисълта, че Кари е обвързан с още някого.

Хвърлих дрехите си на пода в банята и се отправих към душа. Докато се сапунисвах, не можех да откъсна мислите си от онези моменти, когато двамата с Гидиън бяхме стояли заедно под душа. При всички тези случаи страстта ни един към друг бе разпалвала изключително еротични преживявания. Толкова много ми липсваше. Имах нужда да усетя докосването, желанието, любовта му. Копнежът ми по всичко това беше непрекъснат глад, който ме гризеше и напрягаше. Нямах представа как ще успея да заспя, когато не знаех кога отново ще имам възможността да поговоря с Гидиън. Трябваше да си кажем толкова много неща.

Увих хавлията около себе си и излязох от банята...

Гидиън стоеше до вратата на стаята ми. При вида му реакцията на тялото ми бе със силата на физически удар. Дъхът ми замря, сърцето ми започна бясно да бие, цялото ми същество бе обзето от

непреодолим стремеж към него. Имах чувството, че от последната ни среща са изминали години, а не само час.

Бях му дала ключ от апартамента, но той бе собственик на цялата сграда. Това му осигуряваше предимството да се добере до мен, без никой да го проследи... също както бе успял да се добере до Нейтън.

— За теб е опасно да си тук — посочих аз.

Това не ми пречеше да трептя от радост, че го виждам. Не можех да откъсна жаден поглед от стройното му широкоплещесто тяло.

Беше облякъл черен анцуг и любимия си суитшърт от университета „Колумбия“ и тези дрехи го караха да изглежда като 28-годишния млад мъж, който беше, а не като милионера магнат, когото светът познаваше. Беше нахлупил ниско над челото си бейзболна шапка, но козирката ѝ не можеше да скрие блестящите му сини очи. В момента тези очи бяха вперени в мен, а чувствените му устни образуваха тънка сурова линия.

— Не можех да не дойда.

Гидиън Крос беше невероятно привлекателен мъж — толкова красив, че хората се спираха и го зяпаха, когато минава. В началото мислех за него като за секс божество и честите му и страстни прояви на мъжественост постоянно доказваха, че съм права, но вече знаех, че е и ранимо човешко същество. И той като мен беше страдал.

Шансът връзката ни да успее беше твърде малък.

Гърдите ми се надигнаха, жадно поглъщайки въздух, тялото ми реагираше на близостта до неговото. Макар да стоеше на няколко метра от мен, не можех да не усещам неудържимото привличане, магнетичното притегляне към другата половина на душата ми. Усещането се беше появило още при първата ни среща, когато и двамата бяхме поразени от неумолимата енергия помежду ни. В началото погрешно бяхме сметнали свирепия взаимен плен за похот, после осъзнахме, че не можем да дишаме един без друг.

Опитах се да възпра порива да изтичам в прегръдките му, където толкова отчаяно копнеех да се озова в момента. Но той беше абсолютно неподвижен, напълно овладял емоциите си. Стоях и с цялото си същество очаквах знак.

Господи, толкова го обичах.

Ръцете му, отпуснати до тялото, се свиха в юмруци.

— Имам нужда от теб.

Усетих как всичко вътре в мен се свива от суровата емоция в тона, дрезгавият му глас беше топъл и плътен.

— Не е необходимо да го казваш с такъв щастлив тон — прошепнах, опитвайки да го подразня, за да разведря настроението, преди да съм се предала напълно.

Обичах го, когато беше див, обичах го, когато беше нежен. Готова бях да го приема по всякакъв възможен начин, но беше минало толкова време... Кожата ми вече потръпваше и се стягаше в очакване, копнеех да усетя ненаситното боготворене на докосването му. Страхувах се от това, което можеше да се случи, ако се нахвърли върху мен с цялата си страст сега, когато толкова копнеех за тялото му. Можехме да се унищожим.

— Убива ме — каза той мрачно — да съм далеч от теб. Да ми липсваш. Имам чувството, че здравият ми разум зависи от теб, Ева. Как очакваш това да ме прави щастлив?

Навлажних сухите си устни с език и той простена така, че ме полазиха тръпки.

— Е... мен поне ме прави щастлива.

Напрежението видимо го напусна. Бил е толкова притеснен как ще реагирам на това, което бе направил за мен. Честно казано, аз също се притеснявах. Дали благодарността, която изпитвах, не показваше, че съм по-извратена, отколкото си признавах?

После си спомних ръцете на доведения ми брат по кожата си... тежестта на тялото, което ме притискаше в леглото... режещата болка между краката, когато ме насилваше отново и отново...

Потръпнах с подновена ярост. Ако радостта от смъртта на този изверг ме прави извратена, така да е.

Гидиън пое дълбоко дъх. Вдигна ръка и притисна областта над сърцето си, сякаш изпитваше болка.

— Обичам те — казах аз и очите ми се напълниха със сълзи. — Толкова много те обичам.

— Ангелче.

Озова се до мен с бързи крачки, пусна ключовете на пода и зарови ръце в мократа ми коса. Трепереше и аз се разплаках, разтърсена от прозрението колко много се нуждае от мен.

Гидиън наведе главата ми така, че да му е удобно, и ме целуна пламенно и властно, езикът му се плъзгаше бавно и дълбоко,

попивайки вкуса ми. Страстта и желанието му се сблъскаха със сетивата ми в мощна експлозия, изстенах и ръцете ми трескаво сграбчиха суитшърта му. Стонът, който се изтръгна от гърдите му, отекна в мен, зърната ми настръхнаха, а по кожата ми преминаха тръпки.

Отпуснах се върху него, избутах шапката му, за да заровя ръце в черната коприна на косата му. Отдадох се изцяло на целувката, поразена от неустоимата ѝ чувственост. От устните ми се откъсна ридание.

— Недей — прошепна той и се отдръпна, за да погали брадичката ми. Погледна ме в очите. — Сърцето ми се къса, когато плачеш.

— Не мога да го понеса. — Потреперих.

В красивите му очи се четеше същата тревога, която изпитвах и аз. Той кимна мрачно.

— Това, което направих...

— Нямам предвид това. Говоря за чувствата ми към теб.

Той потърка върха на носа си в косата ми и нежно плъзна длани по голите ми рамене — длани, които бяха изцапани с кръв, но тази мисъл само ме накара да обичам допира им още повече.

— Благодаря ти — прошепнах аз.

Той затвори очи.

— Господи, когато си тръгна тази вечер... Не знаех дали ще се върнеш отново... дали не съм те загубил...

— И аз имам нужда от теб, Гидиън.

— Няма да се извинявам. Бих го направил отново — заяви той и ме притисна още по-силно. — Алтернативата беше ограничителна заповед, засилена охрана, непрекъснато наблюдение... до края на живота ти. Смъртта на Нейтън беше единствената гаранция за твоята безопасност.

— Ти ме отблъсна. Изолира ме. Ти и аз...

— Винаги ще бъдем заедно. — Той притисна разтворените ми устни с върха на пръстите си. — Всичко свърши, Ева. Не спори за нещо, което не може да бъде променено.

Избутах ръката му.

— *Наистина* ли свърши? Можем ли да бъдем заедно, или ще продължаваме да крием връзката си от полицията? Изобщо има ли

връзка между нас?

Гидиън ме погледна право в очите, не се опита да скрие нищо от мен, остави ме да видя болката и страха му.

— Дойдох тук, за да ти задам точно този въпрос.

— Ако зависи от мен, никога няма да ти позволя да си отидеш — отговорих, без да се поколебая. — Никога.

Ръцете на Гидиън се плъзнаха по врата към раменете ми, оставяйки след себе си гореща диря.

— Имам нужда да вярвам, че е истина — промълви той нежно. — Боях се, че ще избягаш, че ще се уплашиш. От мен.

— Гидиън, не...

— Никога няма да те нараня.

Хванах ластика на анцуга му и започнах да го дърпам, макар че не можех да го помръдна.

— *Знам това.*

Нямах никакво съмнение, че никога не би ме наранил физически, винаги беше така грижовен, толкова внимателен. Но в емоционално отношение методично бе използвал любовта ми срещу мен самата. Опитвах се да примиря в едно абсолютното доверие, че Гидиън винаги е наясно с онова, от което имам нужда, и болката от разбитото сърце, което все още не беше заздравяло.

— Наистина ли? — Той се вгледа внимателно в лицето ми и както винаги се опита да долови онова, което премълчавах. — Ако си отидеш от мен, това ще ме убие, но не бих те задържал, ако знам, че така ще те нараня.

— Не искам да ходя никъде.

Гидиън въздъхна шумно.

— Адвокатите ми ще разговарят с полицията утре, за да разберат накъде вървят нещата.

Извих глава назад и нежно допрях устни до неговите. В момента заговорничехме как да прикрием престъпление и щях да излъжа, ако кажа, че това не ме притеснява, в края на краищата бях дъщеря на полицай, но алтернативата беше толкова ужасна, че дори не ми се мислеше за нея.

— Трябва да съм сигурен, че можеш да живееш с мисълта за това, което съм извършил — каза той нежно и започна да навива косата ми около пръста си.

— Мисля, че мога. А ти?

Устните му отново се притиснаха до моите.

— Мога да преживея всичко, ако ти си до мен.

Плъзнах ръце под суитшърта му и потърсих топлината на златистата му кожа. Усетих твърдите, добре оформени мускули под дланите си, мъжественото му тяло беше изкусително произведение на изкуството. Плъзнах език по устата му и ухапах леко плътната извивка на долната устна? Гидиън изстена. Звукът на удоволствието му се плъзна по тялото ми като милувка.

— Докосни ме — заповяда той, но в тона му се долавяше молба.

— Докосвам те.

Протегна се зад гърба си, хвана ме за китката и дръпна ръката ми. Без всякакъв срам постави дланта ми между краката си и започна да се търка в нея. Пръстите ми обвиха големия му плътен член, а пулсът ми се ускори, когато осъзнах, че не носи никакво бельо под анцуга.

— Господи — прошепнах аз, — толкова много ме възбуждаш.

Сините му очи бяха вперени в лицето ми, бузите му бяха зачервени, а изваяните му устни — полуотворени. Никога не се бе опитвал да прикрие въздействието, което имах върху него, никога не се бе преструвал, че може да контролира реакциите си към мен по-добре, отколкото аз контролирах своите към него. Това правеше властното му поведение в леглото още по-възбуждащо, защото знаех, че и той също като мен е безпомощен пред привличането, което изпитваме.

Усетих стягане в гърдите си. Все още не можех да повярвам, че е мой, че имам правото да го виждам такъв — открит, ненаситен и дяволски секси...

Гидиън дръпна хавлията ми. Пое шумно въздух, когато тя се свлече на пода и аз застанах пред него напълно гола.

— О, Ева!

Гласът му пулсираше от емоции, които извикаха сълзи в очите ми. С рязко движение свали суитшърта си и го хвърли настрана. След това се протегна към мен, пристъпи бавно, удължавайки очакването на мига, когато голите ни тела ще се докоснат. Хвана ме за бедрата, пръстите му неспокойно потрепваха, дишането му беше шумно и ускорено. Зърната на гърдите ми се допряха до него и усещането се разнесе по цялото ми тяло. За миг останах без дъх. Гидиън изръмжа,

притисна ме силно до себе си, краката ми се отлепиха от пода и той ме понесе към леглото.

2

Приземих се по дупе и бедрата ми удариха матрака, отпуснах се по гръб и Гидиън се надвеси над мен. Пъхна ръка под гърба ми, повдигна ме и ме постави по средата на леглото, преди да легне върху мен. Още не бях успяла да се осъзная, когато усетих топлите му и меки устни върху гърдите си, засмукването беше бързо, ненаситно. Обхвана с длан тежката плът и започна собственически да я масажира.

— Господи, колко ми липсваше — простена той.

Усещах топлината му върху студената си кожа, след дългите ноци, прекарани без него, беше толкова приятно да чувствам тежестта на тялото му върху своето.

Обгърнах с крака прасците му, плъзнах ръце под анцуга и стиснах стегнатия му задник. Придърпах го към себе си, надигнах бедра и се опитах да усетя члена му през памучната материя, която ни разделяше. Исках да го почувствам вътре в себе си, за да съм сигурна, че отново ми принадлежи.

— Кажи го — помолих. Имах нужда да чуя думите, които той отричаше като неподходящи.

Гидиън се надигна, погледна ме и нежно отстрани кичура, паднал върху челото ми. После преглътна. Надигнах се и целунах красиво оформените му устни.

— Аз ще го кажа първа — обичам те.

Той затвори очи и целият потръпна. Обви ръце около мен и ме притисна така силно, че спря дъха ми.

— Обичам те — прошепна. — Прекалено много.

Пламенните му думи отекнаха в мен. Скрих лице в рамото му и се заплаках.

— Ангелче — каза той и стисна косата ми в юмрук.

Вдигнах глава и поех устата му, целувката ни имаше соления вкус на сълзите ми. Устните ми трескаво се движеха върху неговите, сякаш ще си тръгне всеки момент и няма да имам възможност да му се наситя.

— Ева, позволи ми... — започна той, взе лицето ми в ръце и вкара езика си дълбоко в устата ми. — Позволи ми да те обичам.

— Моля те, направи го — прошепнах и сплетох пръсти около врата му, за да не позволя да помръдне.

Огромният му възбуден член лежеше върху устните на вулвата ми и леко притискаше пулсиращия ми клитор.

— Не спирай.

— Няма. Не мога.

Обхвана дупето ми с две ръце и ме повдигна с умело движение на бедрата си. Дъхът ми замря от огромното удоволствие, което се разля по тялото ми, напрегнатите и твърди зърна на гърдите ми се допряха до неговите. Възбудата от допира до острите косъмчета беше почти непоносима. Вагината ми се сви в очакване да усети дълбокото проникване на възбудения му пенис.

Ноктите ми оставиха следи по кожата му — от раменете надолу до бедрата му. Гърбът му се изви под грубата ласка, от устните му се изтръгна ниско ръмжене, а той отметна глава, изцяло отдаден на страстта.

— Пак! — заповяда дрезгаво със зачервено лице и леко разтворени устни.

Надигнах се и забих зъби в гърдния му мускул, точно над сърцето. Гидиън изсъска и целият се разтресе.

Не можех да обуздая огромната вълна от чувства, които се надигнаха в мен — трябваше да дам воля на любовта и копнежа, на гнева и страха. И на болката. Господи, болката. Все още я усещах. Исках да се нахвърля върху него. Да го накажа и едновременно с това да му доставя удоволствие. Да го накарам да изпита поне малка част от това, което преживях, когато ме отблъсна.

Прокарах език върху едва забележимите белези, които зъбите ми бяха оставили върху кожата, той раздвижи бедра и членът му се плъзна до отворените ми срамни устни.

— Сега е мой ред — прошепна той заплашително.

Подпря се на една ръка така, че добре оформеният му бицепс изпъкна, и стисна гърдата ми с другата. Наведе глава и обхвана с уста стегнатото зърно.

Устните му горяха, имах чувството, че езикът му е направен от грубо кадифе, което се трие в чувствителната ми кожа. Когато зъбите

му потънаха във възбуденото зърно, извиках, а тялото ми рязко се изви от непоносимата жажда, която прониза същността ми.

Стиснах здраво косата му, възбудата беше толкова силна, че не можех да съм нежна. Краката ми се обвиха около него и го притиснаха силно — отчаяна реакция на необходимостта да си го върна. Да го притежавам. Да го направя отново свой.

— Гидиън — простенах.

Слепоочията ми бяха мокри от сълзите, гърлото ми беше стегнато и болеше.

— Тук съм, ангелче — прошепна той, докато си прокарваше път към другата гърда с целувки.

Палавите му пръсти нежно подръпваха влажното зърно, което устните му току-що бяха изоставили, той започна нежно да го притиска, докато не издържах и се надигнах към ръката му.

— Не се опитвай да се бориш с мен. Остави ме да те обичам.

В този момент осъзнах, че дърпам косата му, опитвах се да го отблъсна от себе си и едновременно с това се стремях да съм колкото е възможно по-близо до него. Гидиън ме беше хванал като в клетка, прелъстяваше ме с прекрасното си мъжествено тяло и с интимното знание за всеки детайл от моето собствено. А аз се предавах. Гърдите ми тежаха, вагината ми бе влажна и набъбнала в очакване. Ръцете ми се движеха неспокойно, а краката ми бяха обхванали ханша му.

Въпреки това той се отдръпваше все по-далече от мен, устните му, долепени до стомаха ми, шептяха изкусителни думи.

— Толкова много ми липсваше... имам нужда от теб... трябва да те имам...

Усетих нещо топло и мокро върху кожата си, погледнах надолу и видях, че и той плаче, прекрасното му лице бе раздрано от същия прилив на емоции, с който се борех и аз.

Докоснах бузата му с треперещи пръсти, опитах да избърша сълзите му, но те се появяваха отново в мига, в който ги изтрия. Притисна лицето си в дланта ми и простена с тъга, която не бях в състояние да понеса. Можех да се справя със собствената си болка по-лесно, отколкото с неговата.

— Обичам те — напомних му аз.

— Ева.

Надигна се и застана на колене, плътният му възбуден член се огъна под собствената си тежест.

Усетих как цялата се напрегнах, желях го толкова ненаситно. Едрото му тяло бе изваяно от твърди като скала прецизно оформени мускули, загорялата му кожа блестеше от пот. Всичко в него беше толкова властно и елегантно, всичко, освен пениса му, който бе откровено първичен с широкия си корен и множеството изпъкнали вени под кожата. Скротумът му също беше огромен и тежък. Гидиън приличаше на статуя, не по-малко красива от Давид на Микеланджело, но с много по-еротично излъчване.

Гидиън Крос наистина беше създаден, за да чука жените до пълно побъркване.

— Мой — казах дрезгаво, изправих се и грубо притиснах тяло в неговото. — Само мой.

— Ангелче.

Целуна ме грубо и страстно. Повдигна ме леко и ни обърна така, че да опре гръб в таблата на леглото и да ме сложи отгоре си. Телата ни се плъзнаха едно върху друго, хлъзгави от потта.

Ръцете му ме опипваха навсякъде, мускулите му извиваха тялото му нагоре, също както аз се бях извивала преди малко. Взех лицето му в ръце и пуснах език в устата му, опитвах се да задоволя жаждата си да го притежавам.

Той протегна ръка между краката ми и пръстите му нежно се плъзнаха по вулвата ми. Започна да гали клитора и да описва кръгообразни движения около пулсиращия ми отвор. Притиснах устни в неговите и започнах да стена и да движа бедрата си. Докосваше ме бавно и спокойно, постепенно усилваше възбудата ми, а целувката му ставаше все по-дълбока, докато накрая буквално ме чукаше в устата с език.

Не можех да дишам от удоволствие, цялото ми тяло се разтрепери, когато усетих как дългият му среден пръст прониква в мен. Дланта му се търкаше в клитора, а върхът на пръста му опипваше чувствителните точки вътре. Другата му ръка стисна бедрото ми и така ме задържа на едно място и ограничи движенията ми.

Изглеждаше така, сякаш Гидиън напълно контролира ситуацията, съблазняването му беше прецизно до съвършенство, но забелязах, че трепери по-силно от мен, а гърдите му бурно се надигат.

Звуците, които се изтръгваха от него, бяха изпълнени с разкаяние и настойчива молба.

Отдръпнах се назад, поех члена му с две ръце и го стиснах здраво. И аз познавах отлично тялото му, знаех от какво има нужда и какво желае. Започнах да движа ръката си от корена към върха и върху широката главичка на пениса му се появи първата капка предеякулационна течност. Той изпъшка и се отпусна назад върху таблата на леглото, а пръстът му вътре в мен се изви. Погледът ми бе прикован от плътната капка, която се плъзна надолу по члена му и се задържа върху най-горната част на юмрука ми.

— Спри — промълви задъхано той. — Ще свърша.

Прокарах ръката си отново, устата ми се изпълни със слюнка, когато видях как от върха на пениса му се отдели още малко семенна течност. Бях диво възбудена от удоволствието му и от факта, че съм в състояние да влияя толкова силно на толкова сексуално създание като него.

Той изруга и извади пръста си от мен. Сграбчи бедрата ми и ме накара да пусна члена му. Дръпна ме, първо напред към себе си, после надолу, повдигна бедра и вкара огромния си член в мен.

Извиках и го стиснах за раменете, усетих спазъма от дълбокото проникване.

— *Ева.*

Челюстта и шията му се напрегнаха и той започна да свършва, като се изпразваше с все сила в мен.

Спермата му ме овлажни отвътре и ме отвори, вагината ми поглъщаше пулсиращия му член, докато не усетих, че ме изпълва докрай. Забих нокти в стоманените му мускули и отворих уста, за да поема въздух.

— Поеми го — изрече той и ме премести така, че да вкара члена си докрай и да запълни и малкото останало свободно място в мен. — Вземи ме целия.

Изстенах, с удоволствие посрещнах познатото изтръпване, което изпитвах винаги, когато той проникваше така дълбоко. Оргазмът дойде неочаквано, извих гръб, докато горещото удоволствие бушуваше в мен.

Инстинктът ми се задейства, ханшът ми се раздвижи, бедрата ми започнаха да се стягат и отпускат, а съзнанието ми се фокусира изцяло

върху този миг — мига, в който си връщах обратно мъжа, когото обичах. Връщах обратно сърцето си.

Гидиън се подчини на нуждите ми.

— Точна така, ангелче — окуражи ме той с дрезгав глас, членът му все още бе напълно твърд, сякаш не бе изживял разтърсващ оргазъм само преди няколко секунди.

Отпусна ръце встрани. Пръстите му здраво стиснаха завивката. Бицепсите му се свиваха при всяко движение. Стомахът му се напрягаше всеки път, когато членът му навлизаше докрай, а стегнатите мускули блестяха от потта. Тялото му действаше като добре смазана машина, която експлоатирах безмилостно.

Позволяваше ми да го правя. Отдаваше ми се изцяло.

Поклацах бедрата си и си доставях удоволствие, шепнейки името му. Вагината ми пулсираше ритмично, следващият оргазъм идваше с неочаквана бързина. Замаях се, сетивата ми бяха преситени.

— Моля те — проплаках аз. — Гидиън, моля те.

Той обхвана тила и кръста ми и ме плъзна надолу, така че и двамата легнахме хоризонтално върху леглото. Притисна ме здраво, задържа ме неподвижна и с мощни тласъци започна да прониква в мен... отново и отново. Не можех повече да устоя на триенето на плътния му пенис в мен. Разтресох се неистово и свърших отново, забивайки нокти в гърба му.

Неочаквано Гидиън ме последва, притисна ме толкова силно в прегръдките си, че едва си поемах въздух. Издиша шумно и въздухът изпълни парещите ми дробове. Бях абсолютно беззащитна, напълно обладана от него.

— Господи, Ева! — простена той и зарови лице във врата ми. — Нуждая се от теб. Толкова много.

— Миличък!

Прегърнах го силно. Все още ме беше страх да го изпусна от ръцете си.

* * *

Премигнах, вперила поглед в тавана, и осъзнах, че съм заспала. В този миг ме обзе паника, изпитах ужас, че се пробуждам от

прекрасен сън и се озовавам в кошмарната действителност. Надигнах се бързо, жадно опитах да вкарам глътка въздух в болезнено стегнатите си гърди.

Гидиън.

Почти се разплаках, когато открих, че лежи до мен и диша дълбоко и равномерно през полуотворени устни. Любимият мъж, който бе разбил сърцето ми, се беше върнал при мен.

Господи...

Облегнах се назад и опрях гръб в таблата на леглото, наложих си да се отпусна и да се наслажда на рядкото удоволствие да го наблюдавам, докато спи. Когато не го контролираше, лицето му се преобразяваше и ми напомняше колко млад е всъщност. Лесно забравях този факт, когато беше буден и излъчваше силата на огромната си воля, която буквално ме бе накарала да падна по задник първия път, когато го видях.

Отстраних нежно гарвановочерните кичури коса от бузите му и забелязах, че около очите и устата му са се появили нови бръчици. Освен това беше отслабнал. Раздялата ни му се беше отразила тежко, но той бе успял да го прикрие толкова добре. Или може би в моите представи беше идеален и безупречен?

Аз изобщо не бях успяла да скрия колко съкрушена се чувствах. Мислех, че всичко между нас е свършено, и всеки, който ме погледнеше, можеше да го разбере, а Гидиън всъщност бе разчитал точно на това. Беше го нарекъл „правдоподобно опровержение“. Аз го наричах „Ад“ и щях да продължавам да живея в него, докато не спрем да се преструваме, че сме разделени.

Обърнах се леко, подпрях глава с ръка и започнах внимателно да изучавам този опасен мъж, който споделяше леглото ми. Беше прегърнал възглавницата си, така че се виждаха добре очертаните му бицепси и мускулестият гръб, набразден от следите на ноктите ми. Бях го стискала и за задника, невъобразимо възбудена от усещането за движението на мускулите му, докато ме чукаше неуморно, плъзгайки дългия си penis дълбоко в мен.

Отново и отново...

Раздвижих неспокойно крака, усетих как в тялото ми отново се надига желание. Въпреки цялата си цивилизована изисканост, на затворени врати Гидиън беше истинско диво животно; любеше ме така,

че всеки път напълно разголвах душата си. Когато ме докосваше, нямах никакви защитни сили, не можех да устоя на упойващото удоволствие да разтворя бедрата си за такъв мъжествен и страстен любовник...

Той отвори очи и ясносините му ириси както винаги ме оставиха без дъх. Хвърли ми бърз прелъстителен поглед, от който пулсът ми се ускори.

— Хмм... Пак изглеждаш така, сякаш чакаш да бъдеш изчукана — промърмори той.

— И това е така, защото ти си идеален за чукане — не му останах длъжна аз. — Да се събудя до теб в леглото, е все едно да разопаковам подаръци в коледната сутрин.

Устните му се извиха в усмивка.

— За твоє улеснение аз вече съм разопакован. И не се нуждая от батерии.

Гърдите ми се стегнаха от ужасен копнеж. Обичах го прекалено много. Непрекъснато се тревожех от мисълта, че няма да успея да го запазя. Той беше нещо рядко и безценно, мечта, която се опитвах да задържа в ръцете си. Въздъгнах.

— Знаеш ли, че си невъобразима вкуснотия за всяка жена. Толкова си сладък, че лигите ми потичат...

— Млъквай.

Обърна се, придърпа ме и се настани върху мен, преди да разбере какво точно се случва.

— Червив съм с пари, а ти ме искаш само заради тялото ми.

Вдигнах поглед, не можех да не се възхитя на начина, по който черната коса обграждаше прекрасното му лице.

— Искам сърцето, което се крие в това тяло.

— Твое е.

Обви ръцете си около мен и преплете краката си в моите, острият косъмчета по краката му възбуждаха свръхчувствителната ми кожа. Не можех да помръдна. Бях обладана. Беше толкова приятно да усещам горещото му твърдо тяло върху своето. Въздъгнах, чувствах как малка част от ужасните колебания ме напускат.

— Не трябваше да заспивам — каза той тихо.

Погалих косата му. Беше прав, кошмарите и атипичната сексуална парасомния, от която страдаше, правеха спането с него

опасно. Понякога атакуваше физически насън и ако бях прекалено близо, ставах жертва на яростта, която крие в себе си.

— Въпреки това се радвам, че го направи.

Хвана китката ми, притегли пръстите ми до устните си и ги целуна.

— Имаме нужда от време заедно, в което не се налага непрекъснато да се страхуваме.

— О, господи! За малко да забравя. Диана Джонсън беше тук тази вечер.

Съжалих в момента, в който изрекох думите, защото те моментално издигнаха невидима стена между нас. Гидиън премигна и в същата секунда топлотата в погледа му изчезна:

— Пази се от нея. Тя е репортер.

Прегърнах го:

— Решила е да те унищожи.

— Ще трябва да се нареди на опашка.

— Защо толкова се интересува от теб? Тя е на свободна практика. Никой не ѝ е възложил теб за задача.

— Остави тази тема, Ева.

Подразни ме начинът, по който искаше да прекрати разговора.

— Знам, че си я чукал.

— Не, не знаеш. И по-добре съсредоточи вниманието си върху факта, че в момента се каня да чукам теб.

Вече бях напълно убедена в предположението си. Освободих се от прегръдката му и се отдръпнах.

— Излъга ме.

Той се дръпна назад, сякаш го бях зашлевила.

— Никога не съм те лъгал.

— Каза ми, че откакто си ме срещнал, си правил повече секс, отколкото през последните две години взети заедно. Но пред доктор Питърсън заяви, че си правил секс два пъти седмично. Кое от двете е вярно?

Гидиън се обърна по гръб и погледна намръщено към тавана.

— Трябва ли да говорим за това сега? Точно тази вечер?

Езикът на тялото му беше толкова напрегнат и отбранителен, че раздражението ми от опита да смени темата на мига се изпари. Не исках да се карам с него, особено за минали неща. Единствено

настоящето и бъдещето имаха значение. Трябваше да му имам доверие, че ще ми бъде верен.

— Не, не трябва — отговорих тихо, обърнах се настрани и поставих ръка върху гърдите му.

Щом слънцето изгрее, отново щяхме да се преструваме, че между нас няма нищо. Нямах представа още колко дълго ще се наложи да поддържаме тази илюзия и кога отново ще сме заедно.

— Просто исках да те предупредя, че е започнала да рови около теб. Пази се от нея.

— Доктор Питърсън ме попита за сексуалните ми преживявания, Ева — каза той сухо, — което поне според мен не означава непременно чукане. Тогавя не мислех, че някой ще си направи труда да види разликата между двете. Ще ти го кажа съвсем ясно — водех жени в онази хотелска стая, но невинаги ги чуках. Всъщност по-скоро беше изключение.

Представих си бърлогата му за секс — апартамент, пълен с всякакви секс играчки, в един от многото хотели, които притежаваше. Слава богу, вече я беше освободил, но аз никога нямаше да я забравя.

— Може би е по-добре да не говорим за това.

— Ти отвори темата — отвърна остро той. — Сега ще трябва да ме изслушаш.

— Прав си — въздъхнах.

— В миналото имаше моменти, когато не можех да понасям да остана сам със себе си, но едновременно с това не ми се разговаряше. Не исках дори да *мисля*, камо ли да изпитвам каквито и да било чувства. Имах нужда да се разсея, като насоча вниманието си към някой друг, а използването на онази ми работа изглеждаше твърде обвързващо. Можеш ли да ме разбереш?

За съжаление, можех. Спомних си случаи, когато и аз съм падала на колене пред някой мъж, само за да престана да мисля за известно време. Нямаше нищо общо с любовната игра и правенето на секс.

— Тя от жените, които си чукал, ли е? — беше ми неприятно да задам този въпрос, но така или иначе трябваше да го изясним.

Той извърна глава и ме погледна.

— Веднъж.

— Сигурно за нея е било страхотно преживяване, че да се чувства така наранена.

— Не знам — измърмори той. — Не си спомням.

— Пиян ли беше?

— Не. Господи! — възкликна той и потърка лицето си. — Какво, по дяволите, ти каза?

— Нищо специално. Просто спомена, че имаш „тъмна страна“. Предположих, че става въпрос за секс, но не я попитах за никакви подробности. Държеше се така, сякаш между нас има нещо общо, защото и двете сме били зарязани от теб. Нещо като „Клубът на изоставените от Гидиън“.

— Не бъди злобна — каза той и ме изгледа студено. — Не ти подхожда.

— Ей! — отвърнах намръщено. — Съжалявам. Не исках да се държа като абсолютна кучка. Само малко. Мисля, че при тези обстоятелства имам право.

— Какво, по дяволите, очакваш да направя, Ева? Дори не знаех, че съществуваш. — Гласът на Гидиън стана по-дълбок и по-груб. — Ако знаех, че си там някъде, щях непременно да те открия. Нямах да се бавя и минута. Но не знаех, че съществуваш, затова се задоволявах с каквото ми падне. Ти също си го правила. И двамата сме си губили времето с неподходящи хора.

— Да, така е. Били сме пълни глупаци.

Настъпи тишина.

— Сърдиш ли се?

— Не, всичко е наред.

Той ме изгледа изненадано.

— Тъкмо беше готов да се скараме, нали? — засмях се. — Ако искаш, може и да го направим. Но аз лично се надявах пак да ме изчукаш.

Гидиън плъзна тялото си върху моето. Усетих остра болка в гърдите си, когато видях облекчението и благодарността, изписани по лицето му. Напомниха ми колко много значи за него да му вярват, че казва истината.

— Различна си — промълви той и докосна лицето ми.

Разбира се, че бях различна. Мъжът, когото обичах, беше извършил убийство заради мен. Много неща губеха значението си след подобна саможертва.

3

— Ангелче.

Усетих аромата на кафе още преди да отворя очи.

— Гидиън?

— Да.

— Ако все още няма седем, направо ще ти сритам задника. — Тихият му смях ме накара да потръпна от удоволствие.

— Рано е, но трябва да поговорим.

— Така ли?

Отворих първо едното си око, после и другото, за да мога напълно да се насладя на костюма от три части, който бе облякъл. Изглеждаше толкова апетитно, че ми идваше да го сваля от тялото му — със зъби. Гидиън се настани на ръба на леглото, беше истинско олицетворение на изкушението.

— Преди да тръгна, искам да се уверя, че всичко между нас е наред.

Седнах и се облегнах на таблата, не направих никакво усилие да прикрия гърдите си, защото знаех, че разговорът неизбежно ще се завърти около бившата му годеница. Когато се наложеше, можех да играя мръсно.

— Ще имам нужда от кафе за този разговор.

Гидиън ми подаде чашата и погали зърното ми с върха на пръста си.

— Толкова си красива — промърмори той. — Всеки сантиметър от тялото ти.

— Опитваш се да ме разсееш ли?

— Ти ме разсейваш. При това много успешно.

Възможно ли беше и той да е толкова заслепен от външността ми, колкото бях аз от неговата? Тази мисъл ме накара да се усмихна.

— Липсваше ми усмивката ти, ангелче.

— Чувството ми е познато.

Всеки път, когато се виждахме и той не ме даряваше с усмивка, беше нов разрез в сърцето ми, докато накрая започна да кърви непрекъснато. Дори сега все още чувствах ехото на болката при спомена за тези случаи.

— Къде беше скрил костюма, шефе? Знам, че не е бил в джоба на анцуга ти.

Смяната на дрехите отново го бе превърнала в могъщия успешен бизнесмен. Костюмът беше ушит по поръчка, а ризата и вратовръзката идеално си пасваха. Дори ръкавелите му блестяха с дискретна елегантност. И въпреки това дългата черна коса, която стигаше до яката на ризата му, предупреждаваше, че далеч не е безобиден.

— Това е едно от нещата, за които трябва да поговорим — заяви той, изправи се, но продължи да ме гледа топло. — Нанесох се в съседния апартамент. Ще трябва да направим така, че възобновяването на отношенията ни да изглежда бавно и постепенно, затова през по-голямата част от времето ще се постарая хората да си мислят, че живея в мезонета, но ще прекарвам колкото се може повече време в ролята на твоя нов съсед.

— Мислиш ли, че е безопасно?

— Аз не съм заподозрян, Ева. Полицията дори не проявява интерес към мен. Имам желязно алиби и видимо нямам никакъв мотив. Сега с поведението си просто ще покажем известно уважение към детективите и няма да подценяваме интелигентността им. Ще им помогнем да оправдаят решението, че са стигнали до задънена улица.

Отпих от кафето, исках да спечеля известно време, за да обмисля думите му. Може би в този момент опасността не бе надвиснала над главата му, но тя се криеше в самото деяние, което бе извършил. Чувствах тежестта ѝ, въпреки че той правеше всичко възможно да ме успокои.

Но двамата се опитвахме отново да намерим път един към друг и инстинктивно усещах нуждата му да повярва, че ще преодолеем напрежението и раздялата от последните седмици.

Съвсем съзнателно се опитах да отговоря закачливо.

— Значи бившето ми гадже ще живее на Пето авеню, а аз ще си имам страхотен нов съсед, с когото да се забавлявам? Звучи доста примамливо.

Гидиън вдигна вежди.

— Роли ли искаш да разиграваме, ангелче?

— Искам да си доволен — признах съвсем откровено. — Искам да откриеш в мен всичко, което си търсил в другите жени, с които си бил.

Жени, които е водил в онази бърлога, пълна със сексиграчки.

В очите му гореше леден син огън, но гласът беше равен и спокоен:

— Не мога да откъсна ръце от теб. Това трябва да е достатъчно, за да се убедиш, че не се нуждая от никоя друга.

Наблюдавах го, докато се изправя. Взе чашата от ръцете ми и я остави на нощното шкафче, след това хвана края на завивката, отметна я с рязко движение и ме остави гола.

— Смъкни се надолу — нареди ми. — Разтвори крака.

Усетих, че пулсът ми се ускорява, докато изпълнявам заповедта му, плъзнах се по гръб и разтворих бедра. Изпитах инстинктивно желание да се загърна, проникателният му поглед ме караше да се чувствам незащитна и уязвима, но успях да устоя на инстинкта си. Нямах да е честно, ако не признаех, че беше ужасно въздействащо да лежа пред него напълно гола, докато той стои облечен в един от своите дяволски секси костюми. Това мигновено го поставяше във властова позиция, което си беше сериозен афродизиак за мен.

Гидиън мушна пръст между срамните ми устни и леко погъделичка клитора ми.

— Тази прекрасна катеричка е само моя.

Стомахът ми потрепери, когато чух дрезгавата нотка в гласа му. Обхвана вулвата ми в шепа и ме погледна право в очите.

— Аз съм много властен човек, Ева, сигурен съм, че вече си го забелязала.

Потръпнах, когато пръстът му отново започна да описва кръгови движения около отвора ми.

— Забелязала съм го.

— Ролеви игри, връзване, превозни средства и различни места... Нямам търпение да опитам всичко това с теб.

Очите му блестяха, когато мъчително бавно плъзна пръста си в мен. Издаде нисък ръмжащ звук и прехапа долната си устна, сладострастният му поглед подсказваше, че е усетил спермата си

вътре. Усещането, че прониква в мен и нежно ме задоволява, ме остави безмълвна за миг.

— Това ти харесва — промълви той тихо.

— Мммм...

Пръстът му навлезе по-дълбоко.

— Проклет да съм, ако позволя някакви пластмасови, метални, стъклени или кожени предмети да те накарат да свършиш. Вибраторът ти и всякакви подобни неща ще трябва да си намерят други забавления.

По кожата ми премина гореща вълна. Той разбираше.

Наведе се над мен, подпря ръка на матрака и допря устни до моите. Палецът му притискаше клитора ми и ловко ме масажиреше отвън и отвътре. Удоволствието, което изпитвах от допира, се разля по тялото ми, стегна стомаха и накара зърната ми да настръхнат. Обхванах голите си гърди с ръце и започнах да ги стискам, усещах как набъбват под пръстите. Докосването и желанието му ми действаха като магия. Как изобщо бях живяла без него?

— Болезнено се нуждая от теб — каза той с дрезгав глас. — Непрекъснато те желая. Само щракваш с пръсти и вече съм твърд. — Прокара език по долната ми устна и пое дъха, който излизаше от мен на пресекулки. — Когато свършвам, го правя за теб. Заради теб, заради твоята уста, заради ръцете и ненаситната ти малка катеричка. Ще бъде така и при теб. Моят език, моите пръсти, моята сперма вътре в теб. Само ти и аз, Ева. Без задръжки. Истински.

Нямах никакво съмнение, че когато ме докосва, бях в центъра на света му, бях единственото нещо, което виждаше и за което си мислеше. Но не можехме да поддържаме тази физическа връзка непрекъснато. Трябваше някак да се науча да вярвам в това, което *не виждах* между нас.

Тялото ми започна безсрамно да се гърчи, докато се плъзгах нагоре-надолу по пръста му. Гидиън вкара и показалеца си в мен, а аз забих пети в матрака и извих гръб, за да посрещна всяко негово движение.

— Моля те.

— Аз ще съм единствената причина за това очите ти да стават унесени и замечтани, не някаква играчка.

Захапа ме леко за брадичката и после се насочи към гърдите, като избута с устни ръцете ми. Обхвана зърното ми и леко заби зъби в него, устните му обгърнаха нежното връхче и започнаха бавно да го смучат. Болката, която предизвика, ме прониза като игла, желанието ми нарасна от усещането, че между нас има пропаст — нещо, което все още не сме осъзнали и решили.

— Още — изхълцах, копнеейки за неговото удоволствие толкова, колкото и за своето собствено.

— Винаги — измърмори той и се усмихна палаво, допрял устни до кожата ми.

Изстенах от безсилие:

— Искам да те усетя в мен.

— Така и трябва да е.

Езикът му се премести върху зърното на другата ми гърда и започна да се движи и да го гъделичка, докато то болезнено се възбуди в очакване да бъде засмукано.

— Трябва да желаяш мен, ангелче, а не оргазма. Трябва да желаяш *мое* тяло, *моите* ръце. Накрая не би трябвало да си в състояние да свършиш, ако не усещаш допира на кожата ми.

Кимнах енергично, устата ми бе твърде пресъхнала, за да говоря. Възбудата ми нарастваше все повече, усиливаше се с всяко движение на палеца на Гидиън върху клитора ми и с всяко проникване на пръстите му в мен. Сетих се за вибратора и си помислих, че ако в този момент Гидиън спре да ме докосва, нищо нямаше да е в състояние да ме доведе оргазъм. Страстта ми бе насочена към него, желанието ми се подклаждаше от неговото желание към мен.

Бедрата ми се разтресоха.

— Ще свърша.

Красивите му меки устни нежно докоснаха моите. Любовта, която долових в тази целувка, беше силата, която ме тласна отвъд ръба. Извиках и мощният оргазъм ме разтърси цялата. Продължих да стена, докато тялото ми се тресеше. Мушнах ръце под сакото на Гидиън, обвих ги зад гърба му, придърпах го към себе си и го целувах, докато удоволствието постепенно отзвуча.

Той облиза пръсти, за да усети вкуса ми, и прошепна:

— Каж ми за какво си мислиш.

Опитах се съзнателно да успокоя пулса си.

— Не мисля. Просто искам те гледам.

— Невинаги ме гледаш. Понякога затваряш очи.

— Така е, защото обичаш да говориш в леглото, а гласът ти е толкова секси. — Споменът за болката ме накара да преглътна тежко. — Обичам да те слушам, Гидиън. Трябва да съм сигурна, че те карам да се чувстваш толкова добре, колкото и ти мен.

— Искам да ме смучеш — прошепна той. — Накарай ме да свърша за теб.

Плъзнах се бързо от леглото и се протегнах нетърпеливо към ципа на панталона му. Възбуденият му пенис беше твърд и плътен. Освободих го, като вдигнах краищата на ризата и свалих боксерките му. Огромният член падна тежко в ръцете ми, върхът на главичката му вече блестеше. Облизах с език това доказателство за възбудата му, обичах начина, по който успяваше да се контролира, способността да задържа собственото си желание, за да задоволява първо моето.

Гледах го в очите, докато устните ми се плъзгаха по меката му като кадифе главичка. Видях как устните му леко се разтварят, докато поема въздух, а клепачите му натежават от удоволствие. — Ева. — Премреженият му поглед изгаряше лицето ми. — Ааа... Да. Точно така. Господи! Обичам устата ти.

Похвалата ми подежда окуражаващо. Поех члена му колкото се може по-навътре. Обичах да правя това, обожавах неповторимия вкус и аромата му. Прокарах устни по цялата дължина, като го смучех леко. Боготворях го. Не се чувствах неудобно от факта, че обожавам мъжествеността му — напълно си го бях заслужила.

— Това ти доставя удоволствие — каза той с дрезгав глас и прокара пръсти през косата ми. — Точно толкова, колкото и на мен.

— Повече. Мога да го правя часове наред. Ще те чакам да свършваш отново и отново.

От гърдите му се изтръгна нисък, гърлен звук.

— Мога да го направя. Никога няма да ти се наситя.

Проследих с върха на езика си една пулсираща вена от основата до главичката на члена му, след това отново го поех в устата си, извих глава назад, седнах на пети, опрях ръце в коленете си и изцяло му се отдадох.

Гидиън сведе поглед надолу, очите му светеха от страст и нежност.

— Не спирай.

Той разкрачи крака. Плъзна члена си дълбоко в гърлото ми, след това го отдръпна назад и върху езика ми остана бяла следа от семенна течност. Преглътнах, наслаждавайки се на богатия плътен вкус. Той изпъшка и обхвана главата ми с ръце.

— Не спирай, ангелче. Смучи ме, докато свърша.

Засмуках го и заедно открихме ритъма, *нашия* ритъм, в който сърцата ни, дъхът ни и стремежът ни към удоволствие се сляха в едно. Понякога двамата прекалено много се анализирахме и това ни създаваше неприятности, но телата ни никога не грешаха. Когато се докосвахме, и двамата знаехме, че се намираме на единственото място, на което искаме да сме, и с единствения човек, с когото искаме да сме.

— Толкова ми е хубаво — промълви той през стиснати зъби. — О, господи, караш ме да свърша.

Членът му набъбна в устата ми. Гидиън стисна косата ми в юмрук, тялото му се разтресе и той започна мощно да се изпразва.

Изруга, а аз запрегльщах. Спермата му излизаше на плътни горещи тласъци и изпълваше устата ми, сякаш през изминалата нощ не се бе изпразвал няколко пъти. Когато свърши, бях задъхана и цялата треперех. Той ме изправи на крака, приближи се до леглото и се отпусна тежко върху него, като ме притискаше в себе си. Гърдите му тежко се надигаха, докато ръцете му грубо ме дърпаха още по-близо до него.

— Не точно това имах предвид, когато ти донесох кафето — каза той и ме целуна бързо и силно по челото. — Но не се оплаквам.

Гушнах се в него, преливаща от благодарност, че отново го държа в ръцете си.

— Хайде да избягаме от работа и да наваксаме пропуснатото.

Смехът му беше дрезгав след оргазма. Задържа ме известно време в прегръдката си, прокараваше пръсти през косата ми и нежно галеше раменете ми.

— Сърцето ми направо се късаше — започна той тихо, — когато виждах колко си наранена и гневна. Когато знаех, че ти причинявам болка и че се отдалечаваш от мен... И за двама ни беше ад, но не исках да поема риска някой да те заподозре.

Замръзнах. Не бях помислила за тази възможност. Можеше да се предположи, че аз съм мотивът Гидиън да извърши убийство. И беше

логично да се заключи, че съм знаела за извършеното престъпление. Пълното неведение, в което бях оставена, не беше единствената ми защита. Гидиън се бе погрижил да имам и желязно алиби. Винаги се опитваше да ме предпази, независимо какво му струваше. Той се отдръпна.

— Оставил съм в чантата ти мобилен телефон с предплатени минути. Програмиран е така, че да можеш веднага да се свържеш с Ангъс. Ако искаш да ми съобщиш нещо, това е начинът да достигнеш до мен.

Ръцете ми се стегнаха в юмруци — за да се свържа с гаджето си, трябваше да се обадя на шофьора му.

— Отвратително е.

— Знам. Сега най-важното нещо в живота ми е да разчистя пътя обратно към теб.

— Не е ли опасно за Ангъс да го използваме за връзка?

— Той е бивш служител на МИ 6. За него тайните телефонни разговори са детска игра. — Гидиън замълча за миг, после добави: — Пълна откритост, Ева, мога да те проследя чрез този телефон и възнамерявам да го правя.

— *Какво?*

Измъкнах се от леглото и се изправих. Мислите ми подскачаха между МИ 6 — британските тайни служби, и възможността телефонът ми да бъде проследен. Колебаех се с кое да се захвана първо.

— Няма да стане.

Гидиън също се изправи.

— След като не можем да сме заедно и да разговаряме, искам поне да знам къде се намираш.

— Не се дръж по този начин, Гидиън.

Изражението му беше напълно спокойно.

— Можех и да не ти кажа.

— Наистина ли? — Отидох до гардероба и извадих един халат. — Ти самият си казвал, че предупреждението не е извинение за абсурдно поведение.

— Хайде, успокой се.

Погледнах го ядосано, облякох червения копринен халат и вързах колана му на здрав възел.

— Не мога. Наистина мисля, че си маниак на тема контрол и ти доставя удоволствие да ме следиш.

Гидиън скръсти ръце.

— Доставя ми удоволствие да браня живота ти.

Стъписах се. След малко мозъкът ми отново започна да работи и погледнах на събитията от последните седмици от друг ъгъл, само че този път и Нейтън присъстваше в картинката. Изведнъж всичко си дойде на мястото, разбрах защо Гидиън беше побеснял, когато една сутрин реших да отида на работа пеша, защо Ангъс ме следваше като сянка из града абсолютно всеки ден, защо Гидиън беше така ядосан, когато се качи в асансьора заедно с мен...

При всички тези случаи аз почти го мразех и мислех, че се държи като задник, а той се е опитвал да ме предпази от Нейтън.

Коленете ми омекнаха и без капчица елегантност се свлякох на пода.

— Ева!

— Дай ми секунда!

Бях се досетила за много неща още по времето, когато бяхме разделени. Напълно съзнавах, че Гидиън никога не би позволил на Нейтън просто да влезе кабинета му, да му покаже снимки, на които се вижда как се гаври с мен, и после съвсем спокойно да си излезе. Брет Клайн само ме беше целунал и Гидиън го бе пребил от бой. Нейтън ме беше изнасилвал в продължение на години и го бе запечатал на снимки и видео. Бях убедена, че Гидиън не е сдържал яростта си по време на първата си среща с Нейтън.

Вероятно Нейтън е отишъл в „Кросфайър“ същия ден, в който заварих Гидиън да излиза от банята в кабинета си и открих върху маншета на ризата му яркочервено петно. Това, което тогава бях взела за червило, всъщност е била кръвта на Нейтън. Диванът и възглавниците в кабинета на Гидиън са били разместени в резултат на сбиване, а не заради бърз обеден секс с Корин.

С изкривено от ядосана гримаса лице, Гидиън клекна пред мен.

— По дяволите, да не мислиш, че ми харесва да те държа изкъсо? Но при създалите се обстоятелства не мога да постъпя по друг начин. Довери ми се и ще се опитам да намеря баланс между самостоятелността и безопасността ти.

Споменът за случилото се преди време не само ме накара да видя всичко с кристална яснота, той ме разтърси и вкара малко здрав разум в главата ми.

— Разбирам.

— Не мисля, че разбираш. Това — каза той и посочи към себе си — не е нищо повече от външна обвивка. *Ти* си тази, която ми вдъхва живот, Ева. Можеш ли да го осъзнаеш? Ти си душата и сърцето ми. Ако някога нещо се случи с теб, ще убие и мен. Когато се опитвам да те предпазя, всъщност проявявам инстинкт за самосъхранение! По дяволите! Приеми го заради мен, ако не можеш да го приемеш заради самата себе си.

Спуснах се към него, той загуби равновесие и падна по гръб на пода. Целунах го силно, сърцето ми биеше като лудо, кръвта шумеше в ушите ми.

— Не искам да те плаша — измърморих аз, докато продължавах да го целувам, — но здравата си хлътнал по мен.

Той изръмжа и ме притисна силно.

— Значи всичко е наред?

Сбърчих нос:

— Може би не съм съвсем съгласна с телефона. Мобилното следене е откачено. Сериозно говоря. Никак не е приятно.

— Това е само временно.

— Знам, но...

Той постави ръка върху устните ми.

— Оставих в чантата ти упътване как и ти можеш да следиш телефона ми.

Тази новината ме остави безмълвна.

Гидиън се подсмихна:

— Погледната от другата страна, идеята не е чак толкова лоша, нали?

— Млъквай! — Отдръпнах се от него и леко го тупнах по рамото. — Ние сме напълно болни мозъци.

— Предпочитам израза „селективно девиантни“. Но ще запазим това за себе си.

Топлотата, която изпитвах, изчезна и на нейно място се появи паника, събудена от напомнянето, че все още пазим връзката си в тайна. Колко време ще мине, преди да мога да го видя? Няколко дни?

Не можех отново да преживея последните седмици от живота си. Призляваше ми само при мисълта, че няма да съм с него — независимо за колко време.

Наложи се да преглътна горчивата буца, заседнала в гърлото ми, преди да попитам:

— Кога ще мажем отново да сме заедно?

— Довечера, Ева — прошепна той, красивите му очи ме гледаха уплашено. — Не мога да понеса това изражение на лицето ти.

— Просто бъди с мен — прошепнах и очите ми започнаха да се пълнят със сълзи. — Имам нужда от теб.

Пръстите на Гидиън нежно се спуснаха по бузата ми.

— Ти беше с мен. През цялото време. Мислех за теб всяка секунда. Твой съм, Ева. Знай, че където и да ходя, каквото и да правя, аз ти принадлежа.

Облегнах се на дланта му, поех топлината ѝ и я оставих да прогони всичките ми опасения.

— И никаква Корин повече. Не бих могла да го понеса.

— Никаква Корин повече — съгласи се той и думите му ме изненадаха. — Вече ѝ го казах. Надявах се, че ще можем да останем приятели, но тя иска да възобновим предишните си отношения, а аз искам теб.

— Онази нощ, когато Нейтън умря... тя беше твоето алиби. — Не можах да кажа нищо повече. Заболя ме само като си представих как най-вероятно е запълнил времето с нея.

— Не, пожарът в кухнята беше моето алиби. През по-голямата част от вечерта се занимавах с полицията, със застрахователите и с осигуряването на храна за гостите. Известно време Корин се въртеше около мен, а когато си тръгна, имах достатъчно хора от персонала, които да потвърдят присъствието ми.

Облекчението, което изпитах, вероятно се бе изписало по лицето ми, защото погледът на Гидиън омекна и се изпълни със съжалението, което вече ми бе така добре познато.

Той се изправи и ми подаде ръка, за да ми помогне да стана.

— Новият ти съсед би искал да те покани на късна вечеря. Да кажем около осем часа. Ще намериш ключа от апартамента, както и ключа от мезонета, на ключодържателя си.

Поех ръката му и се опитах да разведря атмосферата със закачлива шегичка:

— Съседът е доста секси. Чудя се дали ще ми се пусне още първата вечер.

Палавата усмивка, с която отвърна, ми подейства възбуждащо.

— Мисля, че има доста добри шансове да те изучука.

— Колко романтично! — въздъхнах драматично.

— Ще ти дам романтика! — Придърпа ме към себе си и ме наведе назад с лекота.

Притисната до него с извит назад гръб, усетих как халатът ми се разтваря и разголва гърдите ми. Гидиън ме наведе още по-надолу и нежните ми срамни устни се докоснаха до мускулестото му бедро, цялото ми същество усещаше силата на неговото тяло, поело тежестта и на двама ни.

Това беше достатъчно, за да ме съблазни. Въпреки дългите часове удоволствие, въпреки факта, че преди малко бях получила оргазъм, в този момент вече се разтварях за него, възбудена от умението, силата и самообладанието му, от контрола, който упражняваше и върху себе си, и върху мен.

Плъзнах се бавно надолу по крака му и облизах устните си с език. Той изпъшка и впи горещата си уста в зърното на гърдата ми, езикът му дразнеше възбуденото й връхче. Без всякакво усилие ме държеше, възбуждаше ме и ме притежаваше.

Затворих очи и се предадох със стон.

* * *

Тъй като навън беше горещо и влажно, избрах да облека тънка ленена рокля по тялото, опънах русата си коса назад и я вързах на опашка. Добавих малки златни халки на ушите си и съвсем лек грим.

Всичко се бе променило. Двамата с Гидиън отново бяхме заедно. Нейтън Баркър вече не съществуваше в света, в който живея. Никога нямаше да завия зад ъгъла и да се озова лице в лице с него. Никога нямаше да се появи неочаквано на входната ми врата. Вече нямаше нужда да се тревожа, че Гидиън ще научи факти от миналото ми, които могат да ни разделят. Той знаеше всичко и въпреки това ме искаше.

Но спокойствието, което се зараждаше в този нов свят, бе съпроводено от страх за Гидиън — трябваше да съм сигурна, че полицейското разследване няма да се насочи към него. Как би могло веднъж завинаги да се докаже, че е невинен за престъпление, което всъщност е извършил? Нима от тук нататък ще ни се наложи да живеем в непрекъснат страх, че последиците от постъпката му ще се обърнат срещу нас и ще ни преследват? И как тази постъпка беше променила нас самите? Защото нямаше начин да сме същите. Не и след такова разтърсващо събитие.

Излязох от стаята, готова да тръгна към офиса, бързах да разсея мислите си с работата в „Уотърс Фийлд & Лийман“, една от водещите рекламни агенции в страната. Когато отидох да взема чантата си от барплота, заварих Кари в кухнята. Очевидно през нощта и той е бил зает с подобни на моите занимания.

Беше се облегал на плота и здраво стискаше ръба му, докато приятелят му Трей бе обхванал лицето му с ръце и страстно го целуваше. Трей беше облечен в джинси и фланелка, докато Кари бе обул само долнището на сив анцуг, който висеше ниско и секси под плоския му корем. И двамата бяха затворили очи и бяха така вгълбени един в друг, че не забележах присъствието ми.

Беше невъзпитано да ги гледам, но не можах да се въздържа. Първо на първо, винаги съм намирала за особено вълнуващо да наблюдавам как двама сексапилни мъже се целуват. И второ, нямаше как да не забележа колко показателна е позата на Кари.

Чертите на красивото му лице бяха омекнали, но фактът, че се държи за плота, вместо да прегърне мъжа, когото обича, издаваше, че се стреми да запази дистанция.

Тъй като не исках напълно да се размажа от жегата, реших да взема такси до работа, вместо да вървя. Седнала на задната седалка, наблюдавах как „Кросфайър билдинг“, сградата, която принадлежеше на Гидиън, се появява пред очите ми. В блестящия тъмносин небостъргач се помещаваха офисите както на „Крос индъстрис“, така и на „Уотърс Фийлд & Лийман“.

Работата ми като асистент на младшия мениджър Марк Герити беше сбъдната мечта. Някои хора, и по-специално пастрокът ми Ричард Стантън, който беше крупен финансист, се чудеха защо съм започнала от толкова ниско стъпало, особено като се имат предвид

връзките и възможностите ми. Но аз истински се гордеех с това, защото исках да извървя стълбичката от долу нагоре. Марк беше невероятен шеф — едновременно строг и либерален, което означаваше, че ме обучава старателно, но и ме оставя да работя сама.

Таксито зави и паркира зад черно бентли, което много добре познавах. Сърцето ми подскочи, когато го видях, защото знаех, че Гидиън е някъде наблизо.

Платих на шофьора, слязох и се озовах в горещата и влажна ранна сутрин. Погледът ми бе прикован в бентлитото с надеждата да зърна Гидиън. Лудост беше да съм така развълнувана от тази мисъл, особено като се има предвид, че цяла нощ се бях търкала в леглото с него в цялата му величествена голота.

Усмихнах се леко, минах през медната рамка на въртящите се врати на „Кросфайър“ и влязох в огромното лоби. Ако една сграда може да е олицетворение на човек, „Кросфайър“ олицетворяваше Гидиън. Облицованите с мрамор стени и под създаваха атмосфера на власт и благополучие, а тъмносиният интериор беше елегантен като костюмите, които Гидиън носеше. Накратко казано, „Кросфайър“ беше луксозна и секси, тъмна и опасна, също като мъжа, който я е създал. Доставяше ми огромно удоволствие да работя тук.

Минах през въртележката покрай охраната и взех асансьора до двайсетия етаж.

На излизане от кабината забелязах Мегуми, рецепционистката ни, седнала зад бюрото си. Натисна бутона, пусна ме да вляза през стъклената врата и се изправи, когато приближих към нея.

— Здравсти! — Изглеждаше много шик в черния си панталон и златиста копринена блузка. Тъмните ѝ очи проблясваха от вълнение, а оцветените ѝ в яркочервено устни се разтегнаха във въпрос: — Исках да те питам какво ще правиш в събота вечерта.

— Ами... — Мечтаех да прекарам вечерта с Гидиън, но нямаше никаква гаранция, че ще се случи. — Не знам. Нямам никакви планове все още. Защо?

— Един от приятелите на Майкъл ще се жени и организира ергенско парти в събота. Ще полудея, ако ми се наложи да си остана вкъщи, докато той е навън.

— Майкъл е този, с когото ти бяха уредили среща, нали? — попитах, защото знаех, че излиза с някого, с когото съквартирантката ѝ

я е запознала.

— Да — отвърна Мегуми, лицето ѝ светна за миг и след това помръкна. — Наистина го харесвам, мисля, че и той ме харесва, но...

— Продължавай — подканих я аз.

Тя вдигна рамене сякаш се почувства неудобно и отмести поглед:

— Явно има фобия от обвързване. Знаем, че ме харесва, но непрекъснато твърди, че нещата между нас не са сериозни и само се забавляваме. От друга страна, прекарваме много време заедно — продължи тя. — Очевидно е, че променя ангажиментите си така, че често да е с мен. И не само в леглото.

Свих мрачно устни, много добре познавах този тип мъже. Знаех колко трудно е да се прекрати подобна връзка. Обърканите сигнали поддържаха драмата и адреналина, а мисълта за това колко прекрасно би било всичко — стига само той да реши да рискува — правеха решението за край почти невъзможно. Кое момиче не би искало да достигне недостижимото?

— Разчитай на мен за събота — отвърнах в желанието си да я подкрепя. — Имаш ли план?

— Да излезем да пийнем, да танцуваме и да полудуваме — отвърна тя и усмивката отново грейна на лицето ѝ. — Може пък и да ти намерим някой секси мъж, който да помогне да забравиш предишния.

— Ами... — Започвах да изпадам в неловка ситуация. — Добре съм си и така.

— Изглеждаш изморена — изкоментира тя и вдигна въпросително вежди.

„Прекарах цяла нощ прикована за леглото от Гидиън Крос...“

— Снощи имах тежка тренировка по крав мага.

— По какво? Няма значение, забрави. Във всеки случай можеш да се поогледаш наоколо.

Наместих чантата на рамото си:

— Никакви мъже — настоях.

— Какво ти става? — възкликна тя и сложи ръце на слабичкото си кръстче. — Казвам само, че не трябва да изключваш възможността да срещнеш някой подходящ. Знаем, че никой не може да се сравни с Гидиън Крос, но повярвай ми, най-добрият начин да му отмъстиш, е да продължиш да си живееш живота.

Думите ѝ ме накараха да се усмихна. Реших да заложа на компромис:

— Ще го имам предвид.

Телефонът на бюрото ѝ иззвъня, магнах ѝ с ръка и се отправих по коридора към бюрото си. Трябваше ми известно време да обмисля как да се държа така, че да създавам впечатление, че съм свободна, при положение че бях повече от обвързана. Ако аз притежавах Гидиън, той изцяло ме беше обсебил. Не можех да си представя, че мога да съм с друг.

Точно обмислях как да съобщя на Гидиън плановете си за събота, когато чух, че Мегуми извика зад гърба ми. Обърнах се:

— Един човек те търси, оставила съм го на изчакване — каза тя.

— Надявам се, че разговорът е личен, защото гласът му е невероятно горещ. Звучи като СЕКС, обвит в шоколад и покрит със сметана отгоре.

Косъмчетата на врата ми настръгнаха от нервна възбуда.

— Каза ли си името?

— Да. Брет Клайн.

4

Стигнах до бюрото си и се стоварих на стола. Дланите ми се изпотиха само при мисълта за разговор с Брет. Опитах се да се подготвя за вълнението, което ще изпитам при звука на гласа му, както и за чувството на вина, което знаех, че ще последва. Не че исках да се върне при мен или пък да сме заедно отново. Между нас имаше просто общо минало и силно сексуално привличане, което беше чисто хормонално. Не можех да го отрека, но и нямах никакво желание да му се поддавам.

Пуснах чантата и торбата с обувките си в едно от чекмеджетата на бюрото. Погледът ми се спря на поставения в рамка колаж от снимки, на които бяхме двамата с Гидиън. Беше ми го дал, за да мисля непрекъснато за него, като че ли можех да мисля за друго. Дори го сънувах.

Телефонът иззвъня. Мегуми прехвърляше разговора. Брет не се беше отказал. Реших да се държа делово и да му напомня, че съм на работа и не мога да водя неуместни лични разговори, затова вдигнах слушалката със:

— Кабинетът на Марк Герити, Ева Трамел на телефона.

— Ева. Ето те! Брет се обажда.

Затворих очи, когато чух гласа като СЕКС, обвит в шоколад. Сега звучеше дори още по-провокативно сексуално, отколкото когато пееше, а именно този глас бе помогнал на групата му „Сикс-Найтс“ да се превърне в изгряваща звезда. Имаха договор с „Видал рекърдс“ — музикалната компания, управлявана от втория баща на Гидиън, Кристофър Видал-старши — компания, в която Гидиън беше главен акционер.

Светът наистина е малък.

— Здравсти — поздравих го аз. — Как върви турнето?

— Направо не е за вярване. Все още не мога да осъзная какво става.

— Отдавна искаше да ти се случи и напълно си го заслужил. Наслаждавай се!

— Благодаря.

Замълча за момент и в този миг си го представих. Последния път, когато го видях, изглеждаше страхотно, щръкналите връхчета на косата му бяха изсветлени до платиненорусо, тъмните му зелени очи бяха изпълнени с копнеж по мен. Беше висок и мускулист, но не прекалено, имаше тяло на човек, който непрекъснато е в движение, на истинска рок звезда. Загорялата му кожа бе покрита с татуировки по ръцете, а на зърната на гърдите му имаше пиърсинг, който се бях научила да смуча, когато исках да почувствам как членът му набъбва вътре в мен...

Но не можеше да се сравнява с Гидиън. Възхищавах се на Брет така, както всяка нормална жена би му се възхитила, но на света нямаше втори като Гидиън.

— Виж какво — започна Брет, — знам, че си на работа, затова не искам да те задържам. Ще идвам в Ню Йорк и искам да те видя.

Кръстосах глезени под бюрото си.

— Според мен идеята не е добра.

— Ще правим промоция на видеото към „Златна“ на Таймс скуеър — продължи той. — И искам да си с мен.

— Да съм... Леле!

Започнах да разтривам челото си. Молбата му ме стъписа и затова насочих мислите си към майка ми, която непременно щеше да ми се скара, ако види как търкам чело, според нея така се образуват бръчки.

— Наистина съм поласкана от поканата, но първо трябва да те питам — можеш ли да ме приемеш само като приятел?

— Не, по дяволите — засмя се той. — В момента си свободна, златна моя. Загубата на Крос е печалба за мен.

По дяволите! Бяха минали почти три седмици, откакто първите снимки на Гидиън и Корин, които уж отново се бяха събрали, се появиха в клюкарските блогове. Очевидно всички около мен бяха решили, че е време да продължа живота си, като си намеря ново гадже.

— Нещата не са толкова прости. Все още не съм готова за нова връзка, Брет.

— Предложих среща, а не да споделиш остатъка от живота си с мен.

— Брет, моля те...

— Трябва да дойдеш, Ева. — Гласът му се сниши до възбуждащия тембър, който винаги ме караше да вдигам полата си за него. — Това е твоята песен. Не приемам „не“ за отговор.

— Ще се наложи да го приемеш.

— Наистина много ще ме заболи, ако не дойдеш — продължи той тихо. — Не се шегувам. Ще отидем само като приятели, щом така настояваш, но трябва да си до мен.

Въздъгнах тежко и сведох глава.

— Не искам да те подвеждам.

„Нито пък да вбесявам Гидиън...“

— Обещавам, че ще го приема като услуга от приятел за приятел. Не отговорих.

Не се отказваше. Сигурно никога нямаше да се откаже.

— Разбрахме ли се? — настоя.

На бюрото ми се появи чаша с кафе, вдигнах поглед и видях Марк, който бе застанал зад гърба ми.

— Добре — съгласих се най-вече, за да мога да се захвана за работата.

— Даааа! — В гласа му имаше нотка на триумф сякаш е размахал юмрук в знак на победа. — Сигурно ще бъде в четвъртък или петък вечерта, все още не знам точно. Дай ми номера на мобилния си, за да ти изпратя съобщение, когато разбере със сигурност.

Продиктувах му номера си набързо.

— Записа ли го? Трябва да затворям.

— Пожелавам ти приятна работа — отвърна той и ме накара да се почувствам неудобно, че се държа така грубо и бързам да затворя. Винаги е бил свястно момче и сигурно щяхме да станем добри приятели, ако не бях пропиляла този шанс, като го целунах.

— Благодаря. Брет... Наистина се радвам за теб. — Затворих телефона и се обърнах с усмивка към Марк. — Добро утро.

— Всичко наред ли е? — попита той, веждите му бяха леко свъсени над кафявите очи.

Беше облечен в син костюм с тъмновиолетова вратовръзка, която страхотно подходеше на тъмната му кожа.

- Наред е. Благодаря за кафето.
- Няма защо. Готова ли си да започваме работа?
- Разбира се — отвърнах с усмивка.

* * *

Не ми трябваше време, за да усетя, че нещо безпокои Марк. През цялото време беше разсеян и унил, нещо съвсем нетипично за него. Работехме по реклама на софтуер за изучаване на чужди езици, но той изобщо не можеше да се съсредоточи. Предложих му да разнообразим с кампанията за промоция на здравословни храни, местно производство, но и това не промени нещата.

— Случило ли се е нещо? — попитах накрая, навлизайки с известно неудобство в сферата на личните въпроси, нещо, което и двамата избягвахме да правим на работното място.

Оставяхме работата настрана всяка седмица, когато излизах на обяд с него и с партньора му Стивън, но в офиса много внимавахме да не нарушаваме взаимоотношенията на шеф и подчинен. Високо ценях това, като се има предвид, че Марк знае колко е богат вторият ми баща. Не исках хората да се отнасят към мен по специален начин, освен ако не си го бях заслужила.

— Какво? — попита той, вдигна поглед и прокара ръка през късо подстриганата си коса. — Извинявай!

Оставих таблета в скута си.

— Струва ми се, че нещо те тревожи.

Той сви рамене и се завъртя на стола.

— В неделя със Стивън правим седем години, откакто сме заедно.

— Това е чудесно — усмихнах се аз.

От всички двойки, които бях срещала през живота си, Марк и Стивън бяха най-стабилната и най-влюбената.

— Поздравления.

— Благодаря — отвърна той с вяла усмивка.

— Навън ли ще празнувате?

Той поклати глава.

— Все още не сме решили.

— Имате ли резервация, искаш ли да уредя нещо?

Той поклати глава.

— Все още не сме решили. Не знам какво ще е най-подходящото.

— Можем да помислим заедно. За съжаление, трябва да призная, че все още не съм празнувала годишнина, но майка ми е специалист в това отношение.

След като бе изпълнявала ролята на съпруга на трима милионери, Моника Трамел Баркър Митчъл Стантън можеше спокойно да работи като професионален организатор на светски събития, ако някога ѝ се наложи да си изкарва хляба сама.

— Нещо по-интимно ли искаш, да сте само двамата? — предложих аз. — Или купон със семейството и приятелите? Разменяте ли си подаръци?

— Искам да се омъжа — изстреля той неочаквано.

— О! Добре — измърморих и се отпуснах на стола. — Не бих могла да измисля нищо по-романтично от това.

Марк се засмя насила и ме погледна тъжно:

— Би трябвало да е романтично. Бог ми е свидетел, че когато преди няколко години Стивън ми предложи, имаше цветя и сърца в изобилие. Нали знаеш, че е истинска кралица на драмата. Тогава направо надмина себе си.

Озадачена, премигах срещу него:

— И ти каза „не“?

— Казах „Още не“. Точно бях започнал да стъпвам на краката си тук, в агенцията, той също бе започнал да получава някои наистина добри поръчки, а и се възстановявахме след болезнена раздяла. Тогава ми се струваше, че моментът не е подходящ, и не бях сигурен, че мотивите му са правилни.

— Никой не може да е сигурен — промълвих тихо, говорех колкото на него, толкова и на себе си.

— Но не исках да мисли, че се съмнявам във връзката ни — продължи Марк сякаш не беше чул думите ми, — затова като пълен задник оправдах отказа си с твърдението, че не вярвам в брака.

— Но не си му отказал. Казал си му, че още не си готов, нали така?

— Не знам. Господи, не знам какво му казах! — Той се наведе напред, подпря лакти на бюрото и зарови лице в ръцете си. Гласът му

беше тих и приглушен. — Тогава изпаднах в паника. Бях само на двайсет и четири, някои хора са готови да се обвържат на тази възраст, но аз... не бях готов.

— А сега си на двайсет и осем и вече си готов, така ли?

Беше на същата възраст като Гидиън. Тази мисъл ме накара да потръпна, може би отчасти защото бях на възрастта, на която е бил Марк, когато е казал „още не“, и добре разбирах как се е чувствал.

— Да — отвърна той, вдигна глава и срещна погледа ми. — Повече от готов. Като че ли някакъв часовник вътре в мен отброява минутите и с всеки изминал час ставам все по-нетърпелив. Но се страхувам, че той ще откаже. Може би неговият момент е бил преди четири години и вече е отминал.

— Не искам да звуча банално, но няма как да разбереш, преди да го попиташ — усмихнах се окуражително. — Той те обича. При това много. Според мен имаш доста добри шансове да чуеш „да“.

Марк също се усмихна, разкривайки чаровно кривите си зъби.

— Благодаря ти.

— Каж ми, ако искаш да направя резервации.

— Оценявам помощта ти — каза той и изражението му стана по-сериозно. — Съжалявам, че повдигнах темата точно когато преживяваш трудна раздяла.

— Не се тревожи за мен. Добре съм.

Изглежда ме изпитателно, след това кимна.

* * *

— Искаш ли да отидем да обядваме?

Вдигнах поглед и видях откритото лице на Уил Грейнджър. Той беше най-новото попълнение в „Уотърс Фийлд & Лийман“ и аз му помагах да свикне с работата. Носеше бакенбарди и очила с черни квадратни рамки, които му придаваха леко битнически ретро вид. Отиваше му. Беше изключително спокоен и ми допадаше.

— Разбира се. Какво ти се яде?

— Паста и хляб. И торта. Може и печен картоф.

Вдигнах учудено вежди.

— Добре. Но ако накрая се озова под бюрото с пяна на уста, защото съм изпаднала във въглехидратна кома, ти ще ме оправдаваш пред Марк.

— Ти си истинско съкровище, Ева. Натали е на някаква диета без въглехидрати, а аз не мога да преживея още един ден без захар и скорбяла. Погледни само колко съм залинял.

Според собствените му думи Уил и гаджето му Натали, с което бяха заедно още от гимназията, се разбираха чудесно. Не бих се усъмнила, че е готов да влезе и в огъня заради нея, а и тя — въпреки шеговитите му оплаквания, че понякога прекалява — изглежда, се грижеше добре за него.

— Така да бъде — отвърнах и ми стана малко тъжно.

Беше истинско мъчение да съм далеч от Гидиън. Особено когато бях заобиколена от приятели, всеки от които имаше стабилна връзка. Стана обед и докато чаках Уил, пуснах есемес на Шона, сестрата на партньора на Марк, за да я питам дали иска да излезе по женски в събота вечер. В момента, в който ѝ изпратих съобщението, телефонът на бюрото ми иззвъня. Вдигнах слушалката веднага.

— Кабинетът на Марк Герити...

— *Ева.*

Настръхнах, когато чух ниския, дрезгав глас на Гидиън.

— Здравсти, шампионе!

— Каж ми, че между нас всичко е наред.

Прехапах долната си устна, сърцето ми блъскаше в гърдите. Явно и той също като мен се притесняваше от пукнатината, която се бе появила в отношенията ни.

— Всичко е наред. Защо, ти не мислиш ли така? Случило ли се е нещо?

— Не — отвърна той и замълча за миг. — Просто трябваше да го чуя още веднъж.

— Не ти ли го показах пределно ясно снощи? — „Докато впивах нокти в гърба ти...“ — Или пък тази сутрин? — „Когато стоях пред теб на колене...“

— Искях да се убедя, че можеш да го кажеш, без да ме виждаш.

Гласът на Гидиън галеше сетивата ми. Усетих, че се изчервявам от неудобство.

— Съжалявам — прошепнах, чувствах се странно. — Знам, че не обичаш, когато жените оценяват само външния ти вид. Не е необходимо и аз да се държа по този начин.

— Никога няма да се оплача, че съм това, което искаш, Ева. Господи! — В гласа му се долови известна острота. — Дяволски се радвам, че харесваш онова, което виждаш, защото, Бог ми е свидетел, аз също не мога да откъсна поглед от теб.

Затворих очи, усетих, че отново започвам да копнея за него. Сега, когато знаех какво огромно значение имам в живота му, ми ставаше още по-трудно да стоя далеч.

— Толкова много ми липсваш. И е странно, защото всички мислят, че сме скъсали, и ме съветват да продължа...

— Не! — Тази единствена дума експлодира с такава сила в слушалката, че ме накара да подскоча. — По дяволите! Чакай ме, Ева. Аз цял живот съм чакал теб.

Преглътнах буцата, заседнала в гърлото ми, и отворих очи тъкмо навреме, за да видя, че Уил се приближава към мен.

— Готова съм да те чакам вечно, стига да съм сигурна, че си мой — прошепнах аз.

— Няма да е вечно. Правя всичко по силите си. Вярвай ми.

— Вярвам ти.

Чух как някакъв друг телефон в близост до него иззвъня.

— Ще се видим точно в осем — отсече Гидиън.

— Добре.

Затвори и още в същия миг ми стана самотно.

— Готова ли си да хапнем? — попита Уил, нетърпеливо потривайки ръце.

Мегуми щеше да обядва с мъжа, който имаше фобия от обвързване, и се бе извинила, че няма да излезе с нас. Оставахме само двамата с Уил и всичката паста, която той успее да погълне за час. Помислих си, че точно в този момент няма да е никак лошо да изпадна във въглехидратна кома, изправих се и отвърнах:

— О, да!

* * *

По пътя обратно към офиса си купих от „Дуейн Рийд“^[1] енергийна напитка без захар. Когато стана пет следобед, вече бях твърдо решила да отида във фитнеса след работа.

Имах членска карта за „Еквинокс“, но ми се искаше да отида в „Крос трейнър“. Остро усещах разрива между нас с Гидиън. Струваше ми се, че ще успея донякъде да го преодолея, ако отида на място, свързано с хубави спомени. Освен това изпитвах известна лоялност. Гидиън беше моят мъж. Бях готова да направя всичко по силите си, за да прекараме остатъка от живота си заедно. За мен това означаваше да го подкрепям във всяко негово начинание.

Върнах се пеша до апартамента, жегата вече не ме интересуваше, тъй като така или иначе щях да се изпотя обилно във фитнеса. Когато асансьорът спря на моя етаж, погледът ми неволно се плъзна по вратата в съседство с моята. Пръстите ми опипаха ключа, който Гидиън ми беше дал. Мисълта да вляза вътре и да огледам апартамента ми се стори много примамлива. Дали щеше да прилича на мезонета на Пето авеню? Или пък ще е напълно различен?

Мезонетът на Гидиън беше направо невероятен — с довоенна архитектура и обзавеждане, което носеше чара на една отминала епоха. Всичко показваше, че в него са вложени много пари, и въпреки това атмосферата беше топла и уютна. Можех с еднаква лекота да си представя и деца, и чуждестранни благородници в подобна обстановка.

Как ли изглеждаше временната му квартира? Съвсем малко мебели, никакви произведения на изкуството и необзаведена кухня? До каква степен бе превърнал жилището в свой дом?

Спрях пред вратата на своя апартамент, загледана в съседната, и спорех със себе си. Накрая устоях на изкушението. Искях той да ме въведе вътре.

Влязох в собствения си хол и бях посрещната от женски смях. Не се изненадах, когато видях дългокраката блондинка, гушната в Кари на белия ми диван. Беше поставила ръка в скута му и го опипваше през анцуга. Той все още стоеше гол до кръста, беше прехвърлил ръка през раменете на Татяна Черлин и разсеяно я галеше по ръката.

— Здравсти, бебчо — поздрави с усмивка. — Как беше на работа?
— Все същото. Здравей, Татяна.

В отговор тя само помръдна буза. Беше невероятно красива, което не беше учудващо, тъй като работеше като модел. Като оставим

настрани външния ѝ вид обаче, не я харесах особено още първия път, когато я видях, и отношението ми не се бе променило. Но като погледнах Кари, трябваше да призная, че в момента вероятно му действа добре.

Синините му бяха изчезнали, но той все още се възстановяваше от жестокия побой, нанесен му от Нейтън от засада. Именно това бе поставило начало на събитията, които доведоха до раздялата ми с Гидиън.

— Ще се преоблека и отивам във фитнеса — заявих и се отправих към коридора.

Чух как зад гърба ми Кари каза на Татяна:

— Изчакай само минута, трябва да поговоря с нея.

Влязох в стаята и хвърлих чантата си на леглото. Бях започнала да ровя в дрешника, когато Кари дойде и се подпря на вратата.

— Как си? — попитах го аз.

— По-добре — отвърна той, а очите му светеха закачливо. — А ти?

— По-добре.

Скръсти ръце на голите си гърди.

— Да не би да се дължи на онзи в леглото ти снощи?

Затворих с крак чекмеджето и отвърнах ядосано:

— Ама ти сериозно ли? Щом аз не мога да чуя какво става в твоята стая, как така ти чуваш какво става в моята?

Кари почука с пръсти по слепоочието си.

— Имам вграден секс радар.

— Какво означава това? Че аз нямам секс радар ли?

— По-скоро твоят направи късо и изгоря по време на един от сексмаратоните с Крос. Все още не можеш да дойдеш на себе си след невероятните му изпълнения. Ще ми се и мен да ме изтощи по същия начин.

Хвърлих спортния си сутиен към него. Той го хвана ловко и се засмя:

— И така, кой беше мъжът?

Прехапах устни, не исках да лъжа единствения човек, който винаги ми казваше истината, дори когато имаше опасност да ме заболи от нея. Но този път се налагаше да го направя.

— Един човек, който работи в „Кросфайър“.

Усмивката изчезна от лицето на Кари, той влезе в стаята и затвори вратата след себе си.

— И ти просто ей така реши да го доведеш вкъщи и да го чукаш като откачена цяла нощ? Мислех, че отиде на тренировка по крав мага.

— Наистина отидох. Той живее наблизко и го срещнах случайно след тренировката. Просто се случи...

— Трябва ли да се притеснявам? — попита той и внимателно се вгледа в лицето ми, докато ми подаваше обратно сутиена. — Отдавна не си правила случаен секс.

— Нещата не стоят така — отвърнах аз и положих усилие да гледам Кари в очите, знаех, че ако не го направя, никога няма да ми повярва. — Аз... излизам с него. Тази вечер ще вечеряме.

— Ще ме запознаеш ли?

— Разбира се. Но не и днес. Ще вечеряме у тях.

— Криеш нещо от мен — нацупи се той. — Казвай какво има!

Опитах се да избегна въпроса му.

— Тази сутрин те видях да се целуваш с Треј в кухнята.

— И какво от това?

— Всичко между вас наред ли е?

— Не се оплаквам.

Мили боже! Трудно беше да се отървеш от Кари, когато си науми нещо. Опитах се отново да сменя темата.

— Днес говорих с Брет — заявих сякаш между другото, опитвайки се да покажа, че не отдавам голямо значение на разговора. — Обади ми се на работа. И не, той не е мъжът от снощи.

Кари вдигна вежда.

— Какво искаше?

Изритах обувките си и отидох в банята, за да измия остатъците от грима си.

— Идва в Ню Йорк за промоция на видеото към „Златна“. Покани ме да отида с него.

— Ева... — започна Кари с онзи тон, с който обикновено родителите се обръщат към непослушните си деца.

— Искам да дойдеш с мен.

Думите ми го спряха за миг:

— Искаш да те пазя ли? Толкова ли си нямаш доверие?

Погледнах отражението му в огледалото.

— Нямам намерение да се връщам при него, Кари. Не че някога сме били истински заедно, така че престани да се притесняваш. Каня те да дойдеш с мен, защото мисля, че ще се забавляваш, а и не искам да подвеждам Брет. Той се съгласи да излезем само като приятели, но за по-сигурно някой трябва да му го набие в главата. Така ще е и по-честно.

— Трябваше да му откажеш.

— Опитах.

— Не, означава не, бибчо. Не е толкова трудно да го кажеш.

— О, я млъквай! — възкликнах аз и започнах да свалям грима си с памучен тампон. — Достатъчно ми е, че вече се чувствам виновна, че се съгласих. Мислиш ли, че ще ми е много забавно да отида на концерта, без да знам кого ще срещна там. Не е необходимо и ти да ми пилиш на главата.

„Защото бях напълно сигурна, че Гидиън ще го направи...“

— Защо, по дяволите, трябва да се чувстваш виновна?

— Брет изяде боя заради мен!

— Не, той изяде боя, защото целуна едно красиво момиче, без да се замисля за последствията. Трябваше да се сети, че вероятно не си свободна. И кой, по дяволите, ти е настъпил опашката, че се държиш така отвратително?

— Няма нужда ми четеш лекции за Брет, разбра ли?

Това, от което имах нужда, беше мнението на Кари за връзката ми с Гидиън и опасенията, които изпитвах, но не можех да споделя нищо с най-добрия си приятел. Това правеше и без това объркания ми живот още по-непоносим. Чувствах се ужасно самотна и безпомощна.

— Казах ти вече, нямам намерение да повтарям грешката си.

— Радвам се да го чуя.

Казах му онази част от истината, която можех да споделя, знаех, че няма да ме съди.

— Все още съм влюбена в Гидиън.

— Разбира се, че си — отвърна той просто. — И ако изобщо има значение, съм сигурен, че раздялата мъчи и него.

Прегърнах го.

— Благодаря ти.

— За какво?

— За това, че си такъв, какъвто си.

— Не искам да кажа, че трябва да седиш и да го чакаш — изсумтя той. — Изобщо не ме интересува Крос. Щом се прави на интересен — губи. Но не мисля, че ти самата си готова да скочиш в нечие друго легло. Неангажиращото чукане не е по твоята част, Ева. Сексът означава много за теб, затова се чувстваш прецакана, когато го правиш просто така.

— Така е, никога не се получава — признах аз и продължих да свалям грима си. — Ще дойдеш ли с мен на премиерата на клипа?

— Добре, ще дойда.

— Искаш ли да вземеш Татяна или Трей?

Кари поклати глава, обърна се към огледалото и с привично движение оправи косата си.

— Така ще прилича на двойна среща. По-добре да играя ролята на трето колело. Ще има по-добър ефект.

Наблюдавах отражението му в огледалото, по устните ми се появи усмивка.

— Обичам те.

— Тогава се грижи добре за себе си, бибчо — отвърна той и ми изпрати въздушна целувка. — Това е единственото, което искам.

* * *

Когато за първи път отивам на гости на някого, най-много обичам да подарявам чаши за мартини „Уотърфорд“. За мен те са перфектната комбинация от лукс, забавление и практичност. Бях подарила такъв сервиз на приятелка от колежа, която не знаеше нищо за уотърфордския кристал, но пък обичаше коктейли с мартини. Бях подарила подобен сервиз и на майка ми, която не пиеше коктейли, но пък обожаваше „Уотърфорд“. Такъв подарък би бил подходящ дори за Гидиън Крос, човека, който притежаваше повече пари, отколкото можех да си представя.

Но тази вечер, когато почуках на вратата му, не стисках в ръце кристални чаши.

Пристъпих нервно от крак на крак и прокарах ръка по бедрото си, за да пригладя роклята. След като се прибрах от фитнеса, се погрижих да изглеждам добре, като отделих достатъчно време, за да си

направя прическа и да се гримирам в стила на Новата Ева. Сложих светлорозово червило, което не се размазваше, и облякох малка черна рокля с презрамки около врата, дълбоко деколте и още по-разголен гръб.

Късата рокля откриваше краката ми, които бях подчертала с изрязани обувки „Джими Чу“. Бях сложила диамантените обици, които носех на първата ни среща, както и пръстена, който Гидиън ми беше подарил — изключително бижу с множество преплетени синджирчета, хванати с диаманти под формата на кръст — кръстовете олицетворяваха Гидиън, който държи различните нишки от мен.

Вратата се отвори и аз леко се олюлях, поразена от страхотния, греховно секси мъж, който ме посрещна. Гидиън явно също е бил в сантиментално настроение. Беше облякъл същия черен пуловер, който носеше първата вечер, когато се срещнахме в бара. Изглеждаше невероятно с него — перфектен небрежно-елегантен сексапил. Комбинацията от този пуловер, графитеносивите панталони и босите му крака, ме накара да пламна от желание.

— Господи — измърмори той, — изглеждаш невероятно. Следващия път ме предупреди, преди да отворя вратата.

Усмихнах се.

— Добър вечер, господин *Тъмен и Опасен*.

---

[1] „Duane Reade“ — емблематична за Ню Йорк верига аптеки, в които освен лекарства се предлагат козметика, пакетирани храни и според мотото на компанията „Всичко, от което имате нужда в момента“. — Б.пр. ↑

5

Устните на Гидиън се извиха в ослепителна усмивка, докато ми подаваше ръка. Когато пръстите ми допряха дланта му, той ме дръпна вътре, притисна ме до себе си и нежно допря устните си в моите. Вратата зад гърба ми се затвори, той се протегна, заключи я и двамата останахме напълно изолирани от околния свят.

Хванах го за пуловера и стиснах здраво.

— Облякъл си любимия ми пуловер.

— Знам. — Неочаквано той клекна пред мен и постави ръката ми върху рамото си. — Хайде да се погрижим да ти е удобно, ангелче. Тези токчета няма да са ти необходими, докато не си готова да те чукам.

Вагината ми се сви в копнеж и очакване.

— Ами ако вече съм готова?

— Не си. Ще разбереш, когато настъпи моментът.

Преместих тежестта си от единия на другия крак, а Гидиън събу обувките ми.

— Така ли? Как ще разбера?

Вдигна към мен яркосините си очи. Почти беше коленичил и събуваше обувките ми и въпреки това нямаше никакво съмнение, че той е този, който контролира ситуацията.

— Като започна да вкарвам члена си в теб.

Отново преместих тежестта си, но този път по различна причина. „О, да! Моля те!“

Изправи се и се извиси над мен. Прокара нежно пръсти по бузата ми.

— Какво носиш в този плик?

— Ами... — отвърнах аз и се опитах да се отърся от еротичните фантазии, които събуждаше в мен, — подарък за новата къща.

Огледах се наоколо. Апартаментът беше огледално копие на моя. Беше чудесен и гостоприемен. Донякъде очаквах да го заваря полупразен, обзаведен само с най-необходимото, но вместо това се

озовах в уютен дом. Единствената светлина идваше от разположените наоколо свещи, хвърлящи меки златисти отблясъци по мебелите. А самите мебели ми бяха странно познати — бяха същите като в апартамента на Гидиън и в моя.

Бях толкова изумена, че едва забелязах, когато взе от ръцете ми дамската чанта и плика с подаръците. Заобиколих го и тръгнах да разглеждам наоколо боса. Видях моята масичка за кафе и другите ми малки масички, поставени пред неговия диван и неговите столове, около моята уредба бяха подредени неговите дребни украшения и снимки на двама ни заедно, моите пердета и неговите лампи.

На стената — там, където в апартамента ми се намираше големият плосък телевизор, беше закачена огромна моя снимка, от която му пращах въздушна целувка. Беше същата, която държеше на бюрото си в офиса на „Кросфайър“, но многократно увеличена.

Завъртях се бавно, опитах се да огледам и запомня всичко. И преди ми беше поднасял подобна изненада, когато бе създал абсолютно копие на спалнята ми в своя мезонет — осигурявайки ми уютно пространство, където да се скрия, когато напрежението стане прекалено.

— Кога се нанесе тук?

Бях влюбена в апартамента! По някакъв странен начин смесицата от моите съвременни мебели и старинната подредба на неговия дом изглеждаше идеална. Беше подбрал точните елементи, за да създаде пространство, което е абсолютно отражение на... нас.

— През седмицата, когато Кари беше в болницата.

Погледнах го учудено:

— Сериозно ли говориш?

Точно през онази седмица Гидиън беше започнал да се отдръпва от мен и да ме отблъсква. Тогава отново излизаше с Корин и едва успях да се свържа с него.

Сигурно обзавеждането на това жилище също му е отнело доста време.

— Трябваше да съм близо до теб — отговори разсеяно той и погледна в плика. — Трябваше да съм сигурен, че мога да стигна до теб бързо. Преди Нейтън.

Бях шокирана. По времето, когато имах чувството, че Гидиън все повече се отдалечава от мен, той е бил съвсем близо. И ме е пазил.

— Когато ти се обадох от болницата — започнах аз и се опитах да преглътна бучката, заседнала в гърлото ми, — при теб имаше някой...

— Раул. Той се занимаваше с доставката на мебелите. Трябваше да уредя всичко, преди двамата с Кари да се върнете вкъщи — отговори той и вдигна поглед към мен. — Кърпи ли, ангелче? — попита той, едва успявайки да прикрие смеха в гласа си.

Извади белите хавлиени кърпи, върху които беше избродиран надписът „Крос трейнър“. Бях ги купила от фитнеса. Когато го направих, мислех, че в ергенската му квартира няма почти нищо. Сега изглеждаха направо нелепо.

— Съжалявам — казах аз, все още не можех да се съвзема от изненадата при вида на апартамента. — Представях си това място доста по-различно. — Протегнах се да ги взема от ръцете му, но той се дръпна.

— Подаръците ти са винаги добре обмислени. Каж ми какво точно си мислеше, когато купуваше тези.

— Мислех, че така ще те накарам да си мислиш за мен.

— Правя го всяка минута от живота си — прошепна той.

— Нека поясня. Искях да си представяш как отчаяно те желая — възбудена и потна.

— Ммм... фантазия, на която често се отдавам.

Изведнъж в съзнанието ми се появи споменът за Гидиън, който се самозадоволява под душа. Нямах думи, с които да опиша подобна невероятна гледка.

— Мислиш ли си за мен, когато се самозадоволяваш?

— Аз не мастурбирам.

— Какво? Я стига! Всички мъже го правят.

Гидиън хвана ръката ми и преплете пръсти в моите, след това ме поведе към кухнята, от която се носеше божествено ухание.

— Хайде да си сипем по чаша вино, докато говорим.

— Да не би да се опитваш да ме прелъстиш с алкохол...

— Не — отвърна той и остави плика с кърпите на плотта. — Знам, че пътят към сърцето ти е храната.

Седнах на един от високите столове, беше съвсем същият като столовете в моята кухня. Развълнувах се, защото това ме накара да се почувствам като у дома си.

— До сърцето ми? Или в панталона ми?

Той се усмихна, докато наливаше червеното вино от бутилка, предварително отворена, за да подиша.

— Ти не носиш панталони.

— Не нося и бельо.

— Внимавай, Ева — предупреди ме Гидиън и ме погледна строго. — Опитваш се да провалиш опита ми да те съблазня елегантно, преди да те изчукам на всяка равна повърхност в този апартамент.

Устата ми пресъхна, погледът в очите му, докато ми подаваше чашата с вино ме замая и ме накара да се изчервя.

— Преди да те срещна — започна той и ме погледна над ръба на чашата, — се изпразвах всеки път, когато бях под душа. Беше нещо съвсем обичайно, като да си измия косата.

На *това* вече можех да повярвам. Гидиън беше изключително сексуален мъж. Когато бяхме заедно, той ме чукаше, преди да си легнем, рано сутрин, а понякога и набързо през деня.

— Откакто се познаваме — продължи той, — съм го правил само веднъж. И ти присъстваше.

Погледнах го учудено, вдигнала чаша към устата си.

— Наистина ли?

— Наистина.

Отпих от виното и се опитах да събера мислите си.

— Защо спря? През последните няколко седмици... Дълго време не бяхме заедно.

По устните му се появи лека усмивка.

— Не мога да си позволя дори една капчица да отиде напразно, ако искам да издържа на твоя ритъм.

Оставих чашата си и го бутнах по рамото.

— Говориш така, сякаш съм нимфоманка.

— Обичаш секса, ангелче — измърмори той. — В това няма нищо лошо. Ти си лакома и ненаситна, а на мен ми харесва. Знаем, че щом ти го вкарам, ще изцедиш от мен и последната капка. А после ще искаш да повторим всичко отначало.

Усетих, че започвам да се изчервявам.

— За твоя информация, докато бяхме разделени, не съм мастурбирала нито веднъж. Дори не чувствах нужда да го правя, защото не бяхме заедно.

Той се облегна на плота и подпря лакът на хладния черен гранит.

— Така ли?

— Обичам секса, защото го правя с теб, а не защото съм някаква незадоволена уличница, която не може без мъж. Ако не ти харесва, пусни шкембе, спри да се къпеш, направи *нещо* — заявих аз и слязох от стола. — Или просто кажи „не“, Гидиън.

Запътих се към хола, опитвайки се да се отърва от безпокойството, което изпитвах през целия ден. Гидиън ме последва, прегърна ме и ме спря по средата на пътя.

— Стига — каза той с онзи заповеднически тон, който винаги ме възбуждаше.

Опитах се да се измъкна от прегръдката.

— Престани, Ева.

Предадох се, отпуснах ръце и започнах да мачкам роклята си.

— Обясни ми какво, по дяволите, се случи преди малко — нареди той със спокоен тон.

Наведох глава, не отговорих, защото не знаех какво да му кажа. За миг настъпи тишина, след това той ме взе в обятията си и ме занесе до дивана. Седна и ме постави в скута си. Гушнах се в него. Подпря брадичката си на главата ми.

— Искаш да се скараме ли, ангелче?

— Не — измърморих аз.

— Добре. И аз не искам да се караме — каза той и започна да ме гали по гърба. — Хайде вместо това да поговорим.

Притиснах носа си във врата му.

— Обичам те.

— Знам — отвърна той и отметна глава, за да ми направи място.

— И не съм сексманиачка.

— Не виждам какъв е проблемът, дори и да си. Бог ми е свидетел, че любимото ми занимание е да правя секс с теб. Всъщност, ако решиш, че искаш да го правим по-често, ще прекроя програмата си така, че да имам време за секс и през деня.

— О, господи!

Захапах го нежно по врата, а той тихо се разсмя. После стисна косата ми в юмрук и наведе главата ми назад. Гледаше ме нежно и сериозно.

— Не си разтревожена заради невероятния секс, който правим. Измъчва те друго.

— Не знам какво е. Просто... не съм в настроение — признах с въздишка.

Гидиън ме намести в скута си, притисна ме по-плътно до себе си и топлината му ме обля. Пасвахме така добре един в друг, извивките ми се съединяваха перфектно с мускулите на изсеченото му тяло.

— Харесва ли ти апартаментът?

— Страхотен е.

— Добре. — Долових задоволство в гласа му. — Ясно е, че целта му е да послужи за пример, макар че тук малко съм прекалил.

Сърцето ми подскочи.

— Пример за това как би могъл да изглежда общият ни дом?

— Ние, разбира се, ще започнем на чисто. Всичко ще е ново.

Бях силно впечатлена от решителността му. Въпреки това казах:

— Поел си огромен риск с този апартамент. Да се нанесеш тук, да влизаш и да излизаш от сградата. Тревожа се, само като си помисля за това.

— По документи някой живее тук. Този човек, разбира се, се нанася, движи се напред-назад. Влиза през гаража, също като всички останали наематели с коли. Когато играя тази роля, се обличам малко по-различно, използвам стълбите и проверявам охранителните камери, за да съм подготвен дали ще срещна някого.

Умът ми отказваше да осмисли огромното планиране, което изисква всичко това, но Гидиън очевидно вече имаше тренинг, нали бе успял да се добере до Нейтън, без да оставя следа.

— Вложил си толкова много усилия и средства. Само заради мен. Не мога... Не знам какво да кажа.

— Кажи, че ще се преместиш при мен.

Насладих се на щастieto, което думите му ми доставиха.

— Имаш ли наум някакъв конкретен срок за нашето ново начало?

— Веднага щом е безопасно — отвърна той и стисна леко бедрото ми.

Поставих ръка върху неговата. Имахме да преодолеем толкова много препятствия, преди да можем наистина да заживеем заедно — следите от травмите в миналото ни; баща ми, който не одобряваше

богати мъже и смяташе, че Гидиън ми изневерява; моята собствена съпротива, защото харесвах апартамента си и смятах, че щом съм дошла да живея в нов град, трябва да бъде колкото е възможно по-самостоятелна.

Веднага насочих вниманието си към най-сериозния проблем.

— А какво ще стане с Кари?

— Към мезонета има апартамент за гости.

Отдръпнах се бързо назад и вперих поглед в него.

— Ще направиш подобно нещо за Кари?

— Не, ще го направя за теб.

— Гидиън, аз... — Не можах да продължа, просто не успях да намеря подходящите думи. Усетих някаква промяна вътре в мен.

— Значи не си разтревожена заради апартамента — заключи той.
— Нещо друго те безпокои.

Прецених, че ще е по-разумно да запазя Брет за последно.

— В събота вечер ще излизаме по женски.

За миг остана съвсем неподвижен. Ако човек не го познаваше така добре като мен, надали щеше да долови момента, в който пелият застана нащрек.

— Какво по-точно ще правите, като излезете по женски?

— Ще танцуваме. Ще пием. Обичайните неща.

— И ще свалят мъже.

— Няма.

Облизах сухите си устни, поразена от настъпилата промяна — закачливостта му се бе превърнала в железен фокус.

— Всички сме обвързани. Поне така мисля. Не съм сигурна за съквартирантката на Мегуми, но Мегуми има гадже, а знаеш, че Шона е с нейния готвач.

Изведнъж той заговори съвсем делово:

— Аз ще организирам всичко — кола, шофьор, охрана. Ако посещавате само моите клубове, охраната ще стои в колата, ако решите да отидете някъде другаде, ще ви последва.

Премигнах учудено и се съгласих.

— Добре.

От кухнята се чу звънът на таймера от печката.

Гидиън с лекота стана от дивана и се изправи — с едно-единствено грациозно движение, без да ме изпуска от ръце. Отворих

широко очи. Кръвта пулсираше във вените ми. Обвих врата му и го оставих да ме отнесе в кухнята.

— Не мога да повярвам колко си силен.

— Не е трудно да те впечатли човек. — Постави ме на стола, целуна ме и се отправи към печката.

— Ти ли сготви?

Не знам защо толкова се изненадах при тази мисъл, но наистина беше така.

— Не, Арнолдо ми изпрати салата и лазаня, която трябваше само да опека.

— Звучи страхотно.

От опит знаех, че храната, приготвена в ресторанта на известния готвач Арнолдо Ричи, е невероятна.

Грабнах чашата си и похабих хубавото вино, като го изгълтах набързо, за да събера смелост да кажа на Гидиън онова, което нямаше да му е никак приятно да чуе. Поех дълбоко въздух и казах на един дъх:

— Брет ми се обади на работа.

За момент помислих, че Гидиън не ме е чул. Взе ръкавица, отвори фурната и извади лазанята, без да ме погледне. Едва когато остави тавата на печката и се обърна към мен, разбрах, че не е изпуснал нито дума. Хвърли ръкавицата на плота, грабна бутилката с вино и се насочи към мен. Взе спокойно чашата ми, напълни я и заговори:

— Предполагам, че иска да те види, когато дойде в Ню Йорк другата седмица.

Трябваше ми малко време, преди да успея да реагирам.

— Знаел си, че ще идва! — укорих го аз.

— Разбира се, че знаех.

Не знаех дали причината е, че групата на Брет има договор с „Видал рекърдс“, или Гидиън съзнателно го държи под око. И двете изглеждаха еднакво вероятни.

— Съгласи ли се да се видите? — Гласът му беше гладък и мек. Опасно мек.

Опитах се да не обръщам внимание на треперенето, което усетих в стомаха си, и го погледнах право в очите.

— Да, съгласих се да присъствам на премиерата на новия клип на „Сикс-Найтс“. Кари ще дойде с мен.

Гидиън кимна и безпокойството ми нарасна, защото нямах представа за какво си мисли.

Смъкнах се от стола и отидох при него. Той ме прегърна и леко положи бузата си върху главата ми.

— Ще откажа — предложих бързо аз. — И без това не ми се ходеше.

— Всичко е наред. — Започна да ме полюшва леко настрани и прошепна в ухото ми: — Разбих сърцето ти.

— Не се съгласих да отида заради това!

Прокара ръце през косата ми и отмести кичурите от бузите и челото ми. Направи го с такава нежност, че ме накара да се просълзя.

— Не можем просто да забравим последните няколко седмици, Ева. Нараних те дълбоко и все още кървиш.

Едва тогава осъзнах, че не съм готова да подновя връзката ни, сякаш не се е случило нищо. Някъде дълбоко в себе си все още бях обидена и Гидиън го беше доловил.

— Какво искаш да кажеш? — попитах и се измъкнах от ръцете му.

— Че нямам право да те изоставям и да те наранявам, независимо каква е причината, и после да очаквам от теб да забравиш всичко и веднага да ми простиш.

— Ти уби човек заради мен!

— Не ми дължиш нищо — отвърна той рязко. — Любовта ми към теб не те обвързва с нищо.

Независимо колко пъти ми го бе доказвал с действията си, всеки път изтръпвах, когато кажеше, че ме обича.

— Не искам да те нараня, Гидиън — казах аз тихо.

— Тогава не го прави — отвърна той и ме целуна нежно. — Хайде да вечеряме, преди лазанята да е изстинала.

Преоблякох се във фланелка на „Крос индъстрис“ и взех назаем от Гидиън едно долнище на пижама, на което се наложи да навия крачолите. Сложихме свеци на масата в хола и вечеряхме седнали на пода с кръстосани крака. Гидиън остана с любимия ми пуловер, но смени панталоните си с черен анцуг.

Облизах капката доматиен сос от устните си и продължих да му разказвам как е минал денят ми.

— Марк се опитва да събере кураж и да предложи брак на партньора си.

— Ако не греша, те са заедно от доста време.

— Още от колежа.

Гидиън се усмихна.

— Сигурно е трудно да зададеш този въпрос, дори когато знаеш какъв ще е отговорът.

Сведох поглед към чинията си.

— Корин нервна ли беше, когато ти предложи?

— Ева — започна той и после направи дълга пауза, докато вдигнах глава, — няма да обсъждаме този въпрос.

— Защо?

— Защото няма никакво значение.

Вгледах се внимателно в лицето му.

— Как би се чувствал, ако знаеш, че в миналото съм приела предложението на някой друг? Въпросът ми е съвсем теоретичен.

Той ме изгледа ядосано.

— Това е съвсем различно, защото знам, че никога не би приела предложението на някой мъж, освен ако не държиш на него. Това, което изпитвах аз, беше... паника. И чувството не изчезна, докато тя не развали годежа.

— Купи ли й пръстен?

Заболя ме при мисълта, че Гидиън е обикалял магазините и е търсел пръстен за друга жена. Погледнах пръстена, който бе купил за мен.

— Онзи пръстен нямаше нищо общо с този — отвърна той тихо.

Стиснах ръката си в юмрук, сякаш се страхувах да не ми го вземе. Гидиън се протегна и сложи дясната си ръка върху моята.

— Купих пръстена на Корин от първия магазин, в който влязох. Нямах представа какво точно търсех, затова избрах един, който приличаше на пръстена на майка й. Така че нещата бяха различни, ще се съгласиш ли с мен?

— Да.

Не бях поръчала пръстена специално за Гидиън, но бях обиколила шест магазина, преди да намеря подходящия. Беше

латинен, с вградени черни диаманти и със своята елегантна мъжественост и смелия си доминантен стил ми напомняше на моя любим.

— Съжалявам! — Намръщих се. — Държа се като пълна глупачка.

Гидиън вдигна ръката ми до устните си и целуна кокалчетата.

— И аз понякога се държа така.

Думите му ме накараха да се разсмея.

— За мен Марк и Стивън са идеална двойка, но Марк има една теория, според която в определен момент мъжете изпитват непреодолима нужда да се оженят, но това чувство бързо отминава, ако желанието им не се изпълни веднага.

— Мисля, че всичко се свежда до подходящия партньор, а не до подходящия момент.

— Стискам им палци всичко да се нареди — казах аз и вдигнах чаша. — Искаш ли да погледаме телевизия?

Гидиън се облегна на дивана.

— Единственото, което искам, е да бъда с теб, ангелче. Нищо друго не ме интересува.

* * *

След вечерята разчистихме заедно. Протегнах се да взема чинията, която Гидиън беше изплакнал, за да я сложа в миялната, но той направи лъжливо движение. Остави ловко чинията на плота и ме хвана за ръката. Сложи другата си ръка на кръста ми и ме завъртя в танц. От хола се носеше музика, чувах красивия чист глас на певицата.

— Кой пее? — попитах, останала без дъх от допира на силното му тяло, което се движеше, притиснато до моето.

Желанието, което винаги тлееше между нас, се разгоря, почувствах се отново изпълнена с живот и енергия. Всяко нервно окончание по кожата ми се напрегна в очакване на неговия допир. Усетих как страстта ми се надига и се превръща в нажежено очакване.

— Нямам представа.

Той ме завъртя в кухнята и ме поведе към хола. Водеше майсторски и аз се отпуснах в ръцете му. Наслаждавах се на факта, че

танците са страст, която споделяме, и се изумявах на щастиято, което той очевидно изпитва от това, че е с мен. Същото усещане за щастие се надигна и в мен, стъпките ми станаха леки, имах чувството, че се носим по въздуха. Когато влязохме в хола, музиката стана по-силна. Чух, че в песента се споменават думите „тъмен и опасен“ и се препънах от изненада.

— Прекалено много вино ли изпи, ангелче? — подразни ме Гидиън и ме придърпа към себе си.

Но вниманието ми бе съсредоточено върху музиката. Върху болката в гласа на певицата. Разказваше за мъчителната си любов и я оприличаваше на връзка с призрак. Усетих болка в сърцето си, думите ѝ ми напомниха за дните, когато мислех, че съм загубила Гидиън завинаги. Вдигнах глава към него. Наблюдаваше ме с потъмнели блестящи очи.

— Изглеждаше толкова щастлива, когато танцуваше с баща си — каза той.

Знам, че искаше да си създадем подобни красиви спомени.

— И сега съм щастлива — опитах се да го убедя, въпреки че очите ми се изпълниха със сълзи, когато долових копнежа му по мен — опиянение, което познавах отлично.

Ако душите можеха да се сливат с мечтите, нашите щяха да са вплетени една в друга завинаги.

Той сложи ръка на тила ми и се наведе към мен. Ритъмът му се наруши, когато устните ни се докоснаха. Спря, притисна ме силно и ме повдигна от пода.

За разлика от съкрушената певица, аз не бях влюбена в призрак. Обичах истински мъж от плът и кръв, който допускаше грешки, но и се учеше от тях, мъж, който се опитваше да стане по-добър заради мен; който — също като мен — отчаяно искаше между нас да се получи.

— Никога не съм била така щастлива, както когато съм с теб — казах му аз.

— О, Ева! — Наведе се над мен и ме целуна.

* * *

— Хлапето е — заявих аз убедено.

Гидиън разсеяно рисуваше с върха на пръстите си кръгчета около пъпа ми.

— Това е извратено.

Бяхме се излегнали на дивана и гледахме любимия ми полицейски сериал. Лежеше зад мен, подпрял брадичка на рамото ми и преплел крака в моите.

— Винаги се оказва, че е този, когото най-малко подозираш — опитах се да му обясня.

— Според мен е бабата.

— О, господи! — извърнах глава, за да го погледна. — И според теб това не е извратено?

Той се ухили и ме целуна по бузата.

— Искаш ли да се хванем на бас?

— Никога не се хващам на бас.

— Хайде де! — Разтвори ръка върху корема ми и ме прикова към дивана, докато се изправяше, за да се подпре на лакът и да ме погледне в очите.

— Не.

Усетих го, притиснат до извивката на бедрото ми — тежък и дълъг. Не беше възбуден, но това не му попречи да привлече вниманието ми. Стана ми любопитно, протегнах ръка и обхванах члена му в шепа. В същия момент той се възбуди. Тъмните му вежди се вдигнаха учудено нагоре.

— Пускаш ли ми се, ангелче?

Стиснах го нежно в ръката си.

— Просто съм възбудена и разтревожена, питам се защо новият ми съсед още не се е опитал да ме сваля.

— Може би защото не иска да прибърза и да те уплаши. — Очите на Гидиън проблясваха на светлината от телевизора.

— Така ли?

Той потърка носа си в слепоочието ми.

— Ако има поне малко акъл в главата си, ще направи всичко, за да те задържи.

Ооо...

— В такъв случай вероятно ще трябва аз да направя първата крачка — прошепнах и обвих пръсти около китката му. — Но не искам да помисли, че съм прекалено лесна.

— Няма, ще е твърде зает да мисли какъв щастливец е.

— Ами, тогава... — започнах аз и се обърнах с лице към него. — Здравсти, съседе!

Той прокара върха на пръста си по веждата ми.

— Здравсти! Гледката тук наистина ми харесва.

— А и сме гостоприемни.

— О, да! И пълни с хавлиени кърпи.

Бутнах го леко по рамото.

— Е, искаш ли да се помляскаме?

— Да се помляскаме? — Той отметна глава и се разсмя, гърдите му, долепени до мен, се разтресоха. Звукът беше дълбок и гърлен и ме накара да настръхна от удоволствие. Гидиън се смееше толкова рядко.

Плъзнах ръце под пуловера и погалих топлата му кожа.

— Това „да“ ли е или „не“?

— Готов съм да „мляскам“ всяка част от тялото ти, която мога да докопам, ангелче.

— Започни оттук — наредих аз и му предложих устата си.

Той ме целуна, нежно прилепвайки устни до моите.

Гушнах се в него и простенах от удоволствие, когато се премести и се надвеси над мен. Ръцете ми се плъзгаха нагоре-надолу по гърба му, вдигнах крак и го прехвърлих през бедрото му. Стиснах нежно долната му устна със зъби и започнах да я галя с върха на езика си. Стонът му беше толкова чувствен, че ме накара да се овлажня.

Извих гръб, когато ръката му се плъзна под фланелката ми, обхвана голата ми гърда и започна да масажира зърното ѝ между палеца и показалеца си.

— Толкова си мека — измърмори той. Стигна с целувки до слепоочието ми и зарови лице в косата ми. — Толкова много обичам да те докосвам.

— Ти си съвършен! — Мушнах ръце под ластика на анцуга му и обхванах с ръце голото му дупе. Мирисът и топлината на кожата му ме опияняваха, чувствах се замаяна от страст и желание. — Истинска мечта.

— Ти си *моята* мечта. Господи, колко си красива.

Устните му се сляха с моите, стиснах здраво косата му и го притиснах до себе си, обвила ръце и крака около него. Целият свят

изчезна и пред мен остана само той. Допирът му. Звуците, които издаваше.

— Харесва ми това, че ме желаеш толкова много — каза с дрезгав глас. — Не бих могъл да го понеса, ако само аз се чувствах така.

— С теб съм, миличък — обещах му, движейки пламенно устни под неговите. — *Изцяло* съм с теб.

Гидиън сложи едната си ръка на тила ми, а другата на кръста. Настани се върху мен, твърдото му тяло потъна в мекотата на моето, членът му се доближи до вулвата ми и той раздвижи бедра. Въздъхнах и забих нокти в твърдото му като скала дупе.

— О, да — простенах безсрамно. — Толкова ми е хубаво с теб.

— Ще ти стане още по-хубаво, когато го вкарам — измърка той. Захапах нежно ухото му.

— Да не се опитваш да ме убедиш да стигнем докрай?

— Не е необходимо да стигаме никъде, ангелче. — Започна леко да смуче шията ми и вагината ми веднага се стегна. — Мога да ти го вкарам и тук. Обещавам ти, че ще се почувстваш чудесно.

— Не знам. Вече не съм такова момиче.

Ръката на кръста ми започна бавно да сваля бикините. Престорих се, че се съпротивлявам и издадох тих звук в знак на протест. Кожата ми гореше от допира му, тялото ми се събуждаше, за да отговори на нуждите му.

— Шшшшт — прошепна той и допря устни до моите. — Обещавам, че ако не ги хареса, веднага ще го изкарам.

— Не вярвам тази реплика да е работила някога!

— Не е реплика, казвам го съвсем сериозно.

Стиснах с ръце стоманените извивки на бедрата му и започнах да се търкам в него, бях съвсем наясно, че няма нужда от никакви заучени реплики. Само с един жест можеше да вкара в леглото всяка жена, която поискаше. За щастие, искаше само мен.

Продължих да го дразня, доволна от закачливото настроение, в което беше.

— Обзалагам се, че казваш същото и на другите момичета.

— Какви други момичета?

— Нали знаеш каква слава ти се носи?

— Но ти си тази, която носи пръстена ми. — Той вдигна глава и отметна с пръсти косата от лицето ми. — Животът ми започна в деня, в който те срещнах.

Думите ми подействаха като удар. Преглътнах трудно и прошепнах:

— Добре, печелиш. Можеш да го вкараш.

Сянката изчезна от лицето му и по устните му се разля усмивка.

— Господи, луд съм по теб.

Аз също се усмихнах.

— Знам.

6

Събудих се обляна в студена пот, сърцето ми блъскаше до пръсване. Лежах в голямото легло и дишах насечено, а умът ми се мъчеше да се отскубне от лапите на съня.

— Махни се от мен!

Гидиън. Господи!

— По дяволите, не ме докосвай!

Отметнах завивките, изтърколих се от леглото и се затичах към стаята за гости. Започнах като обезумяла да търся пипнешком ключа на лампата, накрая дланта ми се удари в него. Изведнъж стаята се обля в светлина, видях Гидиън, който се гърчеше в леглото, чаршафите бяха омотани около краката му.

— Недей! О, господи... — Гърбът му се изви като дъга над леглото, ръката му стискаше чаршафа в юмрук. — *Боли!*

— Гидиън!

Мастурбираше ожесточено. Изтичах към леглото, сърцето ми се късаше, когато го гледах така потънал в пот. Поставих ръка на гърдите му.

— По дяволите, не ме докосвай! — изсъска той, сграбчи китката ми и я изви толкова силно, че извиках от болка. Очите му бяха отворени, но погледът му беше замъглен, очевидно все още беше в капана на кошмара.

— *Гидиън!* — Опитах да се освободя от ръката му.

Изведнъж се изправи, дишаше тежко, а погледът му бе обезумял:

— Ева. — Пусна ме, като че ли ръката ми го бе опарила, отметна потната коса от лицето си и рязко стана от леглото. — Господи, Ева... нараних ли те?

Разтърках китката с другата си ръка и поклатих глава.

— Дай да видя — каза той дрезгаво и протегна към мен треперещите си пръсти.

Отпуснах ръце, приближих към него и го притиснах силно до себе си. Допрях буза до потните му гърди.

— Ангелче — прошепна той и ме прегърна, все още целият трепереше. — Извинявай.

— Шшшшт, миличък. Всичко е наред.

— Нека те гушна — промълви той и се отпусна заедно с мен на пода. — Не ме оставяй.

— Никога няма да те оставя — обещах аз, долепила устни до него. — Никога.

* * *

Напълних ъгловата вана и влязох в нея заедно с Гидиън. Седнах зад него на най-горното стъпало, измих косата му и прокарах насапунисаните си ръце по гърба и гърдите му, като се опитах да отмия не само студената лепкава пот, но и кошмара. Горещата вода бе спряла треперенето, но отчаянието в очите му не можеше да изчезне толкова лесно.

— Някога говорил ли си с някого за твоите кошмари? — попитах аз и изцедих топлата вода от гъбата върху раменете му.

Той поклати глава.

— Време е да го направиш — казах тихо. — Аз съм твоето момиче.

Измина дълго време, преди да заговори.

— Когато ти имаш кошмари, Ева... Какви са? Като спомен от нещо, което наистина се е случило? Или съзнанието ти ги изкривява? Променяш ли събитията?

— Обикновено са спомени. Отговарят на действителността. При теб не е ли така?

— Понякога е така. Но понякога е съвсем различно. Сънувам неща, които не са се случили.

Замислих се над думите му. Искаше ми се да имам достатъчно познания и опит, че да мога наистина да му помогна. Но не можех да направя нищо друго, освен да го изслушам и да го обичам. Надявах се това да е достатъчно, защото кошмарите му разкъсваха и мен така, както със сигурност разкъсваха него.

— Промяната за добро ли е или за лошо?

— Опитвам се да се съпротивлявам — отвърна той тихо.

— И въпреки това той успява да те нарани?

— Да, пак побеждава, но поне успявам да го държа далече, колкото е възможно по-дълго.

Потопах отново гъбата във водата и я изцедих върху него, опитвах се да наложя някакъв успокояващ ритъм.

— Не трябва да се самообвиняваш. Бил си дете.

— И ти си била дете.

Стиснах очи, не исках дори да си помисля, че Гидиън е виждал снимките и записите, които Нейтън бе направил.

— Нейтън беше садист. Нормално е да се съпротивляваш на болката, затова и аз се съпротивлявах. Това не е проява на смелост.

— Искан ми се и мен да ме бе боляло повече — отвърна той с горчивина. — Най-отвратителното е, че той ме караше да се наслаждавам.

— Не си се наслаждавал. Изпитвал си физическо удоволствие, а това не е едно и също. Телата ни реагират инстинктивно, Гидиън, дори когато съзнателно не искаме да го правят. — Прегърнах го както бях седнала зад гърба му, подпрях брадичката си на главата му и продължих: — Той е бил асистент на психотерапевтката ти и е било съвсем естествено да му имаш доверие. Много добре е знаел как да влезе в главата ти.

— Не разбираш.

— Накарай ме да разбера.

— Той... ме прелъстяваше. А аз му позволявах. Не можеше да ме накара да го искам, но правеше така, че да не се съпротивлявам.

Преместих се и притиснах буза в слепоочието му.

— Да не би да се тревожиш, че си бисексуален? Няма да психясам, дори и да е така.

— Не. — Той извърна глава и допря устни до моите, извади ръка от водата и стисна пръстите ми в своите. — Мъжете никога не са ме привличали. Но фактът, че би ме приела дори ако съм... В момента те обичам толкова, че боли.

— Миличък. — Целунах го нежно, устните ни се сляха и после се разделиха. — Просто искам да си щастлив. За предпочитане с мен. И наистина искам да престанеш да се самообвиняваш заради онова, което ти е било причинено. Бил си изнасилен. Бил си жертва, но си успял да оцелееш. В това няма нищо срамно.

Той се обърна и ме придърпа по-дълбоко във водата. Притиснах се в него и сложих ръка на бедрото му.

— Имаш ли нещо против да поговорим за секс?

— Разбира се, че не.

— Веднъж ми каза, че не правиш анален секс. — Усетих как се напряга. — Но ти... ние...

— Вкарах пръстите и езика си в теб — продължи той изречението, вперил внимателен поглед в мен. При новата тема у него веднага настъпи промяна, съмненията изчезнаха и гласът му прозвуча спокойно и уверено. — Беше ти приятно.

— А на теб? — попитах бързо, преди да съм изгубила смелост.

Пое дълбоко въздух, скулите му бяха зачервени от горещата вода, лицето му беше открито, защото бе пригладил назад дългата си черна коса.

Мълча толкова дълго, че започнах да се страхувам, че няма да ми отговори.

— Готова съм да ти го дам, Гидиън, ако наистина го искаш.

Той затвори очи.

— Ангелче.

Протегнах ръка между краката му и взех в шепа тежкия му скротум. Плъзнах средния си пръст под него и докоснах леко стегнатия му анус. Той се отдръпна рязко и стисна крака толкова силно, че водата се изплиска от ръба на ваната. Усетих, че членът му стана твърд като камък. Издърпах ръката си и обхванах члена му с длан. Започнах бавно да го галя, а когато Гидиън изстена, го целунах.

— Ще направя всичко за теб. В леглото ни няма ограничения. Няма спомени. Там сме само ти и аз. Двамата. И любовта ни. Толкова много те обичам.

Езикът му се плъзна в устата ми, жадно и яростно. С една ръка обгърна кръста ми, а с другата ме накара да стисна члена му още по-силно, притискайки ме с пръсти.

Във ваната се образуваха леки вълнички, когато започнах енергично да движа ръката си по възбудения му пенис. Стонът му накара зърната на гърдите ми да набъбнат.

— Твоето удоволствие ми принадлежи — прошепнах в устата му. — Ще си го взема насила, ако ти не ми го дадеш.

Той изстена и отметна глава назад.

— Накарай ме да свърша.

— По всеки начин, който пожелаеш — обещах.

* * *

— Сложи си синята вратовръзка. Онази, която подхожда на очите ти.

Бях точно срещу дрешника и наблюдавах Гидиън, който избираше костюм за последния работен ден от седмицата.

Той се обърна и ме погледна, бях седнала на ръба на леглото в голямата спалня и държах чаша кафе. По устните му се появи доволна усмивка.

— Обичам очите ти — заявих и леко свих рамене. — Невероятни са.

Той взе връзката от рафта и се върна в спалнята, праметнал графитеносив костюм през ръката си. Беше само по черни боксерки и можех да се насладя на стегнатото му мускулесто тяло и златистия загар.

— Направо не е за вярване колко често мислим еднакво — каза той. — Избрах този костюм, защото цветът му ми напомня за твоите очи.

Усмихнах се и започнах весело да поклащам крака, чувствах се толкова изпълнена с щастие и любов, че не можех да стоя на едно място.

Гидиън остави дрехите си на леглото и приближи до мен. Вдигнах глава, за да го погледна, а сърцето ми биеше бързо и силно. Той обхвана главата ми с ръце и прокара палци по веждите ми.

— Очите ти са прекрасни, толкова красиво буреносно сиво. И толкова изразителни.

— Което ме поставя в изключително неизгодна позиция. Можеш да четеш в тях като в разтворена книга, докато твоето лице е неразгадаемо като на комарджия.

Наведе се над мен и ме целуна по челото.

— И въпреки това не мога да скрия нищо от теб.

— Само така казваш — отвърнах и продължих да го наблюдавам, докато се обличаше. — Искам да направя нещо за мен.

— Каквото пожелаеш.

— Ако се наложи да отидеш някъде с дама и е невъзможно да си с мен, вземи Айрланд.

Той спря да закопчава ризата си.

— Тя е само на седемнайсет, Ева.

— И какво от това? Сестра ти е красива, изискана млада дама и освен това те обожава. Можеш само да се гордееш с нея.

Гидиън въздъхна и взе панталона си.

— Според мен ще ѝ е ужасно скучно на събитията, на които би било подходящо да я заведе.

— Мислеше, че ще ѝ е скучно и ако я поканя на вечеря вкъщи, но видя, че грешиш.

— *Ти* беше там — възрази той и закопча панталона си. — Беше ѝ приятно заради теб.

Отпих от кафето си.

— Обеща да направиш всичко, което пожелае — напомних му.

— Нямам никакъв проблем да отида където и да е и сам, Ева. А и вече ти казах, че повече няма да се виждам с Корин.

Вперих поглед в него над ръба на чашата и замълчах.

Гидиън напъха краищата на ризата си в панталона с очевидно раздразнение.

— Добре, де.

— Благодаря.

— Можеш поне да се опиташ да прикриеш самодоволната усмивка на Чеширския котарак — измърмори той.

— Можех.

Той спря да се облича, присви очи и плъзна поглед по краката ми, които се виждаха под разтворения халат.

— Дори и не си го помисляй, шампионе. Вече го правихме тази сутрин.

— Имаш ли паспорт? — попита той.

Намръщих се.

— Да. Защо?

Той кимна отсечено и се протегна към вратовръзката, която толкова много харесвах.

— Ще ти потрябва.

— За какво? — попитах развълнувано.

— За пътуване.

— Сериозно? — Изправих се и станах от леглото. — Пътуване къде?

Очите му блестяха закачливо, докато с бързи и умели движения завързваше възела на връзката.

— Някъде.

— Да не би да планираш да ме изпратиш в някакви неизвестни земи?

— С удоволствие бих го направил — измърмори той. — Ти и аз на самотен тропически остров, където през цялото време ще ходиш гола и ще мога да ти го вкарвам всеки път, когато поискам.

Поставих ръка на кръста си и го изгледах.

— Изгоряла от слънцето и с изкривени крака. Колко секси.

Той се разсмя, а по тялото ми се разнесе вълна от удоволствие.

— Искам да те видя довечера — заяви, докато обличаше жилетката на костюма си.

— Просто искаш да ми го вкараш отново.

— Е, ти сама ми каза да не спирам. Не спря да го повтаряш.

Изсумтях, оставих чашата с кафе на нощното шкафче и свалих халата си. Пресякох стаята гола, изплъзвайки се, когато той се опита да ме сграбчи. Отворих чекмеджето и започнах да избирам комплект сутиен и бикини от луксозното бельо, което беше купил за мен. Той приближи зад гърба ми, плъзна ръце и обхвана гърдите ми в шепи.

— Мога отново да ти напомня — измърка.

— Не трябва ли да ходиш на работа? Защото аз трябва.

Гидиън се притисна до гърба ми.

— Ела да работиш при мен.

— И да ти наливам кафе, докато чакам да ме изучукаш?

— Говоря съвсем сериозно.

— Аз също. — Извърнах се толкова бързо към него, че съборих чантата си. — Имам работа и много си я харесвам. Знаеш го.

— И си добра в нея — каза той и ме хвана за раменете. — Можеш да работиш също така добре и за мен.

— Не мога да го направя поради същата причина, поради която отказах и на Стантън. Искам да се справя сама.

— Знам и те уважавам за това — заяви той, галейки ръцете ми. — Аз също сам си пробих път нагоре, докато фамилията Крос се

опитваше да ме дърпа надолу. Никога не бих ти отнел възможността да се бориш. Обещавам, че няма да получиш нищо незаслужено.

Опитах се да потисна съчувствието, което изпитах заради това, че Гидиън е страдал по вина на баща си — мошеник, организираше финансови пирамиди и предпочел да се самоубие, вместо да излежи наказанието си в затвора.

— Мислиш ли, че някой ще повярва, че не съм получила работата само защото съм мацката, с която спиш в момента?

— Млъкни — нареди и ме разтърси. — Разбирам, че се ядосваш — няма проблем, но не искам да те чувам да говориш за нас по този начин.

Отблъснах го.

— Всички останали ще говорят така.

Той изсумтя и ме пусна.

— Станала си член на „Крос трейнър“, въпреки че имаш абонамент за „Еквинокс“ и тренираш крав мага. Можеш ли да ми обясниш защо?

Извърнах се и извадих от чекмеджето едни бикини, за да не ми се налага да споря с него чисто гола.

— Това е различно.

— Не е.

Обърнах се и се вбесих още повече, когато усетих, че съм стъпила върху нещата, изпадали от чантата ми.

— „Уотърс Фийлд & Лийман“ не е конкуренция на „Крос индъстрис“. Ти самият използваш услугите на агенцията.

— Мислиш ли, че никога няма да работиш по рекламната кампания на някой от конкурентите ми?

Беше ми трудно да разсъждавам, докато стоеше пред мен с разкопчана жилетка и идеално завързана вратовръзка. Беше красив и страстен, беше олицетворение на всичко, за което съм мечтала, което правеше почти невъзможен всеки опит да му откажа каквото и да е.

— Не в това е проблемът. Няма да се чувствам щастлива, Гидиън — отвърнах съвсем откровено.

— Ела.

Той разтвори ръце и ме прегърна, когато доближих до него. Заговори отново, прилепил устни до слепоочието ми:

— Един ден името Крос в „Крос индъстрис“ няма да се отнася само до мен.

Изпитах гняв и безсилие.

— Може ли да не говорим за това точно сега?

— Ще ти кажа само още нещо — можеш да кандидатстваш за някоя позиция като всички останали, ако чувстваш, че това е правилният начин, по който трябва да постъпиш. Ако получиш работата, ще работиш на друг етаж в „Кросфайър“ и сама ще се изкачваш нагоре. Няма да зависи от мен дали успяваш или не.

— Това е важно за теб. — Думите ми не бяха въпрос.

— Разбира се, че е важно. И двамата полагаме големи усилия, за да изградим общо бъдеще. Това е естествена стъпка в тази посока.

Кимнах с нежелание.

— Трябва да съм независима.

Той сложи ръка на тила ми и ме придърпа към себе си.

— Не забравяй кое е най-важното. Ако работиш усилено и покажеш талант и умения, това ще е единственият критерий, по който хората ще съдят за теб.

— Трябва да се приготвя за работа.

Гидиън се вгледа внимателно в лицето ми, след това нежно ме целуна.

Пусна ме, а аз се наведох да вдигна чантата си. В този момент забелязах, че съм стъпила върху пудриерата и съм я счупила. Не ме разтревожи особено, защото винаги можех да си купя нова от „Сефора“ на връщане от работа. Това, което ме накара да замръзна на място обаче, бяха електрическите жици, които стърчаха от счупената пластмаса.

Гидиън клекна, за да ми помогне. Погледнах го.

— Какво е това?

Той взе пудриерата от ръцете ми, отчупи още едно парче от нея и двамата видяхме микрочип с прикрепена към него миниатюрна антена.

— Може да е бръмбар. Или проследяващо устройство.

Погледнах го ужасено и изрекох само с устни:

— *Полицията?*

— Имам заглушителни устройства в апартамента — отговори той и ме шокира още повече. — И не, не е полицията. Няма начин

някой съдия да е издал разрешително да те подслушват. Няма никаква причина за това.

— Господи! — Седнах на пода, почувствах, че ми прилошава.

— Ще дам на хората ми да го погледнат. — Той коленичи до мен и махна косата от лицето ми. — Възможно ли е да е майка ти?

Вперих в него безпомощен поглед.

— Ева...

— Господи, Гидиън!

Направих му знак с ръка да замълчи и с другата грабнах телефона си. Набрах номера на Кланси, бодигарда на пастрока ми, и изстрелях въпроса в момента, в който вдигна телефона си.

— Ти ли си поставил бръмбара в пудриерата ми?

Настъпи кратко мълчание, след което последва отговор:

— Това е проследяващо устройство, а не бръмбар. Да, аз го поставих.

— По дяволите, Кланси!

— Това ми е работата.

— Работата ти е отвратителна — не му останах длъжна, докато образът му изплуваше в главата ми. Кланси беше само мускули. Носеше тъмнорусата си коса подстригана късо като на военен и имаше излъчване на много опасен човек. Но аз не се страхувах от него. — Това са пълни глупости и ти добре го знаеш.

— Сигурността ви се превърна в приоритет номер едно, когато Нейтън Баркър се появи в града. Той умееше да се изплъзва, а аз трябваше да следя и двама ви. Изключих приемника в момента, в който смъртта му беше потвърдена.

Затворих очи.

— Не става въпрос за проклетото проследяващо устройство. Нямам проблем с него! Проблемът — и то сериозен проблем — е, че сте решили да не ми казвате за него. Така нарушавате личното ми пространство, Кланси.

— Напълно ви разбирам, но госпожа Стантън не искаше да ви тревожи.

— Аз съм възрастен човек! Мога сама да реша дали да се тревожа или не.

Погледнах към Гидиън, защото думите ми с пълна сила важаха и за него. По изражението му личеше, че ме е разбрал.

— Няма да споря с вас — отвърна Кланси мрачно.

— Длъжник си ми — казах аз, вече знаех точно каква услуга ще поискам от него. — Голям длъжник.

— Знаете къде да ме намерите.

Затворих телефона и изпратих съобщение на майка ми: „Трябва да поговорим“. После безсилно отпуснах рамене в отчаяние.

— Ангелче.

Отправих предупредителен поглед към Гидиън:

— Не се опитвай да измисляш извинение — нито за себе си, нито за нея.

Погледът му беше нежен и тъжен, но беше стиснал решително челюсти.

— Бяхме заедно, когато научи, че Нейтън е в Ню Йорк. Видях как реагира. Всеки, който те обича, би направил всичко възможно, за да те предпази.

Точно това ми беше трудно да приема. Не можех да отрека, че се радвам, че разбрах за Нейтън едва след смъртта му. От друга страна обаче, не исках вечно да бъда предпазвана от лошите неща. Те бяха част от живота. Протегнах се към ръката му и силно я стиснах.

— И аз изпитвам същото по отношение на теб.

— Аз се погрижих за собствените си демони.

— И за моите.

Но двамата все още спяхме разделени.

— Искам отново да започнеш да посещаваш доктор Питърсън — промълвих тихо.

— Бях при него във вторник.

— Наистина ли? — Не можах да скрия учудването си, когато разбрах, че е спазил уговорения график.

— Да. Пропуснах само един сеанс.

„Когато бе убит Нейтън...“

Погали ръката ми с палец.

— Сега сме само ние двамата — каза той, сякаш прочел мислите ми.

Много исках да повярвам в това.

* * *

Едва се довлякох до работа, което не предвещаваше нищо добро за останалата част от деня ми. Добре че беше петък и можех да съм пълен дроб през уикенда, нещо, което със сигурност щях да съм в неделя сутрин, ако цяла събота вечер обикалям по баровете. Отдавна не бях излизала по женски и имах нужда от едно-две питиета.

През изминалите четиридесет и осем часа бях научила, че гаджетото ми е убило изнасилвана ми; че един от бившите ми се надява отново да ме вкара в леглото си; че една от бившите на гаджетото ми е решена да го съсипе публично и че собствената ми майка ми е закачила проследяващо устройство, все едно бях някакво проклето куче.

Колко още можеше да понесе едно момиче?

— Готова ли си за утре вечер? — попита Мегуми, след като натисна бутона и ме пусна да вляза през стъклената врата.

— Готова съм, по дяволите! Приятелката ми Шона пусна съобщение сутринта, че също е навита да излезе с нас. — Успях искрено да се усмихна. — Уредих лимузина, която да ни кара по клубовете. Нали се сещаш... от онези, които обикалят по всички ВИП места с включени куверти.

— Какво? — Не успя да прикрие вълнението си, но все пак попита: — Колко струва?

— Нищо. Услуга от един приятел.

— Това се казва услуга! — Усмихна се широко и ме накара да се почувствам щастлива. — Ще си прекараме страхотно! Ще ми разкажеш подробно, докато обядваме.

— Няма проблем. И ти ще ми разкажеш как мина обядът ти вчера.

— Нали си говорехме за смесените сигнали — оплака се тя. — Уж само се забавляваме, а после се появява на работното ми място. Никога не бих отишла просто ей така в офиса на приятеля си, ако между нас няма нищо сериозно.

— Мъже! — изсумтях съчувствено аз, макар много добре да съзнавах, че трябва да съм благодарна за мъжа до себе си.

Отидох до бюрото си и се приготвих за работа. Когато видях в чекмеджето снимките, на които бяхме двамата с Гидиън, изведнъж ми се прииска да се свържа с него. След десет минути позвъних на Ангъс и му казах да поръча да изпратят в офиса на Гидиън от онези

тъмночервени рози, известни като „черна магия“, с бележка, на която да пише: „Като омагьосана съм, все още си мисля за теб“.

Марк дойде до бюрото ми точно когато затварях прозореца на браузъра. Един поглед ми беше достатъчен, за да разбера, че не е съвсем добре.

— Искаш ли кафе? — предложих аз.

Той кимна и аз станах. Дватама се отправихме към стаята за почивка.

— Шона беше вкъщи снощи — започна той. — Каза, че ще излизате утре вечер.

— Да. Нали няма проблем?

— Защо да има проблем?

— Ами защото сме приятелки със сестрата на партньора ти — отвърнах колебливо.

— Ааа... не. Няма проблем. Защо? — отвърна той и прокара неспокойно ръка през късите си тъмни къдрици. — Супер е!

— Добре.

Долових, че има нещо друго, което го тревожи, но не исках да го притискам.

— Надявам се да прекараме добре. Очаквам го с нетърпение.

— Тя също.

Той извади две капсули кафе, докато аз отидох до рафта за чаши.

— Освен това очаква с нетърпение Дъг да се върне. И да й зададе въпроса.

— Така ли? Е, това вече наистина е страхотно. Две сватби в семейството за една година. Осен ако вие със Стивън не възнамерявате да се насладите на дълъг годеж.

Марк ми подаде първата чаша кафе, а аз извадих от хладилника обезмаслената сметана.

— Това няма да се случи, Ева.

Гласът на Марк беше пълен с горчивина, а когато се обърнах, за да го погледна, видях, че е навел глава.

Потупах го по рамото.

— Предложи ли му?

— Не. Няма смисъл. Стивън попита Шона дали двамата с Дъг планират да имат деца веднага, тъй като тя все още учи задочно, и когато тя му каза, че нямат подобни планове, той й изнесе цяла лекция

за това, че бракът е само за двойки, които са готови да създадат семейство. В противен случай е по-добре нещата да не се усложняват. Повтори същите глупости, които преди му наговорих аз.

Заобиколих го и налях малко сметана в кафето си.

— Марк, никога няма да разбереш какъв е отговорът на Стивън, докато не му предложиш.

— Страх ме е — призна той, забил поглед в димящата чаша. — Искам повече от това, което имаме в момента, но от друга страна, ме е страх да не разруша връзката ни напълно. Ако отговорът му е „не“ и реши, че очакваме различни неща от живота...

— Слагаш коня пред каруцата, шефе!

— Ами ако не мога да приема отказа му?

Да... Напълно го разбирах.

— А би ли могъл да приемеш никога да не разбереш отговора със сигурност?

Той поклати глава.

— Тогава ще трябва да му кажеш всичко, което каза на мен — отвърнах твърдо.

Устните му потрепнаха.

— Извинявай, че те натоварвам с всичко това. Но винаги ми помагаш да погледна нещата от друг ъгъл.

— Много добре знаеш какво трябва да направиш. Просто някой трябва да те срита по задника, за да го направиш. А аз винаги съм насреща за сритване на задници.

По устните му се разля усмивка:

— Хайде днес да не работим по кампанията на кантората за разводи.

— Какво ще кажеш да започнем със самолетната компания? — предложих аз. — Имам някои идеи.

— Добре, да започваме.

* * *

Цяла сутрин работихме усилено и бях въодушевена от напредъка. Искях да поддържам Марк зает, за да не му остава време да

се тревожи. За мен работата беше най-доброто лекарство, съвсем скоро се оказа, че и на него му действа по същия начин.

Току-що бяхме приключили и се готвех да изляза за обяд, когато се отбих до бюрото си и видях върху него плик, изпратен по вътрешната поща. Сърцето ми подскочи от вълнение, ръцете ми леко се разтрепериха. Развързах тънката връвчица и отвътре изпадна бележка:

„Ти си магията.

Ти превръщаш мечтите в реалност.

Х.“

Притиснах картичката до сърцето си, искаше ми се вместо нея да мога да прегърна мъжа, който я е написал. Точно си представях как ще напръскам розови листенца върху леглото ни, когато телефонът на бюрото ми иззвъня. Изобщо не се изненадах, когато чух задъхания глас на майка ми.

— Ева. Говорих с Кланси. Моля те, не се сърди! Трябва да разбереш...

— Разбирам — започнах аз, отворих чекмеджето и скрих безценната бележка на Гидиън в чантата си. — Ето как стоят нещата: вече не можеш да използваш Нейтън за извинение. Ако си наредила да ми поставят още някакви бръмбари, проследяващи устройства или други подобни неща, най-добре ще е да си признаеш веднага, защото, обещавам ти, че ако открия още нещо, ще прекъсна всякакви връзки с теб.

— Моля те, нека се видим и да поговорим — предложи тя с въздишка. — Ще излезем с Кари на обяд и ще остана да те изчакам у вас, докато се прибереш.

— Добре.

Ядът ми отмина също толкова бързо, колкото се бе появил. Високо ценях това, че майка ми се отнася към Кари като към мой брат, защото наистина го чувствах така. Даваше му майчината любов, която не беше имал никога. И двамата проявяваха подчертан интерес към модата и се разбираха отлично.

— Обичам те, Ева. Повече от всичко на света.

Въздъгнах:

— Знам, мамо. И аз те обичам.

Лампата на телефона започна да свети, някой ме търсеше по другата линия от рецепцията. Сбогувах се с майка си и превключих.

— Здравей — каза Мегуми с нисък, приглушен глас. — Мацката, която беше дошла преди време при теб — онази, с която не искаше да говориш, пак е тук и иска да те види.

Намръщих се, трябваше ми малко време да се сетя кого има предвид.

— Магдалин Перес ли?

— Да. Точно тя. Какво да правя?

— Нищо. — Изправих се. За разлика от предишния път, сега бях готова сама да се справя с приятелката на Гидиън, която много искаше да му бъде нещо повече от приятелка. — Идвам.

— Мога ли да гледам?

— Ха-ха! Ще съм там след минута. Няма да отнеме много време, после ще излезем на обяд.

Водена от суетата си, сложих малко гланц за устни, метнах чанта през рамо и тръгнах към рецепцията. Мисълта за бележката на Гидиън ме накара да поздравя Магдалин с усмивка, когато я заварих седнала във фойето. Изправи се, като ме видя, че приближавам, и изглеждаше толкова страхотно, че нямаше как да не ѝ се възхитя.

Когато се запознах с нея, тъмната ѝ коса беше дълга и права като на Корин Жиро. Сега носеше класическа къса прическа, която подчертаваше екзотичната красота на лицето ѝ. Беше облечена с кремави панталони и черна блуза без ръкави, която се връзваше на голяма фльонга на ханша ѝ. Елегантният ѝ външен вид се допълваше от перлени обици и колие.

— Здравей, Магдалин — поздравих и с жест я поканих да седне отново на мястото си, а аз се настаних в креслото от другата страна на малката масичка. — Какво те води насам?

— Извинявай, че идвам без предупреждение на работното ти място, Ева, но бях при Гидиън и реших да се отбия и при теб. Трябва да те помоля за нещо.

— Така ли?

Оставих чантата до себе си, праметнах крак върху крак и пригладих тъмночервената си пола. Никак не ми беше приятно, че тя

може да посещава гаджето ми съвсем открито, докато за мен това е невъзможно. Но засега нямаше какво да се направи по въпроса.

— Днес една репортерка дойде в офиса ми и започна да ме разпитва за личния живот на Гидиън.

Стиснах здраво облегалката на креслото.

— Диана Джонсън ли? Надявам се, че не си отговорила на въпросите й.

— Разбира се, че не съм. — Магдалин се наведе напред и подпря лакти на коленете си. Тъмните й очи гледаха мрачно. — Вече е разговаряла с теб, така ли?

— Опитва се.

— Тя е неговият тип — заяви Магдалин и ме изгледа внимателно.

— Забелязах — отвърнах аз.

— От типа, с който той не се задържа особено дълго — продължи тя и изкриви устни в печална усмивка. — Казал е на Корин, че предпочита да останат далечни приятели и да престанат да излизат заедно. Но предполагам, че знаеш всичко това?

— Откъде бих могла да го знам?

— О, сигурна съм, че имаш начин да разбереш. — В очите на Магдалин се появи закачливо пламъче.

Колкото и да е странно, почувствах се добре с нея. Може би защото тя самата се чувстваше добре в собствената си кожа, нещо, което не бях доловила последния път, когато се срещнахме.

— Изглежда, при теб всичко е наред.

— Нещата малко по малко се подреждат. Имаше един мъж, когото мислех за приятел, но той всъщност само ме тровеше. Сега, когато не е до мен, мога отново да започна да разсъждавам — каза тя и изпъна рамене. — Наскоро започнах да излизам с един човек.

— Радвам се за теб.

В това отношение й желяех всичко най-добро. Братът на Гидиън, Кристофър, я беше използвал по най-отвратителен начин. Тя обаче не знаеше, че съм запозната с тази история.

— Надявам се нещата да се получат.

— Аз също. Гейдж е съвсем различен от Гидиън. Той е от онези замислени интелектуалци...

— Артистична душа.

— Да. Мисля, че е доста артистичен. Надявам се да имам възможност да разбера със сигурност. Както и да е, да не те задържам повече. Безпокоях се заради репортерката и исках да го споделя с теб.

Станах от креслото и я поправих:

— Не, безпокояла си се заради мен. Страхувала си се, че ще започна да споделям с нея тайните на Гидиън.

Тя не отрече.

— Довиждане, Ева.

— Довиждане — казах и продължих да я наблюдавам, докато излезе през стъклената врата.

— Май не мина чак толкова зле — заяви Мегуми и се приближи към мен. — Нямахте бой и писъци.

— Да видим докога ще е така.

— Готова ли си за обяд?

— Умирам от глад. Да вървим.

* * *

Когато в пет и половина се прибрах вкъщи, заварих в хола да ме чакат Кари, майка ми и една невероятна сребриста официална рокля на Нина Ричи, метната на дивана.

— Не е ли фантастична? — изчурулика майка ми, която сама изглеждаше фантастично в своята прилепнала по тялото рокля в стил петдесетте — вталена, с къси ръкави и десен на миниатюрни черешки. Гъстите руси къдрици обграждаха красивото ѝ лице и аз нямаше как да не призная, че изглежда зашеметяващо в каквото и стил да се облече.

Цял живот ми бяха казвали, че приличам на нея, но очите ми бяха сиви като на баща ми, докато нейните бяха сини като метличина. По-пищните ми извивки също се дължаха на гените на семейство Рейъс. Дупето ми бе такова, че колкото и усилено да се упражнявах във фитнеса, никога нямаше да се отърва от него, а обиколката на бюста ми правеше невъзможно обличането на каквато и да е дреха без сутиен. Все още ми беше трудно да повярвам, че Гидиън намира тялото ми за неустойимо, след като преди това си е падал само по високи слаби брюнетки.

Оставих чантата и торбата с обувките си на високия стол в кухнята и попитах:

— Какъв е поводът?

— Набиране на средства за един приют по-следващия четвъртък. Погледнах към Кари, очаквах да потвърди, че и той ще дойде с мен. Когато го видях да кима, свих рамене и се съгласих:

— Добре.

Майка ми направо засия. Заради мен тя подкрепяше всякакви благотворителни инициативи, свързани с жени и деца, жертви на насилие. Когато имаше официални вечери за набиране на средства, винаги купуваше куверти за Кари и за мен.

— Искаш ли вино? — предложи Кари, очевидно доловил, че не ме свърта на едно място.

Погледнах го с благодарност.

— Да, с удоволствие.

Докато той отиваше към кухнята, майка ми направи няколко крачки към мен в своите секси сандали с червени подметки и ме прегърна.

— Как беше денят ти?

— Странен — отговорих и също я прегърнах. — Радвам се, че свърши.

— Имаш ли някакви планове за уикенда?

Тя се отдръпна от мен и ме изгледа внимателно. Това ме накара да застана нащрек.

— Имам.

— Кари ми каза, че се срещаш с някого. Кой е той? С какво се занимава?

— Мамо — започнах аз, исках да говорим по същество, — всичко наред ли е между нас? На чисто ли сме? Или има още нещо, което исках да ми кажеш?

Тя започна да се суети. Имах чувството, че всеки момент буквално ще закърши ръце.

— Няма да можеш да разбереш какво изпитвам, Ева, докато нямаш свои собствени деца. Ужасно е! И когато бях сигурна, че си в опасност...

— Мамо!

— Освен това има и други заплахи, та ти си красива млада жена — продължи тя. — Свързана си с богати мъже. Това невинаги означава, че си в безопасност...

— Къде са останалите, мамо?

Опита се да се престори на обидена.

— Не е необходимо да ми говориш с такъв тон. Аз само се опитвах...

— Може би е по-добре да си тръгваш — срязах я аз. Студът, който се разливаше по тялото ми, прозвуча и в гласа ми.

— В ролекса ти — отвърна тя рязко и все едно ми удари шамар.

Залитнах и направих крачка назад, дясната ми ръка инстинктивно покри китката на лявата. Часовникът беше подарък, който изключително много ценях, защото майка ми и Стантън ми го бяха дали по случай дипломирането. Тайничко дори сантиментално си мечтаех един ден да го подаря на дъщеря си, ако извадех късмета да имам дъщеря.

— Подиграваш ли се с мен? — Дръпнах с всичка сила каишката от ръката си и часовника падна на килима с тъп звук. Това изобщо не е било подарък. Били са окови, които съм носила на китката си. — Този път наистина прекрачи всички граници.

Тя се изчерви:

— Реагираш прекалено бурно, Ева. Не е...

— Реагирам бурно?! Ха! Господи, това е абсурдно. Наистина ли смяташ така? — Вдигнах два пръста пред лицето ѝ: — Ей на толкова съм от това да извикам полицията. И няма да ми е нужно много, за да реша да те дам под съд.

— Аз съм ти майка! — извика тя с умоляващ глас, имах чувството, че всеки момент ще се разплаче. — Мое задължение е да те пазя.

— Аз съм на двацет и четири години — отвърнах студено. — И според закона мога сама да се грижа за себе си.

— Ева Лорън...

— Недей! — Вдигнах ръце, после бавно ги отпуснах. — Просто спри. Сега ще изляза, защото съм толкова бясна, че дори не мога да те гледам. И не ми се обаждай, освен ако не си готова съвсем искрено да ми се извиниш. Няма да мога да ти повярвам отново, докато не осъзнаеш, че си сгрешила.

Отидох в кухнята и взех чантата си. Срецнах погледа на Кари, който точно в този момент идваше към нас с подноса с чаши вино.

— Ще се върна по-късно.

— Не можеш да си тръгнеш просто ей така! — извика майка ми, очевидно готова да изпадне в един от истеричните си пристъпи.

Не можех да го понеса. Не и в този момент.

— Само гледай — измърморих аз под носа си.

Проклетият ми ролекс! Ударът беше неочаквано силен, защото точно този подарък беше означавал толкова много за мен. Сега вече не значеше нищо.

— Остави я, Моника — каза Кари с тих, успокоителен глас.

Той знаеше как да се справя с истерични пристъпи много по-добре от всеки друг. Постъпвах гадно, като го оставях сам с майка ми, но просто трябваше да се махна. Ако се затворех в стаята си, тя щеше да стои пред вратата, да плаче и да ме моли, докато ми прилошее. Мразех да я виждам в подобно състояние, искрено съжалявах, че бях причината да се чувства така.

Излязох от апартамента си и отидох в апартамента на Гидиън. Побързах да вляза, преди сълзите да ме задавят или пък майка ми да ме последва. Нямахме къде другаде да отида. Не можех да се появя на публично място разстроена и плачеща. Майка ми не беше единственият човек, който ме следеше. Беше твърде вероятно наоколо да се навърта полицията. Диана Джонсън или дори някой папарак.

Стигнах до дивана на Гидиън, хвърлих се върху възглавниците и дадох воля на сълзите си.

— Ангелче.

Гласът на Гидиън и допирът на ръцете му ме събудиха. Измърморих нещо в знак на протест, когато ме обърна на една страна и усетих топлината на тялото му зад гърба си. Силната му мускулеста ръка ме прегърна през кръста и ме притисна към гърдите му. Гушната в него, положила буза върху коравия му бицепс, отново потънах в дълбок сън.

Когато се събудих, имах чувството, че са минали дни. В продължение на няколко дълги минути лежах на дивана със затворени очи, наслаждавах се на топлината на силното тяло на Гидиън и вдишвах аромата му. След малко реших, че ако продължавам да спя, съвсем ще объркам биологичния си часовник. Откакто се бяхме събрали, вечер лягахме късно, а сутрин ставахме рано и сега умората си казваше думата.

— Плакала си — прошепна той и зарови лице в косата ми. — Каж ми какво се е случило.

Обвих ръце около ръката му и се притиснах в нея. Разказах му за часовника.

— Може би наистина реагирах прекалено бурно — признах накрая. — Бях уморена, а това винаги ме прави раздразнителна. Но, господи... ужасно ме заболя. Нали разбираш, че това напълно съсипва подаръка, на който толкова много държах?

— Мога да си представя. — Пръстите му не спираха да описват кръгчета по корема ми, нежно галейки ме през копринената блуза. — Съжалявам.

Погледнах към прозорците и видях, че е станало тъмно.

— Колко е часът?

— Малко след осем.

— Ти кога се прибра?

— В шест и половина.

Завъртях се и се обърнах с лице към него.

— Доста рано.

— Когато разбрах, че си тук, не можех да стоя далеч. Искан да съм с теб още от момента, в който получих цветята.

— Харесаха ли ти?

Той се усмихна.

— Трябва да ти призная, че да видя твоите думи, написани с почерка на Ангъс, беше доста... интересно.

— Опитвам се да съм предпазлива.

Целуна върха на носа ми.

— Но едновременно с това продължаваш да ме глезиш.

— Приятно ми е. А и искам да направя така, че да не поглеждаш друга жена.

Гидиън допря възглавничката на показалеца си до долната ми устна.

— Направи го още в мига, в който те видях.

— Много те бива в сладките приказки. — Простичкият факт, че в момента съм с Гидиън и той е насочил целият си фокус единствено към мен, беше достатъчен, за да разсее лошото ми настроение. — Отново ли се опитваш да влезеш в панталоните ми?

— Не носиш панталони.

— Това „не“ ли означава?

— Това означава „да“, наистина искам да се мушна под полата ти. — Погледът му се премрежи, когато леко ухапах палеца му. — Както и в топлата ти, влажна и стегната малка катеричка. Искан го цял ден. Искан го всеки ден. Искан го и в момента, но ще изчакаме, докато се почувстваш по-добре.

— Можеш да ме целунеш и да ме накараш да се почувствам по-добре.

— Къде по-точно да те целуна?

— Навсякъде. Целуни ме навсякъде.

Знаех, че лесно мога да свикна да го имам само за себе си както сега. Бях сигурна, че го искам. А това, разбира се, беше невъзможно.

Хиляди малки частици от него бяха отдадени на хиляди други хора, проекти и начинания. Ако бях научила нещо от браковете на майка ми за успешни бизнесмени, това беше фактът, че съпругите на такива хора често са по-скоро любовници — с почти неизбежно отредена второстепенна роля, тъй като мъжете им са венчани и за

работата си. Винаги има причина някой да се изкачи до върха в своята сфера и тя е в това, че отдава на заниманието цялото си внимание и време. Жената в живота му получава само остатъците.

Гидиън подпъхна косата зад ухото ми.

— Искам всеки ден да е така. Да се връщам вкъщи и ти да си тук.

Винаги се стряхах, когато реагираше така, сякаш е прочел мислите ми.

— Нямаше ли да е по-добре, ако ме бе заварил боса в кухнята.

— Нямаше да имам нищо против, но предпочитам да те заваря гола в леглото.

— Умея да готвя нелошо, а ти ме искаш само заради тялото ми.

— То е прекрасната опаковка, в която се съдържа всичко, което искам — усмихна се той.

— Ще ти го покажа, ако и ти ми покажеш своето.

— С най-голямо удоволствие — отвърна той и прокара пръст по бузата ми. — Но първо искам да се убедя, че си в подходящо настроение след разправията с майка ти.

— Ще ми мине.

— Ева. — От тона му веднага стана ясно, че няма да успее да го заблудя.

— Ще й простя, винаги така става — казах с въздишка. — Нямам особен избор, тъй като знам, че ме обича и че го прави за мое добро, макар че невинаги подбира правилните средства. Но тази случка с часовника...

— Продължавай.

Разтърках с ръка гърдите си, опитах се да премахна болката, събрала се в тях.

— Нещо в отношенията ни се пречупи. И независимо какво ще стане в бъдеще, винаги ще усещам тази пукнатина. От *това* боли най-много.

Дълго време Гидиън не каза нищо. Едната му ръка се плъзна в косата ми, а другата притисна властно бедрото ми. Чаках да сподели мислите си.

— Аз също отворих пукнатина в нашата връзка — каза той мрачно накрая. — Страхувам се, че това винаги ще стои между нас.

Тъгата в очите му ме прободеше, предизвиквайки почти физическа болка.

— Пусни ме да стана.

Направи го с нежелание, наблюдаваше ме внимателно, докато се изправях. Поколебах се, преди да разкопча ципа на полата си.

— Сега знам какво е чувството да те изгубя, Гидиън. Каква ужасна мъка ми причинява. Ако се опиташ да се отдръпнеш от мен, вероятно ще изпадна в паника. Ще трябва да внимаваш това да не се случва, а аз ще трябва да повярвам, че любовта ти няма да изчезне.

Той кимна, даваше ми знак, че напълно разбира и приема думите ми, но не можех да не забележа, че те го измъчват.

— Магдалин дойде при мен днес — казах, за да отвлека вниманието му от породилата се дистанция между нас.

Той се напрегна.

— Казах ѝ да не го прави.

— Няма проблем. Вероятно се е безпокояла, че тая злоба към теб, но мисля, че осъзна, че те обичам прекалено много, за да искам да те нараня.

Той седна на дивана, а аз съблякох полата си. Оставих я да падне на пода и останах само по жартиери и чорапи, с което си осигурих просъскана през зъби въздишка от страна на Гидиън. Върнах се отново на дивана, седнах в скута му, обкрачих бедрата му и го прегърнах през врата. Горещият му дъх, който усещах през копринената си блуза, накара кръвта ми да забушува.

— Ей! — казах аз, прокарах ръце през косата му и залепих буза до неговата. — Престани да се тревожиш за нас. Според мен трябва да се замислим за Диана Джонсън. Кой е най-неприятният факт, който би могла да изрови за теб?

Той отметна глава и присви очи.

— Тя е мой проблем. Аз ще се справя с нея.

— Мисля, че се опитва да намери нещо наистина пикантно. Няма да ѝ е достатъчно да те покаже като безсърдечен плейбой.

— Престани да се тревожиш. Изобщо не би ми пукало за нея, но не искам да завира факти от миналото ми в лицето ти.

— Не бъди толкова самоуверен.

Пръстите ми започнаха да разкопчават жилетката на костюма му. Стигнах до ризата и развързах вратовръзката, след това внимателно я преметнах на облегалката на дивана.

— Ще говориш ли с нея?

— Не, просто ще я игнорирам.

— Смяташ ли, че това е най-правилният подход? — попитах аз и започнах да разкопчавам ризата му.

— Тя иска вниманието ми, но няма да го получи.

— Тогава ще потърси друг начин.

Той се отпусна на облегалката и изви глава, за да ме погледне в лицето.

— Единственият начин една жена да привлече вниманието ми е да се превърне в теб.

— *Шампионе*. — Целунах го и започнах да дърпам краищата на ризата му. Той се размърда, за да мога по-лесно да ги измъкна от панталона. — Трябва да ми разкажеш за Диана — измърморих аз. — Какво толкова си направил, че си я настроил срещу себе си?

— Беше грешка във всяко отношение — въздъхна той. — Предложи ми се веднъж, а аз имам желязното правило да нямам втори път отношения с жени, които са прекалено настоятелни.

— И според теб това не е поведение на надменен задник?

— Не мога да променя случилото се — отвърна той хладно.

Ясно се виждаше, че се чувства неудобно. Можеше да се държи не по-малко отвратително от всеки друг мъж, но поне не се гордееше с това.

— Случи се така, че Диана отразяваше едно събитие, на което Ани Лукас се опита да ме постави в неудобно положение — продължи той. — Използвах Диана, за да държа Ани далеч. Не ми беше особено приятно да го правя и не се държах много добре с нея след това.

— Започвам да разбирам.

Разтворих ризата му и отдолу се показа прекрасната му топла кожа.

Спомних си как се държа към мен първия път, след като бяхме правили секс, и можех да си представя как се е отнесъл към Диана. Тогава, след секса, той изведнъж се затвори и ме изолира, което ме накара да се чувствам евтина и използвана. След това трябваше да положи огромни усилия, за да ме спечели отново, но репортерката не е имала моя късмет.

— Не искаш да я подвеждаш с какъвто и да е контакт — обобщих ситуацията аз. — Тя вероятно все още си пада по теб.

— Съмнявам се. Мисля, че не съм й казал повече от десетина думи.

— И към мен се държа отвратително, но въпреки това се влюбих в теб.

Прокарах с любов ръцете си по мускулестите му гърди, погалих черните косъмчета, които се виждаха тук-там, след това се плъзнах надолу по тъмната копринена пътечка, която се скриваше под колана на панталона му. Мускулите му се раздвижиха при допира ми, дишането му се ускори.

Смъкнах се надолу в скута му и впих очи в тялото му с наслада. Палците ми започнаха да описват кръгообразни движения около зърната на гърдите му и той постепенно се предаде на удоволствието, което му доставях. Наведох се и го целунах по врата, усетих как вената пулсира под устните ми, поех дълбоко мъжествения аромат, който се излъчваше от кожата му. Никога не можех да му се насладя толкова, колкото ми се искаше, защото той винаги обръщаше нещата и започваше да доставя наслада на мен.

Изпъшка, вдигна ръка и стисна косата ми.

— Ева.

— Обожавам начина, по който реагираш на допира ми — прошепнах аз, възбудена от това, че един толкова откровено сексуален мъж като Гидиън в момента се е оставил изцяло в ръцете ми. — Сякаш не можеш да ми устоиш.

— Наистина не мога — отвърна той и прекара пръсти през разчорлената ми от съня коса. — Докосваш ме така, сякаш ме боготвориш.

— Боготворя те.

— Чувствам го в допира на ръцете ти... на устата ти. В начина, по който ме гледаш. — Той преглътна, а аз проследих движението с очи.

— Никога не съм желала нещо повече — погалих тялото му, прокарах пръст по мускулите и после проследих очертанията на всяко ребро. Бях като ценител, който се възхищава на съвършенството на някоя картина.

— Искаш ли да играем една игра?

Езикът му бавно се плъзна по устните ми и вагината ми се сви от ревност. Той също го усети. Разбрах го по опасното пламъче, което

проблесна в очите му.

— Зависи от правилата.

— Тази вечер ще бъдеш изцяло мой, шампионе.

— Винаги съм твой.

Разкопчах блузата си и я съблякох, останах само по дантелен сутиен и прашки.

— Ангелче — прошепна задъхано. Погледът му беше толкова горещ, че го усетих по кожата си.

Протегна ръце да ме докосне, но аз го хванах за китките и го спрях.

— Правило номер едно — ще те смуча, галя и дразня цяла нощ. Ще свършиш толкова пъти, че накрая ще започнеш да виждаш звезди пред очите си. — Обхванах члена му през панталона и започнах да галя възбуденото му тяло. — Правило номер две — ти просто ще лежиш по гръб и ще се наслаждаваш.

— И няма да ти върна услугата?

— Не.

— Няма да стане — заяви той решително.

Нацупих се.

— Моля те!

— Ангелче, да те накарам да свършиш, е деветдесет и девет процента от удоволствието за мен.

— Но тогава съм толкова заета със свършването си, че не мога да ти се насладя — оплаках се аз. — Искам поне веднъж — една нощ — да се държиш като егоист. Искам да се отпуснеш, да бъдеш животно, да свършиш просто защото ти е приятно и си готов.

Той сви устни.

— Не мога да постъпя така с теб. Трябва да усещам, че си с мен.

— Знаех, че ще кажеш така. — Веднъж бях споделила с него, че когато някой мъж ме използва само за собствено удоволствие, в съзнанието ми се отключват болезнените спомени за Нейтън. Изпитвах нужда да усещам, че мъжът до мен ме обича и ме иска. Че не съм просто поредното женско тяло, в което да се изпразни, че съм Ева — жената, която има нужда от истински чувства, когато става дума за секс. — Но това е моята игра и аз определям правилата в нея.

— Не съм се съгласил да играя.

— Изслушай ме.

Гидиън въздъхна дълбоко:

— Не мога да го направя, Ева!

— Могъл си да го правиш с други жени.

— Не съм бил влюбен в тях.

Разтопих се. Нищо не можех да направя.

— Миличък... искам го — прошепнах тихо. — Много го искам.

Гидиън въздъхна звучно.

— Можеш ли да ми обясниш защо.

— Не мога да усетя как бие сърцето ти, докато аз самата се боря за въздух. Не мога да усетя как се разтрисаш, докато аз самата се треса. Не мога да усетя вкуса ти, защото устата ми е пресъхнала от молби да ме доведеш до оргазъм.

Чертите на красивото му лице омекнаха.

— Направо се побърквам всеки път, когато свършвам в теб. Това трябва да ти е достатъчно.

Поклатих глава.

— Ти самият си казвал, че аз съм олицетворение на мокрите ти сънища. Не може тези сънища да са били за това как задоволяваш някое момиче. Ами френската любов? Ами задоволяването с ръка? Твърдиш, че обожаваш гърдите ми. Не искаш ли да ги чукаш и да се изпразниш върху тях?

— Господи, Ева!

Усетих как членът му още повече се втвърди в ръката ми.

Разтворих устните си и докоснах неговите, като в същото време ловко разкопчах панталона му.

— Искам да съм най-мръсната ти сексуална фантазия — прошепнах аз. — Искам да бъда разкрепостена и необузdana заради теб.

— Ти *си* това, което искам — отвърна той мрачно.

— Наистина ли?

Прокарах нокти по гърба му, прехапах долната си устна и го чух как изсъска.

— Направи го заради мен. Обичам онези моменти, когато вече си ме задоволил и с всички сили се стремиш да достигнеш собствения си оргазъм. В този миг ритъмът ти се променя, съсредоточаваш се върху себе си и те обзема ярост. Знам, че тогава мислиш единствено за това, колко добре се чувстваш, колко си възбуден и как мощно ще се

изпразниш. Чувствам се толкова добре, когато те наблюдавам в това състояние! Искам цяла нощ да се чувствам така.

Гидиън стисна бедрата ми.

— При едно условие.

— Какво е то?

— Ти получаваш тази нощ, следващият уикенд е мой ред.

Зяпнах от изненада.

— Значи аз получавам една нощ, а ти цял уикенд?

— Ммм... цял уикенд да те боготворя.

— Хм — промърморих, — доста е трудно да се пазари човек с теб.

Усмивката му беше остра като бръснач.

— Това е планът.

* * *

„Мама казва, че татко е истинска секс машина.“

Двамата с Гидиън седяхме на пода, той вдигна поглед към мен и се засмя.

— Прекрасната ти главичка е пълна с много странни реплики от филми, ангелче.

Отпих от бутилката с минерална вода и изрецитирах следващата реплика от „Ченге в детската градина“:

— Баща ми е гинеколог и цял ден гледа вагини.

Смехът на Гидиън ме накара да се почувствам толкова щастлива, все едно бях на седмото небе. Беше отпуснат и очите му светеха така, както не бях ги виждала досега. Сигурно част от доброто му настроение се дължеше на бързата свирка, която му направих на дивана, последвана от бавна, продължителна и хлъзгава работа с ръка под душа. Но знаех, че в основата съм самата аз.

Когато бях в добро настроение, той също се чувстваше добре. Удивително беше, че имах толкова силно въздействие върху мъж като него. Гидиън беше като природна стихия, притежаваше толкова невероятно самообладание, че всички около него се губеха в сянката му. Виждах прояви на силния му характер всеки ден и бях наистина впечатлена, но далеч повече ме удивляваше чаровния и забавен

любовник, който ми принадлежеше изцяло в интимните моменти, когато бяхме само двамата.

— Ей — подвикнах аз, — няма да ти е толкова смешно, когато децата ти кажат на учителките си нещо подобно.

— Тъй като ще трябва да са го чули от теб, ще съм съвсем наясно кого да напляскам.

Извърна глава и продължи да гледа филма така, сякаш не ме беше оставил без дъх. До този момент Гидиън беше живял като абсолютен единак и въпреки това ме бе приел така дълбоко в живота си, че вече говореше за бъдеще, което аз не смеех дори да си представя — прекалено много се страхувах, че сърцето ми ще бъде разбито и няма да го преживея.

Той забеляза мълчанието ми, постави ръка върху голото ми коляно и отново вдигна поглед към мен.

— Гладна ли си още?

Останах загледана в отворените кутии с китайска храна на холната маса и в тъмночервените рози, които Гидиън беше донесъл от офиса си, за да им се наслаждаваме през уикенда. Не исках да приписвам на думите му по-голямо значение, отколкото самият той влагаше в тях, затова отговорих:

— Само за теб.

Поставих ръка в скута му и усетих нежната тежест на члена му под черните боксерки, които бях позволила да облече за вечеря.

— Ти си опасна жена — измърмори той и се намести по-близо до мен.

Извърнах се бързо, целунах го и засмуках долната му устна.

— Налага се — прошепнах аз, — за да съм в крачка с теб, господин *Тъмен и Опасен*.

Гидиън се усмихна.

— Трябва да проверя какво прави Кари — казах с въздишка, — и да видя дали майка ми си е тръгнала.

— Добре ли си?

— Да — отвърнах и отпуснах глава на рамото му. — Нищо не може да ме разведри така, както малко от специалната терапия на Гидиън.

— Споменах ли, че правя посещения по домовете? Двайсет и четири часа в денонощието, седем дни в седмицата.

Впих зъби в бицепса му.

— Изчакай да видя какво става и после ще те накарам да свършиш отново.

— Благодаря, но и така съм си добре — отвърна той, очевидно разговорът ни много го забавляваше.

— Но все още не сме си поиграли с момичетата.

Той се наведе и зарови лице между гърдите ми.

— Здравейте, момичета.

Разсмях се, бутнах го по рамото, а той ме притисна назад, докато се озовах по гръб на пода между дивана и холната масичка. Надвеси се над мен, а мускулите на ръцете му се стегнаха под тежестта на тялото. Погледът му се плъзна по сутиена ми, след това по голия корем и се спусна към прашките и жартиерите. След душа бях избрала бельо в яркочервен цвят, за да поддържам огъня в Гидиън.

— Ти си моят талисман — заяви той.

Стиснах мускулестите му ръце.

— Наистина ли?

— Да — отговори той и прокара език по разголената част на гърдите ми, — и си невероятно апетитна.

— О, господи! — разсмях се аз. — Това е ужасно клише.

Очите му се смееха закачливо:

— Предупредих те, че не съм особено романтичен.

— Излъга. Ти си най-романтичният мъж, с когото някога съм излизала. Не мога да повярвам, че си закачил онези хавлии от „Крос трейнър“ в банята.

— Как да не ги закача? И въобще не се шегувах, когато казах, че ми носиш късмет — заяви той и ме целуна. — От доста време се мъча да се отърва от акциите си в едно казино в Милано. Розите пристигнаха точно в момента, когато на борсата се появи една малка винарска изба в Бордо, на която отдавна бях хвърлил око. И знаеш ли как се казва тя... „Черната роза“.

— Казино за винарска изба, значи? Пак си оставаш бог на секса, порока и забавленията.

— Все неща, които ми помагат да те задоволя, богиньо на страстта, удоволствията и пиперливите цитати от филми.

Прокарах ръце по гърба му и плъзнах пръсти под ластика на боксерките.

— Кога ще опитам виното?

— Когато ми помогнеш да създам концепция за рекламната му кампания.

Отвърнах с въздишка:

— Май никога не се отказваш?

— Не и когато искам нещо — каза той, застава на колене и ми помогна да се изправам. — А аз искам теб. Много, много силно.

— Имаш ме — отвърнах аз.

— Имам сърцето ти и невероятното ти секси тяло. А сега искам и ума ти. Искам всичко.

— Трябва да остане нещо и за мен.

— Не може. Вземи мен в замяна. — Гидиън се протегна, обхвана с ръце голото ми дупе и продължи: — За съжаление, трябва да призная, че замяната не е равностойна.

— Днес се пазариш като луд.

— Жиро остана много доволен от сделката. Обещавам ти, че и ти също ще останеш доволна.

— Жиро ли? — изненадах се аз и сърцето ми започна да бие като лудо. — Има ли някаква връзка с Корин?

— Това е съпругът ѝ. Макар че, както знаеш, не живеят заедно и в момента са в развод.

— Не мога да повярвам. Сключил си сделка със съпруга ѝ?

Устните му мрачно се изкривиха:

— За първи път и най-вероятно за последен, въпреки че съвсем ясно му заявих, че в живота ми има много специална жена и това не е съпругата му.

— Проблемът е в това, че Корин все още е влюбена в теб.

— Тя изобщо не ме познава — каза той, хвана ме за тила и потърка носа си в моя. — Хайде побързай и се обади на Кари. Аз ще разчистя след вечерята. След това ще се помляскаме.

— Маниак.

— Секс бомба.

Изправих се и отидох за чантата и телефона си. Гидиън дръпна ластика на жартиера ми и го пусна рязко, изпрацайки болезнена тръпка по кожата. За моя най-голяма изненада осъзнах, че ми е подействала възбуждащо. Плеснах ръката му и се отдалечих, за да не може да ме достигне. Кари вдигна телефона на второто позвъняване:

— Здравсти, бeбчo. Дoбрe ли си?

— Дoбрe сьм. А ти си нaй-дoбрият приятeл, кoгoтo нaкoгa сьм имaлa. Мaйкa ми oщe ли e тaм?

— Нe, трьгнa си прeди пoвeчe oт чaс. При тaйнствeния си лoбoвник ли щe oстaнeш?

— Дa, oсвeн aкo нямaш нуждa oт мeн.

— Нe, всичкo e нaрeд. Трeй идвa кьм нaс.

Нoвинaтa лeкo притьпи винaтa, кoятo чувствaх зa тoвa, чe втoрa пoрeднa вeчeр нямa дa сe прибeрa.

— Пoздрaви гo oт мeн.

— Рaзбирa сe, и щe гo цeлунa oт тeб.

— Aкo щe e oт мeн, нeкa нe e прeкaлeнo стрaстнo.

— Винаги разваляш нещата. Между другото спомняш ли си, че ме помоли да се опитам да открия нещо за добрия доктор Лукас? Дoсeгa нe мoжaх дa изрoвa нищo. Изглeждa, тoй нe прaви oсoбeнo мнoгo нeщa, oсвeн дa рaбoти. Нямa дeцa. Жeнa му сьщo e лeкaр. Психoанaлитик.

Хвьрлих предпазлив поглед към Гидиън, за да се уверя, че не може да чуе разговора ни.

— Нaистинa ли?

— Зaщo? Тoлкoвa ли e вaжнo?

— Мисля, че не. Просто... Предполагах, че психолозите умеят да проникват в характера на хората.

— Пoзнaвaш ли я?

— Нe.

— Какво става, Ева? Напоследък се държиш много потайно и това започва да ми лази по нервите.

Седнах на един от високите столове и се опитах да му обясня, доколкото можех:

— Запознах се с доктор Лукас на една благотворителна вечеря, след това се срещнахме отново, докато ти беше в болницата. И двата пъти каза някои доста неприятни неща за Гидиън и се опитвам да разбера какъв му е проблемът.

— Стига, Ева. Какво друго може да е, освен че Крос е изучава жена му.

Замълчах, не можех да споделя нещо, което не беше моя тайна.

— Ще се прибера утре следобед. Вечерта е излизането ни по женски. Сигурен ли си, че не искаш да дойдеш?

— Браво, успя да смениш темата — заяде се Кари. — Сигурен съм, че не искам да дойда. Още не съм готов. Тръпки ме побиват само като си помисля за клубове.

Нейтън беше нападнал Кари пред един клуб и Кари все още се възстановяваше след физическите травми от побоя. Бях забравила, че на съзнанието му трябва по-дълго време за лечение. Кари се опитваше да се държи така, сякаш няма нищо, но аз трябваше да се досетя какво изпитва всъщност.

— Искаш ли по-следващия уикенд да вземем самолета до Сан Диего? Ще видим баща ми, старите приятели... може дори да се отбием при доктор Травис.

— Много хитро от твоя страна, Ева — отговори той сухо. — Но, да, звучи добре. Може да се наложи да ми заемеш малко пари, тъй като в момента нямам никаква работа.

— Няма проблем. Аз ще уредя всичко, а после ще си оправим сметките.

— А, чакай да ти кажа, преди да затвориш. Една твоя приятелка се обади по-рано — Диана. Забравих да ти кажа преди. Има някакви новини за теб и иска да ѝ се обадиш.

Обърнах се към Гидиън. Той улови погледа ми и очевидно нещо в изражението ми ме издаде, защото в очите му се появи добре познатият суров блясък. Тръгна към мен с широки, пъргави стъпки, като носеше в ръка остатъците от вечерята в плика, в който ни я бяха доставили.

— Ти каза ли ѝ нещо? — попитах Кари тихо.

— Да ѝ кажа нещо? Какво например?

— Например нещо, което не би казал пред някой репортер, защото тя е точно това.

Лицето на Гидиън се превърна в каменна маска. Отиде да изхвърли боклука в кофата, след това се върна при мен.

— Сприятелила си се с репортерка? — попита Кари. — Да не си полудяла?

— Не ми е никаква приятелка. Дори нямам представа откъде знае домашния ми телефон, освен ако не се е обадила от рецепцията.

— Какво, по дяволите, иска?

— Да ѝ разкажа за Гидиън. Започва сериозно да ми играе по нервите. Така се е заяла с него, че няма отървяване от нея.

— Ще я разкарам, ако се обади отново.

— Недей — възпях го аз, вперила поглед в Гидиън. — Просто не ѝ давай абсолютно никаква информация за нищо. Къде ѝ каза, че съм?

— Казах, че си излязла.

— Чудесно. Благодаря ти, Кари. Обади ми се, ако имаш нужда от мен.

— Пожелавам ти приятно прекарване в леглото.

— Господи, Кари — въздъгнах аз, поклатих глава и затворих телефона.

— Диана Джонсън ли е звъняла? — попита Гидиън, скръстил ръце на гърдите си.

— Да. И възнамерявам да ѝ върна обаждането.

— Няма да го направиш.

— О, я млъквай и не се дръж като робовладелец. Нямам намерение да се връзвам на глупости от типа на „Аз съм Крос, големият мъж, и ти ще ме слушаш, женичке!“ — срязах го аз. — В случай че си забравил, държа да ти напомня, че сключихме споразумение. Аз съм твоя, ти си мой. А аз защитавам онова, което е мое.

— Ева, не е необходимо да водиш битките ми заради мен. Мога сам да се грижа за себе си.

— Знам това много добре. Справял си се сам цял живот. Сега аз съм с теб. Остави този проблем на мен.

Нещо в изражението му се промени толкова бързо, че не можах да разбера дали думите ми не го ядосаха.

— Не искам да се занимаваш с проблемите от миналото ми.

— Но реши проблемите от моето.

— Беше съвсем различно.

— Заплахата си е заплаха, шампионе. Тя се отнася и до двама ни. Диана се опитва да достигне до мен, което означава, че аз най-добре бих могла да разбера какво е наумила.

Той метна с ръка в израз на безсилие, след това прекара пръсти през косата си. Трябваше да си наложа да не се разсейвам от гледката

на тялото му, което видимо реагира на тревогата — коремните му мускули се стегнаха, бицепсите му станаха като камък.

— Хич не ме интересува какво си е наумила да прави. Ти знаеш истината, а за мен това е единственото, което има значение.

— Много грешиш, ако мислиш, че ще си стоя спокойно, докато тя те разпъва на кръст в пресата.

— Не може да ме нарани, освен ако по някакъв начин не нарани теб. И може би в крайна сметка точно това е целта ѝ.

— Няма как да го разберем, докато не разговарям с нея.

Извадих от чантата си визитната картичка на Диана и ѝ позвъних, като преди това скрих номера на мобилния си телефон.

— По дяволите, Ева!

Включих високоговорителя на телефона и го оставих на плота.

— Диана Джонсън — обади се тя отривисто.

— Диана, на телефона е Ева Трамел.

— Здравсти, Ева! — Тонът ѝ веднага се промени и стана приятелски, макар че отношенията ни съвсем не бяха такива. — Как си?

— Добре, а ти?

Наблюдавах внимателно Гидиън, опитвах се да разбера какво е въздействието на гласа ѝ върху него. Той също ме погледна с неустоим ядосан поглед. Май трябваше да се примиря с факта, че в каквото и настроение да беше, за мен винаги бе неустоим.

— Нещата се раздвижват. А в моята работа това винаги е добър знак.

— Значи започваш да си подреждаш фактите?

— Това е една от причините, заради която ти се обаждам. Мой източник твърди, че Гидиън те е заварил да правиш групов секс със съквартиранта ти и още един мъж и е побеснял от яд. Мъжът се е озовал в болница и в момента е повдигнал обвинение срещу Гидиън. Вярно ли е?

Замръзнах на място, а бесният ритъм на сърцето ми заглуши всичко друго. В нощта, в която се запознах с Корин, се върнах вкъщи и заварих Кари в оргия с няколко души, между които бе и мъж на име Иън. Когато голият Иън съвсем безсрамно ми предложи да се присъединя към тях, Гидиън отхвърли предложението му с юмрук.

Погледнах към Гидиън и стомахът ми се сви. Беше вярно. Срещу него наистина беше повдигнато обвинение. Можех да видя доказателството по лицето му, макар че в момента то бе напълно безизразно, скрито зад безупречна маска.

— Не, не е вярно — отвърнах аз.

— Кое по-точно не е вярно?

— Нямам какво повече да ти кажа.

— Освен това имам информация от първа ръка за сбиване между Гидиън и Брет Клайн, защото, както се твърди, Гидиън те е заварил в страстна прегръдка с Клайн. И това ли не е вярно?

Кокалчетата на ръката ми побеляха, така силно бях стиснала плота.

— Съквартирантът ти наскоро е бил нападат — продължи тя. — Гидиън има ли нещо общо и с това?

О, господи!

— Ти си напълно откачила — отвърнах студено.

— Записите от камерите в Брайънт парк показват, че по време на разпратата ви Гидиън се е държал грубо и агресивно с теб. Има ли насилие във връзката ти с Гидиън Крос? Има ли той неконтролируеми изблици на гняв? Страхуваш ли се от него, Ева?

Гидиън се завъртя на пета и бързо се отдалечи, мина по коридора и влезе в кабинета си.

— Майната ти, Диана — изругах аз. — Готова си да стъпчеш в калта репутацията на един невинен човек, само защото имаш проблем със секса за една нощ? И претендираш да си изискана съвременна жена.

— Вдигна телефона — просъска тя, — преди да свърши. Вдигна шибания телефон и започна да говори за ревизия в едно от заведенията си. По средата на разговора ме погледна, докато лежах там и го чаках, и каза: „Можеш да си ходиш“. Просто така! Отнесе се с мен като с курва, само дето не ми плати. Дори не ми предложи нещо за пиене.

Затворих очи. Господи!

— Съжалявам, Диана. Казвам го съвсем искрено. В живота си и аз съм попадала на гадняри, а изглежда, с теб той се е държал точно като такъв. На това, което правиш, не е редно.

— Редно е, щом отговаря на истината.

— Но не отговаря.

— Съжалявам, че те замесвам в това, Ева — въздъхна тя.

— Изобщо не съжаляваш. — Затворих телефона и останах с наведена глава. Хванах се здраво за плота, докато стаята се въртеше около мен.

8

Открих Гидиън да крачи напред-назад зад бюрото си, приличаше на пантера в клетка. В ухото му имаше слушалка и той или слушаше, или изчакваше някого в момента, защото не говореше. Улови погледа ми, лицето му беше като издялано от камък. Дори само по боксерки изглеждаше неуязвим. Никой не би бил чак толкова глупав, че да не го забележи. Физическата му сила се виждаше във всеки добре оформен мускул. И излъчваше такава безмилостна заплаха, че по гърба ми полазиха тръпки.

Ленивият задоволен мъж, с когото бях вечеряла преди малко, беше изчезнал и на негово място се бе появил истински градски хищник, който превъзхождаше съперниците си.

Оставих го да продължи.

Всъщност търсех таблета му и го намерих в куфарчето. Беше заключен с парола и дълго време стоях, вперила поглед в него, докато в един момент усетих, че цялата треперя. Случваше се точно това, от което най-много се страхувах.

— Ангелче.

Вдигнах очи и срещнах погледа на Гидиън, който стоеше в коридора.

— Това е паролата — обясни той. — Ангелче.

О! Цялата ми трескава енергия изчезна. Изведнъж се почувствах уморена и изпразнена.

— Трябваше да ми кажеш за делото, Гидиън.

— В момента няма дело, само заплаха — каза той с равен глас. — Иън Хейгър иска пари, а аз искам да постигнем споразумение. Ще уредим нещата лично и всичко ще приключи.

Отпуснах се на облегалката на дивана и сложих таблета на бедрата си. Наблюдавах Гидиън, докато приближаваше към мен, изпивах го с поглед. Толкова лесно бе човек да се впечатли от външността му и да не забележи колко самотен е всъщност. Но вече отдавна бе време да свикне да споделя трудностите си с мен.

— Няма значение, че може да се размине — възразих. — Трябваше да ми кажеш.

Той скръсти ръце на гърдите си.

— Възнамерявах да го направя.

— *Възнамерявал си?* — възкликнах и се изправих. — Споделям с теб колко съм разстроена от това, че майка ми е премълчала нещо, а ти не казваш и дума за собствените си тайни.

За момент лицето му остана каменно и безизразно. После изруга тихо и заговори:

— Прибрах се вкъщи рано с намерението да ти разкажа всичко, но ти ми каза какво се е случило с майка ти и реших, че тези неприятности са ти достатъчни за един ден.

Отпуснах се на дивана и се предадох.

— Така не се изгражда здрава връзка, шампионе.

— Едва успях да си те върна, Ева. Не искам през цялото време, докато сме заедно, да говорим за обърканите и прецакани неща в живота ни.

Потупах възглавницата до себе си.

— Ела тук.

Вместо това той седна на ниската масичка пред мен и разтвори крака, така че да обхване моите. Взе ръцете ми в своите, повдигна ги до устните си и ги целуна по кокалчетата.

— Съжалявам.

— Не те обвинявам. Но ако имаш да споделиш с мен още нещо, сега е моментът.

Той се наведе напред и ме принуди да се облегна на дивана. Надвеси се над мен и прошепна:

— Влюбен съм в теб.

Сред цялата бъркотия в живота ни, това беше единственото хубаво нещо.

Беше достатъчно.

* * *

Заспахме прегърнати на дивана. Унасях се и се пробуждах отново и отново, неспокойна от тревожните мисли в главата ми и

дългия сън преди вечеря, който тотално бе разстроил графика ми. Бях достатъчно будна, за да усетя промяната в Гидиън, учестеното му дишане и все по-здравото вкопчване на ръцете му в мен. Тялото му започна да се извива и ме разтърси. Стоновете му прободоха сърцето ми.

— Гидиън!

Завъртях се, за да се обърна с лице към него, и неспокойните ми движения го разбудиха. Бяхме заспали на запалени лампи и сега бях благодарна, че когато се събуди, около нас беше светло. Сърцето му биеше до пръсване под дланта ми, а по кожата му бяха избили ситни капчици пот.

— Какво? — попита задъхано той. — Какво става?

— Мисля, че отново започваше да сънуваш кошмар.

Покрих горещото му лице с целувки, искаше ми се любовта ми да прогони лошите спомени завинаги.

Той се опита да седне, но аз го притиснах до себе си и не му позволих.

— Добре ли си? — попита той и прокара ръка по мен, за да се увери в това. — Нараних ли те?

— Нищо ми няма.

— Господи!

Отпусна се назад и закри очите си с ръка.

— Не трябва непрекъснато да заспивам до теб. Освен това забравих да си взема лекарството. Как може да съм толкова безотговорен?

— Хайде стига — опитах се да го успокоя, подпрях се на лакът и го погалих по гърдите с другата ръка. — Нищо лошо не се е случило.

— Не се опитвай да омаловажаваш нещата, Ева. — Извърна се и ме изгледа ядосано. — Не и това.

— Не бих го направила.

Господи, колко изморен изглеждаше, под очите му имаше тъмни кръгове, а около чувствените му устни се бяха образували дълбоки бръчки.

— Убих човек — заяви той мрачно. — И преди не беше безопасно да си до мен, докато спя, а сега е още по-опасно.

— Гидиън...

Изведнъж разбрах защо кошмарите му бяха започнали да се явяват по-често. Разумът му може би приемаше извършеното, но това не намаляваше угризенията на съвестта му.

Отметнах кичурите коса от челото му.

— Говори с мен, ако нещо те измъчва.

— Искам само да си в безопасност — измърмори той.

— Никога не съм се чувствала в по-голяма безопасност, отколкото когато съм с теб. Трябва да престанеш да се самонаказваш за всичко.

— Аз съм виновен.

— Струва ми се, че животът ти беше напълно безпроблемен, преди да се появя аз?

Той ме погледна накриво.

— Изглежда, не мога да живея без проблеми.

— Тогава престани да се оплакваш. И не мърдай оттук, връщам се след малко.

Отидох в голямата спалня, свалих жартиерите, чорапите и сутиена си и облякох една широка фланелка на „Крос индъстрис“. Дръпнах кадифената покривка от леглото, отидох в стаята на Гидиън и взех лекарството му.

Той ме проследи с поглед, когато оставих покривката и лекарството и отидох в кухнята, за да взема бутилка вода. Не след дълго двамата лежахме гушнати под завивката, а повечето лампи бяха изгасени.

Сгуших се в Гидиън и прехвърлих крак през неговия. Хапчетата, които му бяха предписани за парасомнията, не можеха да го излекуват, но той много стриктно ги вземаше. Обичах го още повече за готовността, с която го правеше, защото знаех, че всичко е заради мен.

— Можеш ли да си спомниш какво сънува? — попитах.

— Не. Не знам какво беше, но предпочитам да бях сънувал теб.

— Аз също. — Сложих глава на гърдите му и се заслушах в ритъма на сърцето му. — Какво ли точно щеше да сънуваш, ако сънят ти беше свързан с мен?

Усетих, че се отпусна и потъна в дивана и в мен.

— Щях да сънувам безоблачен ден на някой плаж на Карибите — започна тихо той. — Частен плаж с беседка на белия пясък.

Беседката е закрыта от трите страни и пред нас се вижда само морето. А ти си легнала на един шезлонг. Гола.

— Разбира се.

— Тялото ти е топло от слънчевите лъчи, отпуснато и мързеливо, а косата ти се вее от морския бриз. По устните ти играе онази усмивка, която се появява, когато те накарам да свършиш. За никъде не бързаме, никой не ни чака. Там сме само двамата и цялото време на света.

— Звучи като истински рай — промълвих аз, усещах как тялото му се отпуска с всяка изминала минута. — Надявам се, че плуваме голи.

— Ммм... — прозя се той. — Трябва да си лягам.

— Искам и кофа с ледена бира до нас — продължих с надеждата да го задържа до себе си достатъчно, че да заспи в прегръдките ми. — И лимони. Ще изцеждам сока им върху плочките на корема ти и ще го ближа.

— Господи, обичам да усещам устните ти.

— Тогава ги сънувай. И всички палави неща, които мога да ти причиня с тях.

— Дай ми някой пример.

Дадох му повече от един. Говорех с тих и спокоен глас, докато ръцете ми се плъзгаха успокояващо по кожата му. Той въздъхна дълбоко и се унесе в сън.

Държах го в прегръдките си дълго след като слънцето изгря.

* * *

Гидиън спа до единайсет. Аз отдавна бях станала и работех върху стратегията. Завари ме в кабинета си, зад бюрото, което бях отрупала с бележки и чертежи.

— Здравсти — поздравих го и вдигнах устни, за да ме целуне, след като обиколи бюрото и дойде при мен. Беше по боксерки, изглеждаше още замаян от съня и ужасно секси.

— Добро утро! — Погледна към нещата, върху които работех. — Какво правиш?

— Имаш нужда от малко кофеин, преди да ти обясня — отговорих аз и потрих ръце със задоволство. — Искаш ли да вземеш

един бърз душ, докато аз ти направя кафе? След това се захващаме за работа.

Погледът му се плъзна по лицето ми и той се усмихна закачливо:

— Добре. Но все пак предлагам да взема под душа и теб. След това ще пием кафе и ще се захванем за работа.

— Запази мисълта и либидото си за довечера.

— Така ли?

— Забрави ли, че ще излизам — подсетих го аз. — Смятам да пийна доста, а алкохолът винаги ужасно ме възбужда. Затова не забравяй да си вземеш витамините, шампионе.

Той изкриви устни:

— Така значи...

— О, да. И ще трябва да се чувстваш късметлия, ако утре сутринта успееш да изпълизиш от леглото — предупредих го аз.

— Тогава ще се постарая да поема достатъчно количество вода.

— Правилно.

Насочих отново вниманието си към таблета, но вдигнах поглед да го проследя, докато изнасяше от стаята прекрасния си задник. Когато отново се появи, косата му беше влажна, а долниците на анцуга му висеше толкова ниско, че веднага ми стана ясно, че е без бельо. Наложих си да се съсредоточа върху записките, отстъпих му стола и застанах права до него.

— И така — започнах, — придържайки се към поговорката, че нападението е най-добрата защита, погледнах как стоят нещата с публичния ти имидж.

Той отпи от кафето.

— Не ме гледай така — смъмрих го аз. — Не съм обръщала никакво внимание на личния ти живот, защото аз съм личният ти живот.

— Браво на теб! — каза той и одобрително ме тупна по дупето.

Изплезих му се.

— Това, върху което се съсредоточих, е как да се противопоставим на кампания в пресата, целяща да покаже необуздания ти нрав.

— Ще ми помогне фактът, че преди никога не съм имал такъв — отвърна той сухо.

„Докато не се запозна с мен...“

— Действам ти ужасно.

— Ти си най-хубавото нещо, което се е случвало в живота ми.

Заслужи си бърза целувка по слепоочието, преди да продължа:

— Трябваше ми ужасно много време, за да открия нещо за фондацията „Кросроудс“.

— Не си знаела къде да търсиш.

— Оптимизацията на сайта ти е ужасна — възразих аз и влязох в сайта му. — Освен това виж началната страница, хубава е, но е много празна. Къде са линковете и информацията за благотворителната ти дейност? Къде е страницата на фондацията и целите, които си е поставила?

— Подробна информация за всичко, което правим, се изпраща два пъти в годината до болници, университети и всички, които могат да се възползват от благотворителната ни дейност.

— Чудесно. А сега ми позволи да те запозная с интернет. Защо фондацията по никакъв начин не се свързва с теб?

— „Кросроудс“ не е за мен, Ева.

— Друг път не е!

Отвърнах на въпросителния му поглед с вдигната вежда и му връчих списък със задачи, които трябваше да се изпълнят.

— Опитваме се предварително да обезвредим бомбата, която Диана възнамерява да хвърли. Сайтът трябва да бъде преработен до понеделник, като се добавят тези страници и информацията, която съм подчертала.

Гидиън хвърли бегъл поглед към листа, след това отпи от кафето си и се облегна назад. Съзнателно опитах да съсредоточа погледа си върху чашата с кафе, а не върху прекрасното му тяло.

— В секцията с биографията ти в сайта на „Крос индъстрис“ трябва да има линк към фондацията — продължих. — А и самата биография също трябва се преработи и обнови.

Поставих пред него друг лист.

Той го взе и започна да чете биографията, която бях нахвърляла.

— Съвсем ясно става, че авторът на този текст е влюбен в мен.

— Не бъди толкова скромен, Гидиън. Понякога човек трябва директно да заяви: „Аз съм върхът“. Ти си много повече от красиво лице, неустойимо тяло и страхотен сексуален апетит. Но нека се

съсредоточим върху онова, което съм готова да споделя с останалата част от света.

— Колко кафета изпи тази сутрин? — попита Гидиън с усмивка.

— Достатъчно, за да те хвърля на пода, затова внимавай — предупредих го аз и бутнах ръката му с бедро. — Освен това смятам, че трябва да изпратиш до пресата информация, че си придобил „Черната роза“, така че името ти да се свърже с това на Жиро. Напомни на хората, че Корин, с която толкова често са те виждали напоследък, си има съпруг, така че Диана да не може да те обвини, че безсърдечно си зарязал Корин. Ако изобщо реши да се захване с тази тема.

Завари ме неподготвена, когато ме придърпа към себе си и ме сложи да седна в скута му.

— Направо ме убиваш, ангелче. Ще направя всичко, което пожелаеш, но трябва да разбереш, че Диана не разполага с нищо срещу мен. Иън Хейгър няма да рискува солидна сума пари, за да разкаже историята си в пресата. Ще подпише необходимите документи, ще си вземе парите и ще се махне от живота ми.

— Ами...

— „Сикс-Найтс“ няма да искат тяхното „Златно“ момиче да се окаже свързано с някой друг. Това ще сложи край на любовната история в песента им. Ще разговарям с Клайн и ще се разберем.

— Ще разговаряш с Брет?

— Имам бизнес отношения с него — посочи той и сви устни. — Така че, да, ще разговарям с него. А Диана просто блъфтира, като спомена нападението срещу Кари. И двамата знаем, че в думите ѝ няма нищо вярно.

Премислих всичко, което ми каза преди малко.

— Значи според теб тя само се заяжда с мен? Защо да го прави?

— Защото ти принадлежа и ако е имала пропуск за някое от събитията, на които сме били заедно, тя много добре го знае — отговори той и допря челото си в моето. — Не мога да крия чувствата си, когато съм близо до теб, и това те превръща в мишена.

— Доста добре успя да ги скриеш от самата мен.

— Собствената ти несигурност те беше заслепила.

Не можех да възразя срещу това.

— Значи тя се опитва да ме побърка, като ме заплашва да напише нещо по твой адрес. Какво ще постигне?

Той се облегна назад.

— Само помисли. Очаква се да избухне скандал, в който сме въввлечени двамата. Кой е най-бързият начин да се потуши скандалът?

— Да стоиш далеч от мен. Така ще те посъветват. Дистанцирай се от причината за скандала, това е правило номер едно при управлението на кризи.

— Или трябва да направя точно обратното и да се оженя за теб — отвърна той тихо.

Замръзнах.

— Това... Какво? Ти... — започнах аз, преглътнах трудно и прошепнах. — Не сега. Не по този начин.

— Не, не по този начин — съгласи се Гидиън и потърка устни в моите. — Вярвай ми, ангелче, ще разбереш, когато ти направя предложение.

Гърлото ми беше стегнато. Успях само да кимна.

— Дишай — нареди ми той нежно. — Още веднъж. А сега ме успокой, че това не е паника.

— Не съвсем.

— Кажй нещо, Ева!

— Аз просто... — изломотих бързо. — Искам да ми направиш предложение в момента, в който съм готова да го приема.

Усетих как тялото му веднага се напържа. Той се облегна назад, намръщи се, а в погледа му се четеше болка.

— Не би могла да го приемеш?

Поклатих глава.

Той стисна силно устни.

— Кажй какво е необходимо да направя, за да се случи.

Обвих ръце около раменете му, за да почувства връзката между нас.

— Има толкова много неща, които не знам. Не че имам нужда да науча още нещо, за да взема решение, защото нищо не може да ме накара да спра да те обичам. Нищо. Просто имам усещането, че твоята нерешителност да споделяш с мен означава, че ти не си готов.

— Мисля, че те разбирам — каза той тихо.

— Не мога да поема риска да не искаш да сме заедно завинаги. Аз също не бих могла да преживея раздяла с теб, Гидиън.

— Какво искаш да научиш?

— Всичко.

Той издаде някакъв отчаян звук.

— Бъди по-конкретна. Започни с нещо.

Изрекох първото, което ми дойде на ум, защото цяла сутрин се бях занимавала с бизнес делата му.

— „Видал рекърдс“. Защо притежаваш контролния пакет от компанията на втория си баща?

— Защото компанията западаше — отговори той със сериозно изражение. — Майка ми вече беше преживяла един финансов срив, не можех да позволя да ѝ се случи същото отново.

— И какво направи?

— Успях да я накарам да убеди Крис и Кристофър да пуснат акции на компанията на борсата, след това тя ми продаде акциите на Айрланд. Прибавих ги към тези, които успях да закупя, и станах мажоритарен собственик.

— Божичко! — възкликнах аз и стиснах ръката му.

Познавах както Кристофър Видал-старши — Крис, така и Кристофър Видал-младши. Двамата много си приличаха на външен вид, имаха тъмночервеникава къдрава коса и сиво-зеленикави очи, но подозирах, че по характер са съвсем различни. Със сигурност знаех, че Кристофър е мръсник. Мисля, че баща му не беше такъв. Поне се надявах да е така.

— Как приеха ситуацията?

Повдигнатите вежди на Гидиън бяха достатъчно красноречиви:

— Крис се съветва с мен, но Кристофър никога не се вслушва в думите ми, а баща му отказва да вземе страна.

— Значи си направил каквото е било необходимо. — Целунах го по брадичката. — Благодаря ти, че ми каза.

— Това ли е всичко?

Усмихнах се:

— Не.

Точно щях да го попитам още нещо, когато чух, че телефонът ми звъни, по мелодията разбрах, че е майка ми. Учудих се, че не е звъннала по-рано, бях включих телефона си още към десет.

— Трябва да се обадя — изпъшках аз.

Гидиън ме пусна и плъзна длан по дупето ми, докато се отдалечавах. Когато стигнах до вратата на кабинета и се обърнах,

видях, че е съсредоточил цялото си внимание в листа с бележките и предложенията ми. Усмихнах се.

Докато стигна до телефона си в кухнята, той вече бе спрял да звъни, но само няколко секунди по-късно иззвъня отново.

— Здравей, мамо! — обадох се аз и заговорих бързо, за да не й дам възможност да откачи. — Ще мина да те видя днес, става ли? Тогава ще поговорим.

— Ева! Нямах представа колко се разтревожих. Не можеш да постъпваш по този начин!

— Ще мина след около час — прекъснах я аз. — Трябва само да се облека.

— Цяла нощ не съм спала, толкова бях разстроена.

— Е, и аз не спах особено много — отвърнах й троснато. — Не може всичко да се върти само около теб, мамо. Аз съм тази, чието лично пространство беше нарушено. Ти просто беше заловена да го правиш.

Мълчание.

Рядко се бе случвало да отстоявам правата си така настойчиво пред майка ми, защото тя винаги ми изглеждаше толкова крехка. Сега обаче беше крайно време да въведем нови правила в отношенията си, иначе имаше риск да нямаме никакви отношения. Погледнах към китката си, за да видя колко е часът, спомних си, че вече нямам часовник, и отместих поглед към приемника до телевизора.

— Ще дойда при теб към един.

— Ще изпратя кола да те вземе — отвърна тя тихо.

— Благодаря. Доскоро!

Затворих и точно щях да пусна телефона си в чантата, когато той изпиука. Бях получила съобщение от Шона: „Какво ще облечеш довечера?“.

През главата ми минаха няколко идеи — от небрежни до крещящо екстравагантни. Въпреки че по-скоро клонях към второто, мисълта за Диана ме възпря. Трябваше да се съобразя как ще изглежда снимката ми в таблоидите. „Малка черна рокля“ — отговорих. Неслучайно черната рокличка се бе превърнала в класика. — „Впечатляващи точета. Твърде много бижута“

„Ясно. Ще се видим в 7“ — написа в отговор тя.

На път за банята спрях до вратата на кабинета, облегнах се на рамката и се загледах в Гидиън. Можех да го наблюдавам с часове, беше толкова приятна гледка за окото. Заключих, че е много секси, когато е съсредоточен върху нещо. Той вдигна поглед към мен и ми се усмихна леко, през цялото време е знаел, че го наблюдавам.

— Това е изключително добро — похвали ме той и посочи към десктопа. — Особено като се има предвид, че си го направила само за няколко часа.

Надух се леко, развълнувана от това, че съм успяла да впечатля бизнесмен, чиято прозорливост го бе превърнала в един от най-успешните хора в света.

— Искам те в „Крос индъстрис“, Ева.

Тялото ми реагира на непоколебимата решителност, която се усещаше в гласа му, спомних си как ми беше казал: „Искам да те чукам, Ева“, в онзи асансьор.

— И аз те искам там — отвърнах аз. — Върху бюрото ти.

Очите му заблестяха.

— Можем да го отпразнуваме по този начин.

— Харесвам работата си. Харесвам колегите си. Приятно ми е да знам, че си проправям път сама.

— Мога да ти осигуря всичко това и дори нещо повече. — Пръстите му започнаха лекичко да почукват по чашата с кафе. — Според мен си избрала да се занимаваш с реклама, защото обичаш динамиката. Защо не се захванеш с връзки с обществеността?

— Там има прекалено много пропаганда. При рекламите още от първия момент знаеш каква е уловката.

— Тази сутрин спомена нещо за управлението на кризи. И очевидно — продължи той и посочи с жест материалите по бюрото си — имаш способности в това отношение. Искам да се възползвам от тях.

Скръстих ръце.

— Управлението на кризи е пиар и ти много добре го знаеш.

— Ти си човек, който решава проблеми. Мога да те направя човек, който решава кризи. Ще ти възлагам истински проблеми, чието решаване не търпи отлагане. Така непрекъснато ще си в движение и под напрежение.

— Наистина ли? — попитах и започнах да потрепвам с крак. — Колко такива кризи за решаване възникват средно на седмица?

— Няколко — отговори той весело. — Хайде, признай си, че се заинтригува. Виждам го по изражението на лицето ти.

Изправих рамене.

— Вече имаш хора, които да се занимават с тези проблеми.

Гидиън се отпусна в стола и се усмихна.

— Искам повече. Ти също. Защо да не го направим заедно.

— Знаеш ли, че си същински дявол? И освен това си невероятен инат. Пак ти казвам, че идеята да работим заедно не е никак добра.

— В момента работим чудесно.

Поклатих глава.

— Това е така, защото се съгласи с преценките и предложенията ми, освен това бях седнала в скута ти и можеше да усещаш дупето ми. Ситуацията ще стане съвсем различна, когато не сме на едно и също мнение по даден проблем и започнем да спорим в офиса пред очите на чужди хора. Ще пренасяме споровете и вкъщи и ще трябва да ги разрешаваме тук.

— Можем да се разберем вкъщи никога да не говорим за работа — не се предаде той, погледът му се плъзна по тялото ми и се задържа на голите ми крака, които се подаваха под копринения халат. — За мен не е никакъв проблем да си мисля за доста по-приятни неща.

Вдигнах очи нагоре и се дръпнах от вратата.

— Сексманиак.

— Обичам да правя любов с теб.

— Не е честно — оплаках се аз, защото бях напълно беззащитна пред подобни думи.

Бях напълно беззащитна пред него.

— Никога не съм казвал, че играя честно — ухили се Гидиън.

* * *

Почувствах се доста странно, когато петнайсет минути по-късно влязох в собствения си апартамент. Разположението на стаите беше съвсем същото като в апартамента на Гидиън, само че обърнато огледално. Съчетанието между неговите и моите мебели ми беше

помогнало да почувствам апартамента му като *наш*, но имаше и страничен ефект — сега моят апартамент ми се струваше... чужд.

— Здравей, Ева!

Огледах се и видях Трей в кухнята, наливаше мляко в две чаши.

— Здравсти — отвърнах на поздрава му. — Как си?

— По-добре.

Личеше му. Русата коса, която обикновено беше тотално разрошена, сега бе оформена в стилна прическа — един от многото таланти на Кари. Светлокафявите очи на Трей сияеха, а по устните му, под някога чупения нос, грееше очарователна усмивка.

— Хубаво е, че те виждам все по-често тук — казах.

— Попромениях малко графика си. — Вдигна кутията с мляко, аз поклатих отрицателно глава и той я върна обратно в хладилника. — А ти как си?

— Опитвам се да се покрия от репортерите, надявам се шефът ми да се сгоди, възнамерявам да влея малко ум в главата на единия си родител и да намеря време да звънна на другия и чакам с нетърпение да обиколим баровете с момичетата довечера.

— Ти си невероятна!

— Старая се! — усмихнах се аз. — Как върви учението? А работата?

Знаех, че Трей следва ветеринарна медицина и едновременно с това работи, за да може да плаща обучението си. По едно време помагаше на някакъв фотограф и така се бе запознал с Кари.

Трей присви очи.

— И на двете места е ужасно натоварено, но се надявам един ден да се окаже, че си е струвало.

— Трябва някой път отново да се съберем на филми и пица, стига да успееш да се освободиш.

Нещо отвътре ме караше да заста на страната на Трей в битката с Татяна. Може би само така ми се струваше, но имах чувството, че е настроена доста враждебно към мен. А и не ми хареса начинът, по който се опита да изпъкне, когато видя Гидиън.

— Разбира се. Ще видя кога е свободен Кари.

Забелязах как пламъчето в очите на Трей угасна и съжалих, че му предложих да се видим, без преди това да съм разговаряла с Кари.

Знаех, че в момента мисли за това, че Кари го вмъква между срещите с Татяна.

— Ако той е зает, ние двамата винаги можем да организираме нещо и без него.

— Уговорихме се — отвърна той с крива усмивка.

* * *

В един без десет излязох от фоайето на сградата и видях, че Кланси вече ме чака. Той направи знак на портиера и сам ми отвори задната врата на колата, но никой не би повярвал, че е просто шофьор. Имаше вид на добре смазано оръжие и всъщност беше точно това. През всички години, откакто го познавах, не го бях виждала да се усмихва.

След като седна зад волана, включи радиото, което обикновено слушаше, и смъкна тъмните си очила достатъчно, за да улови погледа ми в огледалото за обратно виждане.

— Как сте?

— Предполагам по-добре от майка ми.

Беше прекалено добър професионалист, за да позволи изражението на лицето му да издаде каквото и да било. Вместо това намести обратно очилата си, синхронизира телефона ми през блутуута на колата, за да пусне моята музика. След това бавно отдели лимузината от бордюра. Жестът с музиката ми напомни за обичайната му вежливост, затова казах:

— Виж какво, съжалявам, че така ти се нахвърлих. Знам, че просто си си вършел работата, затова не трябваше да крещя на теб.

— Вие не сте просто работа, госпожице Трамел.

Замълчах за миг, опитвах се да проумея думите му. Отношенията ми с Кланси бяха сдържани и любезни. Виждахме се доста често, защото той ме караше на тренировките по крав мага в Бруклин. Но никога до този момент не бях помислила, че възприема въпроса със сигурността ми лично, въпреки че в това имаше смисъл. Кланси беше от хората, които се гордеят с работата си.

— Но не беше само заради последната случка — опитах се да му обясня. — Много неща се случиха в живота ми, преди вие със Стантън

изобщо да се появите в него.

— Приемам извиненията.

Резкият отговор беше толкова типичен за него, че ме накара да се усмихна.

Настаних се по-удобно на седалката и се загледах през прозореца в града, който бях приела като свой и вече страстно обичах. На тротоара до мен непознати хора бяха застанали пред една малка будка и ядяха пица. Макар да се намираха толкова близо, бяха тотално отдалечени един до друг — всеки от тях олицетворение на типичната за нийоркчанина способност да е самотен остров сред море от хора. От двете им страни се движеха пешеходци, които ловко заобикаляха мъж, опитващ се да натика в ръцете им религиозни брошури, и дребното кученце в краката му.

Животът в този град пулсираше на толкова бързи обороти, че човек имаше чувството, че времето минава много по-бързо, отколкото където и да е другаде по света. Атмосферата беше съвсем различна от мързеливата чувственост на Южна Калифорния, където живееше баща ми и където бях учила самата аз. Ню Йорк беше садистична господарка, излязла на лов за поредната си жертва, плющеше жестоко с камшик и изкушаваше с многобройни пороци.

Усетих, че телефонът в чантата ми вибрира и го извадих. Погледнах дисплея — беше баща ми. Чувахме се всяка събота и с нетърпение очаквах разговорите ни, за да разбера как е и какво прави, но в момента се поколебах дали да не оставя да се включи телефонният секретар и да звънна, когато съм в по-добро настроение. Бях прекалено ядосана на майка ми, а баща ми и без това си беше тръгнал доста разтревожен след гостуването в Ню Йорк.

Бяхме заедно, когато детективите дойдоха вкъщи, за да ми съобщят, че Нейтън е в Ню Йорк. Пуснаха тази бомба, преди да кажат, че е бил убит, и аз не успях да прикрия страха си при мисълта, че е толкова близо до мен. Оттогава баща ми непрекъснато ме разпитваше защо съм реагирала толкова бурно.

— Здравсти! — обадох се накрая, не исках да съм скарана и с двамата си родители едновременно. — Как си?

— Липсваш ми — отвърна той с онзи дълбок, вдъхващ доверие глас, който толкова много обичах.

Баща ми беше най-прекрасният мъж, когото познавах — мургав и красив, самоуверен, умен и твърд, и сигурен като скала.

— А ти как си?

— Не се оплаквам много.

— Добре, оплачи се малко. Целият съм в слух.

— Майка ми леко ми играе по нервите.

— Сега пък какво е направила? — попита той, но в гласа му прозвуча топлота и снизхождение.

— Непрекъснато си вре носа в моите работи.

— Е, понякога ние, родителите, правим подобни неща, когато сме разтревожени за децата си.

— *Ти* никога не си постъпвал така — подчертах аз.

— *Все още* не съм постъпвал така — уточни той. — Това не означава, че няма да го направя, ако нещо ме разтревожи истински. Просто се надявам, че ще успея да те убедя да ми простиш.

— Сега пътувам към майка ми. Ще видим колко убедителна ще бъде тя. Достатъчно ще е поне да си признае, че е сбъркала.

— Май ще имаш нужда от късмет!

— Знаех си — въздъхнах аз. — Мога ли да ти се обадя утре?

— Разбира се. Всичко наред ли е, миличка?

Затворих очи. Като прибавим инстинкта на ченгето към инстинкта на бащата, нямах почти никакъв шанс да скрия нещо от Виктор Рейъс.

— Да, наред е. Просто вече пристигам при майка ми. Ще ти разкажа как е минал разговорът. О, и шефът ми сигурно ще се сгодява. Както и да е, имам толкова много да ти разpravям.

— Сигурно утре сутрин ще трябва да се отбия до управлението, но можеш по всяко време да ме намериш на мобилния. Обичам те.

Изведнъж ме обзе носталгия. Въпреки че много обичах Ню Йорк и новия си живот, баща ми ужасно ми липсваше.

— И аз те обичам, татко. Ще се чуем утре.

Затворих телефона, погледнах към часовника си и като видях, че го няма, отново се сетих за сблъсъка, който ме очакваше. Бях ядосана на майка ми заради постъпките ѝ в миналото, но повече се тревожех от това, което може да направи в бъдеще. Толкова дълго беше бдяла над мен заради Нейтън, че според мен не знаеше друг начин, по който да се държи.

— Ей — обърнах се към Кланси и се наведох напред, трябваше да изясня един въпрос, който ме безпокоеше. — Онзи ден, когато с майка ми и Мегуми се връщаме към „Кросфайър“ и тя изведнъж изпадна в паника... Нейтън ли видяхте тогава?

— Да.

— Той и преди е ходил там и Гидиън Крос го е изритал от офиса си. Защо му е било отново да се връща?

Кланси ми хвърли поглед в огледалото.

— Питате за моето мнение ли? Според мен е искал да бъде видян. След като веднъж се е показал, е решил да продължи да упражнява натиск. Вероятно е очаквал да ви изплаши, но вместо това успя да стресне госпожа Стантън. И в двата случая постигна целта си.

— И никой не ми каза за това — отбелязах аз тихо. — Все още не мога да повярвам!

— Той е целял да ви изплаши. И никой не е искал да му доставя това удоволствие.

Не бях поглеждала ситуацията от този ъгъл.

— Най-много съжалявам — продължи Кланси, — че не държах и Кари под око. Не прецених нещата правилно и той плати.

Гидиън също не бе успял да предвиди нападението на Нейтън над Кари. И Бог ми е свидетел, аз също се чувствах виновна — Кари беше пострадал заради приятелството си с мен.

Но загрижеността на Кланси наистина ме трогна. Долових я в грубия му глас. Прав беше — за него не бях просто работа. Той беше добър човек, който влагаше цялото си сърце във всичко, което вършеше. И тава ме накара да се запитам, доколко работата е изместила всички останали важни неща от живота му.

— Имаш ли приятелка, Кланси?

— Женен съм.

Почувствах се ужасно глупаво, че не знаех. Каква ли беше тя — жената, омъжена за такъв суров и мрачен мъж? Мъж, който носеше сако през цялата година, за да прикрива оръжието, без което не излизаше? Дали се променяше пред нея, дали беше нежен? Готов ли бе да я защитава на всяка цена? Би ли убил заради нея?

— Докъде би стигнал, за да я предпазиш от опасност? — попитах.

Той спря пред светофара и се извърна към мен.

— Докъде *не бих* стигнал?

9

— Какво не му хареса на този? — попита Мегуми и проследи с поглед мъжа, който се отдалечаваше. — Имаше трапчинки.

Завъртях очи и пресуших водката си със сок от боровинки. „Праймъл“^[1], четвъртият клуб, в който се отбивахме тази вечер, пулсираше от живот. Опашката от чакащи да влязат стигаше чак до следващата пряка, тежкият звук на китарите напълно подхождаше на името на клуба, първичният опияняващ ритъм на музиката пулсираше в затъмненото помещение. Интериорът представляваше еkleктична смесица от метал и тъмно дърво, а осветлението създаваше ефект на животински шарки по стените.

Би трябвало да изглежда прекалено претрупано, но както всичко, свързано с Гидиън, се движеше по ръба на декадентската упадъчност, без да прехвърля допустимата граница. Хедонистична атмосфера действаше като наркотик на и без това подхраненото ми от алкохола либидо. Не можех да стоя на едно място, краката ми непрекъснато потропваха по пода.

Съквартирантката на Мегуми, Лейси, изви глава нагоре и изпъшка, тъмнорусата ѝ коса беше прибрана в небрежен кок, който много ми допаднаше.

— Защо *ти* не пофлиртуваш с него?

— Може — отвърна Мегуми, беше поруменяла, очите ѝ светеха и изглеждаше страхотно във впитата златиста рокля, която се връзваше на врата. — Може би той е готов за сериозна връзка.

— Какво означава за теб сериозна връзка? — попита Шона, която държеше в ръка питие със същия яркочервен цвят като косата ѝ. — Моногамия ли?

— Моногамията се надценява — заяви Лейси и се плъзна от високия стол, кристалите по дънките ѝ заблестяха в полумрака.

— Не е така — възрази Мегуми и се нацупи. — Аз лично съм за моногамните връзки.

— Майкъл спи ли с други жени? — попитах и се наведох, за да не ми се налага да викам.

В следващата секунда ми се наложи отново да се облегна назад, за да направя място на сервитьорката, която донесе новите ни питиета и прибра празните чаши. Момичетата от клуба лесно се различаваха в тълпата, защото бяха облечени в яркорозови къси рокли без презрамки и носеха черни ботуши на тънки, високи токчета. И униформите, и персоналът бяха страшно секси. Дали Гидиън беше участвал в избирането на рокличките? И дали някое от момичетата беше играло ролята на модел?

— Не знам — отвърна Мегуми с тъжно изражение, вдигна чашата си и започна да смуче питието през сламката, — страх ме е да попитам.

Грабнах един от четирите шота в центъра на масата, взех парче лимон и извиках:

— Хайде, пийте и да вървим да танцуваме.

— Абсолютно! — Шона отметна глава и без да чака останалите, глътна текилата наведнъж, след което лапна резенче лимон. Остави коричката в празната чаша и ни погледна предизвикателно: — Побързайте, мацки!

Аз бях следващата и леко потръпнах, когато текилата отми сладкия вкус на боровинков сок от устата ми. Лейси и Мегуми вдигнаха едновременно чаши и си казаха високо: „Канпай!“^[2], преди да ги обърнат.

Отправихме се заедно към дансинга. Шона водеше колоната, на ултравиолетовото осветление електриковосинята ѝ рокля бе почти толкова ярка, колкото униформите на келнерките. Танцуващата тълпа веднага ни погълна и скоро се озовахме притиснати между горещи мъжки тела.

Забравих всякакви задръжки и напълно се отдадох на пулсиращия ритъм на музиката и на знойната атмосфера в клуба. Вдигнах ръце, затанцувах и оставих цялото напрежение от дългия тягостен следобед с майка ми бавно да се оттече. В един момент бях загубила всякакво доверие в нея. Колкото и да ме убеждаваше, че сега, след като Нейтън вече го няма, всичко ще е различно, не можах да ѝ повярвам. Прекалено много пъти беше прекривала границата.

— Много си красива — изкрещя някой в ухото ми.

Погледнах през рамо тъмнокосия мъж, притиснал тяло в гърба ми.

— Благодаря!

Това, разбира се, изобщо не бе вярно. Косата ми бе прилепнала за лицето и врата на тежки мокри кичури. Изобщо не ми пукаше. Музиката ставаше все по-бърза, едно парче преминаваше в друго.

Опиянявах се от невероятната чувствена атмосфера в клуба и от осезаемото желание за неангажиращ секс, което сякаш се излъчваше от всички наоколо. Точно се бях озовала притисната между една двойка — момичето беше зад гърба ми, а момчето пред мен, когато видях познато лице. Изглежда, той ме бе забелязал пръв, защото се опитваше да си пробие път към мен.

— Мартин! — изкрещях аз и се измъкнах от телата, които ме притискаха.

В миналото с племенника на Стантън се бяхме засичали по семейни ваканции. Откакто се бях преместила в Ню Йорк, се бяхме видели само веднъж, но се надявах, че в бъдеще ще започнем да се срещаме по-често.

— Здравсти, Ева!

Той ме прегърна приятелски, след това се дръпна назад, за да ме огледа.

— Изглеждаш страхотно. Как си?

— Хайде да пийнем по нещо — извиках аз, гърлото ми беше пресъхнало и не можех да водя разговор, мъчейки се да надвикам музиката.

Хвана ме за ръката, измъкна ме от тълпата и аз му посочих нашата маса. В момента, в който седнахме, келнерката се появи с още една водка с боровинков сок.

Така беше през цялата вечер, макар да забелязах, че с напредване на времето, питиетата ми стават по-тъмни, което със сигурност означаваше, че в чашата ми има все по-малко водка и все повече сок. Знаех, че това съвсем не е случайно, и бях силно впечатлена от способността на Гидиън да препредава инструкциите си от клуб на клуб. Не ме подразни особено, тъй като никой не ме спираше, освен водка, да си поръчвам и текила.

— И така — започнах аз, след като отпих с удоволствие и прокарах леденостудената чаша по челото си, — как си?

— Чудесно — засмя се той.

Изглеждаше много добре облечен в бежова фланелка с остро деколте и черни дънки. Тъмната му коса не беше толкова дълга, колкото косата на Гидиън, но падаше косо през челото и подчертаваше очите му, които знаех, че са зелени, макар на светлината в клуба да беше трудно да се види цвета им.

— Как се чувстваш в големия свят на рекламата?

— Обожавам работата си!

Засмя се на ентусиазма, с който изрекох тези думи.

— Де да можех и аз да кажа същото.

— Мислех, че ти харесва да работиш за Стантън.

— Харесва ми. И парите ми харесват. Но не мога да кажа, че обожавам работата си.

Келнерката донесе уискито му с лед и си казахме наздраве.

— С кого си? — попитах го аз.

— С приятели — отвърна той и се огледа, — които загубих в тази джунгла. А ти?

— И аз.

Улових погледа на Лейси, която танцуваше на дансинга и ми направи знак с два палеца нагоре.

— Излизаш ли с някое момиче, Мартин?

— Не — отговори той с широка усмивка.

— Харесваш ли блондинки?

— Сваляш ли ме?

— Не съвсем.

Погледнах към Лейси, вдигнах вежди и посочих Мартин с глава. За миг тя ме изгледа изненадано, след това се ухили и бързо дойде при нас. Запознах ги и ми стана много приятно, защото двамата веднага намериха общи теми за разговор. Мартин винаги е бил приятен, а Лейси беше жизнерадостна и привлекателна по доста специфичен начин — беше по-скоро чаровна и харизматична, отколкото класическа красавица. Мегуми се присъедини към нас, изпихме по още един шот и Мартин покани Лейси на танц.

— Ще извадиш ли от джоба си някой готин мъж и за мен? — попита Мегуми, когато двамата се отдалечиха.

Прииска ми се да мога да извадя телефон от джоба си.

— Виждаш ми се доста нещастна, скъпа.

Мегуми впери поглед в мен. След това изкриви устни.

— Пияна съм.

— И това е вярно. Искаш ли още един шот?

— Защо не?

Точно бяхме изпили по една текила, когато се появи Шона заедно с Лейси, Мартин и двама от приятелите му — Кърт и Андре. Кърт беше невероятен, имаше пясъчноруса коса, масивна челюст и наперена усмивка. Андре също беше сладък, в тъмните му очи гореше закачливо пламъче, а косата му падаше до раменете на дебели расти^[3]. Той насочи вниманието си към Мегуми и това веднага я развесели.

След малко цялата компания се заливаше от смях.

— И когато Кърт се върна от тоалетната — разказваше Мартин края на историята, — направо се изтести пред целия ресторант.

Андре и Мартин започнаха да подсвиркват. Кърт ги замери с парчета лимон.

— Какво значи това? — попитах, усмихвайки се, макар да не разбрах смисъла на последното изречение.

— Казва се така, когато оставиш тестисите да ти висят извън дюкяна — обясни Андре. — В първия момент хората не могат да разберат какво точно виждат, след това започват да се чудят дали наистина не знаеш, че топките ти се полюшват на вятъра. Всички мълчат, никой не обелва дума.

— Без майтап? — Шона така се разсмя, че за малко да падне от стола.

Компанията стана толкова шумна, че една келнерка се приближи до нас и с усмивка ни помоли да говорим малко по-тихо. Хванах я за лакътя, преди да се отдалечи.

— Има ли някъде телефон, от който мога да звънна?

— Помолете някой от барманите — отвърна тя. — Кажете му, че Денис, това е управителят, е разрешил, и ще ви свържат.

— Благодаря.

Плъзнах се от стола и слязох, а тя се отдалечи към друга маса. Нямах представа кой е Денис, но през цялата вечер се бях оставяла на течението, знаех, че Гидиън е уредил всичко до най-малкия детайл.

— Някой иска ли вода? — обърнах се към компанията.

Те ме освиркаха и започнаха да хвърлят по мен смачкани салфетки. Разсмях се, отидох до бара, изчаках някой барман да се

освободи и му казах, че искам минерална вода и телефона. Набрах мобилния телефон на Гидиън, тъй като той беше единственият, който помнех наизуст. Реших, че няма опасност, тъй като се обаждах от собствения му клуб.

— Крос — каза той рязко.

— Здравсти, шампионе! — Облегнах се на бара и запуших другото си ухо с ръка. — Обаждам ти се леко пийнала.

— Личи си. — Гласът му се промени веднага, когато разбра, че съм аз, стана по-тих и по-топъл. Омайваше ме, въпреки силната музика. — Добре ли прекарваш?

— Да, но ми липсваш. Взе ли си витамините?

Усмивката ясно се усещаше в гласа му, когато попита:

— Чука ли ти се, ангелче?

— Ти си виновен. Този клуб е като виагра. Възбудена съм, потна и отвсякъде около мен извират феромони. Освен това бях лошо момиче. Танцувах така, все едно съм свободна.

— Лошите момичета ги наказват.

— Може би трябва да стана още по-лоша тогава. Поне да си заслужи наказанието.

— Прибери се вкъщи и бъди лоша с мен — изръмжа той.

Мисълта, че е вкъщи и ме чака, разпали още повече желанието ми.

— Ще трябва да изчакам момичетата да приключат с купона, а това явно няма да е скоро.

— Мога аз да дойда. След двайсет минути мога да съм вътре в теб. Искаш ли го?

Огледах клуба, цялото ми тяло пулсираше със силната музика. Представата за това как ме чука тук — в това абсолютно лишено от задръжки място, ме накара да започна да се гърча в очакване.

— Да. Искам го.

— Виждаш ли балкона горе?

Обърнах се и погледнах балкона над главите ни, който обикаляше всички стени. Сексапилните движения на танцуващите горе изглеждаха така, сякаш двойките се чукаха през дрехите шест метра над дансинга.

— Виждам го.

— На едно място балконът стига до ъгъл, целия покрит с огледала. Ще се видим там. Бъди готова, Ева — нареди ми той, — искам, когато те открия, долу да си гола и влажна.

Потреперих, когато чух познатия заповеднически тон. Това означаваше, че ще е груб и невъздържан. *Точно както го исках.*

— Облечена съм със...

— Ангелче, ще те открия дори сред тълпа от милиони. Открив те веднъж. Повече никога няма да те изгубя.

По тялото ми се разля копнеж.

— Побързай.

Оставих слушалката на телефона, грабнах бутилката с минерална вода и я изпих до дъно. След това се отправих към тоалетната, където ми се наложи да чакам на огромна опашка, за да се подготвя за Гидиън. Бях замаяна от алкохола и възбудата, толкова се вълнувах, че гаджето ми, без съмнение един от най-заетите бизнесмени в света, бе готов да остави всичко, за да дойде да... ме обслужи.

Облизах устни и пристъпих от крак на крак. Влязох бързо в една кабинка, свалих бикините си и след това отидох до огледалото над умивалника, за да се освежа. По-голямата част от грима ми се беше разтекла, около очите ми имаше размазани петна, а бузите ми бяха зачервени от топлината и танците. Косата ми беше ужасна, едновременно разрошена и влажна около лицето ми.

Но колкото и да е странно, не изглеждах никак зле. Изглеждах секси и готова.

Видях Лейси на опашката и спрях до нея, докато си пробивах път на излизане от пълната тоалетна.

— Забавляваш ли се? — попитах аз.

— Да, разбира се — ухили се тя. — Благодаря ти, че ме запозна с братовчед ти.

Не си направих труда да я поправам.

— Няма нищо. Мога ли да те попитам нещо? За Майкъл.

Тя сви рамене и каза:

— Питай.

— Първо ти си излизала с него. Какво не ти хареса?

— Между нас нямаше химия. Момчето изглежда много добре. Има хубава професия. За съжаление, просто няхах никакво желание да

го чукам.

— Предай го на някой друг — обади се момичето зад нас на опашката.

— Така и направих.

— Ясно.

Напълно разбирах, че е решила да се откаже от връзка без сексуално привличане, но все още нещо в тази история ме тревожеше. Никак не ми беше приятно да виждам Мегуми толкова нещастна.

— Ще отида да се потъркам в някой секси пич.

— Давай, момиче — отвърна Лейси и кимна.

Тръгнах да търся стълбите към балкона. Когато ги намерих, установих, че пред тях стои охрана и следи броя на хората, качили се горе. Изглеждах притеснено опашката.

Докато се опитвах да преценя колко време ще мине, преди да ми дойде редът, мъжът от охраната отпусна мускулестите си ръце, които до този момент бяха скръстени пред гърдите му, и притисна слушалката към ухото си, очевидно се съсредоточи върху думите, които някой му говореше. Вероятно беше самоанец или маор, кожата му беше с цвят на тъмен карамел, а главата — бръсната, имаше огромен гръден кош и страхотни бицепси. Бебешкото му лице обаче би могло да е очарователно, стига смръщената му физиономия да се смени с широка усмивка.

Махна ръка от ухото си и ми направи знак с пръст.

— Ти ли си Ева?

Кимнах.

Протегна се зад гърба си и откачи кадифения шнур, който препречваше стълбите.

— Качвай се.

Опашката пред мен запротестира. Усмихнах се извинително и се затичах по металните стълби толкова бързо, колкото високите токчета ми позволяваха. Когато стигнах горе, една жена от охраната ме пусна да мина и ми посочи наляво. Видях ъгъла, за който Гидиън ми беше споменал, там се срещаха две стени, покрити с огледала, балконът се извиваше около тях под формата на буква „L“.

Започнах да си пробивам път през гърчещите се тела, пулсът ми се ускоряваше с всяка стъпка. Тук горе музиката не се чуваше толкова силно и въздухът бе по-влажнен. По голата кожа на хората наоколо

блестеше пот, височината създаваше усещане за опасност, въпреки че стъкленият парапет на балкона бе висок до рамото ми. Почти бях стигнала до огледалата, когато някой ме хвана през кръста, дръпна ме назад и ме притисна към твърдите си бедра.

Погледнах през рамо и видях мъжа, с когото бях танцувала по-рано, онзи, който ми бе казал, че съм красива. Усмихнах се и започнах да танцувам, затворих очи и се отдадох на музиката. Когато ръцете му започнаха да се плъзгат над талията ми, ги хванах и ги притиснах към кръста си с моите. Той се засмя и приклепна, за да се изравни с мен.

Минаха три песни, преди да усетя познатата тръпка, която ми подсказваше, че Гидиън е наблизо. По кожата ми премина електричество и възбуди сетивата ми. Изведнъж музиката стана по-силна, температурата по-висока, а атмосферата в клуба още по-възбуждаща.

Усмихнах се, отворих очи и видях, че се е насочил право към мен. Пожелах го още на минутата, устата ми се изпълни със слюнка, докато го поглъщах с очи. Беше облякъл черна тениска и дънки, а косата му беше сресана назад и разкриваше прекрасното му лице. Ако някой го видеше в този му вид, никога нямаше да го свърже с Гидиън Крос, крупния международен бизнесмен. Мъжът пред мен беше по-млад и по-груб, отличаваше се от другите само по това, че излъчва невероятен сексапил. Облизах устни в очакване, облегнах се на мъжа зад мен и сладострастно започнах да търкам дупе в бедрата му.

Гидиън сви ръце в юмруци, беше заел нападателната поза на хищник. Не намали крачка, вървеше право срещу мен и в следващия миг щяхме да се сблъскаме. Извърнах се в последния момент и се хвърлих към него. Телата ни се удариха едно в друго, обвих раменете му с ръце, наведох главата му за жадна и мокра целувка.

Гидиън изръмжа, обхвана дупето ми с две ръце и ме притисна така силно до себе си, че краката ми се отделиха от пода. Необузданата му страст разрани устните ми, езикът му изпълни устата ми и започна мощно да се движи в безмълвно предупреждение за тъмните страни на страстта му.

Мъжът, с когото танцувах до този момент, застана зад гърба ми, зарови лице в косата ми и допря устни в тила ми.

Гидиън ме дръпна, изражението на лицето му беше олицетворение на яростта.

— Разкарай се.

Погледнах към мъжа и вдигнах рамене.

— Благодаря за танца.

— За мен беше удоволствие, красавице — каза той, хвана минаващото покрай нас момиче за ханша и двамата се отдалечиха.

— Ангелче! — изстена Гидиън, притисна ме до огледалото и пъкна мускулестото си бедро между краката ми. — Ти си лошо момиче.

Бях толкова възбудена, че най-безсрамно започнах да се търкам в него, останах без дъх, когато усетих допира на твърдия деним^[4] до нежните ми срамни устни.

— Само за теб.

Той мушна ръце под роклята ми и хвана голото ми дупе, което ме възбуди още повече. Стисна леко ухото ми със зъби и висящите сребърни обици се удариха във врата ми. Дишаше тежко, от гърдите му се изтръгна нисък стон. Миришеше толкова хубаво, тялото ми веднага реагира на аромата, свикнало да го свързва с най-невероятното и необузвано удоволствие.

Започнахме да танцуваме, притиснати един в друг, телата ни се движеха така, сякаш сме напълно голи. Музиката пулсираше около нас, в нас и той движеше прекрасното си тяло в такт, понасяйки ме с него. Бяхме танцувани заедно и преди — но само на официални приеми. Никога като сега. Никога като това потно и безсрамно триене. Бях изненадана, възбудена и още по-влюбена в него.

Гидиън ме наблюдаваше с премрежен поглед, прелъстяваше ме с копнежа си, с лишените си от всякакви задръжки движения. Потъвах в него, обгръщах го отвсякъде, стремях се да се притисна колкото е възможно по-плътно.

Обхвана гърдите ми през тънката материя на черната рокля. Вграденият под тънките презрамки сутиен не представляваше преграда. Пръстите му погалиха настръхналите ми зърна и след това започнаха да ги подръпват.

Изстенах, отпуснах глава назад и се опрях в облицованата с огледала стена. Около нас имаше десетки хора, но това изобщо не ме интересуваше. Просто трябваше да усещам ръцете му, тялото му, долепено до моето, и топлия му дъх върху кожата ми.

— Искаш да го направим тук пред всички ли? — попита той с дрезгав глас.

Потръпнах при тази мисъл.

— Би ли го направил?

— Искаш всички да гледат. Искаш да видят как го вкарам в ненаситната ти малка катеричка и те чукам, докато по краката ти потече сперма. Искаш да докажа, че си моя. — Заби зъби в рамото ми. — Да те накарам да го почувстваш.

— Искам да докажа, че *ти си мой* — отвърнах аз, вкарах ръце в задните джобове на дънките му, за да усетя как се движат мускулите на стегнатото му дупе. — Искам всички да знаят това.

Гидиън сложи ръка под дупето ми и ме вдигна, другата му ръка блъсна някаква издатина в стената до огледалото. Чух слаб звук, в огледалото зад гърба ми се отвори врата и двамата влязохме в почти пълната тъмнина вътре. Тайната врата се затвори зад нас и музиката заглъхна. Намирахме се в офис, имаше бюро и диван, а през огледалната стена се виждаше дансингът долу.

Гидиън ме пусна, извъртя ме с лице към стъклото и ме притисна към него. Пред мен се простираше целият клуб, от танцуващите на балкона ме делиха сантиметри. Той провря едната си ръка под роклята ми, а другата — в корсажа ѝ. Пръстите му се плъзнаха в деколтето и стиснаха зърната ми.

Бях хваната като в капан. Огромното му тяло покриваше моето, ръцете му ме обгръщаха от бедрата до врата, зъбите му бяха забити в рамото ми и не позволяваха да помръдна. Беше ме завладял напълно.

— Кажи ми, ако ти дойде в повече — прошепна той и плъзна устни към врата ми. — Кажи думата си за сигурност, преди да изпаднеш в паника.

Емоцията ме заля, изпитвах огромна благодарност към този мъж, който винаги, абсолютно винаги, мислеше първо за мен.

— Аз те провокирах. Искам да ме обладаеш. Искам да си груб.

— Толкова много го желаеш — изръмжа той, вкара два пръста в мен и започна бързо да ги движи. — Създадена си за чукане.

— Създадена съм за теб — изрекох дрезгаво. Дъхът ми замъгли стъклото. Изгарях от желание за него, страстта се надигаше в мен и се изливаше навън, тялото ми се бе превърнало в кладенец на любовта, който преливаше.

— Забрави ли го тази вечер? — попита той, отмести ръка от отвора ми и свали ципа на панталона си. — Докато други мъже те докосваха и се търкаха в теб? Забрави ли, че си моя?

— Никога. Никога не забравям.

Очите ми се затвориха, когато възбуденият му пенис, толкова твърд и топъл, се притисна в дупето ми. И той ме желаше неистово.

— Обадох ти се. Толкова те желяех.

Устните му се плъзнаха по кожата ми, проправяйки гореща диря към устата ми.

— Тогава ме вземи, ангелче — прошепна той, езикът му докосна моя и започна леко да го гъделичка. — Вкарай ме в теб.

Извих гръб, протегнах ръка между краката си и обхванах огромния му член. Той сви колене, за да сме на една и съща височина. Спрях за момент, извърнах се и долепих буза до неговата. Харесваше ми, че можем да сме заедно по този начин... че мога да съм такава, когато съм с него. Раздвижих бедра и започнах да търкам клитора си в плътното тяло на члена му, овлажних го със собствените си сокове. Гидиън стисна набъбналите ми гърди и започна да ги мачка.

— Облегни се на мен, Ева. Отдръпни се от стъклото.

Сложих две ръце на огледалното стъкло и се отблъснах назад, главата ми се облегна на раменете му. Той обви ръка около гърлото ми, стисна ме за бедрото и проникна в мен с такава сила, че отдели краката ми от пода. Задържа ме така, прикована в ръцете му, изпълнена от члена му до краен предел, а стоновете му вибрираха през цялото ми тяло.

От другата страна на стъклото животът в клуба продължаваше да бушува. Отдадох се напълно на перверзното удоволствие от привидния екхибиционизъм, тайна фантазия, която винаги ме е подлудявала.

Започнах да се гърча, почти неспособна да понеса забраненото удоволствие. Проврях ръката навътре между краката му и обхванах топките на скротума му. Беше плътен и пълен, готов. А вътре в мен...

— О, господи, толкова си твърд.

— Създаден съм, за да те чукам — прошепна той и по кожата ми пробягаха тръпки на удоволствие.

— Направи го. — Подпрях две ръце на стъклото, изгарях от желание. — Направи го веднага.

Гидиън ме остави отново да стъпя на пода, ръцете му ме задържаха, когато се наведох надолу, разтворих се, за да може да проникне още по-дълбоко. От гърдите му се изтръгна нисък, остър звук, когато ме сграбчи за бедрата и ме наклони — знаеше точно как да ме постави така, че да го поема. Членът му бе прекалено голям за мен, прекалено дълъг и дебел. Разтягането бе неопишимо. Прекрасно.

Вагината ми се разтрепери, впивайки се жадно в него. Гидиън изпъшка дрезгаво от удоволствие, извади члена си съвсем малко и после бавно го плъзна вътре. После отново и отново. Широкото тяло на пениса му масажираше онова кълбо от нерви вътре в мен, което само той можеше да достигне.

Изстенах, потните ми пръсти се сгърчиха и оставиха следи по стъклото. Ясно долавях далечния пулс на музиката и тълпата хора, които виждах така ясно, все едно са в стаята с нас.

— Точно така, ангелче — нетърпеливо прошепна Гидиън. — Искам да чуя колко много ти харесва.

— Гидиън.

Краката ми се разтрепериха при следващия особено майсторски тласък. Цялата тежест на тялото ми бе поета от стъклото и ръката му, с която ловко ме придържаше.

Бях възбудена до краен предел, чувствах се едновременно подчинена от позата, в която се намирах, и доминираща от факта, че ме обслужваше. Не можех да направя нищо, освен да приема това, което Гидиън ми даваше — ритмичното движение на члена му, звуците на глада му. Усетих, че дънките му се трият в бедрата ми. Свалени бяха само толкова, колкото да може да извади члена си, знак за нетърпение, който ме развълнува.

Едната му ръка се отдели от бедрото му, плъзна се по мен и се спря на дупето ми. Усетих как палеца му, навлажнен със слюнка от устата му, нежно масажира стегнатия отвор на ануса ми.

— Недей — помолих, уплашена, че напълно ще изгубя ума си.

Но това не беше кодовата дума — *Кросфайър* — и аз се отворих пред него, поддах се на стимулиращия натиск.

Той изпъшка и проникна в това забранено пространство. Наведе се към мен, другата му ръка се плъзна към вулвата ми, за да ме разтвори и да започне да търка пулсиращия ми клитор.

— Моя си — изръмжа той. — Моя.

Не можех повече. Свърших с крясък и цялата започнах да се треса, потните ми длани се плъзнаха по стъклото със стържещ звук. Продължи да ме чука безпаметно, палецът в ануса ми беше мъчение, на което не можех да устоя, ловките пръсти върху клитора ми ме подлудяваха. Първият оргазъм премина в следващ, мускулите на вагината ми се свиваха в спазми около непрестанно движещия се член.

Гидиън издаде нисък дрезгав звук и усетих как пенисът му набъбна, подготвяйки се за предстоящия оргазъм.

— Не свършвай! Не още! — извиках задъхано.

Гидиън намали темпото, дишаше тежко и бързо в тъмнината.

— Как искаш да го направя?

— Искам да гледам — простенах аз и вагината ми отново се сви в спазъм. — Искам да виждам лицето ти.

Той се отдръпна от мен и ме изправи. Обърна се и ме вдигна. Притисна ме до стъклото и мощно навлезе в мен. В този момент на притежание, той ми даде всичко, от което се нуждаех. Замъгленият поглед на неустоймото удоволствие, краткият миг на безпомощност, преди страстта да го завладее напълно.

— Искаш да видиш как губя контрол — каза той дрезгаво.

— Да.

Свалих презрамките от раменете си и разголих гърдите си, стиснах ги с ръце, повдигнах ги и започнах да си играя със зърната. Стъклото зад гърба ми пулсираше от музиката. Гидиън пулсираше пред мен, почти напълно загубил власт над собственото си тяло. Притиснах устни до неговите и поех дъха му.

— Отпусни се! — прошепнах.

Държеше ме без всякакво усилие, докато бавно се отдръпваше. Тежката и плътна глава на члена му се плъзна по свръхчувствителната тъкан вътре в мен. После рязко проникна, изпълни ме до самия край.

— О, господи — заизвивах се в ръцете му, — толкова си дълбоко.

— *Ева*.

Започна да ме чука като обезумял. Държах се за него, треперееща и широко разтворена за неумолимите движения на твърдия му като камък пенис. Беше изцяло отдаден на инстинкта си, на непреодолимото желание за съвкупление. Невъздържаните му стонове ме възбуждаха, караха ме да се овлажня толкова, че тялото ми не оказваше съпротива, откликваше с готовност на отчаяната му нужда.

Беше грубо, мръснишко и дяволски секси. Вратът му се изви и устата му оформиха името ми.

— Свърши заради мен — наредих и стегнах деликатните си мускули около него.

Цялото му тяло се изви и се разтресе. Устните му се изкривиха в блажена агония, погледът му се замъгли от приближаващия оргазъм.

Гидиън свърши с животински рев. Изпразваше се толкова мощно, че го усещах. Отново и отново горещите струи сперма ме обливаха отвътре.

Обсипах тялото му с целувки, ръцете и краката ми го обгръщаха здраво.

Той се отпусна върху мен, дробовете му тежко се повдигаха за глътки въздух.

И продължи да свършва.

---

[1] Primal (англ.) — Основен, първобитен. — Б.пр. ↑

[2] От японски — наздраве. — Б.пр. ↑

[3] расти — традиционна прическа на последователите на растафари в Ямайка. Растите представляват кичури коса, които са сплъстени и усукани. — Б.ред. ↑

[4] деним — груба, плътна памучна тъкан, от която Леви Щраус ушил първите класически джинси. — Б.ред. ↑

10

Първото нещо, което видях, когато отворих очи в неделя сутринта, беше кехлибарено шишенце, на което със старомодни букви беше написано „Лек против махмурлук“. На гърлото на шишенцето беше завързана панделка от лико, а корковата запушалка пазеше гадното му съдържание. „Лекът“ наистина вършеше работа, както се бях убедила последния път, когато Гидиън ми го даде, но видът му ми напомни какво огромно количество алкохол бях изпила предишната нощ.

Стиснах очи, изстенах и зарових глава във възглавницата, искаше ми се отново да заспя.

Матракът на леглото се размърда. Топли твърди устни започнаха да целуват голия ми гръб.

— Добро утро, ангелче мое!

— Звучиш ужасно доволен от себе си — измърморих аз.

— Всъщност съм доволен от теб.

— Сексманиак.

— Имах предвид предложенията ти за управлението на кризи, но разбира се, сексът беше феноменален както винаги.

Плъзна ръка под чаршафа, който се бе омотал около кръста ми и ме стисна за дупето. Вдигнах глава и видях, че се е облегал на таблата на леглото, а лаптопът е в скута му. Както обикновено изглеждаше невероятно — напълно отпуснат и само по долнище на пижама. Бях сигурна, че аз самата изглеждам далеч по-малко привлекателно. Бях се прибрала с лимузината заедно с останалите момичета и след това с Гидиън се срещнахме в апартамента му. Почти се съмваше, когато двамата най-после приключихме, и бях толкова уморена, че си легнах с все още мокра коса след набързо взетия душ.

Стана ми приятно, когато го видях до себе си. Беше спал в стаята за гости, а и имаше кабинет, където да работи. Фактът, че бе предпочел да работи в леглото ми, означаваше, че иска да е близо до мен, дори когато спя.

Извърнах глава, за да погледна часовника на нощното шкафче, но вместо това погледът попадна на китката ми.

— Гидиън...

Часовникът, който беше поставил на ръката ми, докато съм спала, буквално ме омагьоса. Беше произведение на изкуството в стил Арт деко, което блестеше от стотици малки диаманти. Каишката беше направена от кремав сатен, а върху седефения циферблат се четеше „Патек Филип“ и „Тифани“.

— Невероятен е.

— В целия свят има само двайсет и пет такива, което означава, че съвсем не е така уникален като теб. Но пък какво изобщо може да се мери с теб? — усмихна се той.

— Влюбена съм в него — възкликнах и се изправих на колене. — Влюбена съм в теб.

Успя да махне лаптопа тъкмо навреме, за да седна в скута му и да го прегърна силно.

— Благодаря — измърморих, трогната от вниманието му.

Сигурно беше отишъл да го купи, докато бях при майка ми или веднага след като излязох с момичетата.

— Ммм... Само ми кажи какво да направя, за да получавам подобна гола прегръдка всяка сутрин.

— Просто бъди себе си, шампионе — отвърнах и потърках буза в неговата. — Ти си единственото нещо, от което се нуждая.

Измъкнах се от леглото и тръгнах към банята с кехлибареното шишенце в ръка. Погълнах съдържанието с тръпка на отвращение, измих зъбите и лицето си и се сресах. Облякох халат и се върнах в спалнята, Гидиън го нямаше, лаптопът му лежеше отворен по средата на леглото.

Открих го в кабинета, стоеше пред прозореца с разкрасени крака и ръце, скръстени на гърдите. Градът се простираше пред него. Гледката не беше така внушителна като тази от кабинета му в „Кросфайър“ или от мезонета му, но всичко беше някак по-земно и по-близо. Връзката с града беше по-истинска.

— Не споделям тревогите ти — заяви той в микрофона. — Напълно осъзнавам риска... Престани да говориш. Повече няма какво да дискутираме. Подгответе договора както се уговорихме.

Усетих стоманената нотка в тона, с който провеждаше деловите си разговори, затова подминах нататък. Все още не бях съвсем сигурна какво има в шишенцето, но предполагам, че бяха витамини и някакъв алкохол. Клин клин избива. Затопляше стомаха ми и ме караше да чувствам лека летаргия, затова отидох в кухнята и си направих кафе.

Взех чашата, настанах се на дивана в хола и проверих дали имам съобщения на мобилния си телефон. Намръщих се, когато видях, че съм пропуснала три повиквания от баща ми, и трите бяха преди осем часа калифорнийско време. Освен това имаше около десетина пропуснати обаждания от майка ми, но реших, че не мога да се занимавам отново с нея преди понеделник. Кари също ми беше оставил съобщение, което направо крещеше: „Обади ми се!“.

Позвъних първо на баща ми, опитвайки се да преглътна глътка кафе, преди той да вдигне телефона.

— Ева.

Напрежението в гласа му веднага ми подсказа, че има някакъв проблем. Поизправих се на дивана.

— Татко... Всичко наред ли е?

— Защо не си ми казала нищо за Нейтън Баркър?

Гласът му беше дрезгав и изпълнен с болка. Побиха ме тръпки.

По дяволите! Беше *разбрал*. Ръката ми така силно се разтрепери, че се полях с горещото кафе. Дори не почувствах болка, толкова силно се притесних от мъката в гласа на баща ми.

— Татко, аз...

— Не мога да повярвам, че не си ми казала нищо. Нито пък Моника. Господи... Трябваше да ми каже... Трябваше да сподели — говореше несвързано, едва си поемаше въздух. — Имам право да знам!

Мъката изгори гърдите ми като киселина. Баща ми, човекът, чието самообладание можеше да се сравни само с това на Гидиън, плачеше. Оставих чашата на масата, задъхвах се. Запечатаното досие на непълнолетния Нейтън беше разсекретено след смъртта му и всеки можеше да стигне до кошмарите от моето минало, стига да притежаваше знанията и средствата да го направи. Като полицаи баща ми разполагаше и с двете.

— Нямах да можеш да направиш нищо — отвърнах. Бях напълно разтърсена, но се опитвах да звуча спокойно заради него.

Телефонът ми изписука, някой се опитваше да се свърже с мен, но не му обърнах внимание. — Нито преди, нито след случилото се.

— Можех поне да съм до теб. Да се погрижа за теб.

— Ти се погрижи за мен, татко! Изпрати ме при доктор Травис, който промени живота ми. До този момент дори не бях започнала да се справям с проблема. Не можеш да си представиш колко много ми помогна той.

Баща ми въздъхна дълбоко и мъчително.

— Трябваше да се боря с майка ти за родителските права. Трябваше да останеш при мен.

— О, господи! — изстенах аз, стомахът ми се сви на топка. — Не трябва да обвиняваш мама. Тя много дълго не знаеше какво се случва. А когато разбра, направи всичко възможно...

— Но не ми каза — изкреця той и аз подскочих от мястото си. — По дяволите, трябваше да ми каже! И как е възможно да не е знаела нищо? Трябва да е имало достатъчно признаци... Как е могла да не ги забележи? Господи! Аз забелязах, когато дойде при мен в Калифорния.

Разплаках се, не можех повече да сдържам болката.

— Аз я помолих да не ти казва. Принудих я да ми обещае.

— Не е трябвало ти да вземаш решението, Ева. Била си дете. Тя е знаела по-добре.

— Съжалявам — изплаках. Настоятелното пищене на второто входящо повикване напълно ме извади от равновесие. — Толкова съжалявам! Просто не исках Нейтън да нарани още някого, когото обичам.

— Ще дойда да те видя — заяви баща ми, гласът му изведнъж бе станал съвсем спокоен. — Ще хвана първия възможен полет. Ще ти се обадя, когато кацна.

— Татко...

— Обичам те, дечко! Ти си всичко за мен. — Затвори телефона.

Стоях като замаяна, бях напълно разбита. Знаех, че новината за онова, което ми се е случило, раздира баща ми отвътре, но няхах никаква представа как да се справя със ситуацията.

Телефонът започна да вибрира в ръката ми, а аз просто вперих поглед в дисплея, видях, че се обажда майка ми, и не знаех как да реагирам.

Изправих се, краката ми трепереха, хвърлих телефона върху масичката, сякаш изгаряше ръката ми. Не можех да разговарям с нея сега. Не исках да разговарям с никого. Исках само Гидиън.

Тръгнах с несигурна крачка по коридора, като подпирах рамото си на стената. Когато доближих до кабинета, чух гласа му и се разплаках още по-силно. Ускорих крачка.

— Поласкан съм, че си се сетила за мен, но не, благодаря — каза той с тих твърд глас, тонът му беше съвсем различен от онзи, с който бе разговарял преди малко, беше по-мил, по-интимен. — Разбира се, че сме приятели. Знаеш защо... Не мога да ти дам това, което очакваш от мен.

Завих по коридора и влязох в офиса му, видях го, че седи на бюрото с наведена глава и слуша.

— Спри — отсече той рязко. — Не се опитвай да ми прилагаш тази тактика, Корин.

— Гидиън — прошепнах и се вкопчих в рамката на вратата толкова силно, че кокалчетата ми побеляха.

Той вдигна поглед и бързо се изправи. Изражението му се смени моментално.

— Трябва да затварям — заяви той, извади слушалката от ухото си, пусна я на бюрото и тръгна към мен. — Какво има? Лошо ли ти е?

Спуснах се към него, а той веднага ме хвана. Изпитах огромно облекчение, когато ме прегърна и ме притисна силно към себе си.

— Баща ми е разбрал. — Притиснах лице до гърдите му, в главата ми още звучеше изпълненият с болка глас на баща ми. — Вече знае.

Гидиън ме вдигна на ръце и ме залюля. Телефонът му започна да звъни. Той изруга тихо и излезе от стаята.

В коридора чух как моят телефон вибрира на холната масичка. Дразнещият звук на двата телефона, които звънях едновременно, още повече изпъна нервите ми.

— Каж ми, ако трябва да вдигнеш — каза той.

— Майка ми се обажда. Сигурна съм, че баща ми вече е говорил с нея, а той беше толкова ядосан. Господи... Гидиън. Направо е съсипан.

— Мога да си представя как се чувства.

Занесе ме в спалнята за гости и затвори вратата с крак. Сложи ме на леглото, взе дистанционното от нощното шкафче и включи телевизора, намали звука, така че в стаята се чуваше само риданието ми. След това легна до мен и ме прегърна, започна да разтрива гърба ми с ръце. Плаках, докато очите ми пресъхнаха и вече нямаше какво да се излее.

— Кажи ми какво да направим — попита той, когато се успокоих.

— Той идва тук. В Ню Йорк — отговорих аз и стомахът ми се сви при тази мисъл. — Мисля, че ще се опита да хване полет още днес.

— Когато разбереш кога идва, двамата ще отидем да го вземем от летището.

— Не можеш да дойдеш.

— Друг път не мога! — Гласът му бе съвсем спокоен.

Поднесох му устните си и въздъгнах, когато ме целуна.

— Наистина трябва да отида сама. Той е наранен. Не би искал никой да го вижда в това състояние.

Гидиън кимна.

— Взemi колата.

— Коя кола?

— Ди Би деветката на новия ти съсед.

— Моля?

Той сви рамене.

— Ще я познаеш, като я видиш.

Изобщо не се съмнявах. Бях сигурна, че колата е елегантна, бърза и опасна, също като собственика си.

— Страх ме е — прошепнах и още по-плътно преплетох краката си в неговите.

Беше толкова стабилен и силен. Искях завинаги да останем така, никога да не се отделям от него.

Гидиън прокара пръсти през косата ми.

— От какво?

— Отношенията между мен и майка ми и без това са прецакани. Ако родителите ми започнат да се карат, не искам да се озова по средата. Знам, че не могат да се справят с подобна ситуация — особено майка ми. Влюбени са до полуда един в друг.

— Не знаех.

— Защото не си ги виждал заедно. Не можеш да си представиш каква химия има между тях — обясних аз, спомняйки си, че двамата с Гидиън бяхме разделени, когато установих, че между майка ми и баща ми все още има силно сексуално привличане. — Освен това баща ми призна, че все още я обича. Става ми тъжно, като се сетя за това.

— Защото не са заедно ли?

— Да, но не защото мечтая за голямо щастливо семейство — уточних аз. — Просто ми се струва много страшно да изживееш живота си без човека, в когото си влюбен. Когато те изгубих...

— *Никога* не си ме губила.

— Като че ли някаква част от мен умря. Да се чувстваш така през целия си живот...

— Би било ад.

Гидиън прокара пръсти по бузата ми и видях пустотата в очите му, призракът на Нейтън все още го преследваше.

— Остави ме аз да се справя с Моника.

Премигнах:

— Как ще го направиш?

Устните му се разтегнаха в крива усмивка.

— Ще ѝ се обадя и ще я попитам как си и какво правиш. Това за пред хората ще е началото на опита ми да подновя връзката си с теб.

— Тя знае, че съм ти разказала всичко. Може да се пречупи и да изпадне в криза пред теб.

— По-добре да го направи пред мен, отколкото пред теб.

Тези думи бяха почти достатъчни да ме накарат да се усмихна.

— Благодаря.

— Ще отклоня вниманието ѝ и ще го насоча към нещо друго.

Той се протегна към ръката ми и докосна пръстена ми.

Сватбени камбани. Не го каза, но разбрах какво има предвид. Разбира се, майка ми щеше да си помисли точно това. Човек с положението на Гидиън не би се опитал да си върне някоя жена, използвайки майка ѝ — особено майка като Моника Стантън — освен ако няма „сериозни намерения“. Някой друг път щяхме да си поговорим по този въпрос.

* * *

През следващия един час Гидиън положи огромни усилия да не проличи, че се тревожи за мен. Стоеше близо и ме следваше от стая в стая, измисляйки си оправдания. Когато стомахът ми закъркори, веднага ме заведе в кухнята, направи сандвичи, извади чипс и забърка макаронена салата.

Ядохме в кухнята и вниманието, което проявяваше към мен, поуспокои нервите ми. Колкото и неприятна да беше ситуацията, знаех, че винаги мога да се опра на него. Така проблемите, пред които бяхме изправени, ми се струваха по-лесно преодолими.

Нямаше непостижими неща, докато бяхме заедно.

— Какво искаше Корин? — попитах. — Освен теб.

Той се намръщи:

— Не искам да говоря за Корин.

Усетих напрежение в гласа му и това ме подразни.

— Всичко наред ли е?

— Какво казах току-що?

— Нещо твърде неубедително, на което реших да не обръщам внимание.

Въздъхна тежко, но се предаде:

— Разстроена е.

— Ядосано разстроена или съзливо разстроена?

— Има ли значение?

— Да. Има огромна разлика между това да си вбесена на някой мъж и да си потънала в сълзи заради него. Диана например ти е бясна и крои планове да те съсипе, докато аз плачех непрекъснато и сутрин едва успях да се измъкна от леглото.

— Господи, Ева! — Той се протегна и постави ръка върху моята. — Наистина съжалявам.

— Стига си се извинявал. Ще ми се реваншираш, като поемеш разговора с майка ми. И така, Корин ядосана ли е, или плаче?

— Плачеше — отвърна Гидиън и се намръщи. — Господи, наистина не се владее.

— Съжалявам, че трябва да се занимаваш с нея. Но не й позволявай да ти вменява чувство на вина.

— Използвах я — каза той тихо, — за да те защитя.

Оставих сандвича в чинията и присвих очи.

— Каза ли й съвсем ясно, че не можеш да й предложиш нищо друго, освен приятелството?

— Знаеш много добре, че й казах. Но едновременно с това съвсем съзнателно подхранвах впечатлението, че можем да сме нещо повече заради медиите и полицията. Изпращах й смесени сигнали. Заради това се чувствам виновен.

— Е, можеш да спреш. Тази кучка се опита да ме накара да мисля, че я чукаш — вдигнах два пръста, — два пъти. И първия път ме заболя толкова много, че още не мога да го преодоля. Освен това е омъжена, за бога! Не й е работа да се пуска на гаджето ми, когато си има съпруг.

— Я се върни пак на това, че съм я чукал. За какво говориш?

Разказах му за двата случая — първия, когато го бях заварила в „Кросфайър“ с размазано червило по маншета на ризата, и втория, когато неочаквано се появих на вратата на апартамента й и тя се опита да ме заблуди, че току-що го е изчукала.

— Е, това значително променя нещата — заяви Гидиън. — С нея повече няма какво да си кажем.

— Благодаря ти.

Той се протегна и пъкна кичур коса зад ухото ми.

— В крайна сметка и това ще отmine.

— Чудя се какво ще правим с времето си след това — промърморих аз.

— Сигурен съм, че ще успея да измисля нещо.

— Секс, нали? — Поклатих глава. — Създадох чудовище!

— Не забравяй, че можем и да работим заедно.

— Господи, никога ли не се отказваш?

Той схруска един чипс и го преглътна.

— Искам да хвърлиш един поглед на обновените сайтове на „Кросроудс“ и „Крос индъстрис“, след като се нахраним.

Избърсах устни в салфетката.

— Сериозно? Това се казва бързина. Наистина съм впечатлена.

— Погледни ги, преди да ги хвалиш.

* * *

Гидиън ме познаваше добре. Работата беше моето убежище от неприятностите и той ми го осигури. Настани ме в хола с лаптопа в скута, спря звука на телефона ми и отиде в кабинета си да се обади на майка ми.

В първите няколко минути, след като ме остави сама, стоях заслушана в гласа му, който едва достигаше до мен, и напразно се опитвах да се съсредоточа върху сайтовете. Бях прекалено разсеяна и не можех да се концентрирам. В крайна сметка реших да се обадя на Кари.

— Къде, по дяволите, ходиш? — изруга той вместо поздрав.

— Знам, че са те побъркали — отговорих бързо. Бях сигурна, че когато не са успели да ме открият на мобилния, майка ми и баща ми са звънели в апартамента, който деляхме с Кари. — Съжалявам.

Шумът, който чувах в слушалката, ми подсказа, че в момента Кари е някъде на улицата.

— Ще бъдеш ли така добра да ми кажеш какво става? Всички ми звънят — родителите ти, Стантън, Кланси. Всички те търсят, а ти не си вдигаш телефона. Започнах наистина да откачам от притеснение.

По дяволите! Затворих очи.

— Баща ми е разбрал за Нейтън.

Настъпи мълчание, само шумът от трафика и далечният клаксон ми подсказваха, че все още е на телефона. Последва:

— Мамка му! О, бебчо! Това е ужасно.

Състраданието, което усетих в гласа му, стегна гърлото ми и не успях да отговоря нищо. Не исках да плача повече. Шумът около него изведнъж заглъхна, явно беше влязъл на по-тихо място.

— Как е той? — попита Кари.

— Съсипан е. Господи, Кари, беше ужасно! Мисля, че плачеше. Освен това е бесен на майка ми. Вероятно затова тя звъни така настойчиво.

— Какво ще прави?

— Ще вземе самолета за Ню Йорк. Не знам кога ще пристигне, но каза, че ще ми се обади, когато кацне.

— Искаш да кажеш, че лети в *момента*? Че ще пристигне още днес?

— Така мисля — отговорих отчаяно. — Не знам само как ще успее да се освободи от работа толкова бързо.

— Ще приготвя стаята за гости, когато се прибера, ако вече не си го направила.

— Аз ще се погрижа. Ти къде си?

— Излязохме да обядваме с Татяна и да гледаме едно представление. Трябваше да се махна от апартамента.

— Съжалявам, че е трябвало да поемеш всички обаждания.

— Нищо толкова страшно не е станало — отвърна Кари по типичния си нехаен начин. — По-скоро се тревожех за теб. Напоследък не се свърташ много вкъщи. Не знам какво правиш, нито с кого го правиш. Изобщо не приличаш на себе си.

Обвинителната нотка в гласа му ме накара да се почувствам зле, но не можех да споделя нищо.

— Съжалявам.

Той замълча, може би очакваше някакво обяснение и когато не го получи, измърмори:

— Ще се върна след няколко часа.

— Добре. Ще се видим тогава.

Затворих и набрах телефона на пастрока си.

— Ева.

— Здравсти, Ричард — поздравих и преминах направо на въпроса. — Баща ми обаждал ли се е на мама?

— Един момент.

В следващите минута-две настъпи пълна тишина, след това чух как се затваря врата.

— Да, обади се. Беше... крайно неприятно за майка ти. Този уикенд беше много тежък за нея. Не се чувства добре и това силно ме тревожи.

— Беше тежко за всички нас — отвърнах аз. — Моля те да намериш начин да ѝ съобщиш, че баща ми идва в Ню Йорк и ще трябва да прекарам малко време на спокойствие с него.

— Трябва да обясниш на Виктор, че се налага да прояви по-голямо разбиране към майка ти и към онова, което е преживяла. Била е съвсем сама и се е грижила за травмирано дете.

— А вие трябва да разберете, че на баща ми му е необходимо време, за да осъзнае случилото се — сопнах се аз.

Тонът ми беше по-груб, отколкото ми се искаше, но напълно съответстваше на чувствата, които изпитвах в момента. Нямах да се

оставя да ме принудят да избирам между родителите си.

— И освен това те моля да се оправиш с мама и да я накараш да спре да звъни непрекъснато на мен и на Кари. Ако е необходимо, свържи се с доктор Питърсън — посъветвах го аз, като целенасочено споменах психоаналитика на майка ми.

— В момента Моника говори по телефона. Ще го обсъдя с нея, когато се освободи.

— Не го обсъждай. Направи нещо. Ако се налага, скрий телефона ѝ.

— Това вече е крайна мярка. И съвсем не е необходима.

— Не и ако не престане да ми звъни — отвърнах рязко аз и започнах да барабаня с пръсти по масата. — И двамата с теб сме еднакво виновни, че непрекъснато се движим на пръсти около майка ми — „О, моля те, само не тревожи Моника!“ — предпочитаме да отстъпим, вместо да се справяме с пристъпите ѝ. Но това е емоционално изнудване, Ричард, и от сега нататък аз отказвам да съм част от играта.

Той замълча за известно време, след това каза:

— В момента ти самата си под огромно напрежение. И...

— Така ли мислиш? — Идваше ми да се разкреця. — Кажу ми на майка ми, че я обичам и ще ѝ се обадя, когато мога, но няма да е днес.

— Двамата с Кланси сме на разположение, ако имаш нужда от нещо — каза той сдържано.

— Благодаря ти. Ричард. Оценявам предложението ти. — Затворих телефона и едва се сдържах да не го запрата в стената.

* * *

Успях да се успокоя достатъчно, за да прегледам сайта на „Кросроудс“, преди Гидиън да излезе от кабинета си. Изглеждаше изтощен и леко замаян, което не бе никак странно, като се имат предвид обстоятелствата. Да разговаряш с майка ми, когато е разстроена, беше предизвикателство за всеки, а Гидиън нямаше никакъв опит в това отношение.

— Предупредих те — казах аз.

Той вдигна ръце и се протегна.

— Ще се оправи. Мисля, че е много по-издръжлива, отколкото изглежда.

— Беше много поласкана, че ѝ се обаждаш, нали?

Той се подсмихна.

Вдигнах очи към тавана.

— Според нея имам нужда от богат мъж, който да се грижи за мен и да ме пази.

— Вече имаш такъв.

— Надявам се, не го приемаш в най-примитивния смисъл на думата — отвърнах и се изправих. — Ще тръгна да се подготвя за посещението на баща ми. Ще трябва да спя вкъщи, докато той е тук, и вероятно няма да е никак разумно да се опитваш да се промъкваш в апартамента. Ще стане доста неприятно, ако те помисли за крадец.

— Освен това е твърде невъзпитано. Ще използвам времето да отскоча до мезонета, за да не будим подозрения.

— Значи имаме план. — Станах и разтърках очите си. Погледът ми падна върху часовника. — Сега поне имам прекрасен начин да отброявам минутите до момента, когато ще сме заедно.

Той дойде до мен и постави ръка на тила ми. Палецът му започна да описва кръгови движения по врата.

— Трябва да съм сигурен, че си добре.

Кимнах.

— Вече ми омръзна Нейтън да съсипва живота ми. Време е да поставя ново начало.

Представих си бъдеще, в което майка ми не дебне всяка моя крачка, баща ми отново е твърд като скала, Кари е щастлив, Корин е отпътувала за някоя далечна страна, а ние двамата с Гидиън сме се отървали от призраците на миналото. Най-последно бях готова да се боря за всичко това.

11

Понеделник сутрин. Време да тръгна за работа. Баща ми не се беше обадил до този момент, затова се приготвих да излизам. Точно ровех в дрешника си, когато на вратата на спалнята ми се почука.

— Влез — извиках.

След малко чух Кари:

— Къде си, по дяволите?

— Тук съм.

Сянката му се появи на входа на дрешника.

— Имаш ли някакви новини от баща си?

Хвърлих поглед към него.

— Не още. Изпратих му съобщение, но нямам отговор.

— Значи все още е в самолета.

— Или е изпуснал връзката. Кой знае? — отвърнах аз и огледах намръщено дрехите си.

Кари влезе в дрешника, заобиколи ме и взе от най-долния рафт сиви ленени панталони със силно разкроени крачоли и черна дантелена блуза с къси ръкави.

— Облечи това.

— Благодаря — казах и тъй като стоеше близо до мен, го прегърнах.

В отговор той ме притисна толкова силно, че ме остави без въздух. Изненадана от реакцията, го задържах в прегръдките си и притиснах буза до сърцето му. За първи път от няколко дни беше облечен с тениска и дънки и както винаги успяваше да накара небрежното облекло да изглежда елегантно и скъпо.

— Всичко наред ли е? — попитах.

— Липсваш ми, бейбчо — прошепна той, заровил устни в косата ми.

— Просто се старая да не ти писна съвсем — опитах се да отвърна закачливо, но тонът му ме притесни. В него липсваше жизнерадостта, с която бях свикнала.

— Ще отида с такси до работа, така че имам малко време. Искаш ли да изпием по чаша кафе?

— Разбира се — отдръпна се той и се усмихна с чара на малко момче. Хвана ме за ръка и ме изведе от дрешника.

На път към кухнята хвърлих дрехите си на едно кресло.

— Ще излизаш ли? — попитах.

— Да, днес имам снимки.

— Това е чудесна новина! — Запътих се към кафемашината, а той отиде да извади обезмаслената сметана от хладилника. — И ми изглежда като добър повод да отворим онази бутилка шампанско.

— Няма да стане — намръщи се той. — Не и покрай всичко, което в момента преживява баща ти.

— И какво предлагаш да правим? Да седим и да се гледаме в очите? Нищо повече не може да се направи. Нейтън е мъртъв, а дори и да не беше, мина много време от онова, което ми причини. — Подадох му димящата чаша с кафе и се заех да напълня втората. — Готова съм да заровя тези спомени в някоя дълбока тъмна дупка и да ги забравя напълно.

— За теб може да е приключило — отвърна Кари, докато сипваше сметана в кафето ми, — но за баща ти всичко е ново. Сигурен съм, че ще иска да говорите.

— Нямам *никакво* намерение да говоря с баща си за това. *Никога* повече няма да говоря за това.

— Той може и да не е съгласен с решението ти.

Обърнах се и заставах лице в лице с Кари, облегнах се на плота с горещата чаша в ръце.

— Той просто има нужда да се увери, че съм добре. Станалото няма нищо общо с него. То засяга само мен, а както виждаш, аз оцелявам. При това доста добре.

Кари разбърка кафето си, изглеждаше замислен.

— Така е — съгласи се след няколко секунди. — Ще му кажеш ли за тайнствения мъж?

— Няма нищо тайнствено. Просто не мога да говоря за него и това няма нищо общо с приятелството ни. Продължавам да ти вярвам, да те обичам и да разчитам на теб както преди.

Зелените му очи ме пронизаха предизвикателно над ръба на чашата.

— Не ми изглежда точно така.

— Ти си най-добрият ми приятел. Когато остареея и побелея, все още ще си най-добрият ми приятел. Това, че не говоря за мъжа, с когото излизам, не променя нищо.

— Как мислиш, че се чувствам, след като ми нямаш доверие? Какво му е толкова специално на този мъж, че не можеш да ми кажеш дори името му?

Въздъгнах и му казах нещо, което донякъде отговаряше на истината.

— Не знам името му.

Кари замръзна на място и впери поглед в мен.

— Будалкаш ме.

— Никога не съм го питала как се казва.

Както всеки друг уклончив отговор и този прозвуча неубедително. Кари ме изгледа продължително.

— И при това положение очакваш да не се тревожа за теб?

— Не се тревожи. Чувствам се добре. И двамата получаваме това, от което имаме нужда, а той има чувства към мен.

Изгледа ме продължително.

— Как го наричаш, когато започнеш да свършваш? Сигурно викаш нещо, ако изобщо го бива в тази работа. А предполагам, че го бива, щом очевидно не прекарвате времето си в разговори.

— Ами... — Въпросът беше неочакван. — Май просто казвам „О, господи!“.

Кари отметна глава и се разсмя.

— А ти как се справяш с две връзки едновременно? — попитах аз.

— Нямам проблеми! — Той бръкна в джоба си и започна да се полюшва на пети. — Мисля, че връзката ми с Тат и Трей е най-близкото нещо до моногамия, което съм изживявал. Засега е доста добре.

Цялата ситуация ми изглеждаше странна.

— Не се ли тревожиш, че някой път ще изкрещиш грешното име?

В зелените му очи се появи дяволито пламъче.

— Не, просто наричам и двамата „мило“.

— Кари! — Поклатих глава. Беше непоправим. — Мислиш ли някой ден да запознаеш Татяна и Трей?

Той сви рамене.

— Не! Не мисля, че би било добра идея.

— Защо?

— Татяна в най-добрия случай е кучка, а Трей е добро момче. Според мен комбинацията не е особено сполучлива.

— Веднъж спомена, че не харесваш особено Татяна. Това промени ли се?

— Тя е такава, каквато е — отвърна той пренебрежително. — Приемам я и толкова.

Изгледах го учудено.

— Тя има нужда от мен, Ева — продължи той тихо. — Трей ме желае и мисля, че ме обича, но не изпитва нужда от мен.

Това вече го разбирах. Понякога беше хубаво някой да има нужда от теб.

— Ясно.

— Кой е казал, че един-единствен човек на света може да ни даде всичко? — изсумтя той. — Не вярвам в това. Я се вижте вие с безименното ти гадже!

— Вероятно комбинациите са възможни за хора, които не изпитват ревност. При мен не би се получило.

— Така е.

Той протегна чашата си и аз леко я чукнах с моята.

— Значи шампанско и...?

— Ами... — Кари сви устни. — Испанско?

Премигнах.

— Искаш да изведем баща ми навън, така ли?

— Защо, не е ли добра идея?

— Не, чудесна е, стига да успеем да го убедим — усмихнах се. — Ти си върхът, Кари.

Той ми намигна и се почувствах малко по-спокойна.

Всичко в живота ми беше объркано, особено отношенията ми с хората, които най-много обичах. Трудно ми беше да го приема, защото те ми помагаха да държа глава над водата. Но може би, след като всичко отmine, ще се почувствам по-силна. Може би ще се справям по-добре без чужда помощ.

Тогава цялата тази болка нямаше да е напразно.
— Искаш ли да ти направя косата? — попита Кари.
— Да — кимнах аз.

* * *

Когато отидох на работа, със съжаление видях, че Мегуми е много нещастна. Махна ми вяло с ръка и натисна копчето, за да отвори вратата, след това се отпусна в стола си.

— Виж какво, трябва да зарежеш този Майкъл — посъветвах я аз. — Не може да продължава така.

— Знам — отвърна тя и метна назад бретона на асиметричната си прическа. — Ще го отрежа още следващия път, когато го видя. Не ми се е обаждал от петък и направо полудявам, като си помисля, че може да е забърсал някоя мацка, докато е обикалял баровете с приятелите си.

— Ууф...

— Кофти, нали? Не е особено яко да се чудиш дали мъжът, с когото спиш в момента, не чука някоя друга.

Думите ѝ ми напомниха за сутрешния разговор с Кари.

— Ние с Бен и Джери^[1] сме на твое разположение. Само звъни, ако имаш нужда от нас.

— Това ли е тайната ти? — засмя се Мегуми. — Кой вид ти помогна да забравиш Гидиън Крос?

— Не съм го забравила — признах аз.

Тя кимна замислено.

— Така си и знаех. Но се забавлява в събота, нали? А той е пълен идиот. Един ден ще осъзнае какво губи и ще дойде на колене да те моли да се върнеш при него.

— Обадил се е на майка ми през уикенда — сниших глас и се облегнах на бюрото ѝ. — Питал за мен.

— Еха! — Мегуми също се наведе. — Какво ѝ е казал?

— Не знам подробности.

— Би ли се събрала с него отново?

Свих рамене.

— Не мога да кажа. Зависи как ще ми се помоли.

— Правилно — възкликна Мегуми и плесна дланта ми. — Между другото косата ти изглежда страхотно.

Благодарих ѝ и се отправих към бюрото си, мислено се подготвих да помоля Марк да ме освободи от работа, ако баща ми се обади. Точно бях завила в края на коридора, когато Марк изскочи от кабинета си с широка усмивка.

— О, господи! — спрях по средата. — Изглеждаш невероятно щастлив. Нека позная — сгоден си!

— Точно така.

— Браво! — Пуснах и двете си чанти на пода и изръкоплясках. — Толкова се радвам за теб! Поздравления!

Той се наведе и вдигна нещата ми.

— Ела в кабинета.

Покани ме с жест да мина пред него, след това затвори стъклената врата.

— Трудно ли беше? — попитах, докато сядах на стола пред бюрото му.

— Най-трудното нещо, което съм правил в живота си — отговори Марк и ми подаде чантата и плика. Седна на стола и започна да се поклаща напред-назад. — И Стивън ме измъчи докрай. Можеш ли да си представиш? През цялото време е знаел, че ще му направя предложение. Каза ми, че си личало, защото съм се държал като побъркан.

Усмихнах се.

— Добре те познава.

— Освен това мълча цели две минути, преди да отговори. Повярвай, имах чувството, че минаха часове.

— Не се съмнявам. Значи всичките му приказки против брака са били просто маска?

Марк кимна, ухилен до уши.

— Гордостта му била наранена, когато преди време му отказах, затова сега искал да ми го върне. Каза, че през цялото време е знаел, че един ден ще му предложи. Затова, когато най-накрая се осмелих, решил да ме поизмъчи.

Звучеше точно в стила на Стивън, който беше суперобщителен и обичаше майтапите.

— И къде му зададе въпроса?

Марк се разсмя.

— Можех да го направя на някое място с романтична атмосфера, нали така? Като например в ресторанта, където вечеряхме на свещи, или в полумрака на бара, в който отидохме след това. Но не, трябваше да чакам чак докато в края на вечерта лимузината ни остави пред нас. Когато слязохме пред къщата, разбрах, че изпускам шанса си, така че... изломотих предложението на улицата.

— Според мен е романтично.

— Според мен *ти* си романтичка — отвърна той.

— На кого му пука за вино и рози? Всеки би могъл да го направи. Да покажеш на някого, че не можеш да живееш без него, ето това е романтика.

— Както винаги си права.

Духнах леко върху ноктите си и ги лъснах в полата си.

— Страшна съм!

— Ще оставя на Стивън да ти разкрие всички подробности, докато обядваме в сряда. Вече е разказвал историята толкова много пъти, че я знае като по вода.

— С нетърпение очаквам да го видя.

При положение, че Марк е толкова развълнуван, бях сигурна, че Стивън направо не може да си намери място. Едрият и мускулест предприемач кипеше от жизненост и енергията сякаш искреше от яркорежбата му коса.

— Нали знаеш, че сега ще те впрегне да помагаш на Шона в подготовката на сватбата? — попита Марк и подпря лакти на масата.

— Опитва се, освен сестра си, да ангажира всички жени, които познаваме. Сигурен съм, че ще превърне сватбата в някаква невероятно ексцентрична лудост.

— Звучи забавно.

— Така си мислиш сега — предупреди ме той, но тъмните му очи се смееха. — Хайде да си вземем кафе и да се захващаме с работата за тази седмица.

Изправих се.

— Много ми е неудобно да те моля, но тази седмица баща ми пристига по спешност в града. Нямам представа кога точно ще дойде. Може да е още днес. Ще трябва да го взема от летището и да го закарам до апартамента си.

— Налага се да отсъстваш от работа ли?

— Само за да го заведа до нас. Не повече от няколко часа.

Марк кимна.

— Каза, че е по спешност. Наред ли е всичко?

— Ще бъде.

— Добре. Няма никакъв проблем да излизаш, когато ти се налага.

— Благодаря ти.

Оставих нещата си на бюрото и за хиляден път си помислих колко много обичам работата и шефа си. Разбихах, че Гидиън иска да съм близо до него, и оценявах идеята му да градим нещо заедно, но работата ме караше да се чувствам самостоятелна и пълноценна. Не исках да се отказвам от това, не исках накрая да го намразя за това, че ме притиска да го направя. Трябваше да намеря аргумент, който той не би могъл да отхвърли.

Започнах да мисля по въпроса още докато с Марк отивахме към стаята за почивка.

* * *

Въпреки че Мегуми все още не се бе разделила с Майкъл, реших да я заведа на обяд в едно бистро със страхотни сандвичи и богат избор от сладоледи „Бен енд Джерис“. Аз избрах бананов с орехи, а тя предпочете този с вкус на череша. И на двете ни беше много приятно да хапнем нещо разхлаждащо в горещия ден.

Седяхме на метална масичка в дъното, а пред нас бяха опаковките от обяда ни. По това време бистротото не беше така претъпкано като останалите ресторанти и места за хранене наоколо, което бе добре дошло за нас. Мажехме да разговаряме, без да се налага да кресим.

— Марк направо сияе — каза тя и облиза лъжичката си.

Беше облечена в ярка светлозелена рокля, която добре подходеше на черната ѝ коса и бледа кожа. Мегуми винаги се обличаше в ярки цветове и избираше доста предизвикателни модели. Завиждах на способността ѝ да ги комбинира толкова добре.

— Така е! — усмихнах се аз. — Много е хубаво, когато някой около теб е толкова щастлив.

— При това щастлив, без чувство за вина. Не като след цяла купа сладолед.

— Какво толкова страшно има в малко чувство за вина от време на време.

— Нищо, само задникът ти надебелява.

Въздъгнах:

— Благодаря, че ми напомни, днес непременно трябва да отида във фитнеса. Не съм тренирала от няколко дни.

„Освен ако не се брой креватната гимнастика...“

— Как успяваш да се мотивираш да ходиш на фитнес? — попита тя. — Знам, че и аз трябва да ходя, но винаги си намирам някакво извинение.

— И успяваш да поддържаш тази фигура? — учудих се аз и поклатих глава. — Мразя те!

Тя се усмихна.

— Къде тренираш?

— Редувам фитнес тренировките с крав мага в един клуб в Бруклин.

— Преди работа ли ходиш или след?

— След. Не съм ранобудна птица — отвърнах. — Сънят ми е добър приятел.

— Имаш ли нещо против да дойда с теб някой път? Нямам предвид на онова крав нещо си, а на фитнес. Къде ходиш?

Преглътнах парченцето шоколад и точно щях да ѝ отговоря, когато чух някакъв телефон да звъни.

— Няма ли да се обадиш? — попита Мегуми, което ме накара да осъзная, че телефонът, който звъни, е моят. Беше апаратът, който ми бе дал Гидиън, затова не разпознах мелодията.

Изрових го бързо от чантата си и задъхано се обадох:

— Ало.

— Ангелче.

За секунда се насладих на дрезгавата нотка в гласа на Гидиън.

— Здравсти. Какво има?

— Адвокатите ми току-що ме уведомиха, че полицията има заподозрян.

— Какво? — Сърцето ми спря. Обядът в стомаха ми заплашваше да излезе навън. — О, господи!
— Не съм аз.

* * *

Не си спомням как се върнах обратно в офиса. Наложих се Мегуми два пъти да ме пита как се казва фитнесът, в който ходя. Никога не бях изпитвала такъв ужасен страх. Беше толкова по-тежко, когато се страхувах не за себе си, а за някого, когото обичаш. Как е възможно полицията да подозира някой друг?

Имах ужасното чувство, че просто се опитват да извадят от равновесие Гидиън. И мен.

Ако целта е била това, вече я бяха постигнали. Поне що се отнася до мен. Гидиън звучеше съвсем спокойно по време на краткия ни разговор. Каза ми да не се тревожа, искаше само да ме предупреди, че полицаите могат да дойдат да ме разпитат още веднъж. А може и да не дойдат.

Господи. Тръгнах бавно към бюрото си, нервите ми бяха опънати до краен предел. Чувствах се така, сякаш бях изпила цяла кана с кафе. Ръцете ми трепереха, а сърцето ми биеше до пръсване.

Седнах и се опитах да се захвана за работата си, но не успях да се концентрирам. Стоях, вперила поглед в монитора, и не виждах нищо.

Ами ако полицията наистина има друг заподозрян? Какво щяхме да правим тогава? Не можехме да оставим един невинен човек да влезе в затвора.

И въпреки това едно тънко гласче вътре в мен шепнеше, че ако някой друг бъде осъден за престъплението, Гидиън ще е извън всяко подозрение.

Усетих, че ми прилява в момента, в който тази мисъл се завъртя в главата ми. Погледът ми спря на снимката на баща ми. Беше облечен в униформа и изглеждаше невероятно красив, застанал до служебната си кола. Чувствах се толкова объркана, толкова изплашена.

Подскочих, когато мобилният ми телефон започна да вибрира върху бюрото. На дисплея се появи името на баща ми. Отговорих

веднага.

— Здравсти! Къде си?

— В Синсинати. Чакам полета за Ню Йорк.

— Само момент, нека запиша всички подробности. — Взех една химикалка и записах цялата информация, която ми даде. — Ще те чакам, когато кацнеш. Изгарям от нетърпение да те видя.

— Да... Ева... дечко — въздъхна той тежко, — ще се видим съвсем скоро.

Затвори и около мен настъпи оглушителна тишина. В този миг разбрах, че това, което най-много го измъчва в момента, е чувството на вина. Долових го в гласа му и почувствах болка в гърдите си. Станах и се запътих към кабинета на Марк.

— Баща ми току-що се обади. Самолетът му каца на „Ла Гуардия“ след няколко часа.

Марк вдигна поглед, намръщи се и ме изгледа изпитателно.

— Върви си къщи, пригответи се и иди да го вземеш.

— Благодаря.

Тази единствена дума беше достатъчна. Марк очевидно разбра, че в момента не искам да разговарям за нищо.

* * *

Докато пътувах в таксито към къщи, използвах телефона, който Гидиън ми беше дал, и му изпратих съобщение: „Прибирам се. След час отивам да посрещна татко. Можеш ли да говориш?“.

Трябваше да разбере какво мисли Гидиън... как се чувства в момента. Аз самата бях ужасно разстроена и не знаех как да постъпя.

Прибрах се къщи, преоблякох се и сложих една тънка рокля и сандали. Отговорих на съобщението, което Мартин ми беше изпратил — съгласих се, че в събота сме прекарвали страхотно и че трябва някой път отново да излезем заедно. Отидох в кухнята, за да се уверя отново, че съм купила любимите храни на баща ми, и че всичко е подредено точно както трябва. След това влязох в стаята за гости, макар че я бях приготвила предния ден. Проверих още веднъж полета в интернет.

С това приключих. И ми остана достатъчно време да се притеснявам.

Влязох в Google и написах „Корин Жиро съпруг“, ограничих търсенето до снимките.

Открих, че Жан-Франсоа Жиро изглежда много добре. Всъщност секси. Не чак толкова секси колкото Гидиън, но кой би могъл да се сравнява с него? На света нямаше втори като Гидиън, но сам по себе си Жан-Франсоа беше мъж, след когото би се обърнала всяка жена. Имаше тъмна чуплива коса, светлозелени очи, тъмен тен и брадичка с форма на катинарче, която наистина му отиваше. Двамата с Корин бяха впечатляваща двойка.

Телефонът от Гидиън иззвъня, скочих бързо на крака и се спънах в холната масичка в желанието си по-бързо да стигна до него. Извадих го от чантата и се обадох:

— Ало.

— В съседния апартамент съм — каза Гидиън. — Имам съвсем малко време.

— Идвам.

Грабнах чантата си и излязох. Една от съседките ми точно отключваше вратата на апартамента си, усмихнах ѝ се учтиво и съдържано и се престорих, че чакам асансьора. В момента, в който затвори вратата след себе си, се спуснах към апартамента на Гидиън. Вратата се отвори, преди да успея да извадя ключа.

Гидиън ме посрещна облечен в дънки и фланелка, с бейзболна шапка на главата. Хвана ме за ръката и ме дръпна вътре, после бързо свали шапката и ме целуна. Целувката беше неочаквано сладка, устните му бяха меки и топли.

Пуснах чантата, прегърнах го и се гушнах в него. Силата, която излъчваше, намали безпокойството ми дотолкова, че успях да си поема дълбока глътка въздух.

— Здравей — прошепна той.

— Не беше необходимо да се прибиращ вкъщи.

Можех да си представя какви промени в програмата си за деня е трябвало да направи. Да се преоблече, да дойде тук, после да се върне обратно...

— Напротив. Имаше нужда от мен. — Ръката му се плъзна по гърба ми, след това той се дръпна малко назад и ме погледна. — Наистина не е нужно да се тревожиш за това, Ева. Ще се погрижа за всичко.

— Как?

Сините му очи бяха спокойни, по лицето му се четеше увереност.

— Очаквам всеки момент да получа повече информация. Кого подозират? Защо го подозират? Нали знаеш, че има много голяма вероятност от това да не излезе нищо?

Вперих поглед в лицето му.

— Ами ако все пак излезе нещо?

— Дали ще оставя някой друг да плаща за моето престъпление?
— попита той и стисна зъби. — Това ли искаш да знаеш?

— Не — отвърнах и прокарах пръст по веждата му. — Знам, че няма да го допуснеш. Просто се чудех как можеш да го предотвратиш.

Той се намръщи още по-силно.

— Искаш да предскажа бъдещето, Ева. Не мога да го направя. Просто трябва да ми се довериш.

— Вярвам ти — отговорих разпалено. — Но въпреки това се страхувам. Не мога да не съм притеснена.

— Знам. Аз също съм притеснен — каза той и леко докосна долната ми устна с палец. — Детектив Грейвс е много интелигентна жена.

Моите наблюдения бяха същите.

— Прав си. Това ме кара да се чувствам малко по-добре.

Не познавах добре Шели Грейвс. Но от малкото ми срещи с нея бях останала с впечатление, че е едновременно много интелигентен и практичен човек. Не бях се замислила за нейната роля в така създалата се ситуация, а трябваше да го направя. Чувствах се много странно, защото се страхувах от нея и в същото време високо я ценях.

— Готова ли си да посрещнеш баща си?

Този въпрос ме накара отново да се паникьосам.

— Всичко е готово. Освен самата аз.

Погледът на Гидиън омекна.

— Имаш ли някакви планове какво ще правите?

— От днес Кари се върна на работа, така че ще го отпразнуваме с шампанско, а след това ще излезем на вечеря.

— Мислиш ли, че на баща ти ще му се празнува?

— Не съм сигурна дали на мен самата ми се празнува — признах аз. — Доста откачено от моя страна да правя планове да пием шампанско и да се забавляваме, като се има предвид какво става около

мен. Но какво друго ми остава? Ако баща ми не се увери, че съм добре, няма да може да преживее истината за онова, което Нейтън ми е причинил. Трябва да му докажа, че цялата болка и мръсотия са останали в миналото.

— И трябва да оставиш всичко друго на мен — напомни ми той.
— Аз ще се погрижа за теб, за нас. Съсредоточи се върху семейството си за известно време.

Отдръпнах се от него, хванах го за ръката и го поведох към дивана. Чувствах се доста странно да съм си вкъщи толкова рано, след като сутринта бях отишла на работа.

Яркото следобедно слънце озаряваше градския пейзаж, който се разкриваше през прозореца, и ме караше да се чувствам не на място, като по този начин още повече подсилваше усещането, че сме откраднали време, за да бъдем заедно.

Седнах на дивана, свих краката си и се обърнах към Гидиън, наблюдавах го, докато се настанява до мен. В толкова много отношения си приличахме, включително по това, което бяхме преживели в миналото. Дали не трябваше и той като мен да изчисти със семейството си всички стари тайни? Нуждаеше ли се от това, за да се излекува напълно?

— Знам, че трябва да се връщаш на работа — казах аз, — но се радвам, че се прибра заради мен. Прав си — имах нужда да те видя.

Той вдигна ръката ми и я допря до устните си.

— Знаеш ли кога баща ти се връща в Калифорния?

— Не.

— Утре вечер имам час при доктор Питърсън, което означава, че така или иначе ще закъснея — каза Гидиън и се усмихна едва забележимо. — Ще намерим начин да бъдем заедно.

Да бъде до мен... да го докосвам... да виждам усмивката му... да чувам тези думи. Бях в състояние да се справя с всичко, стига да сме заедно в края на дългия ден.

— Ще ми дадеш ли само пет минути? — попитах.

— Ще ти дам всичко, което пожелаеш, ангелче — отвърна той нежно.

— Искам само това — казах аз, седнах по-близо и се гушнах в него.

Гидиън ме прегърна през рамо. Сключените ни ръце лежаха в скута му. Така образувахме идеален кръг. Не така блестящ като пръстените, които носехме, но за сметка на това безценен. След миг усетих, че и той се обляга на мен.

— И аз имах нужда от това — въздъхна.

Прегърнах го още по-силно.

— Няма нищо лошо да изпитваш нужда от мен, шампионе.

— Въпреки това ми се иска да се нуждаех от теб малко по-малко. Колкото да мога да го понеса.

— Тогава изобщо нямаше да е забавно!

Тихият му смях ме накара да го заобичам още повече.

* * *

Гидиън се оказа прав за Ди Би деветката. Докато наблюдавах момчето от паркинга, което спираше лъскавия астон мартин пред мен, си помислих, че колата наистина прилича на Гидиън. Беше сексапил на колела, толкова мъжествено елегантна, че направо потръпнах от удоволствие. Беше ме страх да седна зад волана.

Шофирането в Ню Йорк няма нищо общо с шофирането в Южна Калифорния. Поколебах се, преди да взема ключовете, питах се дали няма да е по-разумно просто да извикам такси. Телефонът, който Гидиън ми беше дал, започна да звъни и аз зарових в чантата да го извадя.

— Ало?

— Просто го направи — измърка Гидиън. — Престани да се колебаеш и я подкарай.

Завъртях се и потърсих с поглед охранителните камери. Буквално *усещах*, че Гидиън ме наблюдава.

— Какво правиш?

— Мечтая да съм с теб. Толкова ми се иска да те просна на капака на колата и да те чукам съвсем бавно. Да го вкарам дълбоко вътре в теб и да пробвам дали амортизьорите са наистина толкова добри. Ммм... Господи, започнах да се надървям.

А аз вече бях влажна. Можех да го слушам до безкрай, толкова много обичах гласа му.

— Страх ме е, че ще съсия прекрасната ти кола.

— Пет пари не давам за колата, интересува ме само твоята сигурност. Можеш да я драскаш колкото искаш, гледай само ти да не пострадаш.

— Ако по този начин се опитваш да ме успокоиш, не се получава.

— Можем да правим телефонен секс, докато свършиш, това би трябвало да те успокои.

Присвих очи и огледах момчетата, които работеха на паркинга. В момента се правеха, че не ме наблюдават.

— Трябва ли да се тревожа за онова, което те е възбудило за краткото време, откакто се разделихме.

— Мисълта как караш астон мартина ме възбужда.

— Така ли? — попитах и се опитах да потисна усмивката си. — Напомни ми кой от двамата ни има фетиш към превозните средства.

— Седни зад волана — прошепна той. — Представи си, че седя до теб. Ръката ми е между краката ти. Чукам с пръсти меката ти влажна катеричка.

Краката ми трепереха, докато приближавах към колата.

— Това си е живо самоубийство.

— Вадя члена си и започвам да го търкам, докато те чукам с пръсти, така и на двамата ни е добре.

— Проявяваш ужасно неуважение към тапицерията на колата.

Седнах на шофьорската седалка, трябваше ми минута, за да се ориентирам.

Дрезгавият му глас прозвуча от аудиосистемата в купето.

— Как ти се струва?

Съвсем ясно беше, че е синхронизирал телефона с компютъра на астон мартина. Гидиън никога не пропускаше нищо.

— Скъпа — отговорих аз. — Направо си луд да ми даваш да карам такова нещо.

— Луд съм по теб — отговори той и почувствах как ме облива вълна от удоволствие. — „Ла Гуардия“ е програмирана на джипиеса.

Стана ми приятно, че настроението му се е подобрило толкова, след като се прибра, за да ме види. Аз също бях добре в момента. И беше особено важно да знам, че чувствата ни са споделени. Извадих джипиеса и включих на скорост.

— Знаеш ли какво, шампионе? Искам да ти направя свирка, докато караш тази кола. Ще сложа една възглавница тук, по средата, и ще те смуча в продължение на километри.

— Ще ти го припомня някой ден. Каж ми как ти се струва колата.

— Плавна. Мощна — отговорих аз и магнах с ръка на момчетата, докато излизах от подземния паркинг. — Много подвижна.

— Също като теб — измърмори той. — Разбира се, далеч повече предпочитам да съм в теб, отколкото в нея.

— О, това беше много сладко, миличък. А ти си любимият ми джойстик. — Влях се внимателно в трафика.

Той се засмя:

— Гледай да съм единственият ти джойстик.

— Но аз не съм единственото нещо, в което влизаш — посочих закачливо.

В момента го обичах толкова много, защото знаех, че се грижи за мен, правеше всичко възможно, за да се чувствам добре. Докато живеях в Калифорния, за мен шофирането бе естествено като дишането, но откакто се преместих в Ню Йорк, не бях сядала зад волана.

— Ти си единственото, на което се наслаждавам, и то гол — отвърна той.

— Тогава си истински късметлия, защото съм много ревнива.

— Знам. — Гласът му беше пълен с мъжко самодоволство.

— Къде си?

— На работа.

— Сигурна съм, че правиш сто неща едновременно. — Натиснах газта и отправих молитва, докато преминавах от лента в лента. — Какво са няколко думи, с които да разсееш тревогите на приятелката си наред управлението на огромния свят на забавленията?

— За теб бих спрял дори въртенето на Земята.

Колкото и да е странно, тези смешни думи ме трогнаха.

— Обичам те!

— Хареса ти, нали?

Усмяхнах се, бях стресната и очарована от странното му чувство за хумор.

Вниманието ми към всичко наоколо бе изострено до крайна степен. Навсякъде имаше знаци, които забраняваха какво ли не. Да шофираш из Манхатън, бе все едно да се движиш с бясна скорост наникъде.

— Слушай, не мога да завия нито наляво, нито надясно. Мисля, че отивам към тунела. Може всеки момент да те изгубя.

— Никога няма да ме изгубиш, ангелче — обеща той. — Където и да отидеш, колкото и да е далеч, винаги ще съм до теб.

* * *

Когато видях баща ми, който чакаше багажа си, усетих как цялата увереност, която Гидиън ми беше вдъхнал, ме напусна. Изглеждаше блед и изморен, очите му бяха зачервени, а по бузите му имаше набола брада.

Докато вървах към него, в очите ми се появиха сълзи, но премигнах и ги прогоних, твърдо решена да го накарам да се успокои. Разтворих ръце, той пусна сака си на земята и в следващия миг останах без дъх, защото ме стисна в силна прегръдка.

— Здравсти, тате — поздравих с надеждата, че не е забелязал треперенето на гласа ми.

— Ева! — Целуна ме силно по слепоочието.

— Изглеждаш уморен. Откога не си спал?

— Откакто тръгнах от Сан Диего.

Той се отдръпна от мен и ме огледа внимателно, очите му бяха сиви, също като моите.

— Имаш ли друг багаж?

Поклати глава и продължи да ме наблюдава изпитателно.

— Гладен ли си? — попитах аз.

— Хапнах в Синсинати. — Накрая се отдръпна и вдигна сака си.
— Но ако ти си гладна...

— Не съм. Но си мислех, че ако си съгласен, по-късно можем да излезем на вечеря заедно с Кари. Днес той се върна на работа.

— Разбира се.

Спря със сака в ръка, изглеждаше малко объркан и неуверен.

— Татко, добре съм.

— Но аз не съм. Иска ми се да ударя нещо, да излея яда си.
Това ми даде идея.
Хванах го за ръката и го поведох към изхода на летището.
— Запази си мисълта.

---

[1] Ben and Jerrys — популярна марка американски сладолед. —
Б.пр. ↑

12

— Наистина ще измъчи Дерек — отбеляза Паркър и избърса потта от бръснатата си глава.

Обърнах се и започнах да наблюдавам как баща ми се бори с инструктора, който беше два пъти по-едър от него, а баща ми съвсем не е дребен. Със своите над метър и осемдесет и повече от деветдесет килограма Виктор Рейъс не беше лесен противник. Освен това, след като бях споделила с него интереса си към крав мага, ми бе казал, че мисли да пробва, и очевидно го беше направил. Вече бе усвоил някои движения доста добре.

— Благодаря, че му позволи да потренира.

Паркър вдигна поглед към мен, както винаги черните му очи гледаха спокойно и уверено. Учеше ме на нещо много повече от това как да се отбранявам. От него знаех, че трябва да съсредоточа вниманието си върху стъпката, която е пред мен, а не върху страха си.

— Обикновено казвам, че тук не е мястото, където човек трябва да излее гнева си — отвърна той, — но това предизвикателство ще се отрази добре на Дерек.

Не ме попита нищо, но усетих как въпросът увисна във въздуха. Реших, че е най-добре да отговоря, тъй като в момента Паркър ми правеше услуга — беше оставил колегата си да се занимава само с баща ми.

— Баща ми току-що разбра, че един човек ме нарани преди време. Вече е твърде късно, за да предприеме каквото и да е, и не му е лесно да се примири.

Паркър се наведе и взе бутилката с минерална вода, която бе оставил до тепиха. След малко каза:

— Имам дъщеря. Мога да си представя как се чувства баща ти.

Погледна ме, преди да отпие от бутилката, и разбирането в тъмните му очи, обградени с гъсти мигли, ме увери, че съм довела баща си на точното място.

Паркър беше добър човек, имаше страхотна усмивка и се държеше с неподправена естественост, която рядко можеше да се срещне. Едновременно с това обаче имаше излъчване на човек, с когото трябва да се внимава. Веднага ставаше ясно, че с него шега не бива. Познаваше живота на улицата и това бе така очебийно, както и многобройните му татуировки.

— Значи затова го доведе тук — каза той, — от една страна, да си изкара яда, а от друга, да види, че можеш сама да се грижиш за безопасността си. Добра идея.

— Не знаех какво друго да направя — признах аз.

Клубът на Паркър се намираще в района на Бруклин, който отново се съживяваше. Някога сградата е била склад и голите тухлени стени, както и огромните плъзгащи се врати създаваха атмосфера на груба елегантност. Беше място, където се чувствах уверена, имах усещането, че аз управлявам живота си.

— Хрумна ми нещо — ухили се Паркър и направи знак към тепиха с глава. — Хайде да му покажем на какво си способна.

Хвърлих кърпата върху бутилката с вода и кимнах.

— Хайде.

* * *

Не видях нито едно от момчетата, които обслужват паркинга, когато вкарах колата в подземния гараж на сградата, в която живеях. Това беше добре, тъй като така или иначе исках да паркирам сама. Забелязах едно празно място, оставих колата там и загасих мотора.

— Чудесно! Точно до асансьора.

— Така е — съгласи се баща ми. — Тази кола твоя ли е?

Отдавна очаквах този въпрос.

— Не. На един съсед е.

— Доста щедър съсед — отвърна сухо баща ми.

— Да, знаеш как е между съседи — чаша захар, астон мартин, няма голямо значение! — Усмяхнах се и хвърлих поглед към него. Изглеждаше много изморен и изтощен, но причината не беше тренировката. Умората идваше някъде отвътре и това ме убиваше. Изгасих мотора, разкопчах колана и се обърнах към него. — Татко,

аз... Сърцето ми се къса, като виждам колко си разстроен. Направо не мога да го понеса.

Той въздъхна тежко и каза:

— Просто ми трябва малко време.

— Искаше ми се никога да не разбереш. — Протегнах се и взех ръката му. — Но е по-добре, че стана така, защото сега можем да оставим Нейтън зад гърба си завинаги.

— Прочетох досието му...

— Господи, татко! — едва промълвих и преглътнах надигналата се жлъчка. — Не искам да си мислиш за това.

— Знаех, че има нещо нередно. — Гледаше ме с такова опустошение и болка в очите, че ми стана ужасно мъчно за него. — Начинът, по който Кари седна до теб, когато детектив Грейвс спомена името на Нейтън Баркър... Знаех, че криеш нещо от мен. И все се надявах да го споделиш.

— Опитвах се с всички сили да забравя за Нейтън. Ти беше едно от малкото неща в живота ми, които той не беше омърсил. Искях да си остане така.

Стисна силно ръката ми.

— Каж ми истината. Добре ли си?

— Татко, аз съм същата дъщеря, при която дойде на гости преди няколко седмици. Същата дъщеря, която толкова дълго живя при теб в Сан Диего. *Добре съм.*

— Била си бременна...

Гласът му изневери и една сълза се търкулна по бузата му.

Избърсах я, без да обръщам внимание на своите собствени.

— И някой ден отново ще забременея. Може би не само веднъж. Няма да се отървеш от внуци.

— Ела тук.

Наведе се към мен и ме прегърна. Останахме дълго в колата. И двамата плачехме. Опитвахме се да изхвърлим мъката от себе си.

Дали в момента Гидиън ни наблюдаваше чрез охранителните камери и ме подкрепяше мълчаливо? Тази мисъл ме накара да се почувствам по-добре.

* * *

Вечерята навън не беше толкова шумна и весела, колкото обикновено, когато бяхме тримата с татко и Кари, но и не беше толкова мрачна, колкото се страхувах, че ще е. Храната беше чудесна, виното още по-хубаво, а Кари беше в заядливо настроение.

— Беше по-лоша дори от Татяна — оплакваше се той от манекенката, с която беше снимал през деня. — Непрекъснато говореше за „по-добрата си страна“. Лично според мен по-добрата ѝ страна е задникът ѝ, и то докато излиза през вратата.

— Снимал ли си с Татяна? — попитах аз и след това се обърнах към баща ми: — Татяна е едно момиче, с което Кари излиза.

— О, да — отвърна Кари и облиза капчица червено вино от долната си устна. — Всъщност доста често работим заедно. Аз съм Укротителя на Татяна. Тя изпада в някой от обичайните си пристъпи и аз я успокоявам.

— Как... Не, не ми отговаряй — добавих бързо. — Не искам да знам.

— Вече знаеш — отвърна Кари и ми намигна.

Обърнах се към баща ми и поклатих глава.

— А ти, Виктор? — попита Кари и си сипа още малко от сотираните гъби. — Излизаш ли с някого?

Баща ми сви рамене:

— Нищо сериозно.

По негов избор. Неведнъж бях виждала как се държат жените в негово присъствие — правеха всичко възможно да привлекат вниманието му. Баща ми беше секси, имаше невероятно тяло, красиво лице и чувствеността на истински латиноамериканец. Можеше да избере която жена си поиска и много добре знаех, че съвсем не е светец, но изглежда, така и не можа да срещне някоя, в която да се влюби. Наскоро разбрах причината — беше влюбен в майка ми.

— Мислиш ли, че някога ще имаш още деца? — попита Кари, изненадвайки ме с въпроса си.

Отдавна бях свикнала с мисълта, че никога нямам да имам брат или сестра.

Баща ми поклати глава.

— Не че идеята не ми харесва, но Ева е всичко, което някога съм се надявал да имам в този живот. — Погледна ме с такава любов, че гърлото ми се стегна. — А тя е идеална. Не бих могъл и да си пожелаая

нещо по-прекрасно. Не знам дали в сърцето ми ще се намери място за друг.

— О, татко! — Облегнах глава на рамото му, толкова бях щастлива, че сме заедно, нищо че причината бе възможно най-ужасната.

Върнахме се в апартамента и решихме да гледаме филм, преди да си легнем. Отидох в стаята си да се преоблека и изпаднах в захлас, когато видях прекрасен букет от бели рози на тоалетката. Картичката беше надписана със смелия, решителен почерк на Гидиън. Съдържанието ѝ ме замая.

„Мисля за теб. Както винаги. И съм тук.

Твой Г.“

Седнах на леглото и прегърнах картичката, бях сигурна, че точно в този момент си мисли за мен. Едва сега започвах да осъзнавам, че е мислил за мен във всеки един миг от онези ужасни седмици, през които бяхме разделени.

Тази вечер заспах на дивана, докато гледахме „Дред“. Събудих се за малко с усещането, че някой ме вдига и ме носи в стаята, усмихнах се сънливо, когато баща ми ме сложи в леглото, зави ме като малко дете и ме целуна по челото.

— Обичам те, татко — прошепнах аз.

— И аз те обичам, дечко.

* * *

На следващата сутрин се събудих, преди часовникът ми да звънне и се чувствах така добре, както не се бях чувствала от дълго време. Оставих на плота в кухнята бележка за баща ми — да ми се обади, ако иска да се видим за обяд. Не бях сигурна какви са плановете му за деня. Знаех, че следобед Кари е на снимки.

В таксито на път за работа отговорих на съобщението на Шона, в което тя изразяваше възторга си от годежа на брат си с Марк. Написах

й: „Толкова се радвам за вас!“. „Разчитам на помощта ти“ — отвърна веднага тя. Загледах се в дисплея на телефона, засмях се и написах: „Какво казваш? Обхватът се губи... Нищо не мога да прочета...“.

Таксито спря пред „Кросфайър“, развълнувах се както обикновено, когато видях бентлито, паркирано до тротоара. Излязох от таксито, надникнах в колата и махнах с ръка на Ангъс, когато видях, че е вътре.

Той излезе и сложи шофьорската си фуражка. Също като Кланси и той бе така свикнал с оръжието, което носеше под сакото си, че човек изобщо не можеше да го забележи.

— Добро утро, госпожице Трамел — поздрави ме той.

Макар че вече не беше млад и червеникавата му коса беше доста посребрена, никога не бях изпитвала и най-малкото съмнение, че може да защити Гидиън, ако се наложи.

— Здравей, Ангъс! Радвам се да те видя.

— Изглеждате прекрасно днес.

Погледнах светложълтата си рокля. Бях я избрала заради яркия жизнерадостен цвят, исках да оставя такова впечатление у баща ми.

— Благодаря. Желая ти страхотен ден! — отвърнах и тръгнах към въртящата се врата. — Пак ще се видим.

Ангъс допря два пръста до козирката на фуражката и светлосините му очи ме погледнаха топло.

Когато се качих горе, установих, че Мегуми е върнала обичайния си външен вид. Усмиваше се широко и естествено, а в черните ѝ очи грееше онова пламъче, което ми беше толкова приятно да виждам всяка сутрин.

Спях до бюрото ѝ.

— Как си?

— Добре. Майкъл ще дойде да ме вземе за обяд и тогава ще сложа край на всичко. Ще го направя любезно и цивилизовано.

— Избрала си убийствен тоалет за целта — възхитих се на яркозелената рокля, с която беше облечена. Беше силно вталена и имаше кожен кант, който ѝ придаваше точната доза провокация.

Мегуми се изправи и ми показа високите си до коленете ботуши.

— Много ексцентрично — отбелязах аз. — Сигурна съм, че Майкъл ще падне на колене и ще те моли да останеш.

— Да бе! — възкликна Мегуми с насмешка. — Тези ботуши са, за да го изрита от живота си. Обади се едва снощи, което означава, че цели четири дни не ме потърси. Не че е кой знае какво, но съм решила да си намеря мъж, който да е луд по мен. Искам да мисли за мен толкова, колкото и аз мисля за него, и да мрази всяка минута, в която не сме заедно.

Кимнах, през цялото време си мислех за Гидиън.

— Според мен си струва да изчакаш в живота ти да се появи такъв човек. Искаш ли да ти се обади по някое време и да те измъкна от обяда?

— Не, но все пак ти благодаря — ухили се тя.

— Добре, кажи ми, ако промениш решението си.

Седнах на бюрото си и веднага се залових за работа, бях твърдо решила да наваксам времето, изгубено предния ден. Марк също беше потънал в работа, вдигна глава само колкото да ми каже, че Стивън има цяла папка, пълна с идеи за сватба, които е събирал през годините.

— Защо ли не се учудвам? — възкликнах аз.

— И аз не трябваше да се изненадвам — отвърна Марк с топла усмивка. — През цялото време е държал папката в офиса си, за да не я видя.

— Разгледа ли я?

— Показа ми я цялата. Отне ни няколко часа.

— Това ще бъде сватбата на века — пошегувах се аз.

— О, да! — Думите му прозвучаха иронично, но изражението му беше толкова щастливо, че не можех да спра да се усмихвам.

Баща ми се обади малко преди единайсет.

— Здравсти, дечко — каза той в отговор на обичайния ми официален поздрав. — Как върви работата?

— Чудесно. — Облегнах се на стола и се загледах в снимката му. — Как спа?

— Дълбоко. Все още се опитвам да се събудя.

— Че защо? Връщай се в леглото и помързелувай.

— Исках само да ти кажа, че днес няма да можем да обядваме заедно. Ще го направим утре. Днес трябва да разговарям с майка ти.

— Ооо! — Познавах този тон. Използваше го тогава, когато спираше някой нарушител, в него имаше премерена доза строгост и неодобрение. — Виж какво, татко, в този спор няма да заставам между

вас. И двамата сте възрастни хора и аз няма да взема ничия страна. Но трябва да знаеш, че майка ми искаше да ти разкаже всичко.

— И е било редно да го направи.

— Беше сама — настоях аз, краката ми нервно потрепваха по килима. — Трябваше да се справя с развода, с делото срещу Нейтън и да се погрижи за възстановяването ми. Сигурна съм, че отчаяно се е нуждаела от рамо, на което да се облегне — знаеш много добре каква е. Измъчваше я ужасно чувство за вина. Можех да я накарам да изпълни всяко мое желание и се възползвах от това. — От другата страна на линията настъпи мълчание. — Просто искам да го имаш предвид, когато разговаряш с нея — приключих аз.

— Добре. Кога се прибиращ?

— Малко след пет. Искаш ли да отидем до фитнеса? Или отново в клуба на Паркър?

— Хайде да видим как ще се чувствам, когато се прибереш — отвърна той.

— Добре. — Опитвах се да потисна безпокойството от предстоящия разговор между родителите ми. — Обади ми се, ако имаш нужда от нещо. — Затворих телефона и се върнах към работата си, бях благодарна, че ме разсейва от мрачните мисли.

Когато наближи време за обяд, реших да взема нещо набързо, да го изям на бюрото си и да прекарам обедната почивка в работа. Престраших се да изляза в горещата сауна навън и да отида до близкия „Дуейн Рийд“ за сушено говеждо и безалкохолно без захар. Откакто с Гидиън отново бяхме заедно, доста често пропусках тренировките си и реших, че е време да си платя.

На връщане, докато минавах през въртящата се врата на „Кросфайър“, обмислях дали е разумно да изпратя на Гидиън бележка с надпис „Мисля за теб“. Искях да намеря някакъв начин да му благодаря за цветята, които бяха направили трудния ден малко по-поносим.

И точно в този момент видях жената, която се надявах да не видя никога повече в живота си — Корин Жиро. Говореше с мъжа, когото обичах, поставила свойски ръка върху гърдите му.

Стояха встрани, полускрити зад една колона, далеч от забързания поток хора, които преминаваха през вратите. Дългата черна коса на Корин стигаше почти до кръста ѝ, блясъкът ѝ се открояваше дори на

фона на класическата черна рокля. И двамата с Гидиън бяха в профил, така че не можех да видя очите ѝ, но знаех, че имат невероятен синьо-зелен цвят. Беше много красива жена и двамата наистина бяха забележителна двойка. Особено в този момент, когато бяха облечени в черно и единственото цветно петно беше синята вратовръзка на Гидиън. Любимата ми.

Изведнъж Гидиън извърна глава и ме погледна, сякаш бе усетил, че го наблюдавам. В момента, в който погледите ни се срещнаха, изпитах онова дълбоко, първично чувство, което само той пораждаше в мен. Подсъзнателно вътре в себе си бях убедена, че той е *мой*. Знаех го още от първия миг, в който го видях.

А сега друга жена бе сложила ръка върху него.

Вдигнах вежди в мълчалив въпрос: „Какво, по дяволите, става?“. В този миг Корин проследи погледа му. Не изглеждаше щастлива, когато ме видя да стоя по средата на огромното фоайе, вперила поглед в тях. Имаше късмет, че не отидох при нея и не я хванах за косата.

После сложи ръка на брадичката му, извърна го към себе си и се надигна на пръсти, за да го целуне по устните, и аз наистина обмислих хващането за косата. Дори направих крачка към нея. Гидиън изви рязко глава точно преди Корин да успее да го целуне, хвана я за ръцете и леко я отблъсна от себе си.

Успях да сдържа нервите си, поех дълбоко въздух, за да потисна раздражението, и си тръгнах. Не мога да кажа, че не ревнувах, все пак Корин можеше да се показва с него публично, докато аз не можех. Но сега не почувствах в стомаха си онзи ужасен страх, от който ми призляваше, онази кошмарна несигурност, че ще изгубя мъжа, когото обичам повече от всичко на света.

Беше странно да не изпитвам познатата паника. Все още чувах онова слабичко гласче вътре в мен, което ме предупреждаваше да не бъда толкова самоуверена, казваше ми, че е по-добре да се страхувам и по този начин да се предпазя от нараняване. Но за първи път успях напълно да го пренебрегна. След всичко, което двамата с Гидиън бяхме преживели, след всичко, което преживявахме в момента, след това, което бе направил за мен... беше по-трудно да не му вярвам, отколкото да му имам доверие.

Въпреки всичко двамата бяхме по-силни от когато и да било.

Качих се в асансьора и се отправих към работното си място. Замислих се за родителите си. Приех за добър знак това, че до този момент нито майка ми, нито Стантън се бяха обадили, за да се оплачат от баща ми. Стисках палци и се надявах, че когато се прибера вкъщи, за всички нас Нейтън завинаги ще е останал в миналото. Бях готова за това. Повече от готова, защото исках да премина в следващия етап от живота си, независимо какъв ще бъде той.

Асансьорът спря на десетия етаж, вратите се отвориха и в кабината нахлу острия звук на режещи инструменти и ритмични удари на чукове. Точно пред асансьора от тавана до пода се спускаше плътна завеса от найлон. Не знаех, че някъде в сградата се извършва ремонт, затова се опитах да надникна през хората пред мен и да видя какво става.

— Има ли някой за слизване? — попита мъжът най-близо до вратата и погледна през рамо.

Поизправих се и поклатих глава, макар че въпросът не беше персонално към мен. Никой друг не помръдна. Зачакахме вратите да се затворят и да ни изолират от шума на ремонта.

Но те не помръдваха. Мъжът започна безрезултатно да натиска копчетата на асансьора и в този момент осъзнах какво става.

Гидиън.

Усмигнах се сама на себе си и казах:

— Извинете!

Хората в кабината се размърдаха, за да ми направят място, слязох на етажа, последвана от още един мъж. Вратите зад нас се затвориха и асансьорът продължи нагоре.

— Какво, по дяволите, става? — попита мъжът намръщено, обърна се и огледа останалите три асансьора.

Беше малко по-висок от мен, облечен в риза с къс ръкав и с вратовръзка.

Звуковият сигнал, показващ, че идва друг асансьор, едва се чу от силния шум на машините. Вратите на кабината се отвориха и Гидиън излезе от нея, изглеждаше самоуверен, неустоим и ядосан.

Беше толкова секси, че ми се прииска веднага да се хвърля върху него. Освен това трябва да си призная, че ми действа супервъзбуждащо всеки път, когато започнеш да се разпорежда като типичен алфа-мъжкар.

„Бих спрял въртенето на Земята заради теб.“ Понякога имах чувството, че наистина го прави.

Мърморейки нещо под носа си, мъжът с късите ръкави влезе в кабината, от която току-що бе излязъл Гидиън, и ни остави насаме.

Гидиън сложи ръка на кръста си, сакото му се разтвори и разкри цялата елегантност на костюма. Беше изцяло в черно, с онзи едва забележим блясък, който имат само скъпите платове. Ризата му също беше черна, а на ръкавите проблясваха познатите ми ръкавели от злато и оникс.

Беше облечен по същия начин, както в онзи ден, когато за първи път го видях. Тогава ми се прииска да се покатеря по великолепното му тяло и да го чукам до безсъзнание.

Толкова седмици по-късно, желанието си оставаше същото.

— Ева — започна той с онзи секси глас, от който ме побиваха тръпки, — не е това, което си мислиш. Корин дойде, защото не й вдигам телефона...

Вдигнах ръка, за да го накарам да замълчи, и хвърлих бърз поглед към красивия часовник, който ми бе подарил.

— Имам трийсет минути. Ако нямаш нищо против, предпочитам да те чукам, вместо да си говорим за бившата ти.

В продължение на цяла минута Гидиън остана безмълвен и неподвижен, опитваше се да прецени в какво настроение съм в момента. Видях как и тялото, и изражението му се променят, как раздразнението му се заменя от предчувствие за наслада. Присви очи, погледът му се премрежи. По скулите му изби руменина, разтвори устни и дълбоко пое дъх. Пристъпи от крак на крак, когато кръвта се раздвижи и членът му се възбуди, желанието му се пробуждаше като пантера, която се протяга след следобедна дрямка.

Почти усещах как страстта трепти между нас като мощно електрическо поле. Реагирах така, както вече бях научена — пулсът ми се ускори, а тялото ми омекна, през вагината ми премина лек спазъм. Очакваше го. Суматохата около нас ме възбуди още повече и накара сърцето ми да бие още по-силно.

Гидиън бръкна във вътрешния джоб на сакото си и извади телефон. Набра бързо някакъв номер, след това вдигна телефона до ухото си, вперил поглед в мен:

— Ще закъснея с трийсет минути. Ако на Андерсън не му е удобно, определи му друго време за среща. — Затвори и небрежно пусна телефона обратно в джоба си.

— Толкова много те искам в момента — прошепнах аз, гласът ми беше станал дрезгав от желанието.

Той се протегна, намести възбуждения си член в панталона и се приближи към мен. Очите му горяха като въглени.

— Ела.

Постави ръка ниско на кръста ми с жеста, който толкова много обичах. Натискът и топлината на дланта му въздействаха върху точка, която ме караше да потръпвам в очакване. Погледнах го през рамо и видях, че по устните му играе лека усмивка — доказателство, че знае какъв е ефектът от невинния допир.

Провряхме се под найлоновата завеса, площадката с асансьорите остана зад нас. Пространството отпред бе осветено от слънцето, навсякъде имаше цимент и найлони. През тях като в мъгла, се виждаха сенките на работниците. Чух някаква музика, която бе почти заглушена от шума и виковете на мъжете.

Гидиън ме поведе през найлоните, очевидно познаваше пътя добре. Мълчанието му ме възбуждаше още повече, нетърпението от очакването нарастваше с всяка стъпка. Стигнахме до една врата и той я отвори, после бързо ме вкара в стая, която щеше да се превърне в нечий ъглов кабинет.

Целият град се разстилаше пред очите ми. Съвременна градска джунгла, в която тук-там се извисяваха сгради, горди с историческото си минало. На равни интервали към безоблачното небе се вдигаха облаци пара, а колите се носеха по улиците като притоци на пълноводна река.

Чух, че вратата зад мен се заключи, обърнах се и видях Гидиън, който събличаше сакото си. Стаята беше обзаведена. Имаше бюро и столове, а в единия ъгъл бе поставен диван. Всичко беше покрито с найлони, явно ремонтът още не беше приключил.

Съвсем бавно и методично Гидиън свали жилетката на костюма си, после вратовръзката и ризата. Наблюдавах го, не можех да откъсна очи от идеалното му мъжествено тяло.

— Може някой да ни прекъсне — предупреди ме той. — Или да ни чуе.

— Това притеснява ли те?

— Само ако притеснява теб.

Приблужи, ципът на панталоните му беше разкопчан и отдолу се виждаше ластикът на боксерките.

— Предизвикваш ме. Не би предприел нищо, ако знаеш, че има риск някой да ни прекъсне.

— Не че това би ме спряло. Мисля, че няма нищо на света, което би могло да ме спре, след като вече съм в теб. — Взе чантата от ръката ми и я остави върху един от столовете. — Имаш прекалено много дрехи. — Обви ръце около мен и с ловко движение свали ципа на роклята ми, допря устни до моите и прошепна: — Ще се опитам да не те измачкам цялата.

— Обичам, когато ме мачкаш.

Свалих роклята си и точно щях да разкопча сутиена, когато той неочаквано ме вдигна и ме прехвърли през рамо. Извиках от изненада и заудрях с две ръце по стегнатия му задник. Плесна ме по дупето достатъчно силно, че да усетя болката, а след това с прецизно движение хвърли роклята ми така, че тя падна точно върху сакото му. Тръгна към другия край на стаята, ръката му се протегна и още в движение събу бикините ми.

Хвана ъгъла на найлона, който покриваше дивана и го отметна, след това ме настани да седна и клекна пред мен. Докато събуваше бикините ми и измъкваше от тях краката ми, обути в обувки на високи токове, вдигна поглед и ме попита:

— Всичко наред ли е, ангелче?

— Да — отговорих аз, усмихнах се и го докоснах по бузата. Знаех, че този въпрос включва всичко — от родителите до работата ми. Винаги искаше да разбере какво става в главата ми, преди да се заеме с тялото. — Всичко е наред.

Гидиън ме дръпна да седна на самия ръб на дивана и разкрачи краката ми така, че вулвата ми се озова точно пред очите му.

— Каж ми каква е причината тази малка катеричка да е толкова гладна днес?

— Ти.

— Чудесен отговор.

Бутнах го по рамото.

— Облякъл си същия костюм, който носеше в деня, когато те видях за първи път. Тогава толкова много ми се искаше да те изчукам, но не можех да направя абсолютно нищо. Сега мога.

С нежно движение разтвори широко краката ми, палецът му започна да масажира клитора. Вагината ми се сви, когато вълни от удоволствие започнаха да преминават през мен.

— Сега и аз мога — измърмори той и сведе глава.

Стиснах силно възглавницата, върху която седях, стомахът ми се сви, когато езикът му ловко се плъзна през процепа ми. Мина съвсем бавно покрай отвора, дразнеше ме и ме възбуждаше, след това изведнъж проникна в мен. Извих силно гръб като дъга, докато той си играеше с най-нежните точки на тялото ми.

— Искаш ли да ти кажа как си те представих в онзи ден? — измърка тихо, а върхът на езика му продължаваше да се движи около клитора ми. Ръцете му ме притискаха надолу всеки път, когато се опитвах да се надигна, за да достигна милувката му. — Представях си, че си легнала под мен върху черен сатенен чаршаф, косата ти е разпиляна наоколо, очите ти са пълни с възторг и възбуда от мощните движения на члена ми в стегнатата ти копринена катеричка.

— Господи, Гидиън! — простенах аз, напълно покорена от това, че толкова интимно ми се наслаждава. Беше като сбъдната мечта — тъмният и опасен секс бог във великолепия костюм ме обслужваше с изваяните си устни, създадени да подлудяват жените.

— Представях си как съм те хванал за китките, приковал съм ръцете ти за леглото — продължи грубо той — и те карам да го поемеш отново и отново. Малките твърди зърна на гърдите ти са се подули от устата ми. Устните ти са червени и мокри от смукане на члена ми. Цялата стая е изпълнена с онези секси звуци, които издаваш... С онези безпомощни стонове, които чувам, когато не можеш да спреш да свършваш.

Изстенах точно в този момент и прехапах устна, когато езикът му спря върху клитора ми и започна лакомо да го ближе. Прехвърлих крак през голото му рамо, горещината на кожата му проникна в мен през нежната сгъвка зад коляното.

— Искам това, което искаш и ти.

Той се усмихна широко.

— Знам.

Засмука жадно снопчето от нервни окончания. Извиках едва чуто и свърших, краката ми се разтрепериха от силното усещане за освобождаване. Все още се тресях от удоволствие, когато ме накара да легна по гръб на дивана, надвеси силното си тяло над мен и вкара члена си, беше свалил боксерките си само толкова, че да го извади. Протегнах се, исках да го усетя в ръцете си, но той ме хвана за китките и ме притисна надолу.

— Харесва ми, че ти харесва — каза той мрачно. — Ти си пленница на страстта ми.

Беше вперил поглед в лицето ми, устните му блестяха от оргазма ми, гърдите му се надигаха тежко. Стоях като хипнотизирана от невероятната разлика между първичния мъжкар, който след малко щеше да ме обладае като животно, и цивилизования бизнесмен, който преди малко бе възбудил страстта ми.

— Обичам те — промълвих задъхано, докато плътната глава на члена му се плъзгаше през набъбналите ми срамни устни. Той направи тласък, разтваряйки хлъзгавия ми отвор.

— Ангелче. — Зарови лице във врата ми със стон и огромното плътно тяло на твърдия му penis навлезе още по-навътре. Задъхано повтаряше името ми и движеше таза си, опитвайки се да проникне още по-дълбоко, описваше кръгове, правеше мощни тласъци. — Господи, имам нужда от теб.

Отчаянието в гласа му ме изненада. Исках да го докосна, но той притискаше ръцете ми надолу и неуморно движеше бедрата си. Усещането, че е проникнал в мен, топлината на широкото тяло на члена му, който ме търкаше и масажираше, направо ме побъркваха. Аз също започнах да движа бедрата си, не можех да се спра, и двамата бяхме напрегнати до полудяване.

Устните му докоснаха слепоочието ми.

— Когато те видях да стоиш долу във фоайето, облечена в красивата си жълта рокля, изглеждаше толкова сияеща, така прекрасна. Перфектна.

Гърлото ми се сви.

— Гидиън.

— Слънцето грееше зад гърба ти и за миг си помислих, че си видение.

Опитах се да освободя ръцете си.

— Остави ме да те докосна.

— Тръгнах след теб, защото не можах да се въздържа, и когато те намерих, ти ме желаеше.

Стисна двете ми китки в една ръка, сложи другата под дупето ми, повдигна ме, извади члена си от мен и в следващия момент отново го вкара с всичка сила.

Изстенах, мускулите на вагината ми се огънаха около твърдия като камък член, сякаш искаха да го изсмучат.

— О, господи, толкова е хубаво! Толкова е приятно да те усещам...

— Искам да се изпразня върху теб, вътре в теб. Искам те на колене, искам те по гръб и *ти ме искаш по същия начин*.

— Нуждая се от теб по този начин.

— Вкарвам го в теб и просто не съм на себе си. — Той се наведе и устните му страстно засмукаха моите. — Толкова силно се нуждая от теб.

— Гидиън, позволи ми да те докосна.

— Пленил съм ангел. — Започна да ме целува бурно и страстно. Прилепи устни до моите и вкара езика си дълбоко в устата ми. — Не мога да откъсна лакомите си ръце от теб. Осквернявам те. А ти обичаш да го правя.

— Обичам *теб*.

Отново се раздвижи в мен, а аз започнах да се гърча, бедрата ми се надигаха, за да посрещнат неговите.

— Чукай ме! О, Гидиън! Чукай ме с всичка сила!

Застана на колене и ми даде това, за което го молех. Членът му се движеше на тласъци вътре в мен, стоновите му и страстните му думи се лееха в ухото ми.

Вагината ми се стегна, клиторът ми започна да пулсира при всеки допир на таза му в моя. Тежките му тестиси се удряха в извивката на дупето ми, диванът се блъскаше в голия бетонов под и при всеки тласък на Гидиън леко се придвижваше напред.

Животинските звуци на дивия ни секс притъпиха усещането за работниците, които бяха само на няколко метра от нас. И двамата препускахме към оргазма, телата ни се бяха превърнали в единствения възможен изход за яростта на напирещите в нас емоции.

— Ще свърша в устата ти — изръмжа той, потта се лееше по слепоочията му.

Тази мисъл бе достатъчна, за да ме накара да свърша. Мускулите на вагината ми се свиваха бясно от спазми, сякаш искаха да хванат и да задържат непрестанно движещия се член, безкрайните вълни на оргазма заливаха цялото ми тяло чак до пръстите на ръцете и краката ми. И въпреки това Гидиън не спираше, бедрата му продължаваха да описват кръгообразни движения и да ме задоволяват, докато накрая безпомощно се отпуснах под него.

— Ева. *Сега*.

Той се отдръпна назад и аз го последвах, заставах на колене и обхванах с устни блестящия му твърд пенис.

Започна да се изпразва още при първото засмукване, спермата излизаше на мощни струи и се разливаше по езика ми. Запрегльщах, направо го изпивах, замаяна от дрезгавите звуци на задоволство, които се изтръгваха от гърдите му.

Беше заровил ръце в косата ми и бе навел глава над мен, а мускулите на гърдите му блестяха от пот. Устните ми се плъзгаха по тялото на члена му, смучех го дълго и силно.

— Спри — изстена той и се отдръпна от мен. — Ще ме накараш да се надървя отново.

Той все още беше твърд, но реших да не го споменавам.

Гидиън обхвана лицето ми с ръце и ме целуна, вкусовете на телата ни се смесиха.

— Благодаря ти.

— Защо ми благодариш? Ти свърши цялата работа.

— Чуването с теб няма нищо общо с работа — възрази той и се усмихна като истински задоволен мъж. — Благодарен съм за привилегията.

Отпуснах се назад върху петите си.

— Направо ме убиваш. Не може да си едновременно толкова красив и секси и да говориш така. Идва ми в повече. Съзнанието ми не може да го възприеме. Имам чувството, че ще откача.

Той се усмихна още по-широко и ме целуна.

— Чувството ми е познато.

13

Може би защото аз самата току-що бях правила любов, не беше трудно да видя признаците у Мегуми. Или пък секс радарът ми, както Кари се бе изразил, вече не даваше накъсо. Каквато и да беше причината, бях напълно сигурна, че приятелката ми е спала с мъжа, с когото възнамеряваше да скъса, и не се чувстваше никак щастлива от това.

— Е, какво стана, скъсахте ли? — попитах и се облегнах на бюрото ѝ.

— О, да, сложих край — отвърна тя мрачно, — но първо го изучах. Реших, че ще е освобождаващо. Освен това не знам докога ще остана на сухо.

— Да не би сега да съжаляваш?

— Всъщност, не. Но той се направи на много засегнат и каза, че съм го използвала само за секс. Което до известна степен е вярно, но той самият твърдеше, че не иска да се обвързва. Помислих, че няма да е проблем да правим необвързващ обеден секс.

— И сега се чувстваш объркана и виновна. — Усмихнах ѝ се съчувствено. — Забрави ли, че не ти се е обаждал от петък. Обядвал е с едно красиво момиче и освен това е получил оргазъм, никак не е лошо.

Тя наклони глава настрани.

— Права си.

— Така е.

Настроението ѝ видимо се оправи.

— Ще ходиш ли на тренировка довечера, Ева?

— Би трябвало, но баща ми е в града и в момента се съобразявам с плановете му. Ако решим да отидем, с удоволствие ще те взема с нас, но няма да знам със сигурност, преди да свърша работа.

— Не искам да се натрапвам.

— Извинение ли си търсиш?

Тя се усмихна стеснително.

— Може би малко.

— Искаш ли след работа да отидем заедно вкъщи и да те запозная с баща ми? Ако той реши да отидем на фитнес, ще ти дам да облечеш нещо мое. Ако не иска, ще измислим какво да правим.

— Добре, съгласна съм.

— Значи се разбрахме.

И за двете ни щеше да е добре. Аз още веднъж щях да покажа на баща ми, че вода съвсем нормален живот, а Мегуми щеше да спре да се терзае от раздялата с Майкъл.

— Тръгваме в пет.

* * *

— Тук ли живееш? — попита Мегуми, вдигна глава и загледа сградата. — Хубаво местенце.

Също както другите постройките на обточената с дървета улица и тази имаше история. Личеше си по архитектурните орнаменти, които съвременните архитекти вече не използват. Преди време сградата е била реновирана и над входа ѝ бе поставен модерен навес, направен изцяло от стъкло. Тази нова придобивка учудващо добре пасваше на старата фасада.

— Хайде — подканих я аз и се усмигнах на Пол, който ни отвори вратата.

Когато слязохме от асансьора, трябваше да положи големи усилия, за да не погледна към вратата на Гидиън. Как ли щях да се почувствам, ако можех да заведа приятелка в жилище, което споделяме двамата? Много ми се искаше да е възможно. Искаше ми се да изградим общо бъдеще. Отключих вратата на апартамента, поканих Мегуми да влезе и взех чантата ѝ.

— Чувствай се като у дома си. Отивам само да кажа на баща ми, че сме тук.

Тя гледаше с широко отворени очи големия хол и прилежащата към него кухня.

— Този апартамент е направо огромен.

— Наистина нямаме нужда от толкова много пространство.

— Но кой би се оплакал? — ухили се тя.

— Така си е!

Тъкмо пристъпвах в коридора към стаята за гости, когато майка ми изскочи от малкия коридор — онзи към стаите ни с Кари, от другата стана на хола. Спрях изумена, когато видях, че е облечена с моя пола и моя блуза.

— Мамо, какво правиш тук?

Зачервените ѝ очи се спряха в точка някъде около кръста ми. Лицето ѝ беше така преbledняло, че гримът ѝ изглеждаше неестествено силен. В този момент осъзнах, че е използвала моите гримове. Макар от време на време да ни смятаха за сестри, аз имах сивите очи и матовата кожа на баща ми и използвах гримове в съвсем друг нюанс от този, който подхождаше на майка ми.

Усетих, че започва леко да ми се повдига.

— Мамо?

— Трябва да тръгвам — изрече тя, без да ме погледне в очите. — Не разбрах кога е станало толкова късно.

— Защо си облечена с мои дрехи? — попитах, въпреки че знаех отговора.

— Разлях нещо върху роклята си. Ще ти ги върна. — Подмина ме бързо, но щом видя Мегуми, отново рязко спря.

Не можех да помръдна, имах чувството, че краката ми са заковани за пода. Свих ръце в юмруци. Срамът, който изпитваше майка ми в момента, ми беше до болка познат. Гърдите ми се стегнаха от гняв и разочарование.

— Здравей, Моника! — Мегуми пристъпи напред и я прегърна. — Как си?

— Здравей, Мегуми. — Майка ми явно се чудеше какво да каже. — Много се радвам да те видя. Искане ми се да мога да поостана с вас, момичета, но наистина ужасно бързам.

— Кланси тук ли е? — попитах аз, защото не бях обърнала внимание на колите, паркирани пред сградата.

— Не, ще взема такси.

Не ме погледна в очите дори когато обърна глава към мен.

— Мегуми, имаш ли нещо против да си тръгнеш с таксито на майка ми? Извинявай, че те подведох така, но изведнъж се почувствах доста зле.

— Разбира се.

Тя впери поглед в лицето ми и със сигурност забеляза промяната в настроението ми.

— Няма проблем.

Тогава майка ми вдигна поглед към мен, а аз не знаех какво да ѝ кажа. Бях отвратена както от чувството за вина, изписано по лицето ѝ, така и от мисълта, че е изневерила на Стантън. Щом имаше намерение да го прави, трябваше да може да понесе последствията. Точно в този момент се появи и баща ми. Влезе, облечен в дънки и тениска и бос, а касата му все още беше влажна от току-що взетия душ. Както винаги късметът ми беше направо отличен.

— Татко, тава е приятелката ми Мегуми. Мегуми, запознай се с баща ми Виктор Рейъс.

Баща ми отиде до Мегуми и се здрависа с нея. Двамата с майка ми очевидно се отбягваха. Това обаче не ми попречи да усетя искрите, които прехвърчат между тях.

— Помислих, че няма да е лошо да излезем заедно — казах аз, колкото да запълня неловкото мълчание, — но сега никак не ми се излиза.

— Трябва да тръгвам — повтори отново майка ми и стисна чантата си. — Ще дойдеш ли с мен, Мегуми?

— Да, разбира се — отвърна приятелката ми и ме прегърна за довиждане. — Ще ти се обадя по-късно да видя как си.

— Благодаря.

Хванах ръката ѝ и я стиснах, преди да успее да я измъкне от моята.

В момента, в който входната врата се затвори, се обърнах и тръгнах към стаята си.

Баща ми ме последва.

— Чакай, Ева.

— В момента не искам да говоря с теб.

— Не се дръж като дете.

— Моля? — възкликнах аз и се обърнах към него. — Пастрокрът ми плаща наема на този апартамент. Искаше да живеея на добре охранявано място, за да бъда в безопасност от Нейтън. Помисли ли за това, докато чукаше жена му?

— Мери си думите. Все още си ми дъщеря.

— Прав си. И знаеш ли какво? — попитах аз и тръгнах към коридора. — До този момент не се бях срамувала от това.

* * *

Лежах в леглото си, вперила поглед в тавана, искаше ми се да съм с Гидиън, но знаех, че в момента той има час при доктор Питърсън. Вместо това изпратих съобщение на Кари: „Имам нужда от теб. Върни се по-скоро“.

Наближаваше седем, когато на вратата се почука.

— Бебчо, аз съм. Отвори ми.

Отворих бързо вратата, спуснах се към него и го прегърнах силно. Той ме вдигна на ръце, внесе ме в стаята и затвори с крак вратата след себе си. Остави ме на леглото, седна до мен и ме прегърна през рамо. Миришеше много приятно на любимия си парфюм. Облегнах се на него, бях благодарна за безрезервното му приятелство. Минаха няколко минути, преди да проговоря.

— Майка ми и баща ми са спали заедно.

— Знам.

Извих глава и го погледнах.

— Чух ги, когато тръгнах на снимки днес следобед — отвърна той и направи гримаса.

— Гадост! — Стомахът ми се надигна.

— Да, и на мен не ми хареса — измърмори той и прокара пръсти през косата ми. — Баща ти седи отвън на дивана и изглежда смазан. Каза ли му нещо?

— Да, за съжаление. Държах се лошо и сега се чувствам зле. Трябва да поговоря с него, но ми е много странно, защото в момента изпитвам най-голяма симпатия към Стантън. А аз дори не го харесвам особено.

— Той се държи добре към теб и към майка ти, а изневярата така или иначе никога не е приятна.

— Нямаше да съм толкова ядосана, ако бяха отишли някъде другаде — изпъшках аз. — Искам да кажа, че пак нямаше да е правилно от тяхна страна, но той плаща наема на този апартамент. И това прави нещата още по-грозни.

— Така е — съгласи се Кари.

— Какво ще кажеш да се преместим?

Кари вдигна вежди.

— Само защото родителите ти са се чукали тук?

— Не — отвърнах аз, станах и започнах да крача напред-назад.

— Избрахме този апартамент, защото е добре охраняван. Тогава имаше смисъл да се възползваме от помощта на Стантън, защото Нейтън представляваше заплаха и беше важно да сме в безопасност, но сега...

— Погледнах го. — Сега всичко е съвсем различно. Струва ми се, че вече не е редно да сме тук.

— Къде да се преместим? На някое друго място в Ню Йорк, където можем да си позволим сами да плащаме наема? Или изобщо да се махнем от Ню Йорк?

— Не искам да напускам Ню Йорк — уверих го аз. — Работата ти е тук. Моята също.

„Гидиън също.“

Кари сви рамене.

— Разбира се. Както кажеш. Съгласен съм.

Той все още седеше на леглото, отидох до него и го прегърнах.

— Ще поръчаш ли нещо за вечеря, докато поговоря с баща си?

— Имаш ли нещо предвид?

— Не. Изненадай ме.

Отидох при баща си и седнах до него на дивана. Сърфираше на таблета, но го остави, когато ме видя.

— Съжалявам за това, което казах — започнах аз. — Не го мислех.

— Напротив, мислеше го — отвърна той и се почеса изморено по врата. — И не те обвинявам. И аз самият в момента не се гордея със себе си. И нямам никакво извинение. Знаех, че не постъпвам правилно. Тя също.

Седнах на дивана точно срещу него, облегнах се и свих крака под себе си.

— Между вас има страхотна химия. Знам какво е.

Той ме погледна изпитателно с неспокойните си и сериозни сиви очи.

— И между вас с Крос е така. Видях го, когато беше тук на вечеря. Ще се опиташ ли да оправяш отношенията си с него?

— Много бих искала. Това проблем ли е за теб?

— Обича ли те?

— Да — отвърнах аз и леко се усмихнах. — Но има нещо повече от това... изпитва нужда от мен. Няма нещо, което не би направил заради мен.

— Тогава защо не сте заедно?

— Ами... доста е сложно.

— Винаги е сложно — каза той мрачно. — Виж какво, трябва да знаеш... Обичам майка ти от момента, в който я видях. Това, което стана днес, не трябваше да се случва, но то означава много за мен.

— Разбирам. — Протегнах се и го хванах за ръката. — И какво ще стане сега?

— Утре се прибирам вкъщи и ще се опитам да премисля нещата.

— Двамата с Кари обсъждахме възможността да дойдем в Сан Диего по-следващия уикенд. Просто да се помотаем заедно. Да се видим с теб и с доктор Травис.

— Говорила ли си с доктор Травис за това, което ти се е случило?

— Да. Ти ми спаси живота, като ме заведе при него — отвърнах съвсем искрено. — Безкрайно съм ти благодарна за това. Майка ми ме пращаше при какви ли не надуте психоаналитици, с които не можех да установя никаква връзка. Имах чувството, че ме изучават като лабораторна мишка. Доктор Травис ме накара да се почувствам нормална. Освен това там срещнах Кари.

— Вие двамата спряхте ли да ме обсъждате? — Като по даден знак Кари се появи в хола с менюто в ръка. — Знам, че съм много привлекателен, но по-добре си пестете силите за тайландската храна, която съм поръчал. Идва съвсем скоро, при това в огромни количества.

* * *

На другата сутрин баща ми хвана полета в единайсет часа, затова се наложи да оставя Кари да го изпрати. Сбогувахме се, преди да тръгна за работа, и си обещахме следващия път, когато се чуем, да уточним плановете за пътуването ни до Сан Диего.

Седях на задната седалка в таксито и пътувах към работа, когато се обади Брет. За миг се поколебах дали да не оставя гласовата поща да

се включи, но след това размислих и вдигнах телефона.

— Здравсти!

— Здравей, красавице! — Каза той и гласът му се разля по сетивата ми като горещ шоколад. — Готова ли си за утре?

— Ще бъда. В колко часа е премиерата? Кога трябва да сме на Таймс скуеър?

— Очакват да пристигнем в шест.

— Добре. Нямам представа какво да облека.

— Каквото и да облечеш, ще изглеждаш страхотно.

— Да се надяваме. Как върви турнето?

— Прекарвам си перфектно — разсмя се той и дрезгавият секси звук ми върна старите спомени. — Няма нищо общо с бара на Пит.

— О, да, барът на Пит — повторих аз. Никога нямаше да забравя този бар, макар че някои от вечерите, прекарани там, ми се губеха като в мъгла. — Вълнуваш ли се за утре?

— Разбира се, чакам с нетърпение да те видя.

— Знаеш, че нямах това предвид.

— Вълнувам се и за промоцията на клипа — разсмя се той отново. — Искан ми се да мога да съм с теб още тази вечер, но ще взема нощния полет до Ню Йорк. Утре обаче, непременно ще вечеряме заедно.

— Може ли и Кари да дойде? Вече го поканих на премиерата на видеото. Двамата се познават, така че предположих, че няма да имаш нищо против.

— Не ти трябва пазач, Ева — изсумтя той. — Мога да се въздържа.

Таксито спря пред „Кросфайър“ и шофьорът изключи апарата. Подадох му банкнотата през процепа на пластмасовата преграда и се измъкнах от колата, като оставих вратата отворена, за да може да се качи един мъж, който очевидно много бързаше.

— А пък аз си мислех, че харесваш Кари.

— Харесвам го, но предпочитам да сме само двамата. Искаш ли да направим следния компромис. Кари ще дойде на премиерата, но на вечеря ще отидем сами?

— Добре — съгласих се. За да може Гидиън по-лесно да преглътне предстоящата ми среща, реших да отидем в някой от неговите ресторанти и предложих: — Да направя ли резервация?

— Чудесно.

— Трябва да затварям. Вече пристигам на работа.

— Изпрати ми съобщение с адреса си, за да знам откъде да те взема.

— Добре, ще го направя — обещах аз, минах през въртящите се врати и се отправих към охраната. — Утре ще си поприказваме.

— Очаквам го с нетърпение. Ще се видим към пет.

Прибрах телефона и влязох в най-близкия асансьор. Качих се горе, минах през стъклената врата на офиса и вместо поздрав, Мегуми завря мобилния си в лицето ми.

— Можеш ли да повярваш? — възкликна тя.

Отдръпнах се назад, за да мога да прочета написаното на дисплея.

— Три пропуснати повиквания от Майкъл.

— *Мразя* такива мъже — оплака се тя. — В един момент не могат без теб, а в следващия не ти обръщат никакво внимание. Искат те до мига, в който те получат, а след това започват да искат нещо друго.

— Ами кажи му го.

— Така ли мислиш?

— Кажи му го право в очите. Може да не отговаряш на обажданията му, но накрая ще полудееш. Само не се съгласявай да се срещнеш с него. Никак няма да е хубаво, ако отново правите секс.

— Така е — съгласи се Мегуми. — Няма да е хубаво да правим секс, дори когато сексът е наистина хубав.

Разсмях се и се отправих към бюрото си. Имах да върша далече по-важни неща от това да обсъждам нечий чужд любовен живот. Марк беше поел няколко поръчки едновременно, а три от кампаниите бяха навлезли в заключителен етап. Творческият отдел работеше усилено и предварителните проекти непрекъснато се появяваха на бюрото му. Това беше любимата ми част от процеса, когато всички части се събираха в едно и се оформяше крайният продукт.

В десет часа двамата с Марк задълбочено обсъждахме различните подходи към рекламната кампания на адвокатска кантора за разводи. Опитвахме се да постигнем точния баланс между съчувствието към клиента, който преминава през тежък момент от

живота си, и най-ценното качество на адвоката — способността да е хитър и безмилостен.

— Никога няма да ми се наложи да прибягна до услугите им — заяви Марк малко неочаквано.

— Така е. — Трябваше ми известно време да разбере, че има предвид адвокатската кантора. — Никога няма да ти се наложи. Изгарям от нетърпение лично да поздравя Стивън по време на обяда. Толкова се радвам за вас двамата.

Марк се ухили и се показаха леко кривите му зъби, които според мен го правеха много чаровен.

— Никога не съм бил така щастлив.

Наближаваше единайсет и вече работехме по кампанията на един производител на китари, когато телефонът на бюрото ми иззвъня. Изтичах до него, грабнах слушалката и поздравих по обичайния начин, но бях прекъсната от писък:

— О, боже, Ева! Току-що разбрах, че и двете ще ходим на промоцията на „Сикс-Найтс“.

— Айрланд?

— Че кой друг!

Сестрата на Гидиън беше толкова развълнувана, че гласът ѝ звучеше като на дете, а не като на седемнайсетгодишна.

— Обожавам „Сикс-Найтс“, Брет Клайн е направо невероятен. Както и Дарън Ръмсфелд. Той е барабанистът. И той е адски як! Разсмях се:

— А случайно да харесваш и музиката им?

— Ха, много ясно! Виж какво — започна тя и гласът ѝ изведнъж стана сериозен, — мисля, че утре трябва да се опиташ да поприскаваш с Гидиън. Нали разбираш, просто мини покрай него и му кажи „Здрасти“. Кълна се, че само да открехнеш вратата, той веднага ще се втурне през нея. Страшно много му липсваш.

Облегнах се назад в стола и продължих с ролята.

— Така ли мислиш?

— Толкова е очевидно.

— И защо си толкова убедена?

— Не знам. Как се променя гласът му например, когато започне да говори за теб. Не мога да обясня, но ти казвам, че би дал всичко да се върнеш при него. Ти си му казала да ме вземе утре, нали?

— Не точно...

— Така си и знаех. Винаги прави това, което му казваш — засмя се тя. — Между другото, много ти благодаря.

— Благодаря на него. Много ще се радвам да се видим отново.

Айрланд беше единственият човек в семейството, към когото Гидиън изпитваше най-искрени чувства, макар че полагаше големи усилия да ги прикрива. Според мен може би се страхуваше да не бъде разочарован или да не предаде тези чувства по някакъв начин. Не знам точно каква беше причината, но Айрланд боготвореше брат си, а той се държеше настрана от нея, макар отчаяно да се нуждаеше от обич.

— Обещай ми, че ще се опиташ да поговориш с него — настоя тя. — Все още го обичаш, нали?

— Повече от всякога — отговорих съвсем искрено.

Тя замълча за миг, а после каза:

— Променил се е много, откакто се запозна с теб.

— Възможно е. Аз също съм се променила — признах и се поизправих, когато видях, че Марк излиза от кабинета си. — Сега трябва да се захващам за работа, но утре ще си поговорим. И ще си направим план за деня по женски, за който говорихме.

— Чудесно! До утре.

Затворих телефона, стана ми много приятно, че Гидиън е изпълнил обещанието си и ще вземе Айрланд със себе си. И двамата напредвахме, както заедно, така и по отделно.

— С бебешки стъпки — прошепнах.

И се залових за работа.

* * *

Точно в дванайсет часа двамата с Марк се отправихме към френското бистро, където имахме среща със Стивън. Когато влязохме в ресторанта, веднага забелязахме партньора на Марк, въпреки че помещението беше огромно и пълно с посетители.

Стивън Елисън беше едър мъж — висок, широкоплещест и мускулист. Имаше собствена строителна компания и предпочиташе да работи по строежите, заедно с подчинените си. Но това, което веднага

привличаше погледа, беше яркочервената му коса. Сестра му Шона имаше неговата коса, както и веселия му, жизнерадостен нрав.

— Здравсти! — поздравих и го целунах по бузата, с него можех да се държа много по-свободно, отколкото с шефа си. — Поздравления!

— Благодаря ти, миличка! Марк най-после реши да ме направи почтен мъж.

— За целта е нужно доста повече от това да минеш под венчило — не му остана длъжен Марк и дръпна стола, за да седна.

— Кога не съм бил почтен и честен с теб? — запротестира Стивън.

— Ами... чакай да си помисля — каза Марк, настани ме и седна до мен. — Когато например се кълнеш, че бракът не е за теб?

— Никога не съм казвал, че не е за мен — отвърна Стивън и ми намигна, сините му очи ме гледаха закачливо. — Просто казвах, че не е за повечето хора.

— Ужасно се притесняваше как да ти предложи — намесих се аз. — Толкова ми беше жал за него.

— Така е — съгласи се Марк и започна да прелиства менюто. — Тя ми е свидетел колко жестоко и незаслужено ме наказва.

— Мен трябва да съжаляваш — тросна се Стивън. — Аз го омайвах с вино, рози и цигулки. Дни наред репетирах как точно да му предложа. И въпреки това той ме отхвърли.

Той вдигна драматично поглед към тавана, но беше ясно, че някъде дълбоко в душата му раната все още не е заздравяла напълно. Когато Марк постави ръка върху ръката на партньора си и я стисна, знаех, че съм права.

— И как точно ти предложи? — попитах аз, макар че Марк вече ми беше разказал.

Келнерката дойде да попита дали искаме вода и прекъсна разговора ни. Задържахме я, за да поръчаме, след което Стивън започна да разказва неговата версия за случилото се в нощта на годишнината им:

— През цялото време се потеше като луд и през две минути си бършеше челото.

— Лято е — измърмори Марк.

— А в ресторантите има климатици — възрази Стивън. — Цялата вечер премина в този дух и най-накрая си тръгнахме за вкъщи.

Вече започвах да мисля, че няма да го направи, че вечерта ще свърши, а той така и няма да изрече проклетите думи. По едно време започнах да се питам дали да не му предложа аз, само и само всичко да приключи. И ако отново каже „не“...

— Не съм казвал „не“ първия път — прекъсна го Марк.

— ... този път вече щях да му ударя един. Щях да му наричам задника и да го натоваря на първия самолет за Вегас, защото времето си върви и аз няма да ставам по-млад.

— Явно и по-мил няма да ставаш — оплака се Марк.

Стивън само го изгледа.

— И така, слизаме ние от лимузината и аз се опитвам да си спомня онези прекрасни думи, с които му предложих миналия път, а той ме хваща за ръката и изтърсва: „По дяволите, Стивън, *трябва* да се омъжиш за мен!“.

Разсмях се и се облегнах на стола, за да направя място на келнерката да остави салатата.

— Само толкова?

— Само толкова — отвърна Стивън и кимна енергично.

— Много прочувствено — обърнах се към Марк и вдигнах палец нагоре. — Направо си върхът.

— Виждаш ли? — обади се Марк. — Направих го.

— Сами ли ще си пишете брачните клетви? — попитах. — Защото това ще бъде много интересно.

Стивън се разтреса от смях и привлече вниманието на всички наоколо. Преглътнах чери домати, което дъвчех, и заявих:

— Нали знаеш, че умирам да видя папката със сватбени идеи?

— Ами... съвсем случайно...

— Не е истина — възкликна Марк и поклати глава, когато Стивън се наведе и извади от чантата до краката си една доста обемиста папка. Беше така препълнена, че отвсякъде стърчаха изрезки от вестници.

— Чакай само да видиш каква торта намерих — каза Стивън и бутна панерчето с хляб, за да направи място на масата.

Опитах се да потисна усмивката си, когато видях, че най-отпред в папката има съдържание и всичко е разделено тематично.

— Сватбената ни торта *определено* няма да е с форма на небостъргач с кранове и булдозери около него — заяви твърдо Марк.

— Сериозно? — заинтригувах се аз. — Я да видя.

* * *

Вечерта се прибрах, оставих чантите на обичайното място, събух си обувките и се настаних на дивана. Излегнах се по гръб и вперих поглед в тавана. Бяхме се уговорили с Мегуми да се срещнем в „Крос трейнър“ в шест и половина, така че нямах много време, но наистина се нуждаех от малко почивка. Цикълът ми бе дошъл предишния следобед и както обикновено бях кисела и раздразнителна и за да бъде ситуацията още по-приятна, се чувствах напълно изтощена.

Въздъгнах с ясното съзнание, че в някакъв момент ще ми се наложи да разговарям с майка ми. Имаше много неща, които трябваше да изчистим и колкото повече отлагахме, толкова повече ми тежеше. Искаше ми се да мога да оправя проблемите с нея толкова лесно, колкото с баща ми, но трудността не можеше да е причина да не си говорим. Тя ми беше майка и аз я обичах. Никак не ми бе приятно, че в момента не се разбираме.

После мислите ми се насочиха към Корин. Сигурно трябваше по-рано да се сетя, че жена, която е изоставила съпруга си и е дошла от Париж в Ню Йорк заради един мъж, няма да се откаже от него толкова лесно. Но би трябвало да познава Гидиън достатъчно добре, за да разбере, че с преследване нямаше да постигне нищо.

Ами Брет... какво щях да правя с него?

Звънецът на домофона иззвъня. Станах, намръщих се леко и тръгнах към него. Дали с Мегуми не се бяхме разбрали и тя е помислила, че ще се срещнем тук? Не че имах нещо против, но...

— Да?

— Здравсти, Ева — каза момчето от рецепцията. — Детективи Мична и Грейвс от полицейското управление на Ню Йорк са тук.

По дяволите! В този момент всичко останало загуби значение. Страхът се разля по тялото ми и ме стисна в ледените си нокти. Трябваше да имам адвокат до себе си. Залогът беше прекалено голям.

Но, от друга страна, не исках някой да помисли, че имам какво да крия. Преглътнах два пъти, преди да отговоря.

— Благодаря. Би ли им казал да се качат?

Сърцето ми биеше до пръсване, спуснах се към чантата си, изключих звука на телефона, който Гидиън ми беше дал, и го затворих във вътрешния джоб. Огледах се наоколо да видя дали има нещо, което трябва да скрия от очите на детективите. Сетих се за цветята в спалнята и за картичката. Но ако нямаха заповед за обиск, можеха да видят само това, което е пред очите им.

Изтичах и затворих вратата на стаята си, след това блъснах и вратата на стаята на Кари. Дишах тежко, когато звънецът иззвъня. Наложих си да тръгна с бавни крачки и спокойно да вляза в хола. Стигнах до входната врата и преди да я отворя, поех дълбоко въздух, за да се успокоя.

— Добър вечер — поздравих аз.

Пред мен стоеше детектив Грейвс, слаба като тръстика жена с остро лице и хитри сини очи като на лисица. Партньорът ѝ, детектив Мична, беше по-възрастен мъж с оплешивяваща посивяла коса и с коремче. Той беше и по-мълчаливият от двамата. Личеше си, че се допълват в работата — Грейвс беше тежката артилерия, тя задаваше въпросите и държеше разпитвания на нокти. Мична стоеше отстрани и не привличаше внимание, но погледът му на ченге оглеждаше внимателно всичко и не пропускаше нито една подробност. Вероятно успехът им се дължеше на това.

— Може ли да влезем, госпожице Трамел? — попита Грейвс, но в тона ѝ нямаше никаква молба.

Къдравата ѝ кестенява коса бе вързана на опашка, беше облечена с яке, което прикриваше пистолета на кръста ѝ, и държеше чанта за документи в ръка.

— Разбира се — отговорих аз и отворих широко вратата. — Да ви предлага ли нещо за пиене? Кафе? Вода?

— С удоволствие ще пийна вода — отвърна Мична.

Заведох ги в кухнята и извадих бутилки с минерална вода от хладилника. Детективите ме изчакаха до барплота — Грейвс бе

вторачила поглед в мен, а Мична оглеждаше обстановката.

— Сега ли се прибрахте от работа? — попита той.

Ясно ми беше, че знаят отговора, но въпреки това отвърнах:

— Прибрах се преди няколко минути. Искате ли да седнем в хола?

— Тук ни е добре — заяви Грейвс с тон, който не търпеше възражение и постави износената кожена чанта на плота. — Ако нямате нищо против, бихме искали да ви зададем няколко въпроса. И да ви покажем едни снимки.

Замръзнах. Дали щях да понеса да видя някои от снимките, които Нейтън ми е правил? За миг ми хрумна налудничавата мисъл, че може да са снимки от местопрестъплението или дори от аутопсията. Но знаех, че това е малко вероятно.

— За какво става въпрос?

— До нас достигна нова информация, която може да е свързана със смъртта на Нейтън Баркър — каза Мична. — Опитваме се да проверим всички следи и се надяваме, че ще можете да ни помогнете.

Поех дълбоко въздух:

— Разбира се, ще се опитам да ви помогна, но не виждам как бих могла.

— Познавате ли Андрей Йедемски? — попита Грейвс.

Намръщих се.

— Не. Кой е той?

Тя бръкна в чантата, извади плик със снимки и ги постави пред мен.

— Ето този мъж. Виждали ли сте го преди?

Протегнах треперещи пръсти и взех най-горната снимка. Видях мъж в шлифер, разговаряше с друг мъж, който точно се качваше на задната седалка на спряла кола. Беше привлекателен, имаше светлоруса коса и загоряла от слънцето кожа.

— Не. А и той не е от хората, които се забравят лесно, ако ги срещнеш — отвърнах и вдигнах поглед към Грейвс. — Трябва ли да го познавам?

— В дома му бяха открити ваши снимки. Снимали са ви, без да знаете, докато се движите по улицата. Баркър притежаваше същите снимки.

— Нищо не разбирам. Откъде ги е взел?

— Най-вероятно от Баркър — каза Мична.

— Така ли каза този Йедемски? Защо му е било на Нейтън да му дава мои снимки?

— Йедемски не каза нищо — отвърна Грейвс. — Той е мъртъв. Убит е.

Главата започваше да ме боли.

— Нищо не разбирам. Не познавам този мъж и нямам представа откъде би могъл да знае нещо за мен.

— Андрей Йедемски е виден член на руската мафия — обясни Мична. — Освен че пренася незаконно алкохол и оръжие, имаме съмнения, че се занимава и с трафик на жени. Възможно е Баркър да се е опитвал да ви продаде или да ви изтъргува за тази цел.

Отдръпнах се от плота, клатейки глава. Не можех да осъзная за какво ми говорят. Напълно разбирах защо Нейтън ме преследва. Беше ме намразил от първия момент, в който ме видя, защото баща му се бе оженил повторно, вместо да скърби за майка му. Мразеше ме, защото заради мен го бяха затворили в психиатрична клиника и защото бях получила обезщетение от пет милиона долара, които той приемаше за свое наследство. Но какво общо има това с руската мафия? Трафик на жени? Нищо не разбирах.

Грейвс започна да прехвърля снимките и стигна до една, на която се виждаше платинена гривна със сапфири. Беше поставена до линия с форма на буквата „L“. Без съмнение тази снимка беше правена от полицията.

— Позната ли ви е тази гривна?

— Да. Принадлежала е на майката на Нейтън. Той даде да я разширят, за да става на ръката му. Носеше я непрекъснато.

— Била е на ръката на Йедемски, когато е настъпила смъртта му — обясни Грейвс с равен глас. — Вероятно я е носел за спомен.

— От какво?

— От убийството на Баркър.

Вперих поглед в Грейвс, защото тя знаеше много повече от онова, което казваше.

— Да не би да искате да кажете, че Йедемски е виновен за смъртта на Нейтън? Тогава кой е убил Йедемски?

Погледна ме право в очите, много добре разбираше защо задавах този въпрос.

— Бил е убит от собствените си хора.

— Сигурни ли сте?

Исках да се убедя, че са наясно, че Гидиън няма нищо общо с това. Да, беше извършил убийство — за да ме предпази — но никога не би убил човек, само за да избегне влизане в затвора.

Мична се намръщи, когато чу въпроса ми. Но Грейвс отговори:

— Няма никакво съмнение. Имаме го на запис от охранителните камери. Един от съдружниците му никак не се е зарадвал, когато е разбрал, че Йедемски спи с непълнолетната му дъщеря.

В мен се зароди надежда, последвана от смразяващ страх.

— И какво ще стане сега? Какво означава всичко това?

— Познавате ли някой, който е свързан с руската мафия? — попита Мична.

— Господи, разбира се, че не — отрекох разпалено аз. — Това е... съвсем различен свят. Дори не мога да повярвам, че Нейтън е поддържал подобни връзки. Но от друга страна, са минали толкова години, откакто не съм го виждала... — Със стегнати от болка гърди погледнах към Грейвс: — Искам да загърбя тази история. Искам Нейтън да престане да унищожавя живота ми. Ще стане ли това изобщо някога? И след смъртта си ли ще продължи да ме преследва?

Тя бързо събра снимките, лицето ѝ беше абсолютно безизразно.

— Ние направихме каквото можехме. Какво ще направите вие от тук нататък е абсолютно ваша работа.

* * *

Отидох в „Крос трейнър“ в шест и петнайсет. Направих го, защото бях обещала на Мегуми, а веднъж вече я бях подлъгала. Освен това изпитвах огромно безпокойство, имах нужда да се движа, да го изхвърля от себе си, преди да ме е побъркало. Веднага щом детективите си отидоха, изпратих съобщение на Гидиън, че трябва да го видя по-късно, но до момента, в който заключих чантата си в шкафчето, не бях получила отговор.

Като всичко, което принадлежеше на Гидиън, и „Крос трейнър“ беше впечатляващ както по размер, така и с удобствата, които предлагаше. Клубът, един от стотиците от веригата в страната, беше на

три етажа и разполагаше с всичко, за което един фитнес маниак можеше да мечтае, плюс спа център и бар с протеинови шейкове.

Мегуми беше леко дезориентирана и се нуждаеше от помощ, за да се справи с някои от най-съвременните уреди, затова бе решила да се възползва от услугата, която се предлагаше на всеки нов член и гост — тренировка под ръководството на инструктор. Качих се на пътечката за бягане. За замявка започнах с бързо ходене, а след това постепенно преминах към тичане. Влязох в обичайния си ритъм и пузнах мислите си също да спринтират.

Възможно ли беше двамата с Гидиън най-после да сме свободни да съберем парченцата от живота си и да продължим напред? Но как? Защо? Главата ми беше пълна с въпроси, които трябваше да задам на Гидиън с надеждата, че и той точно като мен няма никаква представа от отговорите. Беше абсолютно невъзможно да е замесен в смъртта на Йедемски. Не можех да допусна, че е.

Тичах, докато мускулите на бедрата и прасците ми започнаха да парят, докато потта започна да се лее обилно по цялото ми тяло, а дробовете ме заболяха от усилието да набавят въздух.

Накрая Мегуми беше тази, която ме спря. Застана пред пътечката за бягане и размаха ръка пред очите ми.

— Направо ми взе ума! Като машина си.

Забавих крачка и затичах по-бавно, след това преминах в ход и накрая спрях. Взех кърпата и бутилката си с вода, слязох от пътечката, вече усещах ефекта от пренатоварването.

— Мразя тичането — признах, все още задъхана. — Как мина тренировката ти?

Мегуми изглеждаше изискано дори в екип за фитнес. Върху резедавия ѝ спортен потник имаше яркосин шев в цвета на клина ѝ. Ярката комбинация беше подходяща за лятото и много стилна. Тя леко бутна рамото си в моето.

— Караш ме да се чувствам като неудачник. Само обикалях уредите и оглеждах мъжете. Инструкторът, с когото работих, не беше лош, но бих предпочела да ми се беше паднал *онзи* там.

Проследих пръста ѝ.

— Това е Даниел! Искаш ли да те запозная с него?

— Да!

Тръгнахме заедно към лежанките в центъра на залата, магнах на Даниел, когато той вдигна глава и ни видя. Мегуми бързо свали ластика, с който бе вързала черната си коса, макар според мен и с него да изглеждаше перфектно. Имаше хубава кожа и устни, заради които направо ѝ завиждах.

— Много се радвам да те видя, Ева — възкликна Даниел и протегна ръка. — Кого си ни довела днес?

— Това е приятелката ми Мегуми. Идва за първи път.

— Видях, че тренира с Тара — заяви Даниел и се усмихна широко. — Аз съм Даниел. Ако имаш нужда от каквото и да било, просто ми кажи.

— Ще се възползвам от предложението ти — предупреди го Мегуми и стисна ръката му.

— Непременно. Имаш ли някакви по-специални цели във фитнеса?

Те се заприказваха, а аз започнах да се оглеждам наоколо. Загледах се в уредите в опит да избира нещо по-лесно, с което да запълня времето, докато ги чакам. Вместо това съзрях позната физиономия.

Докато премятах кърпата си през рамо, забелязах на една от лежанките моята не чак до там любима репортерка. Поех дълбоко въздух и тръгнах към нея, наблюдавах я, докато правеше упражнения с петкилограмови тежести в ръце. Кестенявата ѝ коса беше сплетена на рибена кост, дългите ѝ крака се виждаха под прилепналия къс клин, а коремът ѝ беше стегнат и съвсем плосък. Изглеждаше страхотно.

— Здравей, Диана!

— Бих те попитала дали идваш често тук — отвърна тя, остави тежестите и се изправи, — но е прекалено изтъркано. Как си, Ева?

— Добре. А ти?

В усмивката ѝ имаше нещо, което всеки път ме дразнеше.

— Не те ли тревожи това, че Гидиън Крос е погребал греховете си под купчината пари, с които разполага?

Значи Гидиън се оказа прав, че Иън Хейгър ще изчезне щом получи парите си.

— Ако наистина бях убедена, че единственото, към което се стремиш, е истината, щях да ти я кажа.

— Всичко е истина, Ева. Разговарях с Корин Жиро.

— Така ли? Как е съпругът ѝ?

Диана се разсмя:

— Гидиън е трябвало да те наеме да отговаряш за публичния му имидж.

Почувствах се некомфортно, думите ѝ попаднаха право в десетката.

— Защо просто не отидеш в офиса му и не го притиснеш? Накарай го да си плати. Лисни питие в лицето му или го зашлеви...

— Защото няма да му пука. Изобщо няма и да забележи!

Избърсах потта, която все още се стичаше по слепоочието ми, и си признах, че вероятно е права. Много добре знаех, че Гидиън може да се държи като истински студенокръвен задник.

— Дори и да е така, след това сигурно ще се почувстваш много по-добре.

Диана грабна кърпата си от пейката.

— Много добре знам какво ще ме накара да се чувствам по-добре. Желая ти приятна тренировка, Ева. Сигурна съм, че много скоро пак ще си говорим.

Отдалечи се с бавна крачка, а аз не можех да се отърва от усещането, че е наумила нещо. Побиха ме тръпки, защото не знаех какво.

— Стига толкова, приключих — заяви Мегуми и дойде при мен. — Кой беше това?

— Никой, който да заслужава внимание.

В този момент червата ми силно изкъркориха и дадоха недвусмислен знак, че съм изгорила калориите от телешкото, което бях изяла на обяд.

— И аз винаги огладнявам след тренировка. Искаш ли да отидем да хапнем нещо?

— Разбира се — съгласих се и двете тръгнахме към душовете, заобикаляйки по пътя си уредите и хората, които тренираха. — Ще се обадя на Кари и ще го попитам дали иска да дойде с нас.

— О, да! — възкликна Мегуми и облиза устни. — Казвала ли съм ти, че според мен е страшно апетитен?

— Повече от веднъж.

Махнах за довиждане на Даниел и излязохме от залата.

Стигнахме до съблекалнята и Мегуми хвърли кърпата си в кошчето, точно до входа. Аз спрях и преди да хвърля моята, погалих с пръст избродираното лого на „Крос трейнър“. Сетих се за кърпите, които висяха в банята на Гидиън. Може би следващия път щях да се обадя и на него и да го поканя на вечеря с приятелите ми. Може би най-лошото бе зад гърба ни.

* * *

Открихме един ресторант близо до залата и Кари дойде да вечеря с нас заедно с Трей. Дватама влязоха в ресторанта хванати за ръка. Масата ни се намираше точно до големите прозорци на входа, така че по време на вечерята усещахме пулса на градския живот.

Седяхме на възглавници на пода, пиехме обилно количество вино и слушахме коментарите на Кари за хората, които минават пред нас. Погледът на Трей беше изпълнен с любов, когато се обръщаше към най-добрия ми приятел, и ми стана много приятно, когато видях, че Кари му отвръща по същия начин. Когато наистина харесваше някого, Кари избягваше да го докосва. Много ми се искаше да приема честите им докосвания с Трей като знак, че се сближават, а не като сигнал, че Кари губи интерес.

Докато вечеряхме, Майкъл отново се обади на Мегуми, но тя не вдигна телефона. Когато Кари я попита дали се държи така, за да се прави на интересна, Мегуми му разказа цялата история.

— Ако ти се обади отново, дай аз да говоря — предложи той.

— Не, за бога! — изсумтях аз.

— Защо? — попита Кари и премигна невинно. — Ще му кажа, че тя е прекалено овързана в момента и не може да говори, а в това време Трей ще ѝ дава сексуални напътствия така, че да се чуват.

— Звучи дяволски добре! — възкликна Мегуми и потърка ръце. — Майкъл не е особено подходящ за това, но като си знам късмета с мъжете, съм сигурна, че някой ден ще се възползвам от предложението ти.

Поклатих глава, бръкнах крадешком в чантата си, погледнах телефона и останах много разочарована, когато видях, че Гидиън все още не е отговорил.

Кари се надвеси през масата, за да види какво правя.

— Да не би да очакваш тайнственият любовник да ти определи среща?

— Какво? — Мегуми направо зяпна. — Излизаш с някого и не си ми казала?

Присвих очи и погледнах ядосано Кари.

— Сложно е.

— Може да е всичко друго, но не и сложно — възрази Кари и започна да се клати напред-назад върху възглавницата. — Чиста проба секс и страст.

— Ами Крос? — попита Мегуми.

— Кой? — тросна се Кари.

— Той иска отново да се съберат — настоя тя.

Сега беше ред на Кари да ме изгледа ядосано.

— Кога си говорила с него?

Поклатих глава.

— Обадил се е на майка ми. И не е казвал, че иска отново да се съберем.

Кари се усмихна лукаво.

— Би ли се отказала от новия си любовник, за да се върнеш при секс марадонеца Крос?

Мегуми ме бутна по крака.

— Гидиън Крос е секс мараонец? Мили боже... Всъщност той изглежда точно така. Господи! — Започна иронично да си вее с ръка.

— Имате ли нещо против да спрем да обсъждаме сексуалния ми живот? — измърморих и погледнах към Трей за подкрепа.

Той веднага се намеси:

— Кари ми каза, че утре двамата ще ходите на премиерата на някакво видео. Мислех, че около клиповете вече не се вдига чак такъв шум.

С благодарност се хванах за думите му.

— Така си е. И аз останах изненадана.

— Но там ще бъде добрият стар Брет — заяви Кари и се облегна на масата, сякаш искаше да сподели някаква тайна с Мегуми. — Ние го наричаме мъжа зад кулисите или мъжа от купето.

Потопах пръсти в чашата си с вода и пръснах Кари.

— Стига, Ева! Ще ме намокриш.

— Ако продължаваш така, целия ще те залее.

* * *

Когато в десет без петнайсет се прибрахме вкъщи, все още нямах никакви новини от Гидиън. Мегуми взе метрото, а ние с Кари и Трей се качихме в такси. Момчетата веднага се прибраха в стаята на Кари, а аз останах да се мотая в кухнята, чудех се дали да не отида в апартамента на Гидиън и да проверя дали е там.

Понечих да взема ключовете от чантата си и точно в този момент Кари влезе в кухнята. Беше гол до кръста и бос. Извади сметаната от хладилника и спря за миг, преди да тръгне.

— Добре ли си?

— Да, добре съм.

— Говори ли с майка си?

— Не, но ще го направя.

Облегна се на плота:

— Нещо друго ли те тревожи?

— Върви и се забавлявай — отпратих го аз. — Добре съм. Утре ще говорим.

— Като стана въпрос, в колко часа трябва да съм готов утре?

— Брет иска да ме вземе в пет, удобно ли ще ти е да се срещнем в „Кросфайър“?

— Няма проблем.

Наведе се и ме целуна по върха на главата.

— Приятни сънища, бибчо.

Изчаках да чуя, че вратата на Кари се затваря, след това грабнах ключовете си и отидох в съседния апартамент. В момента, в който влязох в тъмното тихо жилище, разбрах, че Гидиън не е там, но реших за всеки случай да погледна в стаите. Не можех да се отърся от усещането, че... нещо не е наред. Къде беше Гидиън?

Реших да позвъня на Ангъс, върнах се в моя апартамент, извадих телефона, който Гидиън ми беше дал, и отидох в стаята си. И там заварих Гидиън, потънал в собствените си кошмари.

Стреснах се, затворих бързо вратата и я заключих. Той се хвърли в съня си, изви гръб като дъга и изсъска от болка. Беше облечен в

джинси и фланелка, лежеше върху покривката на леглото, сякаш е заспал, докато ме е чакал. Лаптопът му, все още отворен, беше паднал на земята, а по леглото имаше разпилени листове, които шумяха при всяко негово движение.

Спуснах се към него, опитвах се да намеря начин да го събудя, без да изложя себе си на опасност, знаех, че няма да си прости, ако ме нарани.

Той изръмжа, от гърдите му се изтръгна агресивен животински звук.

— Никога — каза рязко той. — *Никога* вече няма да я докоснеш. Замръзнах.

Тялото му се изви с всичка сила, след това изпъшка, обърна се на една страна и потрепери.

Болката в гласа му ме тласна към действие. Качих се на леглото и докоснах рамото му. В следващия момент се озовах по гръб, притисната към матрака, а той се беше надвесил над мен с невиждащ поглед. Бях като парализирана от страх.

— Сега ще разбереш какво е усещането — прошепна той заканително, бедрата му се блъскаха в моите в грозна имитация на движенията, които правеше, когато се любехме.

Извърнах глава и се опитах да ухапя мускула на ръката му, беше толкова твърд, че едва забих зъби в него.

— Мамка му!

Той се отдръпна и аз го неутрализирах както ме беше учил Паркър, хвърлих го на една страна и се освободих, скочих от леглото и избягах.

— Ева!

Обърнах се и заставах с лице към него, готова за битка.

Той се изтърколи от леглото, за малко да падне на колене, но успя да се задържи и да се изправи.

— Извинявай. Заспал съм... Господи, колко съжалявам.

— Добре съм — казах аз, насилвайки се да звуча спокойно. — Спокойно!

Прекара ръка през косата си, гърдите му се надигаха тежко. Лицето му бе обляно в пот, очите зачервени.

— Господи!

Пристъпих към него, опитвах се да потисна все още трепкащия в мен страх. Това беше част от съвместния ни живот. И двамата трябваше да го приемем.

— Спомняш ли си какво сънува?

Гидиън преглътна шумно и поклати глава.

— Не ти вярвам.

— По дяволите, трябва да ми повярваш.

— Сънуваше Нейтън. Колко често ти се случва? — Протегнах се и взех ръката му.

— Не знам.

— Не ме лъжи.

— Не те лъжа — сопна се сърдито. — Много рядко си спомням какво сънувам.

Дръпнах го към банята, съвсем съзнателно исках да го накарам да направи крачка напред както във физическия, така и в психическия смисъл на думата.

— Детективите дойдоха при мен днес.

— Знам.

Дрезгавината в гласа му ме разтревожи. Колко ли дълго беше сънувал? Стана ми мъчно при мисълта, че се е измъчвал, че е бил сам и е страдал.

— И при теб ли дойдоха?

— Не, но са разпитвали за мен.

Запалих лампата и той изведнъж спря, стисна ръката ми по силно и ме накара и аз да спра.

— Ева.

— Влизай под душа, шампионе. Ще говорим, след като се изкъпеш.

Взе лицето ми в ръце и докосна скулите ми с палци.

— Бързаш прекалено много. Намали темпото.

— Не искам да изпадам в ужас всеки път, когато сънуваш кошмари.

— Само минута — прошепна той, наведе се и допря чело в моето. — Изплаших те. Аз самият съм изплашен. Нека си дадем минута, за да се справим с това.

В този миг омекнах, сложих ръка върху сърцето му, което биеше бясно.

Зарови нос в косата ми.

— Нека да те помириша, ангелче. Да те почувствам. Да ти кажа, че съжалявам.

— Добре съм.

— Но това, което се случи, не е добре — възрази той, все още говореше тихо и загрижено. — Трябваше да те изчакам в нашия апартамент.

Допрях буза до гърдите му, хареса ми начинът, по който каза „нашия апартамент“.

— Цяла вечер си проверявах телефона, очаквах да ми изпратиш съобщение.

— Работих до късно. — Ръцете му се плъзнаха под блузата ми и докоснаха кожата на гърба ми. — След това дойдох тук. Искях да те изненадам... да правим любов...

— Може би вече сме свободни — прошепнах и го стиснах за фланелката. — Детективите... струва ми се, че всичко ще бъде наред.

— Обясни ми!

— Нейтън имаше една гривна, която винаги носеше...

— Със сапфири. Много женствена.

Вдигнах поглед към него.

— Да.

— Продължавай.

— Открили са я на ръката на един убит мафиот. Член на руската мафия. Според тяхната версия става въпрос за неразбирателство между двама престъпници.

Гидиън присви очи и остана напълно неподвижен.

— Много интересно.

— *Откачено е.* Говореха за мои снимки и за трафик на жени, което няма нищо общо с...

Той притисна пръсти до устните ми и ме накара да замълча.

— Интересно е, защото гривната беше на ръката на Нейтън, когато го оставих.

* * *

Докато си миех зъбите, наблюдавах Гидиън, който се къпеше. Сапунисаните му ръце се плъзгаха по тялото му с бързи, почти груби отмерени движения. В тях нямаше нищо от интимния начин, по който го галех, сякаш го боготворях, нищо от любовта и благоговението, които изпитвах към него. Изкъпа се само за няколко минути, излезе от кабината в цялата красота на голото си тяло, след това взе кърпа и избърса водата от кожата си.

Когато свърши, застана зад гърба ми, сложи ръце на бедрата ми и ме целуна по врата.

— Нямам никакви връзки с подземния свят — прошепна той.

Изплакнах устата си и го погледнах в огледалото.

— Нещо притеснява ли те, че ми казваш това?

— Предпочитам аз да ти го кажа, вместо да ме питаш.

— Някой е положил доста усилия, за да те защити. — Обърнах се и го изгледах. — Възможно ли е да е Ангъс?

— Не. Каж ми как е умрял мафиотът?

Върхът на пръстите ми се плъзна по корема му, беше приятно да усещам как мускулите му реагират на допира.

— Един от неговите хора го е убил. Отмъщение. Бил е под наблюдение, затова Грейвс каза, че имат неопровержими доказателства.

— Значи е някой, който има връзки или с мафията, или с полицията, или и с двете. Който и да го е направил, е избрал жертва, която да поеме вината, без да се налага да плаща за нея.

— Не ме интересува кой го е направил, стига ти да си в безопасност.

Гидиън ме целуна по челото.

— Трябва да ни интересува — прошепна той тихо. — Щом са искали да ме предпазят, значи знаят какво съм извършил.

Малко след пет сутринта, в мига, в който отворих очи, се почувствах моментално разбудена. Помнех съвсем ясно съня си — в него двамата с Гидиън все още бяхме разделени. В следващите няколко минути имах чувството, че самотата и тъгата ме притискат към леглото като с окови. Искаше ми се Гидиън да е до мен. Искаше ми се да мога да се завъртя и да притисна тялото си в неговото.

Предидшната вечер, отчасти заради цикъла ми, не бяхме правили секс. Вместо това просто се бяхме наслаждавали на това, че сме заедно. Лежахме гушнати на леглото и гледахме телевизия, докато умората от неистовото бягане във фитнеса ме повали.

Обичах тези спокойни моменти, когато лежахме прегърнати. Когато сексуалното привличане оставаше под повърхността. Обожавах усещането за дъха му върху кожата ми, харесваше ми колко идеално извивките на тялото ми пасват на изваяните му мускули, като че ли сме създадени един за друг.

Въздъгнах. Знаех защо съм толкова напрегната. Беше четвъртък — денят, в който Брет щеше да пристигне в Ню Йорк. Може би дори вече бе тук.

Животът ми с Гидиън отново започваше да влиза в ритъм и това бе възможно най-неподходящият момент Брет отново да се появи. Безпокоях се, че нещо може да се обърка, че някоя дума или жест може да се изтълкува погрешно и така да възникнат нови проблеми, с които по-късно ще трябва да се справяме.

За първи път след „раздялата“ двамата с Гидиън щяхме да сме заедно на публично място. Щеше да е истинско мъчение — да стоя до Брет, докато сърцето ми е с Гидиън.

Станах от леглото, отидох до банята и се измих, след това облякох потник и шорти. Имах нужда да съм до Гидиън. Имахме нужда от повече време заедно преди настъпващия ден.

Излязох съвсем безшумно от апартамента и се почувствах доста палава, докато тичах по коридора до неговата — *нашата* — врата.

След като влязох, оставих ключовете си на плотта в кухнята и тръгнах по коридора към стаята за гости. Останах разочарована, когато не го открих, но продължих да търся, защото *усещах*, че е вътре. Сетивата ми бяха изострени, винаги се чувствах така, когато беше някъде наблизо.

Открих го в голямата спалня, беше легнал по корем, прегърнал възглавницата ми. Чаршафът покриваше бедрата му, а мускулестият гръб и ръцете оставаха открити, както и горната извивка на прекрасния му задник.

Беше истинско олицетворение на еротична фантазия. И беше *мой*.

Толкова много го обичах.

Искаше ми се поне веднъж да се събуди до мен с удоволствие, а не от страх или със съжаление.

Съблякох се съвсем тихо на светлината на първите слънчеви лъчи, в главата ми се въртяха най-различни идеи как да доставя удоволствие на мъжа, когото обичам. Исках да прокарам ръце и устни по цялото му тяло, да го накарам да се възбуди, да се задъха, да почувствам как потръпва. Исках още веднъж да затвърдя връзката между нас, да му покажа, че съм му изцяло и безвъзвратно отдадена, преди трудностите, с които трябваше да се сблъскаме, да застанат между нас.

Коляното ми потъна в матрака и Гидиън веднага се събуди. Изпълзях до него, притиснах устни до дупето му и после бавно ги придвижих нагоре.

— Ммм, Ева — измърка той с пресипнал глас и се протегна.

— Надявай се, че съм аз, шампионе — казах аз и леко го ухапах по рамото. — В противен случай лошо ти се пише.

Надвесих се отгоре му и притиснах тяло в неговото. Топлината, която излъчваше, беше вълшебна и за момент останах така, за да ѝ се насладя.

— Още е рано за теб — измърмори той и продължи да лежи спокойно, допирът на телата ни му въздействаше също толкова добре, колкото и на мен.

— Много рано — съгласих се. — Гушнах си възглавницата ми.

— Мирише ми на теб. Помага ми да спя.

Отметнах косата и допрях устни до врата му.

— Много е мило, че го казваш. Иска ми се цял ден да си лежим така.

— Нали не си забравила, че искам да заминем за уикенда?

— Не съм. — Прокарах ръка по бицепса му, пръстите ми се плъзнаха по твърдия мускул. — Очаквам го с нетърпение.

— Ще тръгнем в петък, веднага след като свършиш работа, и ще се приберем в понеделник точно навреме, за да не закъснееш. Не е необходимо да вземаш нищо друго, освен паспорта си.

— И теб. — Целунах рамото му и продължих бързо и нервно: — Желая те и дойдох с намерение да те имам, но може да е малко мръсничко. Искам да кажа, че вече съм накрая, или поне така си мисля, но ако не си падаш по секс по време на цикъл — нещо, което напълно разбирам, защото досега и аз не си падах...

— Падам си по *теб*, ангелче. Готов съм да правя секс с теб навсякъде и по всякакъв начин.

Той се размърда в предупреждение, че възнамерява да се обърне. Плъзнах се на една страна и се загледах в мускулите му, които се стегнаха при движението.

— Седни в леглото — помолих аз, а в главата ми се въртеше мисълта, че е дори по-прекрасен, отколкото съм в състояние да оценя. Или пък по-възбуден, за което никога не бих му се разсърдила. — Облегни се на таблата.

Настани се както му бях наредила, изглеждаше сънен и секси, по бузите му беше набола брада. Седнах в скута му и го обкраних. Наслаждавах се на привличането между нас, на прекрасното и предизвикателно усещане за опасност, което излъчваше, дори когато си почиваше. Защото Гидиън не беше укротен и никога нямаше да бъде. Също като пантера, чиито нокти са опасни, нищо че са скрити.

Това беше едно от нещата, които ме правят щастлива. Когато беше с мен, омекваше, но оставаше верен на себе си. Все още беше същият мъж, в когото се влюбих — с труден характер и чепати особености — но едновременно с това се беше променил. Беше всичко за мен, всичко, което исках и от което се нуждаех, въплътено в един далеч не идеален мъж.

Отметнах косата от лицето му и прокарах върха на езика си по извивката на долната му устна. Горещите му силни ръце стиснаха бедрата ми. Отвори уста и езикът му докосна моя.

— Обичам те — прошепнах аз.

— Ева.

Наклони глава и започна да ме целува все по-дълбоко. Устните му, едновременно толкова твърди и меки, се притиснаха в моите. Езикът му навлезе дълбоко, ближеше ме, сякаш искаше да усети вкуса ми. Триенето върху нежната тъкан в устата ми предизвика тръпки, които се разляха на вълни по цялото ми тяло. Помежду ни членът му започна да се удължава и удебелява. Нежната като коприна кожа пареше корема ми.

Зърната ми се стегнаха и станаха болезнени, потръпнах и започнах да ги търкам в гърдите му.

Гидиън протегна ръка и обхвана тила ми, задържа ме неподвижна, докато ме целуваше страстно. Прилепи жадно устата си в моята и започна настървено да смуче устните и езика ми. Изстенах и се извих като дъга, впила пръсти в черната му коса.

— Господи, как ме възбуждаш — изръмжа той и сви колене.

Бутна ме назад, тялото му беше като люлка, в която се отпуснах. Обхвана гърдите ми в ръце, палците му описваха кръгове около набъбналите зърна.

— Само се погледни. Толкова си красива и секси.

Навсякъде в мен се разля топлина.

— Гидиън...

— Понякога приличаш на недостижима ледена кралица. — Той стисна зъби и провря ръка между краката ми, пръстите му нежно проникнаха в цепката ми. — И в следващия момент се държиш като сега. Неудържима и страдна. Искаш ръцете ми навсякъде по тялото си и члена ми в теб.

— Такава съм *заради теб*. Ти ме караш да се държа така. Правиш го от мига, в който те срещнах.

Гидиън плъзна поглед по тялото ми, а после проследи линията с длани. Потреперих в момента, в който пръстите на едната му ръка докоснаха гърдата, а на другата погалиха клитора ми.

— Искам те — каза той с дрезгав глас.

— И аз съм тук — гола.

Устните му бавно се изкривиха в прелъстителна усмивка:

— Не бих пропуснал тази възможност.

Върхът на пръста му се плъзна по отвора ми. Надигнах се леко, за да може по-лесно да достигне до мен и прокарах ръце по раменете му.

— Но нямах предвид секса — измърмори той. — Макар че и от него няма да се откажа.

— С мен.

— Само с теб — съгласи се той и докосна съвсем леко зърното на гърдата ми. — Сега и завинаги.

Изстенах, протегнах ръка и хванах члена му, стиснах го здраво и започнах да движа дланта си от корена до върха.

— Само като те погледна, ангелче, започвам неистово да те желая. Искам да съм с теб, да разговарям с теб. Искам да чувам смеха ти и да те прегръщам, когато плачеш. Искам да стоя до теб, да дишам същия въздух и да споделям живота си с теб. Искам всяка сутрин да се събуждам до теб както сега. *Искам теб.*

— Гидиън — наведох се и го целунах, — аз също те искам.

Той започна да си играе с връхчето на гърдата ми, мачкаше и масажираше с пръсти твърдото зърно. С другата ръка търкаше клитора ми и от гърдите ми се изтръгна слаб стон. Членът на Гидиън набъбна в ръцете ми, тялото му реагираше на растящото желание на моето.

В стаята постепенно просветляваше под лъчите на изгряващото слънце, но външният свят изглеждаше на светлинни години от нас. Интимността на този миг бе едновременно страстна и сладка и ме изпълваше с радост.

Продължих нежно и с благоговение да галя възбуждения му член, единствената ми цел беше да му доставя удоволствие и да му покажа колко много го обичам. Той ме докосваше по същия начин, очите му бяха като прозорец към наранената му душа, която се нуждаеше от мен точно толкова, колкото и аз от него.

— Щастлив съм с теб, Ева. Правиш ме щастлив.

— Ще те правя щастлив до края на живота ти — обещах аз. Раздвижих бедра и горещата страст се разля по вените ми. — Това е най-голямото ми желание.

Гидиън се наведе и докосна зърното ми с върха на езика си — бързо движение, което събуди в гърдите ми остър копнеж.

— Обожавам гърдите ти. Знаеш ли това?

— А, значи заради това си ме харесал, заради балкона ми?

— Продължавай да ме дразниш, ангелче. Така ми даваш основание да те напляскам. А знаеш, че харесвам и дупето ти.

Присъствието му ме бе завладяло, чувствах го около себе си, вътре в себе си. Чувствах топлината му. Страстта му. Възбуденият му член пулсираше в ръката ми, кадифената му главичка блестеше от първите капки предеякулационна течност.

— Кажу ми, че ме обичаш — помолих го аз.

Гидиън срещна погледа ми.

— Знаеш, че е така.

— Представи си как би се чувствал, ако никога не ти бях казала тези думи. Ако никога не си ги чувал от мен.

Той пое дълбоко дъх и гърдите му се разшириха.

— Кросфайър.

Ръцете ми спряха да го гаят.

Той тежко преглътна.

— Това е твоята дума, която можеш да употребиш, когато нещата станат прекалени, когато не можеш да понесеш повече. Това е и моята дума, защото ме караш да се чувствам точно така. През цялото време.

— Гидиън, аз... Остави ме без думи.

— Когато ти я кажеш, означава „Спри!“. — Махна ръката от гърдите ми и я плъзна към бузата ми. — Когато аз я кажа, означава никога не спирай. Каквото и да правиш с мен, имам нужда да продължиш да го правиш.

Надигнах се и се надвесих над него.

— Позволи ми.

— Да.

Пръстите му се отдръпнаха от процепа ми и миг по-късно членът му ме изпълни, горещата главичка разтваряше чувствителните тъкани.

— Бавно — нареди той нежно и с премрежен поглед започна сладострастно да облизва пръсти.

Изглеждаше толкова порочен, докато без всякакъв срам вършеше нещо, което повечето хора не биха приели.

— Помогни ми.

Винаги ми беше трудно да го поема по този начин, като използвам само тежестта на тялото си. Въпреки че отчаяно се нуждаех от него в този момент, членът му беше прекалено голям.

Той обхвана бедрата ми, започна бавно и спокойно да ме движи нагоре-надолу и по този начин намести плътния си възбуден пенис в мен.

— Почувствай всеки сантиметър, ангелче — прошепна той. — Почувствай колко твърд си го направила.

Бедрата ми се разтрепериха, когато потърка една чувствителна точка вътре в мен. Стиснах го за китките, вагината ми потръпна в спазъм.

— Не свършвай — предупреди ме той с онзи властен тон, който така ме възбуждаше, че бях готова всеки момент да избухна. — Не свършвай, докато не ме поемеш пелия.

— Гидиън.

Бавното непрекъснато триене, което усещах, докато проникваше в мен направо ме подлудяваше.

— Мисли си за това, колко добре се чувстваш, когато съм вътре в теб, ангелче. Когато малката ти, ненаситна катеричка има около какво да се стегне, докато свършваш.

В този момент мускулите на вагината ми се стегнаха около него, неспособни да устоят на възбуждащата дрезгавина на гласа му.

— Побързай.

— Ти си тази, която трябва да ме пусне вътре.

Очите му проблясваха насмешливо. Накара ме да се облегна назад и така промени ъгъла, под който се движех.

Плъзнах се надолу и изведнъж без всякакво усилие поех члена му до корена.

— Ооо!

— Мамка му! — Той отпусна глава назад, започна да диша бързо и тежко. — Невероятно е да те усещам. Стискаш ме сякаш си ме хванала с юмрук.

— Миличък! — Не можах да прикрия молбата в гласа си.

Беше толкова твърд и огромен вътре в мен, бе проникнал толкова дълбоко, че едва поемах въздух. Погледна ме с изпепеляващ поглед.

— Искам *това*. Ти и аз и нищо помежду ни.

— Нищо — с жар повторих задъхано аз.

Нуждата да свърша беше толкова огромна, че имах чувството, че губя разсъдъка си.

— Шшшт! Тук съм!

Гидиън приближи палеца до устата си, навлажни го с език, протегна се между краката ми и започна с точно премерено движение да масажира клитора ми. Гореща вълна премина през тялото ми, изпотих се, усещането беше толкова силно, сякаш имах треска.

Свърших в разрушителни вълни от удоволствие, вагината ми се разтърси от силни отчаяни спазми. Той изръмжа. Беше звук на животинско сексуално удоволствие, членът му набъбна още повече от ненаситното желание, което раздираше вагината ми.

Но той не свърши и оргазмът ми стана още по-интимен. Лежах пред него открита, уязвима, изнемощяла от желание. А той наблюдаваше как се разпадам с пронизващите си сини очи и контролът му бе абсолютен. Фактът, че не се движеше, а просто стоеше проникнал дълбоко в мен, още повече подсилваше усещането за връзка между нас.

Една сълза се търкулна по бузата ми, емоциите от преживяния оргазъм бяха прекалено силни.

— Ела тук — каза той дрезгаво, ръцете му се плъзнаха по гърба ми и ме придърпаха към него.

Облиза с език сълзата ми и нежно потърка бузата ми с върха на носа си. Гърдите ми бяха притиснати до неговите, ръцете ми се плъзнаха около кръста му в пространството между него и таблата на леглото. Притиснах се плътно, тялото ми продължаваше да се тресе от заглъхващите спазми.

— Толкова си красива — прошепна той. — Толкова си мека и сладка. Целуни ме, ангелче.

Извърнах глава и му поднесох устата си. Устните ни се сляха в гореща, влажна целувка, невероятно еротична смесица от неговата незадоволена страст и всепоглъщащата сила на любовта ми.

Прокарах пръсти през косата му, обхванах тила му и го задържах неподвижен. Той постъпи с мен по същия начин, двамата общувахме без думи. Устните му бяха плътно притиснати в моите, езикът му се движеше в устата ми, сякаш ме чукаше, макар пенисът му да беше неподвижен вътре в мен.

Усетих напрежение в целувката му и в начина, по който ме докосва, и разбрах, че той също се тревожи от събитията, които предстояха този ден. Извих гръб и се прилепих плътно до него, искаше ми се нищо да не може да ни раздели. Гидиън стисна леко със зъби

подутата извивка на долната ми устна. Простенах, а той измърмори нещо и погали нараненото място с език.

— Не мърдай — нареди дрезгаво, стисна тила ми, ограничавайки всяко движение. — Искам да свърша само като те усещам.

— Моля те — прошепнах аз. — Свърши в мен. Искам да те почувствам.

Бяхме напълно опиянени един от друг, притиснати един в друг, вплетени. Твърдият му пенис беше вътре в мен, бях заровила ръце в косата му, а той своите — в моята, устните и езиците ни настървено се чифтосваха.

Гидиън беше мой, изцяло. И въпреки това една част от съзнанието ми продължаваше да е поразена от факта, че го притежавам по този начин, че лежи гол в леглото, което споделяме, в апартамента, който споделяме, че е вътре в мен, част от мен, че приема цялата ми любов и страст и ми дава толкова повече.

— Обичам те — простенах, стегнах мускулите на вагината си и го стиснах. — Толкова много те обичам.

— Ева. Господи!

Той потрепери и свърши. Изпъшка, прилепил устни в моите, ръцете му се раздвижиха в косата ми, дишаше бързо и тежко. Усетих как се изпразва в мен и ме изпълва и се разтресох от нов оргазъм, вълната на удоволствието премина бавно през мен.

Ръцете му се движеха неспокойно, плъзгаха се нагоре-надолу по гърба ми, целувката му бе прекрасна смесица от любов и страст. Усетих благодарността и нуждата му, разпознах ги, защото аз самата изпитвах абсолютно същото.

Беше истинско чудо, че го бях открила, че можеше да ме накара да се чувствам така, че въпреки тежките спомени от миналото, можех да обичам един мъж толкова дълбоко, отдадено и сексуално. И че аз самата можех да предложа същото спасение от миналото му в замяна.

Положих глава върху гърдите и се заслушах в ритъма на сърцето му, докато потта му се сливаше с моята.

— Ева — въздъхна той шумно, — отговорите, които очакваш от мен... Трябва да ми зададеш въпросите.

Прегърнах го и известно време го задържах така, изчаквах телата ни да се възстановят и собственият ми пристъп на паника да отmine. Членът му все още беше в мен. По-близки от това не можехме да

бъдем, но за него не беше достатъчно. Трябваше му още. Във всяко отношение. Нямах да спре, докато не завладее всяка частица от мен и не проникне във всеки аспект от живота ми.

Отдръпнах се назад и го погледнах.

— Нямам намерение да ходя никъде, Гидиън. Не е необходимо да се насилваш, ако не си готов.

— Готов съм. — Погледна ме право в очите, погледът му бе изпълнен със сила и решителност. — И имам нужда ти да си готова. Защото няма да мине много време, преди и аз да ти задам един въпрос, Ева. И тогава ще имам нужда от правилния отговор.

— Прекалено скоро е — прошепнах, гърлото ми се стегна. Надигнах се леко, опитах се да се отдалеча малко от него, но той ме дръпна обратно и ме притисна към себе си. — Не знам дали ще мога.

— Но нямаш намерение да ходиш никъде — напомни ми, стиснал зъби. — Аз също. Защо да отлагаме неизбежното?

— Не трябва да гледаш на нещата по този начин. И двамата имаме прекалено много травми. Ако не внимаваме, единият от нас, или и двамата, ще се затвори и ще изолира другия...

— Задай въпроса си, Ева — нареди той.

— Гидиън...

— Направи го.

Отчаяна от настойчивостта му, за момент се поколебах, но след това реших, че независимо какъв е поводът, имаше въпроси, които наистина се нуждаят от отговор.

— Доктор Лукас. Знаеш ли защо е излъгал майка ти?

Гидиън стисна зъби, погледът му стана леден.

— Опитваше се да защити брата на жена си.

— *Какво?* — Облегнах се назад, а мислите ми се завъртяха във вихрушка. — Брата на Ан? Жената, с която си спал?

— Чуках я, не съм спал с нея — поправи ме той грубо. — Всички в семейството на Ан се занимават с психоанализа. Цялото им шибано семейство. Тя също е психоаналитик. *Това* не изскочи ли в резултатите, докато ровеше за нея в Google?

Кимнах разсеяно, повече ме тревожеше злобата, с която бе изрекъл думата *психоаналитик*, все едно я изплю. Това ли беше причината да не потърси помощ по-рано? И колко ли трябваше да ме

обича, за да направи усилието да посещава доктор Питърсън въпреки цялата си омраза?

— В началото не знаех — продължи той. — Не можах да си обясня защо Лукас излъга. Та той е педиатър, за бога! Би трябвало да обича децата.

— Остави това. Преди всичко трябва да е човек! — Гневът запулсира в мен, нажежено до бяло желание да намеря Лукас и да го накарам да страда. — Не мога да повярвам, че е могъл да ме гледа в очите и да ми наговори всички онези гадости по твой адрес.

Да обвинява Гидиън за всичко... да се опитва да ни раздели...

— Едва когато те срещнах, започнах да го проумявам — каза той и ръцете му обгърнаха по-плътнo кръста ми. — Лукас обича Ан. Може би дори толкова, колкото аз обичам теб. Достатъчно, за да пренебрегне изневярата и да се опита да прикрие брат ѝ и да ѝ спести истината или неудобството.

— Такъв човек не би трябвало да практикува медицина.

— Съгласен съм с теб.

— Защо тогава кабинетът му се намира в твоя сграда?

— Купих сградата, защото кабинетът му е в нея. Така мога по-лесно да следя какво прави и дали се справя добре... или не.

Нещо в начина, по който каза „или не“, ме накара да се замисля. Дали той имаше нещо общо с неособено печелившите времена в практиката на Лукас? Спомних си, че когато Кари постъпи в болницата, към нас имаше по-специално отношение, защото Гидиън бе един от щедрите дарители. Докъде се простираше влиянието му?

Ако имаше начини Лукас да бъде поставен в неизгодна позиция, бях сигурна, че Гидиън е наясно с всеки от тях.

— А братът на жена му? — попитах. — Какво стана с него?

Гидиън вдигна брадичка и присви очи.

— Срокът на давност за престъплението срещу мен беше изтекъл, но отидох при него и му заявих съвсем ясно, че ако реши някога да работи като психоаналитик или посмее да посегне на друго дете, ще създам фонд с неограничено финансиране, чиято единствена цел ще е да защитава жертвите му и да води граждански и наказателни дела срещу него. Малко след този разговор, той се самоуби.

Последните думи прозвучаха напълно безизразно, което ме накара да настръхна. Потреперих, изведнъж обзета от вътрешен хлад.

Гидиън разтърка ръцете и раменете ми, опитвайки да ме стопли, но не ме притегли към себе си.

— Хю беше женен. Имаше дете. Момче. Само на няколко години.

— Гидиън. — Прегърнах го с разбиране. Неговият баща също се бе самоубил. — Изборът на Хю не е по твоя вина. Не си отговорен за решението, което е взел.

— Не съм ли? — попита с леден глас.

— Не, не си. — Прегърнах го колкото може по-силно, исках да усети любовта ми и да се отпусне. — А момчето... Може би смъртта на бащата му е спестила това, което ти си преживял. Помисли ли за това?

Гидиън въздъхна тежко.

— Помислих. Но той не знае какъв е бил баща му. Знае само, че е избрал да си отиде и го е оставил сам. Ще живее с мисълта, че баща му не е бил достатъчно загрижен за него, за да остане.

— Миличък! — Придърпах главата му към себе си и я положих на гърдите си. Не знаех какво да кажа. Не можех да измисля никакво оправдание за Джефри Крос, а бях наясно, че Гидиън мисли за баща си и за момчето, което самият той е бил. — Не си направил нищо лошо.

— Нуждая се от теб, Ева — прошепна той най-последно. — А ти се отдръпваш. Това ме побърква.

Гушнах го в обятията си и леко го залюлях.

— Просто съм предпазлива, защото си толкова важен за мен.

— Знам, че не е честно да искам да си с мен — каза той и отметна глава назад, — та ние дори не можем да спим в едно легло, но ти обещавам, че ще те обичам повече от всеки друг. Ще се грижа за теб и ще те направя щастлива. Знам, че мога.

— Вече го правиш. — Отметнах косата от слепоочието му и ми се доплака, когато видях копнежа в очите му. — Искам да повярваш, че ще остана с теб.

— Страхуваш се.

— Не от теб — въздъхнах и се опитах да подбера думите си така, че да ме разбере. — Не мога... Не мога просто да съм твой придатък.

— Ева. — Чертите на лицето му омекнаха. — Не мога да се променя и не искам ти да се променяш. Искам просто да сме такива каквито сме, но заедно.

Целунах го. Не знаех какво да отговоря. Аз също исках да споделим живота си, да бъдем заедно по всички възможни начини. Но също така вярвах, че в момента нито един от нас не е готов за това.

— Гидиън — целунах го отново и прилепих устни към него, — и ти, и аз едва успяваме да се справим сами със себе си. Връзката ни става все по-силна, но още не е достатъчно. Не става въпрос само за кошмарите.

— Кажи ми тогава за какво става въпрос.

— За всичко. Не знам... Чувствам, че сега, след като Нейтън вече не е заплаха, не е редно да живея в апартамент, за който плаща Стантън. Особено след като родителите ми се изучаха.

Той вдигна учудено вежди.

— Моля?

— О, да! — потвърдих аз. — Абсолютна каша!

— Премести се при мен — предложи той и започна да разтрива гърба ми, за да ме успокои.

— И така съвсем да прескоча периода, в който трябва да се справям сама? Цял живот ли ще живея на гърба на някой друг?

— За бога! — възкликна отчаяно Гидиън. — По-добре ли ще се чувстваш, ако си делим наема?

— Ха! Като че ли мога да си позволя да живея в мезонет като твоя, дори и да плащам само една трета от наема. Да не говорим за Кари!

— Тогава можем да се нанесем тук или ако предпочиташ — в съседния апартамент, и двамата ще плащаме наема. Въобще не ме интересува къде ще живеем, Ева.

Вперих поглед в него, искаше ми се да приема предложението му, но се страхувах, че пропускаме някакъв капан, който ще нарани и двама ни.

— Тази сутрин дойде при мен веднага щом се събуди — посочи той. — И на теб не ти харесва да си далече от мен. Защо да се измъчваме? Да живеем в един и същи апартамент би трябвало да е най-малкият ни проблем.

— Не искам да прецакам всичко — казах и докоснах бузата му. — Трябва да съм сигурна, че между нас ще се получи, Гидиън.

Той взе ръката ми и я притисна до сърцето си.

— Аз също искам да съм сигурен, ангелче. И междуременно искам всички сутрини да са като тази и всички вечери като предишната.

— Никой дори не знае, че отново сме заедно. Как от раздялата ще минем направо към общото жилище?

— Ще започнем от днес. Днес ще вземеш Кари на премиерата на видеото, а аз ще дойда при вас заедно с Айрланд да ви кажем „Здрасти“...

— Тя ми се обади — прекъснах го аз — и ми каза да поговоря с теб. Искат отново да се съберем.

— Тя е умно момиче.

Той се усмихна, а аз се зарадвах на мисълта, че може би е започнал да отваря сърцето си за нея.

— Значи единият от нас ще се приближи до другия и ще започне някакъв разговор, аз ще кажа „Здрасти“ на Кари. Няма да е нужно да се преструваме, че между нас има привличане. Утре ще отидем заедно на обяд. „Брайънт парк грил“ е идеалното място. Ще го превърнем в представление.

Прозвуча прекрасно и много лесно, но...

— Безопасно ли е?

— След като полицията е открила гривната на Нейтън върху трупа на престъпник, значи вече има сериозен заподозрян. Това е всичко, от което се нуждаем.

Погледнахме се, споделяйки надеждата, вълнението и очакванията за бъдеще, което само до вчера ни изглеждаше твърде далечно. Гидиън докосна бузата ми.

— Направила си резервация за „Табло уан“ за тази вечер.

Кимнах.

— Трябваше да използвам името ти, за да запазя маса, но Брет ме покани на вечеря и реших да отидем на място, свързано с теб.

— Ние с Айрланд имаме резервации за същия час. Ще се присъединим към вас.

Тази мисъл ме притесни и се размърдах неспокойно, усетих как членът на Гидиън набъбва в мен.

— Ами...

— Не се притеснявай — прошепна той, очевидно мисълта му вече бе заета с по-интересни мисли. — Ще бъде забавно.

— О, да, със сигурност.

Пъхна ръце под раменете и бедрата ми, повдигна ме и ме завъртя така, че се оказах под него.

— Довери ми се.

Понечих да отговоря, но той затвори устните ми с целувка и после ме чука до безсъзнание.

* * *

Взех душ и се облякох в апартамента на Гидиън, след това бързо прекосих площадката и влязох в моя апартамент, за да взема чантата си, като през цялото време се опитвах да не изглеждам подозрително. Нямах никакъв проблем да се приготвя при Гидиън, тъй като бе заредил банята с цялата козметика, която обикновено използвах, и ми бе купил толкова дрехи и бельо, че можех спокойно никога вече да не обличам нищо от собствения си дрешник.

Беше прекалено, но той си бе такъв.

Тъкмо изплаквах чашата, след като набързо изпих едно кафе, когато Трей влезе в кухнята.

Усмихна ми се стеснително. Облечен в едно от долниците на Кари и със собствената си риза от предишната вечер, той изглеждаше съвсем като у дома си.

— Добро утро!

— Добро и на теб. — Поставих чашата в миялната и се обърнах към него. — Радвам се, че дойде с нас на вечеря.

— Аз също. Беше приятно.

— Искаш ли кафе? — попитах.

— С удоволствие. Трябва да се приготвям за работа, но още спя.

— Много добре знам как се чувстваш.

Приготвих му чаша кафе и я плъзнах към него. Той я взе и в знак на благодарност я вдигна като за тост.

— Мога ли да те попитам нещо?

— Давай!

— И с Татяна ли се държиш така приятелски? Не е ли малко странно и двамата да се мотаем тук?

Свих рамене:

— Честно казано, не познавам Татяна особено добре. Когато е тук, никога не се събираме тримата с Кари, както правим с теб.

— Така ли?

Тръгнах към вратата, но преди да изляза, спрях и го стиснах за рамото.

— Приятен ден!

— И на теб!

Проверих телефона си в таксито на път за работа. Почти съжалих, че не отидох до офиса пеша, тъй като шофьорът през цялото време държеше предния прозорец отворен и очевидно не одобряваше използването на дезодоранти. Имаше съобщение от Брет, изпратено около шест сутринта: „Кацнах. Нямам търпение да те видя довечера“.

Изпратих му усмивка в отговор.

Когато пристигнах на работа, Мегуми изглеждаше добре, което ме зарадва. Уил обаче беше мрачен. Точно оставях чантата си в чекмеджето, когато той спря до бюрото ми и подпря скръстените си ръце на преградата.

— Какво има? — попитах, докато се настанявах на стола.

— Помощ! Имам нужда от въглехидрати.

Разсмях се и поклатих глава:

— Според мен е много мило, че се подлагаш на диета заради приятелката си.

— Не би трябвало да се оплаквам — каза той. — Тя отслабна три килограма, при това имай предвид, че според мен изобщо не й се налагаше да го прави, изглежда страхотно и прелива от енергия. Но, боже... аз се чувствам като парцал. Организмът ми не е устроен по този начин.

— На обяд ли ме каниш?

— Моля те! — Той сплете ръце като за молитва. — Ти си една от малкото жени, които изпитват наслада от храната.

— И това много ясно се забелязва по дупето ми — отвърнах печално. — Но разбира се, навита съм за обяд!

— Ти си върхът, Ева.

Той тръгна заднишком и се сблъска с Марк.

— Ох, извинявай!

— Няма нищо — засмя се Марк.

Уил се отправи към бюрото си, а Марк извърна усмихнатото си лице към мен.

— Екипът на „Драйсдел“ идва в девет и половина — напомних му.

— Точно така. Имам една идея, която искам да обсъдя с отдела по стратегии, преди да пристигнат.

Грабнах таблета и станах, явно щяхме да работим до последния момент.

— Живееш на ръба, шефе.

— Така е в този бизнес. Хайде!

Работният ден изтече бързо и през цялото време действах на пълни обороти, изпълнена с неспокойна енергия. Не ми попречи дори това, че сутринта се бях събудила толкова рано, нито пък, че изядох пълна чиния с пирожки на обяд.

Точно в пет часа станах от бюрото и набързо се преоблякох в тоалетната — замених полата и блузата си с по-неофициална светлосиня рокля от трико. Обух сандали на платформа, свалих малките си диамантени обици и сложих големи сребърни халки, след това превърнах опашката си в небрежен кок. После се отправих към фоайето.

Докато приближавах към въртящата се врата, видях Кари на тротоара, разговаряше с Брет. Забавих крачка, искаше ми се добре да огледам старата си тръпка.

Късо подстриганата коса на Брет беше естествено тъмноруса, но той бе изсветлил крайчетата ѝ, което много подхождаше на потъмнялата му от слънцето кожа и красивите яркозелени очи. Обикновено на сцената се появяваше гол до кръста, но днес бе облечен в черни карго панталони и кървавочервена тениска. Ръцете му бяха покрити с татуировки, които играеха при всяко движение на мускулите му.

В този момент той извърна глава, погледна към фоайето и аз тръгнах отново, усетих леко свиване в стомаха, когато погледът му спря върху мен и чертите на красивото му мъжествено лице омекнаха от усмивката, която разкриваше убийствено чаровна трапчинка.

Господи, изглеждаше адски секси.

Почувствах се прекалено уязвима, затова извадих слънчевите си очила и ги сложих. Поех дълбоко въздух и минах през въртящата се

врата, погледът ми бе привлечен от бентлитото, паркирано точно зад лимузината на Брет. Брет подсвирна.

— По дяволите, Ева! Всеки път, когато те видя, изглеждаш все по-прекрасна.

Усмигнах се сдържано на Кари, сърцето ми биеше като лудо.

— Здравей!

— Изглеждаш страхотно, бебчо — каза той и ме хвана за ръката.

С крайчеца на окото си видях, че Ангъс излиза от бентлитото. В този момент се разсеях и въобще не забелязах, че Брет се протяга. Частица от секундата, след като усетих ръцете му на кръста ми, осъзнах, че се кани да ме целуне, и едва успях да извърна глава. Устните му докоснаха ъгъла на моите, бяха топли и добре познати. Отстъпих назад и се спънах в Кари, който ме хвана за раменете.

Изчервих се от неудобство, залитайки. Опитах да гледам навсякъде, само не и в Брет.

И погледът ми попадна в леденосините очи на Гидиън.

Гидиън стоеше като замръзнал точно пред въртящата се врата на „Кросфайър“ и във вперения му в мен поглед имаше такова напрежение, че потръпнах.

Извинявай, промълвих само с устни. Почувствах се ужасно, защото можех да си представя какво щях да изпитам, ако онзи ден Корин бе допряла устните си до неговите.

— Здравсти! — поздрави ме Брет.

Цялото му внимание беше насочено към мен и въобще не забеляза тъмната фигура, застанала със стиснати зъби и юмруци само на няколко метра от нас.

— Здравей! — Усещах погледа на Гидиън върху себе си и беше трудно да се въздържа да не отида при него. — Готови ли сте?

Без да изчакам мъжете, отворих рязко вратата на лимузината и влязох. В момента, в който седнах, извадих телефона и изпратих съобщение на Гидиън: „Обичам те“.

Брет се настани до мен и Кари го последва.

— Красивата ти мутра е навсякъде, човече — обърна се Брет към Кари.

— О, да! — отвърна Кари и се усмихна накриво.

Изглеждаше страхотно в своите изтъркани дънки и дизайнерска тениска и с кожените гривни по ръцете, които подхождаха на ботушите му.

— Останалите от групата с теб ли са? — попитах.

— Да, всички са тук — отговори Брет с усмивка и трапчинката му отново се появи. — Дарън заспа в момента, в който влязохме в хотела.

— Не знам как издържа на барабаните часове наред. Изтощително е само да го гледаш.

— Адреналинът на сцената е толкова голям, че не ти дава да почувстваш умора.

— Как е Ерик? — попита Кари и в тона му се долови нещо повече от обичайна любезност.

Това не за първи път ме накара да си задам въпроса дали между него и басиста на групата не е имало нещо по-специално. Доколкото знаех, Ерик не беше гей, но от време на време се появяваха някои дребни признаци, които ме караха да се чудя дали не е пробвал някои неща с най-добрия ми приятел.

— В момента Ерик се опитва да се справи с разни проблеми, които възникнаха по време на турнето — отвърна Брет. — А Ланс е с едно момиче, което свали последния път, когато бяхме в Ню Йорк. След малко ще ги видите всичките.

— Това е да си рок звезда — подразних го.

Брет сви рамене и се усмихна.

Погледнах навън, вече съжалявах за решението да взема Кари с нас. В негово присъствие не можех да кажа онова, което трябваше да кажа на Брет — че съм влюбена в друг и няма никакви шансове нещо да се случи между нас.

Връзката ми с Брет би била съвсем различна от тази с Гидиън. Ако бях с него, щях да прекарвам дълго време сама, докато той е на турнета. Щях да правя всички онези неща, които смятах, че е редно да направя, преди да се омъжа — щях да се издържам сама и да живея като необвързана жена, щях да се срещам с приятели и да оставам сама понякога. Щях да имам най-доброто и от двете — да съм с човек до себе си, но и да се радвам на достатъчно самостоятелност.

Но макар да ме тревожеше фактът, че от колежа скачам направо във връзка за цял живот, нямах никакво съмнение, че Гидиън е мъжът, когото искам. Просто в момента бяхме в различни периоди от живота си — според мен нямаше причина да избързваме, а според него нямаше причина да чакаме.

— Пристигнахме — заяви Брет и огледа насъбралата се тълпа през прозореца.

Въпреки задуха и жегата Таймс скуеър беше претъпкан, както винаги. Рубиненочервените стъклени стъпала на Дафи скуеър бяха пълни с хора, които се снимаха един друг, а пешеходците бяха задръстили тротоарите. По ъглите бяха разположени полицаи, които следяха да не се нарушава редът. Уличните артисти се надвикваха един

друг, а ароматът, който се носеше от количките с храна, се опитваше да надвие не дотам приятните миризми на улицата.

По фасадите на сградите имаше огромни билбордове, които се стремяха да привлекат вниманието на преминаващите. На един от тях се виждаше Кари и някаква манекенка зад него, обвинява тялото му с ръце и крака. Операторите и техниците с микрофоните се мотаеха около подвижен екран, поставен на платформа, пред която имаше пейки за зрителите.

Брет слезе пръв от лимузината и моментално бе посрещнат от възторжените писъци на заклетите си почитатели, повечето от които жени. Той се усмихна с най-чаровната си усмивка, махна за поздрав и протегна ръка, за да ми помогне да слеза от колата. Тълпата ме посрещна далеч не така радушно, особено след като Брет ме прегърна през кръста. Появата на Кари обаче предизвика доста коментари. След като сложи черните си очила, тълпата започна да подсвирква и да го аплодира бурно.

Сетивата ми бяха превъзбудени от цялата тази суматоха, но бързо се стегнах, когато забелязах Кристофър Видал-младши да разговаря с един телевизионен водещ на клюкарско токшоу. Братът на Гидиън беше облечен делово с тъмносин панталон, риза и вратовръзка. Тъмнокестенявата му коса привличаше вниманието въпреки сенките, които огромните сгради наоколо хвърляха в късния следобед. Кристофър ме забеляза и махна с ръка, което накара и телевизионния водещ да насочи вниманието си към мен. Аз също помахвах.

Останалите членове на „Сикс-Найтс“ стояха пред пейките и даваха автографи, очевидно наслаждавайки се на вниманието. Вдигнах поглед към Брет.

— Върви да си върши работата.

— Да отида ли? — Изгледа ме внимателно в опит да прецени дали наистина нямам нещо против да ме изостави.

— Отивай! — отпратих го с ръка. — Всичко това е заради теб. Наслаждавай се! Ще те чакам тук, когато стане време за шоуто.

— Добре — усмихна се той. — Не изчезвай.

Брет се отдалечи, а ние с Кари тръгнахме към навеса с логото на „Видал рекърдс“. Отпред имаше охрана, която държеше феновете настрани и образуваше малък оазис на сред лудницата на Таймс скуеър.

— Е, бибчо, той наистина здраво е хлътнал по теб. Бях забравил каква химия имаше между вас.

— „Имаше“ е точната дума — подчертах аз.

— Много се е променил — продължи Кари. — Станал е по-... улегнал.

— Това е добре за него. Особено сега, когато в живота му се случват толкова много неща.

Кари ме изгледа внимателно.

— Нима не си поне мъничко любопитна дали все още е в състояние да те побърка в леглото?

Погледнах го сърдито.

— Химията си е химия. Освен това съм сигурна, че е имал достатъчно възможности да втвърди и без това страхотните си умения.

— Да втвърди ли? Шегаджийка — засмя се той и вдигна вежди. — А ти си непробиваема като скала.

— Само така ти се струва.

— Виж кой е тук — измърмори Кари и насочи вниманието ми към Гидиън, който приближаваше към нас, придружен от Айрланд. — Идват право към нас. Ако започне някакъв дуел за теб, да знаеш, че ще гледам от пейките.

— Много ти благодаря!

Способността на Гидиън да изглежда толкова свеж и стегнат в своя костюм въпреки горещината не спираше да ме изумява. До него Айрланд също беше фантастична в къса разкроена пола и потниче, изрязано над пъпа.

— Ева! — извика тя и се затича към нас, като остави брат си. Прегърна ме, след това се отдръпна, за да ме огледа. — Страхотно. Сигурно се пръска от яд.

Погледнах към Гидиън, опитах се да прочета по лицето му дали се сърди заради Брет. Айрланд се обърна към Кари и за негова изненада също го прегърна. В това време Гидиън приближи до мен, хвана ме за раменете и ме целуна по двете бузи.

— Здравей, Ева — поздрави той с онзи леко дрезгав глас, от който цялата настръхвах. — Радвам се да те видя.

Погледнах го и премигнах, изобщо не ми се наложи да се преструвам на изненадана.

— Тъбъ... Здравей, Гидиън!

— Изглежда върховно, нали? — попита Айрланд, очевидно решила да бъде напълно директна.

— Винаги изглежда така. Ева, може ли да поговорим за минутка?

— Разбира се.

Погледнах Кари, сякаш исках да му кажа: „Какво, по дяволите става?“, и оставих Гидиън да ме заведе в ъгъла на навеса. Бяхме се отдалечили на няколко крачки, когато попитах:

— Сърдиш ли се? Моля те, недей.

— Разбира се, че се сърдя — отвърна той с безизразен глас. — Но не на теб или на него.

— Д-добре. — Нямах представа какво има предвид.

Застана пред мен и прокара ръка през прекрасната си коса.

— Тази ситуация е непоносима. Търпях, защото нямах друг избор, но сега... — Погледът му гореше. — Ти си моя и искам целият свят да го знае.

— Казах на Брет, че съм влюбена в теб. На Кари също. И на баща ми. И на Мегуми. Никога не съм лъгала за чувствата си към теб.

— Ева! — Кристофър се приближи до мен, притегли ме към себе си и ме целуна по бузата. — Толкова се радвам, че Брет те доведе. Нямах представа, че сте били заедно.

Успях да се усмихна, като през цялото време усещах погледа на Гидиън.

— Мина много време оттогава.

— Не чак толкова много — ухили се Кристофър. — Сега си тук, нали така?

— Кристофър — каза вместо поздрав Гидиън.

— Гидиън. — Усмивката не изчезна от лицето на Кристофър, но държанието му стана доста по-хладно. — Не беше необходимо да идваш. Държа всичко под контрол.

Двамата бяха полубратя, но физически почти не си приличаха.

Гидиън беше по-висок, по-едър и определено по-тъмен — и като цвят на кожата, и като излъчване. Кристофър беше хубав мъж със секси усмивка, но не притежаваше нищо от невероятния магнетизъм на брат си.

— Тук съм заради Ева — отговори Гидиън спокойно, — не заради шоуто.

— Така ли? — учуди се Кристофър и ме погледна. — Мислех, че двамата с Брет се опитвате да изгладите нещата.

— С Брет сме просто приятели — отвърнах аз.

— Личният живот на Ева изобщо не е твоя работа — обади се Гидиън.

— Не би трябвало да е и твоя. — Кристофър го погледна с такава ненавист, че се почувствах неловко. — Фактът, че „Златна“ е истинска история и че Ева и Брет са тук заедно, е страхотен маркетинг и за „Видал“, и за групата.

— Истинската история спира с тази песен.

Кристофър се намръщи, бръкна в джоба и извади телефона си. Погледна екрана и се обърна сърдито към брат си:

— Бъди така добър да се обадиш на Корин. Направо се е побъркала, защото не може да се свърже с теб.

— Говорих с нея преди час — каза Гидиън.

— И престани да й даваш неясни сигнали — скастри го Кристофър. — Щом не искаш да разговаряш с нея, защо си ходил в апартамента й снощи?

Напрегнах се, пулсът ми се ускори. Погледнах към Гидиън, видях, че стисна зъби и си спомних, че цяла вечер чаках да отговори на съобщението ми.

Когато се прибрах, го заварих у дома, но така и не ми обясни защо не е писал. И със сигурност не спомена, че е ходил в апартамента на Корин. А и нали ми беше казал, че не отговаря на обажданията й?

Отдръпнах се, стомахът ми се беше свил на топка. Целият ден не бях в настроение и свадата между Гидиън и Кристофър ми идваше в повече.

— Извинете ме.

— Ева — каза Гидиън рязко.

— Беше ми приятно да ви видя и двамата — измърморих аз, изпълнявайки предварително определената ми роля, след това се обърнах и тръгнах към Кари.

Не бях направила и две крачки, когато Гидиън ме настигна, хвана ме за лакътя и прошепна в ухото ми:

— Непрекъснато звъни на работа и на мобилния ми телефон. Наложих се да разговарям с нея.

— Трябваше да ми кажеш.

— Имаше много по-важни неща, за които да говорим.

Брет хвърли поглед към нас. Беше прекалено далече и не видях изражението на лицето му, но по стойката му личеше, че е напрегнат. Хората се тълпяха наоколо и се опитваха да стигнат до него, а той бе съсредоточил цялото си внимание върху мен.

По дяволите! Беше ме видял с Гидиън и това бе развалило настроението му в ден, който би трябвало да е един от най-щастливите в живота му. Както се опасявах, идването ми тук се оказа огромна грешка.

— Гидиън — изсъска Кристофър зад гърба ми, — не съм свършил разговора си с теб.

Гидиън го погледна.

— Ще дойда при теб след минута.

— Ще говорим сега.

— Отдръпни се, Кристофър — срязва го Гидиън и го изгледа с такъв леден поглед, че потреперих въпреки горещината, — преди да си направил сцена, която да отвлече вниманието от „Сикс-Найнтс“.

Кристофър се поколеба в продължение на цяла минута, после, изглежда, разбра, че брат му не се шегува. Изруга под нос, обърна си и в този момент Айрланд застана пред него.

— Остави ги на мира — заяви тя, сложила ръце на кръста. — Искам отново да се съберат.

— Не се намесвай.

— Както и да е — сбърчи нос тя. — Ела да ме разведеш наоколо.

Той спря и присви очи. След това я хвана за лакътя и я отведе. Очевидно бяха много близки. Стана ми мъчно, че Гидиън няма подобна връзка с тях. Гидиън отново привлече вниманието ми, като докосна бузата ми с върха на пръстите си. В тази нежна милувка имаше толкова много любов... и чувство за собственост. Всеки, който видеше жеста, би бил наясно, че му принадлежа.

— Каж ми, че знаеш, че между мен и Корин не се е случило нищо.

Въздъгнах.

— Знаем, че не си правил нищо с нея.

— Добре. Направо не е на себе си. Никога не съм я виждал да се държи така... По дяволите! Не знам. Капризно. Ирационално.

— Отчаяно?

— Може би. Да — каза той и изведнъж чертите на лицето му омекнаха. — Не беше такава, когато развали годежа ни.

Стана ми мъчно и за двамата. Болезнените раздели не бяха приятни за никого.

— Тогава те е напусната тя. Сега го правиш ти. Винаги е по-трудно за изоставения.

— Опитвам се да ѝ помогна да се успокои, но трябва да ми обещаеш, че няма да допуснеш да застане между нас.

— Няма. А ти не трябва да се тревожиш за Брет.

Минаха няколко секунди, накрая каза:

— Ще се тревожа, но мога да се справя с това.

Разбрах, че не му е лесно да направи този компромис.

Устните му се свиха:

— Трябва да отида да се оправя с Кристофър. Между нас всичко наред ли е?

Кимнах:

— Да, аз съм добре. А ти?

— Стига Клайн да не те целува. — Предупреждението в гласа му бе съвсем ясно.

— Същото се отнася и за теб.

— Ако се опита да ме целуне, определено ще си изяде шамарите.

Разсмях се.

— Знаеш какво искам да кажа.

Хвана ръката ми и потърка с палец пръстена.

— Кросфайър.

Сладка болка прониза сърцето ми.

— И аз те обичам, шампионе.

* * *

Брет успя да се освободи от феновете и тръгна към навеса, изглеждаше мрачен.

— Забавляваш ли се? — попитах. Надявах се да успея да върна доброто му настроение.

— Искан да се върнеш при него — заяви той без всякакво предисловие.

— Да — отвърнах, без да се колебая.

— Ако дадеш на него втори шанс, мисля, че и аз заслужавам такъв.

— Брет...

— Знам, че няма да е лесно, защото пътувам...

— И освен това живееш в Сан Диего — посочих аз.

— ... но мога да идвам тук достатъчно често, а и ти можеш да пътуваш, да видиш нови места. Освен това турнето свършва през ноември. Мога да дойда тук и да остана при теб за празниците. — Погледна ме с прекрасните си зелени очи и отново усетих привличането между нас. — Баща ти все още е в Южна Калифорния, така че би имала доста причини да ходиш там.

— Ти би бил достатъчна причина. Но, Брет... Не знам какво да ти кажа. Влюбена съм в него.

Той скръсти ръце като истинско лошо момче, при това дяволски апетитно. Всъщност Брет беше точно това.

— Не ме интересува. Нещата между вас няма да се получат, Ева, а аз ще чакам.

Погледнах го и осъзнах, че нищо, освен времето няма да го убеди.

Пристъпи към мен и протегна ръка, за да ме помилва по рамото. Стоеше надвесен, извил тяло над моето. Спомних си и други случаи, когато сме стояли в тази поза, моментите точно преди да ме притисне в нещо и да ме изчука.

— Трябва да го направим само веднъж — прошепна той в ухото ми с типичния си греховен глас. — Само веднъж в теб и ще си спомниш какво имахме.

Преглътнах, гърлото ми беше пресъхнало.

— Това няма да се случи, Брет.

Устните му бавно се извиха в усмивка и прелестната му трапчинка отново се появи.

— Ще видим.

* * *

— Не мога да повярвам, че са толкова по-яки на живо — заяви Айрланд, вперила поглед към момчетата от групата, които даваха интервю на телевизионния водещ преди премиерата. — Това се отнася и за теб, Кари.

Той се усмихна и разкри ослепително белите си зъби.

— Благодаря ти, миличка.

— И така... — започна тя и ме изгледа със сините си очи, които толкова напомняха за очите на Гидиън. — Значи с Брет Клайн сте били гаджета?

— Не съвсем. Честно казано, просто се мотаехме заедно.

— Обичаше ли го?

За миг се замислих.

— Може би бях близо. При други обстоятелства сигурно щях да се влюбя в него. Той е страхотен тип.

Тя нацупи устни.

— Ами ти? — попитах. — Излизаш ли с някого?

— Да — отвърна и леко потръпна. — Наистина го харесвам, и то много, но всичко е страшно объркано, защото той не може да каже на родителите си, че излиза с мен.

— Защо?

— Баба му и дядо му са загубили много пари в онази пирамида, организирана от бащата на Гидиън.

Погледнах Кари, който бе вдигнал вежди над очилата си.

— Ти не си виновна за това — отвърнах аз, ядосана от нейно име.

— Рик казва, че според баба му и дядо му е много „удобно“ Гидиън да е толкова богат сега — каза тя тихо.

— Удобно? Смятат, че е удобно?

— Ангелче.

Обърнах се, когато чух гласа на Гидиън, не бях усетила кога е застанал зад мен.

— Какво?

Той просто ме гледаше. Бях толкова ядосана, че не забелязах, че се подсмивва.

— Моля те, не започвай — заявих аз и присвих предупредително очи, след това се обърнах към Айрланд: — Кажете на бабата и дядото на Рик да погледнат какво прави фондация „Кросроудс“.

— Ако си приключила с това да се обиждаш от мое име — каза Гидиън и дойде толкова близо до мен, че телата ни се докоснаха, — трябва да те предупредя, че до премиерата остават около пет минути.

Потърсих Брет с поглед и го открих сред тълпата, стоеше там и ми махаше с ръка. Погледнах към Кари.

— Хайде, върви — подкани ме той и ми направи знак с брадичка. — Аз ще остана тук с Айрланд и Крос.

Тръгнах към групата и се усмихнах, когато забелязах колко развълнувани са всички.

— Велик момент, нали, момчета? — възкликнах аз.

— Така е — ухили се Дарън. — Цялата работа е, за да се появим по телевизията и да ни излъчат на живо в интернет. Това беше единственият начин „Видал“ да ни осигурят някакво отразяване. Дано да си е струвало, защото, мамка му, тук наистина е ужасно горещо.

Водещият обяви ексклузивната премиера на клипа, в този момент логото на тв шоуто изчезна от екрана, за да отстъпи място на клипа, и прозвучаха първите акорди на песента.

Тъмният екран изведнъж се освети и на него се появи Брет, седнал на висок стол пред микрофон, облян от лъч светлина, точно както по време на концерта. Запя, гласът му беше дълбок и дрезгав. Невероятно секси. Както винаги, моментално усетих огромното въздействие на този глас.

Камерата бавно се отдръпна от Брет и се насочи към дансинга пред сцената, на която той пееше. Имаше тълпа от танцуващи хора, но всички бяха черно-бели, само една самотна блондинка блестеше в ярки цветове.

Шокът буквално ме парализира на място. Камерата много внимателно показваше само гърба и профила, но без съмнение това момиче трябваше да съм аз. Беше висока колкото мен, косата ѝ имаше същия цвят, дори прическата беше като моята, преди да я подстрижа наскоро. Имаше моите пищни извивки на дупето и бедрата, а в профил приликата ѝ с мен бе достатъчна, за да стане ясно чия роля играе.

Следващите три минути от живота ми минаха в ужасяваща мъгла. Песента „Златна“ имаше сексуален подтекст и актрисата извърши всички онези неща, за които пееше Брет — падна на колене пред актьора, който изпълняваше ролята на Брет, натискаше се с него в тоалетната на бара и го обкрачи на задната седалка на класически

мустанг от 1967, също като онзи, който притежаваше Брет. Тези интимни спомени бяха прекъсвани от кадри на истинския Брет, който продължаваше да пее на сцената заедно с останалата част от групата.

Фактът, че ролите се изпълняват от актьори, ме накара да приема малко по-леко клипа, но един поглед към каменното лице на Гидиън ми бе достатъчен да разбера, че за него няма никакво значение. Виждаше ме в един от най-необузданите периоди в живота ми и за него бе съвсем истинско.

Клипът завърши с емоционален кадър на Брет — една-единствена сълза се стичаше по бузата му.

Отдръпнах се и се обърнах към него.

Усмивката му бавно се стопи, когато видя изражението на лицето ми.

Не можех да повярвам, че клипът разказва толкова лична история. Прилоша ми само при мисълта, че милиони хора щяха да я видят.

— Ехааа! — възкликна водещият и се приближи към групата с микрофон в ръка. — Брет, ти наистина си разкрил душата си в това видео. Песента ли ви събра отново с Ева?

— Да, макар и по доста заобиколен начин.

— Ева, ти ли играеш себе си във видеото?

Премигнах, осъзнавайки, че той току-що заяви, че съм онази Ева в национален ефир.

— Не, това не съм аз.

— Какво мислиш за „Златна“?

Облизах пресъхналите си устни.

— Това е изключителна песен, създадена от изключителна група.

— В която се разказва една изключителна любовна история.

Водещият се усмихна към камерата и продължи да говори, но аз напълно го изключих и започнах да търся с поглед Гидиън. Не можех да го открия никъде.

Водещият поговори още малко с групата, а аз се отдалечих, без да спирам да оглеждам наоколо. Кари дойде при мен, последван от Айрланд.

— Това се казва видео! — възкликна той.

Хвърлих му нещастен поглед и се обърнах към Айрланд:

— Знаеш ли къде е брат ти?

— Кристофър разговаря с официалните гости. Гидиън си тръгна — отвърна тя и премигна извинително. — Каза на Кристофър да ме заведе у дома.

— По дяволите!

Извадих от чантата си телефона, който Гидиън ми беше дал, и бързо написах съобщение: „Обичам те. Обещай ми да се видим довечера“. Изчаках да получа отговор. В продължение на няколко минути не се случи нищо, но аз продължавах да стискам апарата, сякаш можех да го накарам да започне да вибрира.

Брет бавно се приближи към мен.

— Приключихме. Искаш ли да тръгваме?

— Разбира се — отвърнах и се обърнах към Айрланд. — През следващите два уикенда няма да съм в града, но ако искаш, можем да се видим след това.

— Няма да поемам никакви ангажименти — обеща тя и ме прегърна силно.

Извърнах се към Кари, хванах ръката му и я стиснах.

— Благодаря ти, че дойде.

— Шегуваш ли се? Отдавна не съм се забавлявал така.

Двамата с Брет изпълниха някакво сложно ръкостискане.

— Добра работа, човече. Много се радвам за теб.

— Благодаря, че дойде. Пак ще се видим.

Брет постави ръка ниско на кръста ми и двамата се отдалечихме.

Гидиън не дойде в „Табло уан“. До известна степен бях благодарна, защото не исках Брет да си помисли, че нарочно съм организирала нещата така, че да не сме сами. Като оставим настрана надеждите му за бъдеща връзка между нас, Брет беше важна част от моето минало и ми се искаше, ако е възможно, да останем приятели.

Проблемът беше, че цялото ми съзнание бе заето с представите за това какво мисли и чувства в момента Гидиън.

Почти не хапнах от вечерята, бях прекалено разтревожена, за да ям. Арнолдо Ричи изглеждаше прекрасен и много елегантен в бялата си униформа на главен готвач, когато дойде до масата да ни поздрави. Почувствах се неудобно, че толкова голяма част от невероятно вкусната му храна все още е в чинията ми.

Известният готвач беше приятел на Гидиън. Макар този факт да не бе широко разпространен, Гидиън беше съсобственик в „Табло уан“ — една от причините да избера именно този ресторант. Ако имаше някакви съмнения относно това как е минала вечерята ми с Брет, можеше спокойно да попита някого, на когото има доверие.

Надявах се, разбира се, че Гидиън ще прояви достатъчно доверие, че да повярва на самата мен, но знаех, че във връзката ни има проблеми, а болезненото собственическо чувство и на двамата ни е само един от тях.

— Радвам се да те видя, Ева — каза Арнолдо със симпатичния си италиански акцент.

Целуна ме по бузата, след това дръпна един свободен стол, седна на масата при нас и подаде ръка на Брет.

— Добре дошъл в „Табло уан“.

— Арнолдо също е фен на „Сикс-Найтс“ — обясних аз. — Дойде на концерта ви заедно с Гидиън и мен.

Брет мрачно изви устни, докато се здрависваше с Арнолдо.

— Радвам се да се запознаем. Видя ли и двете изпълнения?

Имаше предвид сбиването си с Гидиън. Арнолдо веднага разбра.

— Видях ги. Гидиън много държи на Ева.

— Аз също държа на нея — заяви Брет и стисна изпотената си чаша с италианска бира.

— Добре тогава — засмя се Арнолдо. — *Che vinca il migliore.* Нека по-добрият победи.

— Ей... — обадох се аз и се облегнах назад. — Аз да не съм някаква награда. Или може би е по-добре да кажа — не съм никаква награда.

Арнолдо ме изгледа. Очевидно бе съгласен с думите ми до известна степен. Не го обвинявах — знаеше, че съм целунала Брет, и беше видял ефекта от постъпката ми върху Гидиън.

— Има ли някакъв проблем с храната ти, Ева? — попита Арнолдо. — Ако ти харесваше, чинията ти щеше да е празна.

— Сервирате големи порции — посочи Брет. — А Ева обича да похапва. — Брет извърна поглед към мен: — Така ли е?

Свих рамене. Дали в момента осъзнаваше колко малко знаем един за друг?

— Един от многото ми недостатъци.

— Не и за мен — намеси се Арнолдо. — Как мина премиерата на видеото?

— Според мен добре — отвърна Брет и впери поглед в лицето ми.

Кимнах, не исках да развалям настроението му в такъв важен за групата ден. Вече нищо не можеше да се направи. А и не можех да го обвинявам за намеренията му, само за изпълнението.

— Скоро ще станат звезди от световна величина.

— И тогава ще казвам, че съм ви познавал от самото начало — усмихна се Арнолдо към Брет. — Купих си първия ви сингъл от iTunes по времето, когато все още бе единственият ви сингъл.

— Благодаря за подкрепата, човече — отвърна Брет. — Никога нямаше да успеем, ако не бяха феновете ни.

— Нямаше да успеете, ако не бяхте толкова добри — заяви Арнолдо и ме погледна. — Нали ще хапнеш нещо за десерт? Ще поръчам и още вино.

Арнолдо се настани по-удобно на стола и ми стана ясно, че възнамерява да изпълнява ролята на мой охранител. Хвърлих поглед

към Брет. Тъжната му усмивка ми подсказа, че и той е стигнал до същия извод.

— И така — започна Арнолдо, — кажи ми, Ева, как е Шона?

Въздъгнах мислена. Арнолдо поне бе бавачка, която ти е приятно да гледаш.

* * *

Малко след десет шофьорът на Брет ме остави пред къщи. Поканих Брет да се качи горе, защото иначе щеше да изглежда много грубо от моя страна. Той огледа доста изненадано фойето на сградата, нощния пазач и рецепцията.

— Сигурно имаш страхотна работа — изкоментира, докато вървахме към асансьорите. Чух зад гърба си потракването на високи токчета по мраморния под.

— Ева!

Намръщих се, когато разпознах гласа на Диана.

— Внимавай, репортерка е — прошепнах, преди да се обърна.

— Това лошо ли е? — попита Брет и ме погледна.

— Здравей, Диана — поздравих със сдържана усмивка.

— Добър вечер.

Погледът ѝ бързо обходи Брет от глава до пети и в следващия момент тя му подаде ръка.

— Брет Клайн, ако не греша? Аз съм Диана Джонсън.

— Приятно ми е да се запознаем, Диана — каза той и пусна в ход целия си чар.

— С какво мога да ти помогна? — попитах, докато се ръкувах.

— Извинявай, че прекъсвам срещата ви така. Не знаех, че двамата отново сте се събрали, докато днес не ви видях на промоцията, организирана от „Видал“ — заяви тя и се усмихна на Брет. — Както виждам, май няма сериозни последици от свадата ви с Гидиън Крос?

Брет вдигна учудено вежди.

— Не съм сигурен, че разбирам за какво говориш.

— Чух, че двамата с Крос сте си разменяли удари.

— Някои хора се радват на богато въображение.

Дали Гидиън бе разговарял с него? Или след многобройните си срещи с медиите Брет сам се бе научил да избягва капаните?

Стана ми неприятно, че през деня Диана е била някъде близо до нас и ме е наблюдавала. Или, по-точно, е наблюдавала Гидиън. Цялото ѝ внимание беше съсредоточено върху него. Просто ѝ беше по-лесно да се добере до мен. Тя се усмихна едва-едва в отговор:

— Вероятно източникът ми не е бил особено надежден.

— Случва се — отвърна той спокойно.

Тя отново се обърна към мен.

— Днес ви видях с Гидиън, Ева. Фотографът успя да ви направи няколко страхотни снимки. Отбих се, за да те помоля да дадеш изявление, но сега като виждам с кого си, би ли изяснила каква по-точно е връзката ти с Брет?

Въпросът ѝ бе насочен към мен, но Брет пристъпи напред, усмихна се и очарователната му трапчинка се появи отново.

— Мисля, че „Златна“ казва всичко. Връзката и приятелството ни датират отдавна.

— От това ще стане чудесен цитат, много благодаря. — Диана ме изглежда внимателно. Аз нея — също. — Е, добре, няма да ви задържам повече. Благодаря ви за отделеното време.

— Няма защо — казах аз, хванах Брет за ръката и го дръпнах. — Лека нощ.

Заведох го бързо до асансьора и се успокоих едва когато вратите на кабината се затвориха.

— Мога ли да попитам защо някаква репортерка се интересува от това с кого излизаш?

Погледнах го. Беше се облегал небрежно и държеше перилото с широко разтворени ръце. Позата беше провокативна и той без съмнение бе суперсекси, но мислите ми бяха насочени към Гидиън. С нетърпение очаквах да го видя и да поговоря с него.

— Тя е бивше гадже на Гидиън и търси отмъщение.

— Не ти ли звучи като предупреждение?

Поклатих глава:

— Не и в смисъла, който ти имаш предвид.

Асансьорът спря на моя етаж и аз поведох Брет към апартамента, стана ми неприятно, че трябва да минем покрай вратата на Гидиън.

Дали и той се е чувствал по същия начин, когато прекарваше време с Корин? Дали е бил изпъден с чувство на тревога и вина?

Отворих вратата и съжалих, че не заварих Кари на дивана. Очевидно съквартирантът ми не беше вкъщи. Лампите бяха загасени — сигурен знак, че го няма. Когато си беше у дома, включваше осветлението навсякъде.

Натиснах ключа и се обърнах точно навреме, за да видя изражението на Брет, когато светлината от скритото осветление падна върху лицето му. Винаги ми беше странно да наблюдавам реакцията на хората, когато за пръв път осъзнаваха, че имам пари. Брет ме изгледа намръщено:

— Ще започна да се замислям за смяна на професията.

— Не плащам наема от заплатата си. Доведеният ми баща го плаща. Поне засега.

Отидох в кухнята и оставих чантата си на един от високите столове.

— В едни и същи кръгове ли се движите двамата с Крос?

— Понякога.

— Мислиш ли, че аз съм твърде различен от теб?

Въпросът му ме притесни, макар да бе съвсем логичен.

— Не преценявам хората според парите им, Брет. Искаш ли нещо за пиене?

— Не, благодаря.

Поканих го с жест да седне на дивана и двамата се настанихме там.

— Значи видеото не ти хареса — каза той и постави ръката на облегалката.

— Не съм казала такова нещо.

— Не беше необходимо. Видях лицето ти.

— Просто е прекалено... лично.

Погледът в зелените му очи ме накара да се изчервя.

— Не съм забравил нищо, свързано с теб, Ева. И видеото го доказва.

— Това е, защото нямаше какво толкова да помниш — посочих аз.

— Мислиш, че не те познавам, но съм виждал някои твои страни, които Крос никога няма да опознае.

— Точно обратното.

— Може и така да е — примири се той и пръстите му започнаха безшумно да барабанят по възглавницата. — Трябваше да летя утре много рано сутринта, но ще взема по-късен полет. Ела с мен. Този уикенд имаме концерти в Сиатъл и Сан Франциско. Ще се прибереш в неделя вечерта.

— Не мога. Имам други планове.

— Следващия уикенд ще бъдем в Сан Диего. Ела там — продължи той и плъзна пръсти по ръката ми. — Ще бъде като в доброто старо време, само че ще присъстват още двайсет хиляди души.

Премигнах. Каква беше вероятността да сме си вкъщи по едно и също време?

— И аз планирах да съм в Южна Калифорния по същото време. Ще бъдем само двамата с Кари.

— Значи имаме уговорена среща за следващия уикенд.

— Не е среща, просто ще се видим — поправих го аз и се изправих, когато той го направи. — Тръгваш ли?

Пристъпи към мен.

— Каниш ли ме да остана?

— Брет...

— Добре. — Усмихна се тъжно и сърцето ми леко ускори ритъм. — Ще се видим следващия уикенд.

Тръгнахме заедно към вратата.

— Благодаря, че ме покани днес — казах и колкото и да е странно, съжалих, че си тръгва толкова скоро.

— Съжалявам, че видеото не ти хареса.

— Хареса ми — настоях аз и го хванах за ръката. — Наистина. Свършил си страхотна работа. Просто се почувствах странно да се видя така отстрани, нали разбираш?

— Разбирам.

Сложи другата си ръка на бузата ми и се наведе да ме целуне.

Извърнах се и вместо това той потърка върха на носа си в бузата ми. Слабият аромат на одеколон се смеси с мириса на кожата му, подразни сетивата ми и събуди горещи спомени. Усещането за тялото му толкова близо до моето беше болезнено познато.

Едно време страхотно си падах по него. Исках и той да изпитва същото към мен и сега, когато това беше факт, чувството бе

едновременно сладко и горчиво.

Брет ме хвана за ръката малко под рамото и тихо изръмжа. Звукът отекна в тялото ми.

— Все още си спомням усещането — прошепна той с дълбок дрезгав глас. — Спомням си какво е да съм вътре в теб. Нямам търпение да го изпитам отново.

— Благодаря ти за вечерята — казах задъхано.

Устните му, допрени до бузата ми, потрепнаха:

— Обади ми се. Аз със сигурност ще ти се обадя, но ще ми бъде много приятно, ако и ти ме потърсиш. Ще го направиш ли?

Кимнах и преглътнах, преди да отговоря.

— Ще го направя.

Миг след това той си отиде, а аз се спуснах към чантата си, за да извадя телефона, който Гидиън ми беше дал. Нямаше никаква вест от него. Нито пропуснати повиквания, нито съобщения.

Взех ключовете и бързо отидох до апартамента му, но там беше тъмно и пусто. В момента, в който влязох, разбрах, че го няма, не беше необходимо да поглеждам в красиво изрисуваната купа, в която изпразваше съдържанието на джобовете си.

Тръгнах отново към своя апартамент с усещането, че нещо не е наред. Оставих ключовете на барплота, отидох в стаята си и оттам направо под душа.

Притеснението не ме напусна дори докато измивах лепкавата пот и мръсотията от горещия следобед. Докато втривах шампоана в косата си, отново премислях случилото се през деня, гневът ми нарастваше с всеки изминал миг, защото Гидиън беше отишъл някъде да прави нещо, вместо да си дойде вкъщи при мен и да изясним нещата.

И в този момент го усетих.

Изплакнах шампоана от очите си, обърнах се и го видях да сваля вратовръзката си, докато влиза в банята. Изглеждаше преуморен и притеснението за него стана по-силно от гнева ми.

— Здравей — поздравих го аз.

Наблюдаваше ме, докато се събличаше с бързи, премерени движения. След миг великолепно му голо тяло вече бе под душа при мен и ме притискаше в силна прегръдка.

— Здравей — повторих и отвърнах на прегръдката му. — Какво има? Заради видеото ли си разстроен?

— Мразя това видео — отвърна той направо. — Трябваше да видя за какво става въпрос, още когато разбрах, че песента е за теб.

— Съжалявам.

Той се отдръпна назад и ме изгледа. Пръските от душа бяха навлажнили косата му. Изглеждаше безкрайно по-секси от Брет. И чувствата му към мен, а и моите към него, бяха безкрайно по-дълбоки.

— Корин ми се обади точно преди края на видеото. Беше изпаднала в истерия. Направо не беше на себе си. Разтревожих се и отидох да я видя.

Поех дълбоко въздух, опитвах се да потисна надигащата се ревност. Нямах право да се чувствам така, особено след като допреди малко бях с Брет.

— Как мина?

Той нежно наклони главата ми назад.

— Затвори очи.

— Каж ми, Гидиън.

— Ще ти кажа. — Заговори, докато изплакваше пяната от косата ми: — Мисля, че разбрах какъв е проблемът. Взема някакви антидепресанти, а те не й действат добре.

— О, боже!

— Трябвало е да каже на лекаря как се чувства, след като е започнала да ги пие, но дори не е осъзнавала, че се държи толкова странно. Трябваша ми няколко часа, за да я накарам да осмисли поведението си и след това да й посоча причината за него.

Изправих се и избърсах очите си, опитвах се да потисна нарастващото си раздразнение от факта, че друга жена ангажира вниманието на мъжа, когото обичам. Започвах да си мисля, че нарочно създава проблеми, за да накара Гидиън да прекарва повече време с нея.

Двамата разменихме местата си и той застана под струята на душа. Водата се спускаше по удивителното му тяло и галеше изваяните му като от мрамор мускули.

— И сега какво? — попитах.

Сви мрачно рамене.

— Ще се види с лекаря си утре и ще обсъди с него дали да престане да пие хапчета, или да замени тези с някакви други.

— И се очаква ти да й помогнеш да се справи с това, така ли? — оплаках се аз.

— Тя не е моя отговорност. — Погледна ме право в очите, сякаш искаше да ми каже без думи, че разбира страха, безпокойството и гнева ми. Както винаги ме беше разбрал. — Казах ѝ го направо. След това се обадох на Жиро и го казах и на него. Той трябва да дойде и да се погрижи за жена си.

Гидиън се протегна и взе шампоана си, който стоеше на стъклената полица заедно с останалата му козметика за баня. Беше си пренесъл нещата в апартамента ми почти веднага след като се съгласих да излизам с него, също както бе заредил своя апартамент с всичко, което аз използвах в ежедневието.

— Но е била провокирана, Ева. Диана я е посетила по-рано вечерта и ѝ е показала наши снимки, направени по време на промоцията на видеото.

— Страхотно — измърморих аз. — Това обяснява защо Диана беше тук и ме дебнеше от засада.

— Била е тук? — изсъска той и за част от секундата ми стана жал за Диана. Без да го осъзнава, тя копаяше собствения си гроб.

— Вероятно те е снимала как влизаш в апартамента на Корин и е искала да ме ядоса — казах аз и скръстих ръце. — Преследва те!

Гидиън наведе глава назад, за да се изплакне, бицепсите му се раздвижиха, когато прокара пръсти през косата си.

Беше толкова откровено, сексапилно и красиво мъжествен.

Облизах устни, видът му ме възбуждаше, въпреки че бях ядосана на бившите му гаджета. Приблжих и изсипах малко от душ гела в дланта си. След това прокарах ръце по гърдите му. Гидиън изръмжа и сведе поглед към мен.

— Обичам да усещам ръцете ти.

— Това е добре, защото не мога да държа ръцете си далече от теб.

Докосна бузата ми, гледаше ме нежно. Огледа внимателно лицето ми, сигурно се опитваше да разбере дали искам секс. Не мислех, че в момента е така. Желаях го — желанието никога не изчезваше, но исках и просто да се насладя на това, че съм с него. Което беше доста трудно, когато ме засипваше с оргазми.

— Имах нужда от това — каза той. — Просто да съм с теб.

— Нямаш ли усещането, че всичко е срещу нас? Не можем да си поемем дъх. Щом един проблем отmine, веднага изниква друг.

Пръстите ми се плъзнаха по стегнатите му коремни мускули. Желанието пулсираше между нас заедно с онова прекрасно чувство да си близо до някого, когото цениш и от когото имаш нужда.

— Но ние се справяме, нали?

Устните му докоснаха челото ми.

— Така е, държим се. Но нямам търпение да заминем утре. Да се махнем оттук за малко, далече от всички и да те имам само за себе си.

Усмихнах се, очарована от тази мисъл.

— И аз нямам търпение.

* * *

Събудих се, когато Гидиън се измъкна от леглото ми.

Премигнах и видях, че телевизорът все още работи, макар и без звук. Бях заспала, гушната в него, наслаждавайки се на времето заедно, след всички часове и дни, в които бяхме разделени.

— Къде отиваш? — прошепнах.

— Да си легна — отвърна той и докосна бузата ми. — Ужасно ми се спи.

— Не си отивай.

— Не ме карай да остана.

Въздъхнах, добре разбирах страха му.

— Обичам те.

Гидиън се надвеси над мен и притисна устни в моите.

— Не забравяй да сложиш паспорта в чантата си.

— Няма. Сигурен ли си, че не трябва да вземам нищо друго?

— Сигурен съм.

Целуна ме отново, устните му се впиха в моите. И след това си отиде.

* * *

В петък сутринта облякох лека рокля от трико, с която от работа можех спокойно да отида направо на летището за дълъг полет. Нямах

представа къде ще ме води Гидиън, но бях сигурна, че с тази рокля ще ми е удобно.

Когато стигнах в офиса, заварих Мегуми да говори по телефона, затова двете само си магнахме и аз се отправих директно към бюрото си. Госпожа Фийлд се отби при мен точно в момента, в който се настанявах на стола.

Изпълнителната директорка на „Уотърс Фийлд & Лийман“ изглеждаше властна и самоуверена в мекия си сив костюм с панталон.

— Добро утро, Ева — поздрави тя. — Моля те, предай на Марк да се отбие в кабинета ми веднага щом дойде на работа.

Кимнах и погледнах с възхищение тройното ѝ колие от черни перли.

— Ще го направя.

Когато пет минути по-късно предадох молбата ѝ на Марк, той само поклати глава.

— Мога да се обзаложа, че не сме получили поръчката за „Адриана Уайнърдс“.

— Така ли мислиш?

— Мразя тези открити търгове за обществени поръчки. Там не се интересуват от качествата и опита на изпълнителя. Интересува ги само това да намерят някой, който е толкова гладен, че е готов да работи за без пари.

Бяхме изоставили всичко останало, за да се вметим в крайния срок. Представянето на проекта беше възложено на Марк, защото се бе справил отлично с кампанията на „Кингсман“.

— Те губят — успокоих го аз.

— Знам, но все пак... Искам да спечеля всички поръчки. Пожелай ми да съм сбъркал.

Вдигнах палци нагоре, а той се отправи към кабинета на Кристин Фийлд. Телефонът на бюрото ми иззвъня точно когато ставах от стола, за да отида да си направя кафе.

— Кабинетът на Марк Герити — казах аз. — На телефона е Ева Трамел.

— Ева, миличка.

Въздъгнах, когато чух съзливия глас на майка ми.

— Здравсти, мамо! Как си?

— Искаш ли да се видим? Може да обядваме заедно.

— Добре. Днес ли?

— Ако можеш — каза тя и пое въздух така, че прозвуча като ридание. — Наистина трябва да те видя.

— Добре. — Стомахът ми се сви от безпокойство. Не обичах да чувам майка си толкова разстроена. — Къде ще се срещнем?

— С Кланси ще дойдем да те вземем. Обедната ти почивка е точно в дванайсет, нали?

— Да. Ще ви чакам пред сградата.

— Добре — каза тя, замълча и след миг добави: — Обичам те.

— Знам, мамо. И аз те обичам. — Затворих и останах с поглед, вперен в телефона.

Какво ли ще се случи със семейството ми от сега нататък?

Изпратих на Гидиън съобщение, че няма да мога да обядвам с него. Трябваше да вкарам отношенията с майка ми в релси.

Бях наясно, че ще ми е необходима доста кафе, за да се справя с всичко през днешния ден, затова отидох да си наля една чаша.

* * *

Станах от бюрото точно в дванайсет и се отправих към фойето. С напредване на времето вълнението от предстоящото ми пътуване с Гидиън нарастваше все повече. Далече от Корин, Диана и Брет. Тъкмо минавах през въртележките, когато го забелязах.

Жан-Франсоа Жиро стоеше до бюрата на охраната, беше много привлекателен и изглеждаше съвсем по европейски. Чупливата му тъмна коса беше по-дълга, отколкото на снимките, които бях виждала, лицето му не бе така загаряло от слънцето, а линията на устните му беше по-решителна. Имаше брадичка във формата на катинарче. На живо светлозелените му очи бяха по-впечатляващи, отколкото на снимката, макар да бяха леко зачервени от умора. В краката му имаше малък куфар, затова предположих, че е дошъл тук направо от летището.

— Mon Dieu! Защо асансьорите в тази сграда са толкова бавни? — обърна се той към охраната с типичен френски акцент. — Невъзможно е на човек да са му необходими цели двайсет минути, за да слезе от последния етаж.

— Господин Крос идва насам — отговори му сухо човекът от охраната, без да става от стола си.

Жиро като че ли усети погледа ми, извърна глава към мен и присви очи. Отдръпна се от бюрото и тръгна насреща ми. Кройката на костюма му беше по-различна от тази на костюмите на Гидиън. Сакото бе по-вталено на кръста, а крачолите на панталона по-тесни. Първото ми впечатление беше за човек, който е прекалено спретнат и скован, човек, който упражнява властта си, като налага правила.

— Ева Трамел? — попита той.

Стреснах се, че ме разпозна.

— Господин Жиро — отвърнах аз и му подадох ръка.

Той пое дланта ми и за моя най-голяма изненада се наведе и ме целуна по двете бузи. Целувките едва ме докоснаха и бяха някак между другото, но това не беше най-важното. Макар че беше французин, не очаквах подобен жест от човек, който ми е напълно непознат. Отдръпна се, а аз го изгледах, вдигнала учудено вежди.

— Имате ли време да поговорим? — попита той, все още държейки ръката ми в своята.

— Страхувам се, че днес това е невъзможно — отвърнах аз и леко издърпах ръката си.

Тук анонимността ми беше гарантирана от огромното пространство, изпълнено с хора, които бързат напред-назад, но като имах предвид, че Диана дебне наоколо, трябваше много да внимавам с кого може да ме види.

— Имам среща за обяд, а след работа трябва веднага да си тръгна.

— Тогава може би утре?

— Този уикенд ще бъда извън града. Можем да се видим най-рано в понеделник.

— Извън града. С Крос ли?

Наклоних глава настрани, опитвах се да разбера какво иска от мен.

— Това изобщо не ви влиза в работата, но да, с него.

Казах му истината, за да е наясно, че в живота на Гидиън има жена и тя не е Корин.

— Не ви ли притеснява това — започна той с доста по-хладен тон, — че е използвал съпругата ми, за да ви накара да ревнувате и

така да ви върне при себе си?

— Гидиън иска да е приятел с Корин. А приятелите прекарват доста време заедно.

— Блондинка сте, но не може да сте чак толкова наивна, че да повярвате в това.

— Стресиран сте — контрирах аз, — но не може да не осъзнавате, че в момента се държите като задник.

Долових присъствието на Гидиън още преди да усетя ръката му върху рамото си.

— Извини се, Жиро — намеси се той, тонът му беше опасно любезен. — И го направи искрено.

В погледа, който Жиро му отправи, имаше толкова гняв и омраза, че от притеснение запристъпвах от крак на крак.

— Много невъзпитано от твоя страна да ме оставиш да чакам толкова дълго, Крос.

— Ако исках съзнателно да те обидя, щеше да го усетиш — отвърна Гидиън и устните му образуваха линия, тънка като бръснач. — Извини се, Жиро. Винаги съм се отнасял любезно и с уважение към Корин. Трябва да се държиш към Ева по същия начин.

За страничния наблюдател позата на Гидиън би изглеждала спокойна и отпусната, но аз усещах гнева отвътре. Усещах го и в двамата мъже — кипящ в единия, а в другия — леденостуден. Напрежението нарастваше с всеки изминат момент. Имах чувството, че пространството около нас ни притиска, което беше безумно, като се има предвид колко огромно е фойето и колко високо се издига таванът му.

Обзе ме страх, че двамата ще се сбият, без да се интересуват от факта, че наоколо е пълно с хора, затова хванах ръката на Гидиън и леко я стиснах.

Жиро погледна стиснатите ни ръце, след това вдигна глава и срещна очите ми.

— *Pardonnez-moi* — каза той и леко кимна. — Вината не е ваша.

— Да не те задържаме повече — каза тихо Гидиън и погали с палец кокалчетата на ръката ми.

Аз обаче се поколебах, не ми се тръгваше.

— Трябва да сте до съпругата си — обърнах се към Жиро.

— Тя би трябвало да е до мен — поправи ме той.

Спомних си, че не я е последвал, когато го е напусната. Беше предпочел да хвърли вината за всичко върху Гидиън, вместо да се опита да спаси брака си.

— Ева! — извика майка ми, беше влязла във фойето, за да ме търси.

Приближи към нас, беше с обувки „Лубутен“ в телесен цвят и мека копринена рокля в подобен нюанс. Беше като светло петно в тъмното покрито с мрамор фойе.

— Хайде, ще те изпратя, ангелче — каза Гидиън. — Изчакай ме минутка, Жиро.

За миг се поколебах, преди да си тръгна.

— Довиждане, мосю Жиро.

— Госпожице Трамел — каза той и откъсна поглед от Гидиън. — До скоро виждане.

Тръгнах си, защото нямах друг избор, но не ми беше приятно. Гидиън дойде с мен да пресрещнем майка ми и аз го погледнах, без да крия притеснението си.

Очите му ме успокоиха. Съзрях в тях същата сила и безкомпромисен самоконтрол, които бях видяла още при първата ни среща. Можеше да се справи с Жиро. Можеше да се справи с всичко.

— Приятен обяд — пожела ни той, целуна майка ми по бузата, след това се наведе над мен и целуна силно устните ми. Гледах го, докато се отдалечава, притесняваше ме напрежението в погледа на Жиро, който го очакваше.

Майка ми ме хвана под ръка и по този начин привлече вниманието ми.

— Здравсти — поздравих я аз и се опитах да забравя тревогите си.

Очаквах да ме попита дали господата ще се присъединят към нас за обяд, тъй като любимото ѝ занимание бе да прекарва времето си в компанията на красиви богати мъже, но тя не го направи.

— Да не би с Гидиън да се опитвате да изгладите нещата помежду си? — попита тя вместо това.

— Да.

Огледах я, преди да мина пред нея през въртящата се врата. Изглеждаше по-крехка от всякога, кожата ѝ беше бледа, а в погледа ѝ не проблясваха обичайните искри. Изчаках я да дойде при мен, сетивата ми се опитваха да се приспособят към резкия контраст между

прохладното и тихо фоайе и непоносимата жегата и ужасния шум на забързаната улица.

Усмихнах се на Кланси, когато отвори задната врата на колата.

— Здравсти, Кланси!

Той отвърна на усмивката ми, докато майка ми се наместваше грациозно на задната седалка. Поне ми се стори, че ми се усмихва. Устните му леко се изкривиха.

— Как си? — попитах го аз.

В отговор на въпроса ми той само кимна отсечено с глава.

— А вие?

— Справям се.

— Всичко ще е наред — каза той, докато се качвах в колата при майка ми.

Беше много по-уверен в това от мен.

* * *

Първите няколко минути от обяда ни преминаха в конфузно мълчание. Слънчевата светлина навлизаше през прозорците на „Ню Американ бистро“, където майка ми беше избрала да обядваме, и правеше неудобството ни още по-осезаемо.

Изчаквах да започне, тъй като тя беше тази, която искаше да разговаряме. Имаше много неща, които трябваше да й кажа, но първо исках да разбера кое според нея е най-важното. Дали иска да говорим за това, че е предала доверието ми, като е сложила проследяващо устройство в ролекса? Или за това, че е изневерила на Стантън с баща ми?

— Красив часовник — отбеляза тя, вперила поглед в новия ми часовник.

— Благодаря. — Неволно го покрих с ръка, сякаш исках да го предпазя. За мен той бе безценен и изключително личен. — Гидиън ми го подари.

Тя ме погледна ужасено.

— Нали не си му казала за проследяващото устройство?

— Казвам му всичко, мамо. Ние нямаме тайни помежду си.

— Може би ти нямаш. Но дали и при него е така?

— Имаме здрава връзка — заявих уверена. — И с всеки изминал ден става все по-здрава.

— О! — възкликна тя и кимна, късите ѝ къдрици леко се полюшнаха. — Това е... чудесно, Ева. Той може да се грижи за теб.

— Вече го прави, дава ми точно това, от което имам нужда, и то не е свързано с парите му.

Майка ми сви устни, когато долови горчивината в гласа ми. Не се намръщи истински, много старателно избягваше да го прави, за да запази безупречната си кожа.

— Не отхвърляй така бързо парите, Ева. Никога не знаеш кога и за какво ще ти потрябват.

В мен започваше да се надига раздразнение. През целия ми живот тя бе поставяла парите на първо място, без да се интересува от хората — като баща ми — които ще бъдат наранени от това.

— Не ги отхвърлям — възразих аз. — Просто няма да позволя парите да ръководят живота ми. И преди да ми кажеш нещо от рода на „Лесно ти е да говориш така“, искам да те уверя, че ще остана с Гидиън дори и да загуби последния си цент.

— Той е прекалено умен, за да загуби всичко — отбеляза тя сухо. — И ако имаш достатъчно късмет, никога няма да изпаднеш в ситуация, в която да останеш без пари.

Въздъгнах, темата не ми беше приятна.

— С теб никога няма да сме на едно и също мнение по този въпрос.

Пръстите ѝ с изящен маникюр стиснаха внимателно сребърните прибори.

— Толкова си ми ядосана.

— Осъзнаваш ли, че татко е влюбен в теб? Толкова много те обича, че не може да те забрави и да продължи живота си. Мисля, че никога няма да се ожени. Никога няма да има сериозна връзка и в живота му няма да има жена, която да се грижи за него.

Тя преглътна и една сълза се плъзна по бузата ѝ.

— Да не си посмяла да се разплачеш — наредих ѝ аз и се наведох към нея. — Тук не става въпрос за теб. Не си ти жертвата.

— Значи нямам право да изпитвам болка? — сопна ми се тя с най-твърдия тон, който някога съм я чувала да използва. — Нямам ли

право да плача, когато сърцето ми е разбито? Аз също обичам баща ти. Бих дала всичко, за да го направя щастлив.

— Не го обичаш достатъчно.

— Всичко, което съм направила, е от любов. *Всичко*. — Смахът ѝ беше тъжен. — Господи... чудя се как все още си тук, след като имаш толкова лошо мнение за мен.

— Ти си ми майка и винаги си била на моя страна. Винаги си се опитвала да ме предпазиш, макар че средствата, които подбиращ, невинаги са правилни. Обичам и теб, и татко. Той е добър човек и заслужава да бъде щастлив.

Тя отпи едва-едва от водата си.

— Ако не беше ти, щях да предпочета никога да не го бях срещала. Така и двамата щяхме да сме много по-щастливи. Сега вече не мога да направя нищо.

— Можеш да си с него. Да го направиш щастлив. Изглежда, ти си единствената жена, способна на това.

— Невъзможно е — прошепна тя.

— Защо? Защото не е богат ли?

— Да — отвърна тя и вдигна ръка към врата си. — Защото не е богат.

Беше до болка откровена. Сърцето ми се сви. Сините ѝ очи гледаха мрачно, никога преди не бях виждала този поглед. Каква бе причината така отчаяно да се нуждае от пари? Щях ли някога да я разбера и проумея?

— Но *ти* си богата. Това не ти ли е достатъчно?

След три развода нейното лично състояние възлизаше на няколко милиона.

— Не е.

Вперих поглед в нея, не можех да повярвам на ушите си.

Тя отмести очи, светлината се отрази в трикаратовите ѝ диамантени обици и те заблестяха в цветовете на дъгата.

— Не можеш да го разбереш.

— Тогава ми го обясни. Моля те, мамо.

Отново погледна към мен.

— Може би ще го направя някой ден. Когато не си ми толкова сърдита.

Облегнах се назад, главата започваше да ме боли.

— Чудесно! Сърдита съм, защото не те разбирам, а ти няма да ми обясниш, защото съм сърдита. Така до никъде няма да стигнем.

— Съжалявам, миличка — каза тя и ме погледна умолително. — Това, което се случи между мен и баща ти...

— Виктор. Защо никога не споменавах името му?

Тя трепна и се намръщи.

— Докога ще ме наказваш? — попита тихо.

— Не те наказвам, просто не разбирам.

Беше лудост от наша страна да седим в ярко озарения от слънцето ресторант, пълен с хора, и да се занимаваме с помята в живота ни. Искаше ми се да ме бе поканила в дома си, домът, който споделяше със Стантън. Но предположих, че е предпочела да говорим на публично място, за да не изпусна нервите си напълно.

— Виж какво — започнах аз, почувствах се ужасно уморена, — с Кари възнамеряваме да се изнесем от апартамента, ще намерим някое друго място, където да живеем.

Изведнъж майка ми изпъна рамене.

— Какво? Защо? Не бъди безразсъдна, Ева! Няма нужда...

— Напротив, има. Нейтън вече го няма. И двамата с Гидиън искаме да прекарваме повече време заедно...

— Какво общо има това с изнасянето ти от апартамента? — попита тя и очите ѝ се наляха със сълзи. — Съжалявам, Ева. Какво повече мога да кажа?

— Това няма нищо общо с теб, мамо. — Нервно прибрах косата зад ухото си, плачът ѝ винаги ме разстройваше. — Добре, честно казано, след онова, което се случи между теб и татко, наистина се чувствам неудобно да живея в апартамент, за който плаща Стантън. Но има нещо повече от това — двамата с Гидиън искаме да живеем заедно. И най-разумно ще е да започнем на чисто на някое ново място.

— Да живеете заедно? — възкликна тя и сълзите моментално изчезнаха от очите ѝ. — Преди сватбата? Не, Ева, това е невъзможно. Би било ужасна грешка. А какво ще стане с Кари? Ти го доведе в Ню Йорк.

— И той ще дойде с нас. — Не ѝ казах, че все още не съм споделила с Кари идеята си Гидиън да ни стане съквартирант, но бях сигурна, че няма да има нищо против. Така щяхме да прекарваме

повече време заедно, а и наемът щеше да е по-малък, когато го делим на три. — Ще живеем тримата заедно.

— Не можеш да живееш с мъж като Гидиън Крос, освен ако не си омъжена за него — заяви майка ми и се наведе напред. — Имай ми вяра за тези неща. Изчакай пръстена.

— Не бързам да се омъжвам — казах аз и прокарах пръст по долната страна на пръстена си.

— О, господи! — въздъхна тя и поклати глава. — Какви ги говориш? Та ти го обичаш!

— Прекалено рано е. И съм твърде млада.

— На двайсет и четири си. Това е идеалната възраст.

Майка ми се изправи, от цялата ѝ стойка лъхаше решителност. За първи път това не ме притесни, защото, изглежда, донякъде възвърна духа ѝ.

— Няма да ти позволя да опростиш всичко, Ева.

— Мамо...

— Не — заяви тя твърдо и очите ѝ заблестяха пресметливо. — Довери ми се и не избързвай. Аз ще се справя с останалото.

По дяволите! Не беше никак добре, че по отношение на брака тя е на страната на Гидиън, а не на моята.

Все още си мислех за майка ми, когато в пет часа следобед излязох от „Кросфайър“. Бентлито вече чакаше до тротоара и когато приближих, Ангъс излезе от него усмихнат.

— Добър вечер, Ева!

— Здравей — усмигнах се и аз. — Как си, Ангъс?

— Отлично.

Той заобиколи колата и ми отвори задната врата. Взрях се внимателно в лицето му. Какво ли знаеше за Нейтън и Гидиън? Дали толкова, колкото Кланси? Или може би повече?

Настаних се в прохладната кола, извадих телефона си и набрах номера на Кари. Включи се гласовата поща, затова му оставих следното съобщение: „Здрасти, искам само да ти напомня, че този уикенд няма да съм в града. Ще ми направиш ли една услуга — помисли си дали би искал да се преместим да живеем в апартамент заедно с Гидиън и ще го обсъдим, когато се прибера. Ще отидем на някое ново място, което всички можем да си позволим. Не че той трябва да се тревожи за наема“ — добавих, представяйки си физиономията, която Кари щеше да направи. — „Ако имаш нужда от мен и не можеш да се свържеш по мобилния, изпрати ми имейл. Обичам те.“

Точно приключих, когато вратата се отвори и Гидиън влезе в колата.

— Здравсти, шампионе!

Прихвана ме през кръста и прилепи устни до моите. Пусна езика си в устата ми, сякаш искаше да опита вкуса ми и в този момент забравих всичко наоколо. Бях останала без дъх, когато най-после се отдели от мен.

— Здравей, ангелче — каза с дрезгав глас.

— Еха!

Той се усмигна.

— Как мина обядът с майка ти?

Изпъшках.

— Толкова добре? — пошегува се той и ме хвана за ръката. — Разкажи ми подробно.

— Не знам какво да ти кажа. Чувствах се много странно.

Ангъс седна зад волана и колата се вля в трафика.

— Странно? — повтори Гидиън. — Или неудобно.

— И двете.

Погледнах през прозореца, когато намалихме заради натовареното движение. Тротоарите бяха пълни с хора, но те се движеха бързо. Само колите стояха на място.

— Толкова е вманиачена на тема пари. Не е нещо ново, но съм свикнала да се държи така, като че ли желанието за финансова сигурност се подразбира от само себе си. Днес обаче изглеждаше някак... тъжна. Примирена.

Гидиън погали с палец кокалчетата на ръката ми, сякаш искаше да ме успокои.

— Може би се чувства виновна заради изневярата.

— И така би трябвало да бъде. Но не мисля, че това е причината. Според мен има нещо друго, само че нямам представа какво е.

— Искаш ли да опитам да разбера?

Извърнах глава и го погледнах в очите. Не му отговорих веднага, трябваше ми време да обмисля предложението.

— Да, искам. Но ми е малко неприятно да го правя. Опитвах се да открия разни неща за теб, за доктор Лукас, за Корин... Все се ровя в тайните на другите, вместо да се изправам пред тях и да ги попитам директно.

— Ами тогава я попитай — отвърна с типичната мъжка деловитост.

— Направих го. А тя ми отговори, че ще разговаря с мен, когато не съм сърдита.

— Жени — подсмихна се той топло.

— Какво искаше Жиро? Ти знаеше ли, че ще идва?

Гидиън поклати глава.

— Търси кого да обвини за семейните си неприятности. И аз съм много удобен за целта.

— Защо не спре да обвинява другите и не се опита да оправи брака си? Двамата с Корин трябва непременно да отидат на семейна

терапия.

— Или да се разведат.

— Ти това ли искаш? — попитах остро.

— Искам теб — измърка той, пусна ръката ми, сграбчи ме и ме сложи в скута си.

— Дявол!

— Нямах представа колко си права. Имам дяволски планове за този уикенд.

Горещият поглед, с който ме обгърна, насочи мислите ми в далеч по-палава посока. Точно придърпвах главата му към мен, за да го целуна, когато бентлитото зави и около нас стана тъмно. Огледах се и разбрах, че сме влезли в някакъв паркинг. Спуснахме се две нива надолу и спряхме на едно място за паркиране, след това веднага тръгнахме отново.

Заедно с четири други черни бентлита.

— Какво става? — попитах, когато се отправихме към изхода на паркинга. Пред нас имаше две, а зад нас още две съвсем еднакви бентлита.

— Играем си на „открий разликите“ — отвърна той и потърка нос във врата ми.

Вляхме се отново в трафика, като всяка кола тръгна в различна посока.

— Следят ли ни? — попитах аз.

— Просто проява на предпазливост.

Зъбите му нежно потънаха в рамото ми и зърната ми веднага настръхнаха. Облегна ме на ръката си и докосна гърдата ми с палец.

— Този уикенд е само наш.

Целуваше ме дълбоко и продължително, когато колата влезе в друг паркинг. Спряхме и вратата моментално се отвори. Опитвах се да разбера какво става, но Гидиън прехвърли крак и слезе от бентлитото, без да ме изпуска от ръце. В следващия миг се качихме на задната седалка на друга кола. Само след минута бяхме отново на улицата, бентлитото тръгна пред нас и пое в противоположна на нашата посока.

— Това е безумие — възкликнах. — Мислех, че заминаваме извън страната.

— Така и ще направим. Вярвай ми.

— Вярвам ти.

— Знам — каза той и ме погледна топло.

Не спряхме никъде другаде по пътя за летището. След кратка проверка колата паркира направо на пистата, тръгнах пред Гидиън и се изкачих по стълбата на един от частните му самолети. Кабината беше много луксозна, но семпла в елегантността си. В дясната ѝ част имаше диван, а в лявата — маса и столове. Стюардът беше приятен млад мъж, обут в черни панталони и с риза, върху която бе избродирано логото на „Крос индъстрис“ и името му — Ерик.

— Добър вечер, господин Крос, госпожице Трамел — поздрави с усмивка Ерик. — Искате ли нещо за пиене, докато се подготвим за излитане?

— Водка „Кингсман“ и сок от червени боровинки — поръчах аз.

— И за мен същото — отговори Гидиън, съблече сакото си и го подаде на Ерик, който изчака, за да поеме и елека от костюма и вратовръзката му.

Огледах се с възхищение и дори подсвирнах от изненада.

— Това пътуване вече ми харесва.

— Ангелче! — Гидиън поклати глава, очите му се смееха.

В самолета се качи господин, облечен в тъмносин костюм. Поздрави любезно Гидиън, ръкува се с мен, когато ми го представиха, и поиска паспортите ни за проверка. Тръгна си точно толкова бързо, колкото беше дошъл, и вратата на самолета се затвори. Дватама с Гидиън седнахме до масата, на която бяха оставени питиетата ни, и закопчихме коланите си, а самолетът започна да рулира по пистата.

— Ще ми кажеш ли закъде пътуваме? — попитах и вдигнах питието си за тост.

Той допря кристалната си чаша до моята.

— Не искаш ли да бъде изненада?

— Зависи колко време ще е необходимо да стигнем дотам. Може да се побъркам от любопитство, преди да кацнем.

— Предполагам, че ще си прекалено заета, че да мислиш за това — отвърна той с усмивка. — В крайна сметка се намираме в превозно средство.

— Ооо!

Извърнах се и видях вратите в задната част на самолета. Най-вероятно едната водеше към тоалетна, другата към кабинет, а третата към спалня. Цялата изтръпнах в очакване.

— Колко време ще трябва да убием?

— Часове — отвърна той закачливо.

Настръхнах.

— О, шампионе, не можеш да си представиш какво ще направя с теб.

Той поклати глава.

— Забрави ли, че този уикенд е мой ред да правя с теб каквото си поискам. Такава беше уговорката.

— По време на пътуването ли? Не е особено честно.

— И преди каза същото.

— Беше вярно и преди.

Усмихна се още по-широко и отпи от питието си.

— Искам веднага след като командирът на полета ни позволи да разкопчаем коланите, да отидеш в спалнята и да се съблечеш. След това легни на леглото и ме чакай.

Вдигнах учудено вежди.

— Изглежда много ти допада идеята да се търкалям гола в леглото и да чакам да дойдеш да ме изчукаш.

— Така е. Спомням си, че и ти имаш подобна фантазия, само че аз се търкалям в леглото.

— Хмм...

Отпих от чашата и се насладих на усещането на ледената водка, която меко се разливаше в устата и затопляше стомаха ми. Самолетът вече бе набрал височина и командирът направи кратко съобщение, след това ни позволи да разкопчаем коланите.

Погледът на Гидиън беше достатъчно красноречив: „Е? Време е да тръгваш“.

Погледнах го с присвити очи, станах и взех чашата със себе си. Правех всичко съвсем бавно, опитвах се да го провокирам. Така и аз щях да се възбудя още повече. Обичах да се оставям изцяло във властта му. Колкото и да ми харесваше да го карам да се побърква, не можех да отрека колко силно ми влияе, когато той поеме контрола. Бях напълно наясно колко тотален може да е този контрол и именно по тази причина бях в състояние да му се доверя напълно. Не можех да си представя, че има нещо, което не бих му позволила да направи с мен.

И това мое убеждение съвсем скоро щеше да бъде поставено на изпитание. Осъзнах го, когато влязох в спалнята и видях червените

белезници от коприна и велур, които изпъкваха толкова красиво върху бялата завивка.

Извърнах глава, исках да видя реакцията на Гидиън, но него го нямаше. Празната му чаша стоеше на масата, кубчетата лед блестяха като диаманти.

Сърцето ми заблъска. Влязох в стаята и изпих на една глътка остатъка от пиетието си. Не можех да понеса някой да ограничава движенията ми по време на секс, освен ако този човек не е Гидиън. Държеше ме неподвижна с ръце или с тежестта на мускулестото си тяло. Никога не бяхме пристъпвали отвъд това. Не бях сигурна дали изобщо мога да го направя.

Оставих празната чаша на нощното шкафче, ръцете ми леко потрепераха. Не можех да определя дали се дължеше на страх или на вълнение.

Знаех, че Гидиън никога няма да ме нарани. Винаги полагаше огромни усилия, за да се увери, че не изпитвам страх. Ами ако го разочаровам? Ако не мога да му дам онова, от което се нуждае? И преди беше споменавал за връзване, знаех, че една от фантазиите му е да съм отворена пред него, напълно лишена от възможност да се движа, тялото ми да е напълно безпомощно и изложено така, че да прави с него онова, което поиска. Разбирах това негово желание, нуждата да почувства, че напълно и изцяло ме притежава. Аз изпитвах същото по отношение на него.

Съблякох се. Направих го с бавни, внимателни движения, защото пулсът ми вече се бе ускорил. Задъхвах се от болезнено силно очакване. Закачих дрехите си на закачалка в малкия гардероб, след това внимателно се покатерих на високото легло. Държах белезниците в ръце, колебаех се и се питах дали ще се справя, когато Гидиън влезе в стаята.

— Не си легнала — каза той нежно, после затвори и заключи вратата зад себе си.

Вдигнах белезниците.

— Направени са по поръчка, специално за теб. — Приближи към мен, сръчните му пръсти вече разкопчаваха копчетата на ризата. — Пурпурночервеното е твоят цвят.

Гидиън се събличаше съвсем бавно и така ми даваше възможност да се наслаждавам на всеки сантиметър от прекрасното му

тяло. Много добре знаеше, че гледката на мускулите му под копринената, загоряла от слънцето кожа ми действа като афродизиак.

— Готова ли съм за това? — попитах тихо.

Той впери поглед в лицето ми, докато събуваше панталона си. Застана пред мен само по черни боксерки, издути отпред от плътния му член, и отговори:

— Никога няма да направя повече, отколкото можеш да понесеш, ангелче. Обещавам ти.

Поех дълбоко въздух. Легнах и оставих белезниците върху корема си. Той дойде при мен, лицето му беше напрегнато от страст. Седна на леглото, вдигна ръката ми до устата си и целуна китката.

— Пулсът ти е побеснял.

Кимнах, не знаех какво да отговоря.

Той взе белезниците и сръчно разкопча пурпурната копринена лента, свързваща велурените крайници за китките.

— Връзването ще ти помогне да се предадеш напълно, но не е нужно да е буквално. Целта му е просто да ти даде подходящата психическа нагласа.

Коремът ми потрепери, когато сложи лентата върху него. Остави едната белезница върху бедрото си и взе другата в ръка.

— Дай ми китката си, ангелче!

Протегнах ръка и започнах да се задъхвам, когато привърза велура плътно около нея. Докосването на суровата материя до пулсиращите ми вени ми подейства невероятно възбуждащо.

— Нали не е прекалено стегнато? — попита той.

— Не е.

— Трябва през цялото време да усещаш, че си завързана, но не трябва да изпитваш болка.

Преглътнах.

— Не ме боли.

— Добре! — Завърза по същия начин и другата ми китка и след това се изправи, за да огледа свършеното. — Прекрасно — промърмори. — Напомня ми за червената рокля, с която беше облечена първия път, когато правихме секс. Нали знаеш, че това беше краят ми. Тогава напълно ме опустоши. И вече нямаше връщане назад.

— Гидиън.

Всички страхове ме напуснаха, прогонени от топлотата, любовта и желанието в гласа му. Никога не би ме принудил да направя нещо против волята си.

— Протегни се и стисни краищата на възглавницата — нареди ми той.

Направих го и стягането около китките ме накара да си дам още по-ясна сметка за белезниците. Чувствах се окована. Пленена.

— Усещаш ли? — попита той и веднага разбрах какво има предвид.

В този миг го обичах толкова много, че изпитвах болка.

— Да.

— Ще ти кажа да си затвориш очите — продължи той, изправи се и свали и последната си дреха.

Беше силно възбуден, плътният му член се накланяше под собствената си тежест, широката му главичка блестеше от първите капки семенна течност. Устата ми се напълни със слюнка, желанието се разля по цялото ми тяло. Желаете ме толкова силно, толкова жадно и въпреки това говореше съвсем спокойно и излъчваше пълно самообладание.

Свършената му сдържаност ме накара да се овлажня. Гидиън беше най-доброто, което можеше да ми се случи. Искаше ме неистово — нещо, от което изпитвах силна нужда, за да се почувствам сигурна, но едновременно с това умееше да се контролира, така че да не се чувствам притисната.

— Искам, ако е възможно, да държиш очите си затворени — продължи той с нисък и успокояващ глас. — Ако ти дойде в повече, отвори ги, но първо кажи кодовата си дума.

— Добре.

Взе копринената лента и леко я прокара по кожата ми. Студената метална закопчалка в единия ѝ край леко докосна зърното на гърдата ми и го накара да настръхне.

— Нека изясним нещата, Ева. Твоята кодова дума не е за мен. Тя е за самата теб. За мен би било достатъчно да ми кажеш просто недей или спри, но също както белезниците те карат да се чувстваш вързана, изговарянето на думата ще ти даде подходящата психическа нагласа. Разбираш ли?

Кимнах, чувствах се все по-уверена и нетърпението ми непрекъснато нарастваше.

— Затвори очи.

Подчиних се на заповедта. Почти мигновено усещането за натиск върху китките ми стана по-остро. Вибрациите и глухото ръмжене на самолета — по-отчетливи. Отворих устни. Задъхвах се.

Лентата бавно се плъзна от едната ми гърда към другата.

— Толкова си красива, ангелче. Идеална си. Нямах представа как ми въздейства да те виждам така.

— Гидиън — прошепнах, безумно влюбена в него, — обясни ми!

Той разтвори пръсти и докосна гърлото ми, след това ръката му бавно започна да се спуска по тялото ми.

— Сърцето ми бие толкова бързо, колкото твоето.

Извих се като дъга и потрепнах, пръстите му леко гъделичкаха.

— Добре.

— Толкова съм възбуден, че боли.

— А аз съм влажна.

— Покажи ми — каза той грубо. — Разтвори крака! — Пръстите му се плъзнаха през процепа ми. — Да. Мокра и гореща си, ангелче.

Вагината ми се сви от желание, цялото ми тяло реагира на допира на ръката му.

— О, Ева, имаш най-лакомата катеричка на света. Ще прекарам остатъка от живота си в това да я задоволявам.

— Трябва да започнеш веднага.

Той тихо се засмя.

— Всъщност ще започнем с устата ти. Трябва да ме изсмучеш, за да мога да те чукам през целия полет.

— О, господи! — изстенах аз — Кажи ми, че полетът няма да е десет часа.

— Май ще се наложи да те напляскам за тези ти думи — измърка той.

— Но аз съм добро момиче!

Матракът се огъна, когато се качи в леглото. Усетих, че се приближава и накрая коленичи до рамото ми.

— А сега наистина бъди добро момиче, Ева. Обърни се към мен и отвори уста.

Подчиних се с готовност. Мекото като коприна тяло на члена му докосна устните ми и аз ги разтворих още повече, изпитах огромно удоволствие, когато чух болезнения стон, който се откъсна от гърдите му. Гидиън прокара пръсти през косата ми и задържа тила ми в длан. Нагласи ме така, че да му е удобно.

— Господи! — изпъшка той. — И устата ти е също толкова ненаситна.

Позата, в която бях застанала, легнала по гръб и стиснала възглавницата с две ръце, ми позволяваше да поема само широката глава на члена му. Взех я в устата си, езикът ми се заигра с чувствителната дупчица на върха ѝ, изпитвах огромна радост от това, че съм изцяло съсредоточена върху Гидиън. За мен оралната любов не беше безкористен акт. Всъщност я обичах толкова много, защото ми доставяше огромно удоволствие.

— Точно така — окуражи ме той, раздвижи бедра и започна да ме чука в устата. — Смучи го точно така... толкова ми е хубаво, ангелче. Караш ме да свършвам толкова мощно.

Вдишах мириса му, усетих как тялото ми реагира на аромата на онзи, когото бе признало за свой единствен партньор. Всичките ми сетива бяха наситени от Гидиън, отпуснах се напълно и се отдадох на удоволствието, което взаимно си доставяхме.

* * *

Сънувах, че падам, стреснах се и се събудих.

Сърцето ми се разтуптя от изненада и в този момент осъзнах, че самолетът изведнъж е пропаднал. Турбуленция. Бях добре. Гидиън, който бе заспал до мен, също. Това ме накара да се усмихна. Почти бях загубила съзнание, когато най-накрая ме доведе до оргазъм, след като ме бе чукал толкова дълго, че накрая полудяхах от необходимостта да свърша. Справедливо беше и той да се чувства поне леко изтощен след всичко това.

Хвърлих бегъл поглед към часовника си и установих, че летим вече почти три часа. Според мен бяхме дремнали около дваайсет минути, може би дори по-малко. Бях убедена, че ме е чукал почти два

часа без прекъсване. Все още усещах как плътният му член се плъзга в мен, гали и търка чувствителните ми точки.

Смъкнах се внимателно от леглото, за да не го събудя, и съвсем тихо затворих вратата на прилежащата към спалнята баня.

Черното дърво и металните елементи на обзавеждането придаваха мъжествена елегантност на малкото помещение. От двете страни на тоалетната имаше облегалки за ръцете, с което ми заприлича на трон, а през матовия прозорец влизаше слънчева светлина. Вътре имаше душкабина с подвижен душ, който много ме изкуши, но червените белезници все още бяха на ръцете ми. Така че си свърших работата, измих ръцете си и тогава забелязах, че в едно от чекмеджетата има крем за ръце.

Ароматът му беше лек, но прекрасен. Докато го втривах в кожата си, в главата ми изплува порочна идея. Взех тубичката и я занесох в спалнята.

Гледката, която ме посрещна там, ме накара да затая дъх. Гидиън се бе проснал върху голямото легло, което изглеждаше твърде малко за прекрасното му златисто тяло. Едната му ръка беше отметната над главата, а другата — през гърдите му. Беше свил единия си крак настрана, а другият беше опънат така, че се подаваше от края на леглото. Членът му лежеше тежко върху корема, главичката почти достигаше до пъпа му.

Господи, беше толкова мъжествен. Невероятно мъжествен. И силен. Цялото му тяло беше образец на физическа сила и елегантност.

И въпреки това можех да го накарам да застане на колене пред мен. Тази мисъл ме накара да се почувствам смирена.

Събуди се, когато се качих на леглото, и премига срещу мен.

— Ей! — каза пресипнало. — Ела тук.

— Обичам те — отвърнах и се наместих в прегръдката му.

Кожата му беше като топла коприна и аз се гушнах в него.

— Ева — промълви и ме целуна сладко и ненаситно. — Изобщо не съм свършил с теб.

Поех дълбоко въздух, за да добия смелост, и поставих тубичката на корема му.

— Искам да съм вътре в теб, шампионе.

Погледна надолу, намръщи се и замръзна. Бях достатъчно близо, за да усетя промяната в дишането му.

— Сделката беше друга — пророни внимателно.

— Мисля, че трябва да преосмислим нещата. Освен това, все още е петък, така че уикендът не е започнал.

— Ева...

— Възбуждам се само като си помисля за това — прошепнах, обвих крака около бедрото му и започнах да се търкам в него, исках да усети, че съм мокра.

Острите косъмчета, които се триеха в нежните ми части, и фактът, че се държа безсрамно и непослушно, ме караха да стена.

— Ако ми кажеш да спра, ще го направя. Но нека опитаме.

Стисна зъби толкова силно, че изскърцаха.

Целунах го. Притиснах тяло до неговото. Винаги, когато искаше да ме накара да направя нещо ново, Гидиън първо ми обясняваше всичко. При него обаче говоренето невинаги бе правилната тактика. Понякога беше по-добре да го накараш просто да изключи.

— Ангелче...

Плъзнах се върху него и го обкращих, оставих тубичката с крема настрана, за да не мисли за нея. Имах намерение да му покажа нещо ново, затова не исках никой от нас да го обмисля прекалено. Ако ни се стори неестествено, веднага щях да спра. Онова, което имахме, беше прекалено ценно, за да го излагам на риск.

Прокарах ръце по тялото му, започнах нежно да го милвам. Исках да почувства любовта, която изпитвам към него. Да разбере, че го боготворя. Нямаше нещо, което не бих направила за него, с изключение на това, да се откажа.

Той ме прегърна, провря едната си ръка в косата ми, а другата постави на дупето и ме притисна по-близо до себе си. Отвори уста и плъзна езика си в моята. Потънах в целувката, извивайки глава, за да съм по-близо.

Членът му, който лежеше между нас, се възбуди, усетих натиска на твърдото му тяло върху корема си. Притискането се усили, когато Гидиън изви бедра нагоре и изстена в устата ми.

Придвижих устни от бузата към гърлото му и облизах солта от кожата, преди да продължа по-нататък. Започнах да го смуча ритмично, като оставях по кожата му белези от зъби, маркирах го. Сложил ръка на тила ми, той ме притискаше плътно до себе си, а необузданите му звуци на удоволствие вибрираха под устните ми.

Отдръпнах се и погледнах червената следа, която бях оставила.

— Мой — прошепнах.

— Твой — закле се той с премрежен поглед.

— Всеки един сантиметър от тялото ти.

Преместих се по-надолу и започнах да дразня с език плоското зърно на гърдата му. Ближех миниатюрните точки, после около тях. Докосването на езика ми бе леко като перце, докато накрая не засмуках. Гидиън издаде остър звук, когато бузите ми хлътнаха от рязкото засмукване, ръцете му ме пуснаха и сграбчиха завивката в юмруци.

— Отвътре и отвън — продължих нежно и насочих вниманието си към зърното на другата му гърда.

Усетих, че напрежението му нараства, докато си проправях път надолу по тялото му. Пуснах език в пъпа му и той рязко се изви нагоре.

— Шшшт... — прошепнах успокоително, докато търках буза в пулсиращия му член.

Беше се измил след предния ни рунд и сега приятно ухаеше на чисто. Тежкият му скротум висеше между краката му, епилираната кожа беше нежна и гола като коприна. Харесваше ми, че е съвсем гладък, също като мен. Така, когато беше вътре в мен, връзката беше пълна във всяко едно отношение, усещането се подсилваше от досега на кожа в кожа.

Поставих ръце от вътрешната страна на бедрата му и го накарах да ги разтвори още повече, за да се настаня удобно между тях. След това прокарах език по ръба на изпънатия му скротум.

Гидиън изстена. Дивият животински звук ме накара да потръпна в очакване. Въпреки това не спрях. Не можех. Толкова силно го желяех.

Продължих да го смуча и да го галя с език с цялата нежност, на която бях способна. След това повдигнах внимателно тестисите му с палци, за да мога да достигна до нежната кожа под тях. Те се вдигнаха нагоре, кожата се опъна и ги придърпа по-близо до тялото. Езикът ми се плъзна още малко надолу и предпазливо се приближи до крайната цел.

— Ева. Спри — каза задъхано Гидиън. — Не мога. Недей.

Започнах да мисля трескаво, като едновременно с това не преставах да го докосвам, хванах с ръка члена му и започнах да го

галя. Той мълчеше. Все още беше потънал в собствените си мисли. Все още беше прекалено съсредоточен върху онова, което предстоеше, вместо върху това, което става в конкретния миг.

Но аз знаех как да го накарам да насочи вниманието си върху нещо друго.

— Искаш ли да го направим заедно, шампионе?

Обърнах се и го обкрачих наобратно, сега вече дупето ми бе извърнато към него.

Сграбчи бедрата ми още преди да успея напълно да се наглася и придърпа вулвата ми към ненаситната си уста. Извиках от изненада, когато достигна до клитора ми и жадно го засмука. Все още бях набъбнала и свръхчувствителна, едва устоях на новия прилив на удоволствие. Държеше се грубо и необуздано, страстта му се подклаждаше от чувството за неудовлетвореност и страх.

Обвих устни около члена му и започнах да правя това, което и той правеше с мен.

Докато смучех възбудената му главичка, усещах как стене, допрял устни до клитора ми, и това почти ме доведе до оргазъм. Притискаше ме до себе си, забил пръсти в бедрата ми толкова силно, че ми причиняваше болка.

Харесваше ми. Разкриваше се напълно пред мен и докато той се страхуваше от случващото се, аз бях невероятно въодушевена. Не се доверяваше на себе си, когато беше с мен, но аз изпитвах безусловно доверие към него. Бяхме положили огромни усилия, за да достигнем до това ниво на доверие, бяхме пролели кръв и сълзи и аз го ценях повече от всичко в живота си.

Стиснах члена му в юмрук и започнах да движа ръката си нагоре-надолу, като облизвах с език капчиците семенна течност, които избиваха. В мига, в който осъзнах, че Гидиън трепери, той рязко се извърна и ни постави легнали настрани, а не един върху друг, както до сега.

Смучеше ме силно и бързо, езикът му навлизаше в отвора ми и ме подлудяваше с бързите си движения. Докоснах отвора на ануса му с върха на пръста си, като през цялото време устните ми трескаво се движеха по цялата дължина на члена му. Той потрепери и от гърдите му се изтръгна нисък животински звук, който накара обляната ми в пот кожа да настръхне.

Движех несъзнателно бедрата си, търках влажната си вулва в устата му. Стенех неконтролируемо, а цялото ми същество трептеше от спазми на удоволствие. Толкова хубаво ме чукаше с езика... водеше ме на ръба на лудостта.

В следващия миг върхът на пръста му започна да имитира движенията на моя и да масажира отвора на ануса ми. Свободната ми ръка затърси слепешком тубичката с крема.

Гидиън я бутна към мен — жест, който означаваше, че приема това, което възнамерявах да направя.

Едва бях отворила капачката на крема, когато усетих, че навлиза в мен. Извих гръб, членът му се изплъзна от устата ми и аз извиках името му. Тялото ми се опитваше да се приспособи към шока от неочакваното проникване. Преди да ми подаде тубичката, беше намазал пръста си с крем.

За момент бях тотално завладяна. Той беше навсякъде — около мен, вътре в мен, прилепен плътно до мен. И не беше нежен. Пръстът в ануса ми се движеше напред-назад, чукаше ме безспир и в силата, с която го правеше, се таеше неуталожен гняв. Тласках го към нещо, което не искаше да направи, и той ме наказваше с удоволствие, което дойде толкова бързо, че не успях да го контролирам.

Аз бях по-нежна с него. Отворих уста и отново започнах да смуча члена му. Оставих крема да се затопли на пръста ми и го втрих в него. Изчаках го да се разтвори за мен и едва тогава вкарах пръста си вътре.

До този момент не бях чувала звук като този, който се изтръгна от гърдите му. Беше като вик на ранено животно, болката извираше дълбоко от душата му. Гидиън замръзна неподвижно, дишаше тежко срещу вулвата ми, вкарал пръста си дълбоко в мен, цялото му тяло трепереше.

Отделих устни от члена му и му казах с тих напевен глас:

— В теб съм, миличък. Справяш се чудесно. Ще те накарам да се почувстваш прекрасно.

Изстена, когато навлязох малко по-дълбоко, върхът на пръста ми докосна простатата.

— *Ева!*

Пенисът му се изду още повече, зачерви се и плътните вени изпъкнаха по тялото му, първите капки сперма се изстреляха ниско

върху корема на Гидиън. Беше твърд като камък, извит нагоре до малко над пъпа му. Никога не го бях виждала така възбуден и това ме разгорещи още повече.

— Тук съм. — Започнах да го галя отвътре, езикът ми се плъзгаше по възбудения му пенис. — Толкова много те обичам, Гидиън. Обичам да те докосвам така... да те виждам такъв.

— О, господи! — възкликна той и се разтресе неистово. — Чукай ме, ангелче. Сега — изсъска той, когато го разтърках отново. — Силно!

Поех члена му с уста и направих това, което искаше. Масажирах онази точка вътре в него, която го караше да ругае и да се гърчи, докато тялото му се опитва да се справи с канонадата от горещи усещания. Отдръпна ръце от мен, едрото му тяло се изви, но аз не откъснах устните и ръцете си от него, тласкайки го все по-нататък.

— О, господи! — изхълца той и разкъса завивката с ръце, звукът от разцепването на плата отекна в малкото затворено пространство.

— Стига, Ева. Спри. По дяволите!

Натиснах го отвътре и едновременно с това го засмуках силно, той започна да се изпразва с такава сила, че се задавих от горещия поток, нахлул в устата ми. Отдръпнах се, спермата му се изстрелваше по устните ми, по корема му, по гърдите ми, изливаше се на такива мощни потоци, че човек трудно би повярвал, че в последните два часа е свършил два пъти. С върха на пръста си усещах спазмите вътре в него, които изхвърляха семенна течност от члена му.

Едва след като тялото му престана да се движи, се отдръпнах, извърнах се и го прегърнах с треперещи ръце. Бяхме потни, лепкави и мръсни, но най-хубавото бе, че това нямаше никакво значение. Гидиън зарови влажното си лице между гърдите ми и се разплака.

Мястото, което Гидиън бе избрал, беше рай. Пилотът ни преведе над Подветрените острови^[1], летейки ниско над невероятно сините води на спокойното Карибско море, преди да кацне на частно летище, недалеч от крайната ни цел — курорта „Кросуиндс“.

И двамата все още бяхме замаяни, когато самолетът се приземи. В крайна сметка, Гидиън току-що беше преживял оргазма на живота си. Косите ни бяха все още мокри и докато подпечатваха паспортите ни, се държахме здраво за ръце. Не казахме почти нищо, нито един на друг, нито на хората около нас. Мисля, че емоциите и на двама ни все още бяха твърде сурови след случилото се.

Качихме се в лимузината, която ни чакаше, и Гидиън си наля питие. Лицето му беше абсолютно безизразно и непроницаемо. Поклатих глава, когато вдигна кристалното шише и безмълвно предложи да ми налее.

Той се настани удобно на седалката до мен и ме прегърна през раменете.

Гушнах се в него и прехвърлих крака през неговите.

— Всичко наред ли е?

Целуна ме силно по челото.

— Да.

— Обичам те.

— Знам. — Изпи питието си на един дъх и остави празната чаша в поставката.

Не си казахме нищо друго по време на дългото пътуване от летището до курорта. Беше вече тъмно, когато пристигнахме, но откритото лоби на хотела беше ярко осветено. Около рецепцията, изградена от тъмно дърво и цветни керамични плочки, имаше саксии с буйна растителност. Атмосферата, която посрещаше гостите, беше безгрижна и едновременно с това елегантна.

Управителят на хотела ни очакваше на полукръглата алея за коли, където ни остави лимузината. Имаше безупречен външен вид и

се усмихваше широко. Очевидно беше много развълнуван от присъствието на Гидиън, но вълнението му стана още по-голямо, когато Гидиън се обърна към него по име и го нарече Клод.

Клод говореше оживено, докато вървахме зад него, здраво стиснали ръце. Ако човек погледнеше към Гидиън, никога не би могъл да предположи колко интимно близки сме били само преди час. Косата ми беше изсъхнала в някаква безформена маса, но той беше прекрасен и секси както винаги. Костюмът му беше идеално изгладен и му стоеше безупречно, докато моята рокля изглеждаше доста смачкана след дългия ден. Бях измила грима си под душа и сега лицето ми бе бледо, с остатъци от черна спирала около очите.

Но никой не можеше да се усъмни в собственическото поведение, което Гидиън демонстрираше спрямо мен. То ясно проличаваше от начина, по който ме държеше, и от движението, с което ме насочи към апартамента ни, слагайки ръка ниско на кръста ми. Караше ме да се чувствам сигурна и самоуверена, макар в момента да показваше деловото си лице, а аз далеч да не бях в най-добрата си форма, което се отразяваше и върху него.

Това ме караше да го обичам още повече.

Само ми се искаше да не е така мълчалив. Мълчанието му ме тревожеше. И ме караше да се питам дали бях постъпила разумно, като продължих да го притискам, след като неведнъж ми каза да спра. Защо, по дяволите, си бях въобразила, че знам от какво се нуждае, за да се почувства по-добре?

Управителят продължаваше да говори нещо на Гидиън, а аз започнах бавно да се разхождам из огромния хол, към който имаше просторна открита тераса с бели дивани върху бамбуковия под. Голямата спалня беше също толкова впечатляваща с огромното легло с мрежа против комари около него и друга открита тераса, която водеше към частен басейн, направен така, че да изглежда като част от безкрайния океан зад него.

Повя топъл бриз, целуна лицето ми и премина през косата ми. Изгряващата луна рисуваше лунна пътека във водите на океана, а далечният смях и звуците на реге, които долитаха отнякъде, ме накараха да се почувствам някак самотна.

Нищо не беше както трябва, когато Гидиън не беше в настроение.

— Харесва ли ти? — попита той тихо.

Обърнах се към него и чух как външната врата се затваря.

— Фантастично е.

Той кимна отсечено с глава.

— Поръчах да ни донесат вечеря. Тилапия с ориз, пресни плодове и сирене.

— Чудесно. Умирам от глад.

— В дрешника има дрехи за теб. Ще намериш и бански, но басейнът и плажът са частни и няма да имаш нужда от него, освен ако не пожелаеш да го облечеш. Кажи ми, ако ти трябва нещо друго, веднага ще наредя да го донесат.

Погледнах го внимателно, стоеше на няколко метра от мен. Очите му блестяха на приглушената светлина на фенера и запазените настолни лампи. Беше напрегнат и някак далечен, усетих как сълзите се надигат в гърлото ми.

— Гидиън... — протегнах ръка към него. — Сбърках ли? Развалих ли нещо между нас?

— Ангелче! — въздъхна той. Приблужи към мен, взе ръката ми и я вдигна към устните си. Когато застана до мен, забелязах, че отбягва погледа ми, като че ли му е трудно да ме погледне в очите. Усетих, че започва да ми прилошава. — Кросфайър.

Каза думата толкова тихо, че за миг си помислих, че си я въобразявам. След това ме взе в обятията си и нежно ме целуна.

— Шампионе. — Повдигнах се на пръсти, поставих ръка на тила му и отвърнах на целувката му, влагайки всичките си чувства в нея.

Той бързо се отдръпна от мен.

— Хайде да се преоблечем, преди да са донесли вечерята. Много ми се иска да махна този костюм.

Отдръпнах се с нежелание, сигурно наистина му беше горещо в костюма, но все още имах усещането, че нещо не е наред. Чувството се засили, когато Гидиън излезе, за да се преоблече, и осъзнах, че ще спим в различни стаи.

* * *

Ритнах обувките си в дрешника, който беше пълен с прекалено много дрехи само за един уикенд. Повечето от тях бяха бели. Гидиън ме харесваш облечена в бяло. Предполагах, че е така, защото ме възприема като своя ангел.

Дали все още си мислеше за мен по този начин? Или вече се бях превърнала в дявол? В егоистична кучка, която го е принудила да се изправи лице в лице с демони, които той самият предпочита да забрави?

Облякох обикновена черна рокля с презрамки, която напълно отговаряше на гробовното ми настроение. Имах чувството, че нещо между нас е умряло.

С Гидиън и преди бяхме имали много трудни моменти, но никога не бе изглеждал толкова отдалечен от мен. Никога не бяхме чувствали неудобство и неестествена напрегнатост, когато сме заедно. Бях имала подобен опит с други мъже — в моментите, когато се готвеха да ми кажат, че повече не искат да излизат с мен.

Вечерята пристигна и беше сервирана на прекрасно подредена маса на терасата с изглед към самотния плаж. Видях бяла шатра, опъната на пясъка, и си спомних мечтата на Гидиън да се търкаляме на шезлонг за двама край водата и да правим любов.

Сърцето ме заболя.

Изпих набързо две чаши студено бяло вино с плодов вкус и механично задъвках храната си, въпреки че бях загубила апетит. Гидиън седеше срещу мен, облечен само в широки бели ленени панталони и от това ситуацията ставаше още по-лоша. Беше толкова красив, толкова ужасно секси, че не можех да откъсна очи от него. Но той беше на хиляди километри от мен. Мълчаливото му напрегнато присъствие ме караше да го желая с всяка частица на душата си.

Емоционалният разрыв между нас растеше. Вече не можех да премина от другата страна.

Бутнах чинията настрана, след като бях изяла всичко, и едва тогава забелязах, че той почти не е докоснал храната си. Беше поровил с вилица в чинията и ми бе помогнал да пресушим бутилката вино.

Поех дълбоко въздух и започнах:

— Съжалявам. Трябваше да... Не исках... — Преглътнах трудно, преди да продължа: — Съжалявам, миличък — прошепнах.

Бутнах стола назад и краката му изскърцаха силно по плочките, после бързо слязох от терасата.

— Ева! Чакай!

Усетих топлия пясък под краката си и се затичах към океана, свалих роклята си, без да спирам, и се хвърлих във водата, която беше топла като във вана. В продължение на няколко метра беше съвсем плитко, след това изведнъж пропаднах и водата покри главата ми. Свих колене и се оставих да потъна, бях благодарна, че потопена под водата, никой не вижда сълзите ми.

Чувството за безтегловност ми подежда успокояващо. Косата ми се разпръсна около мен, усетих допира на рибите, които се стрелкаха покрай неканения гост, нарушил тишината и спокойствието на техния свят.

Изведнъж някой рязко ме върна към действителността, започнах да се мятам и да пръскам вода около себе си.

— Ангелче! — изръмжа Гидиън и започна да ме целува като обезумял, докато ме изнасяше на ръце от водата и ме носеше нагоре по плажа. Занесе ме до шатрата и ме остави на един шезлонг, после ме покри с тялото си, преди да успея да поема въздух.

Все още бях замаяна, когато той изръмжа и каза:

— Омъжи се за мен!

Но не това беше причината да отвърна:

— Да.

Гидиън беше влязъл във водата след мен с панталони. Мокрият лен бе прилепнал по краката му, докато лежеше върху мен и ме целуваше така, сякаш умираше от жажда, която само аз можех да утоля. Беше проврял ръце в косата ми и ме държеше неподвижно. Беше като обезумял, устните му бяха подути също като моите, езикът му беше ненаситен и властен.

Лежах под него, без да мърдам. Бях изпаднала в шок. Опитвах се бързо да се отърся от изненадата и да проумея случващото се.

Преди малко се беше измъчвал, защото се бе чудил как да ми зададе въпроса, а не защото е искал да ме напусне.

— Утре — каза рязко той и потърка буза в моята.

Брадата му беше набола и боцкането й сякаш ме пробуди и ме накара напълно да осъзная къде се намираме и какво иска от мен.

— Аз... — Мозъкът ми отново замръзна.

— Кажи „да“, Ева. — Надигна се и ме изгледа пламенно. — Просто кажи „да“.

Преглътнах.

— Не можем да се оженим утре.

— Можем — заяви той категорично — и ще го направим. Имам нужда от това, Ева. Имам нужда да чуя клетвите, да знам, че сме законно обвързани... Иначе ще се побъркам.

Стори ми се, че светът се завъртя около мен, сякаш съм в увеселителен парк и съм попаднала в един от онези варели, които се въртят така бързо, че центробежната сила те залепва за стената, а подът пропада на няколко метра под теб.

— Прекалено рано е — опитах се да възразя.

— Как можеш да твърдиш това след случилото се в самолета? — попита рязко той. — Та ти ме *притежаваш*, Ева. Проклет да съм, ако не успея да те притежавам и аз.

— Не мога да дишам — промълвих едва, кой знае защо изпаднала в паника.

Гидиън се завъртя така, че се озовах върху него, ръцете му силно ме притискаха. Притежаваше ме.

— Ти самата го искаш — настоя той. — Обичаш ме.

— Наистина те обичам — отвърнах и сведох чело на гърдите му. — Но ти прибързваш и...

— Мислиш, че ти предлагам просто така? За бога, Ева, познаваш ме достатъчно добре. Планирам всичко това от седмици. То е единственото, за което мисля.

— Гидиън... не можем просто да избягаме и да се оженим тайно.

— Защо, по дяволите, да не можем?

— Ами семействата ни? Приятелите?

— Ще се оженим още веднъж заради тях. И аз го искам — обеща той и отметна мократа коса от бузата ми. — Искам снимки от сватбата ни да се появят във вестниците, в списанията... навсякъде. Но подготовката за това ще отнеме месеци. Не мога да чакам толкова дълго. Да го направим само заради нас. Не е необходимо да казваме на никого, ако не искаш. Може да го наречем годеж. И това ще е нашата тайна.

Погледнах го втренчено, не знаех какво да отговоря. Настойчивостта му беше едновременно ужасно романтична и просто

ужасяваща.

— Говорих с баща ти — продължи той и аз отново изпаднах в шок. — Той няма никакви...

— Какво? Кога?

— Когато беше в града. Отвори ми се възможност и аз се възползвах от нея.

По някаква причина това ме нарани.

— Не ми е казал нищо.

— Аз го помолих да не ти казва. Казах му, че няма да стане веднага. Че все още се опитвам да те върна при себе си. Записах всичко, можеш да чуеш разговора ни, ако не ми вярваш.

Премигах объркано:

— Записал си го? — повторих.

— Не исках да оставя нищо на случайността — отговори той, в гласа му изобщо не се долавяше извинение.

— Казал си му, че няма да стане веднага. Излъгал си го.

Усмивката му беше остра като бръснач.

— Не съм. Минаха няколко дни оттогава.

— О, господи! Ти си се побъркал.

— Възможно е. И ако е вярно, съм се побъркал заради теб — заяви той и ме целуна силно по бузата. — Не мога да живея без теб, Ева. Не искам дори да си представям тази възможност. Само при мисълта за това полудявам.

— Това е лудост.

— Защо? — попита той и се намръщи. — Знаеш, че и за двама ни не може да има никой друг на света. Какво още чакаш?

Главата ми се изпълни с всевъзможни доводи. Виждах съвсем ясно толкова причини, поради които трябва да изчакаме, толкова капани, в които можем да попаднем. Но от устата ми не излезе нищо.

— Не ти давам възможност да избираш — заяви той решително, изви тялото си и стана, като ме носеше на ръце. — Ще го направим, Ева. Наслади се на последните си часове като неомъжена жена.

* * *

— Гидиън! — изхълцах аз. Главата ми се мятеше на матрака, докато спазмите на оргазма разтърсваха цялото ми тяло.

Потта му се стичаше по гърдите ми, бедрата му неуморно се движеха, докато вкарваше прекрасния си пенис в мен отново и отново, извиваше се и проникваше — ту плитко, ту дълбоко.

— Точно така — похвали ме с дрезгав глас. — Стискай го! Толкова те усещам, ангелче. Ще ме накараш пак да свърша.

Едва поемах въздух, чувствах се напълно омекнала и уморена от неотслабващото му желание. Вече ме бе събудил два пъти, обладаваше ме с прецизна умелост, сякаш искаше да запечата в тялото и в съзнанието ми факта, че му принадлежа. Че съм негова и може да прави с мен каквото си поиска.

Толкова ме възбуждаше.

— Ммм... — измърка той и плъзна члена си дълбоко в мен. — Спермата ми е като сметана вътре в теб. Обожавам това усещане, след като съм те чукал цяла нощ. Цял живот ще бъда така, Ева. Никога няма да спра.

Прехвърлих крака си през бедрото му и го притиснах към себе си.

— Целуни ме.

Греховно прекрасните му устни се допряха в моите.

— Обичай ме — заповядах и забих нокти в бедрата му, когато членът му се размърда в мен.

— Обичам те, ангелче — прошепна той и усмивката му стана още по-широка. — Обичам те.

* * *

Когато се събудих, него го нямаше.

Протегнах се, бях омотана в чаршафите, които миришеха на секс и на Гидиън, и вдишах дълбоко морския въздух, който нахлуваше през отворените врати на терасата.

Останах да лежа така известно време, мислех за изминалата нощ и за деня, който предстоеше. След това през ума ми минаха предишните седмици и малкото месеци, откакто бях срещнала Гидиън. После мислите ми отлетяха още по-назад. Към Брет и другите мъже, с

които бях излизала. Върнах се към времето, в което бях дълбоко убедена, че никога няма да срещна мъж, който би ме обичал такава, каквато съм, с всичките ми емоционални рани, целия товар от миналото, с несигурността и нуждата ми от внимание.

Какво друго можех да кажа, освен „да“ сега, когато като по чудо бях открила този мъж?

Изтъркалях се от леглото, обзета от вълнение при мисълта да намеря Гидиън и да му обясня, че съм напълно готова да се омъжа за него. Хареса ми идеята, че сме избягали тайно, че ще изречем първите си клетви насаме, без да ни наблюдава никой, който би могъл да таи съмнения, омраза или лоши помисли. След всичко, което бяхме преживели, изглеждаше толкова логично началото на новия ни живот да е изпълнено само с любов, надежда и щастие.

Трябваше да се досетя, че е планирал всичко идеално, от абсолютното уединение до изключителното място, на което се намирахме. Разбира се, сватбата щеше да се състои на брега. И двамата имахме хубави спомени, свързани с брега на океана, сред които особено ценен бе последният път, когато бяхме заедно в Северна Каролина.

Усмихнах се, когато видях подноса със закуска, оставен на ниската масичка до дивана в спалнята. На облегалката на стола беше праметнат бял копринен халат.

Гидиън никога не пропускаше нищо.

Облякох халата и се протегнах да си наля кафе, имах нужда от малко кофеин, преди да го потърся и да му дам отговор. И в този момент видях предбрачния договор, поставен върху подноса със закуската.

Ръката ми замръзна и не успя да стигне до каната с кафе. Договорът беше красиво аранжиран под тънка бяла ваза с червена роза в нея, сребърните прибори блестяха върху изящно сгънатата салфетка.

Не знам защо бях толкова изненадана и... сломена. Разбира се, че Гидиън е планирал всичко до последната подробност — като се започне от предбрачния договор. В крайна сметка нали се бе опитал да постави началото на връзката ни с договор?

Цялото ми еуфорично щастие се изпари за миг. Съсипана, обърнах гръб на подноса и се отправих към банята. Изкъпах се бавно, движенията ми бяха като на забавен каданс. Реших, че предпочитам да

кажа „не“, вместо да чета юридически документ, който определя цената на любовта ми. За мен тази любов беше безценна.

Въпреки това се страхувах, че е прекалено късно, че нанесената вреда е непоправима. Самото знание за това, че е подготвил предбрачно споразумение, променяше всичко и не можех да виня него за това. По дяволите, та той беше Гидиън Крос! Един от двайсет и петте най-богати мъже в света. Беше немислимо да не поиска от мен да подпиша предбрачен договор. А и аз не бях наивна. Не би трябвало да мечтая за рицар на бял кон и приказан замък.

След душа облякох тънка памучна рокля, вързах мократа си коса на опашка и се отправих към кафето. Налях си една чаша, добавих сметана и подсладител, взех договора и излязох на терасата.

На брега течеше усилена подготовка за сватбата. В близост до водата беше издигната арка, покрита с цветя, а преплетени бели панделки през пясъка оформяха импровизирана алея.

Седнах с гръб към брега, не можех да понеса болката от тази гледка.

Отпих глътка от кафето, почувствах как се разлива в тялото ми, отпих отново. Бях изпила почти половин чаша, когато най-последно събрах достатъчно смелост да прочета проклетия договор. Първите няколко страници описваха подробно имуществото, което всеки от нас притежава преди брака. Огромното състояние на Гидиън беше потресаващо. „Кога намира време да спи този човек?“ В началото помислих, че има грешка в сумата, която според документа притежавах, но после размислих, че основният ми капитал отдавна трупа дивиденди от инвестиции.

Стантън бе взел петте милиона, които притежавах, и ги бе удвоил.

В този момент ми хрумна, че е много глупаво от моя страна да държа парите си просто така, вместо да ги използвам, за да помагам на хора в нужда. Държах се така, сякаш кървавите пари не съществуваха, вместо да ги вкарам в употреба. Реших да се заема с това, веднага щом се прибера в Ню Йорк. От тук нататък четивото ставаше все по-интересно.

Първото условие, което Гидиън поставяше, бе да взема неговата фамилия. Можех да запазя Трамел като презиме, но няхах право да го добавям с тире към новата си фамилия. *Ева Крос* — неподлежащо на

обсъждане. И толкова типично за него. Любимият ми мъж обичаше да властва и не смяташе за необходимо да се извинява, че понякога се държи като пещерен човек.

Второто условие бе да приема десет милиона от него още при самата сватба и така да удвоя състоянието си само като кажа „да“. От тук нататък всяка следваща година получавах повече. Щях да получавам бонус за всяко дете, родено от връзката ни, щеше да ми се плаща, за да ходя на семейна терапия с него. Трябваше да се съглася на терапия и намесата на посредник в случай на развод. Освен това трябваше да се съглася да живея в една и съща къща с него, да ходим на почивка на всеки два месеца, да излизаме на срещи...

Колкото повече четях, толкова повече разбирах. Целта на предбрачния договор не беше да защити имуществото на Гидиън. Напротив — той щедро го раздаваше, стигаше дори дотам да поиска петдесет процента от всичко, което придобие по време на брака ни, безусловно да ми принадлежи. Освен в случай на изневяра от негова страна. Ако това се случеше, финансовите последици за него щяха да са жестоки.

Целта на предбрачния договор бе да защити сърцето му, да ме обвърже и да ме подкупи, така че на всяка цена да остана при него. Даваше всичко.

Дойде при мен на терасата в момента, в който прочетох последната страница, облечен само в полуразкопчани дънки и нищо нагоре. Знаех, че появата му точно в този миг не е случайна. Беше ме наблюдавал отнякъде и бе преценявал реакцията ми.

Избърсах сълзите от очите си и се опитах да изглеждам равнодушна.

— Добро утро, шампионе!

— Добро утро, ангелче! — Наведе се и ме целуна по бузата, след това придърпа един стол и седна от лявата ми страна.

Един от служителите на хотела донесе закуска и още кафе, подреди умело масата и изчезна също така бързо, както беше дошъл. Погледнах към Гидиън, тропическият бриз галеше лицето му и си играеше с дългата му черна коса. Докато седеше до мен, толкова непринуден и така мъжествен, ми беше невъзможно да го свържа със сухите банкови сметки от договора. Обърнах листовите, за да стигна отново до първата страница, сложих ръка отгоре ѝ и заявих:

— Нищо в този документ не може да ме държи омъжена за теб.
Той пое дълбоко въздух.

— Тогава ще го преработим. Кажи си условията.

— Не искам парите ти. Искам това — заявих и посочих към него.
— И по-специално това. — Наведох се и поставих ръка върху сърцето му. — Ти си единственото нещо, което може да ме задържи, Гидиън.

— Не знам как да го направя, Ева. — Хвана ръката ми и я притисна до гърдите си. — Сигурно ще прецакам нещо. И ти ще поискаш да избягаш.

— Вече не бягам — възразих. — Не го ли забеляза?

— Забелязах, че снощи се втурна към океана и потъна като камък. — Той се наведе напред и ме погледна в очите. — Не отхвърляй предбрачния договор просто по принцип. Ако в него няма нещо, с което си дълбоко несъгласна, приеми го. Заради мен.

Облегнах са на стола.

— Двамата с теб трябва да извървим дълъг път — казах тихо. — Един лист хартия не може да ни накара да си вярваме. Тук става въпрос за доверие, Гидиън.

— Да, добре... — поколеба се той. — Аз си нямам доверие, че няма да прецакам нещата, а ти нямаш доверие в себе си, че можеш да ми дадеш онова, от което се нуждая. Но двамата вярваме един в друг. Ще работим по всичко останало заедно.

— Добре.

Видях как очите му светнаха и разбрах, че съм взела правилното решение, въпреки че все още някъде в себе си смятах, че сме избързали.

— Имам обаче един проблем.

— Какъв е.

— Въпросът с името.

— Не подлежи на обсъждане — заяви Гидиън рязко и за да подчертае думите си, махна с ръка.

Вдигнах предупредително вежда.

— Не се дръж като неандерталец. Искам да взема и името на баща си. Той отдавна го искаше и цял живот го е притеснявало, че не нося фамилията му. Сега е моментът да поправа тази грешка.

— Значи Ева Лорън Рейъс Крос?

— Ева Лорън Трамел Рейъс Крос.

— Звучи доста дългичко, ангелче — учуди се той, — но така да бъде, ако това те прави щастлива. Това е единственото, което искам.

— А аз искам теб — заявих и се наведох напред, за да ме целуне. Той докосна устните ми.

— Хайде тогава да го узаконим.

* * *

Омъжих се за Гидиън Джефри Крос боса на един карибски плаж, с управителя на хотела и Ангъс Маклауд за свидетели. Не бях разбрала, че Ангъс е тук, но се зарадвах, когато го видях.

Церемонията беше кратка, семпла и много красива. По широките усмивки на свещеника и Клод разбрах, че за тях е чест да изпълняват толкова важна роля в бракосъчетанието на Гидиън.

Облякох най-хубавата рокля, която намерих в дрешника. Беше без презрамки, с рюш от гърдите до бедрата и с цветчета от органза, които се спускаха надолу до стъпалата ми. Беше романтична рокля — сладка, но секси. Косата ми беше прибрана на елегантен небрежен кок с втъкната червена роза в него. От хотела ми осигуриха букет от жасмин, завързан с бяла панделка.

Гидиън беше с графитеносив панталон и бяла риза, която падаше свободно отгоре. Той също беше бос. Разплаках се, докато повтаряше брачната клетва след свещеника. Гласът му беше силен и уверен, макар в очите му да се четеше нажежен копнеж.

Толкова много ме обичаше.

Цялата церемония беше интимна и дълбоко лична. Съвършена.

Липсваха ми майка ми, баща ми и Кари. Липсваха ми Айрланд, Стантън и Кланси. Но когато Гидиън се наведе над мен, за да запечата брака ни с целувка, ми прошепна:

— Ще го направим отново. Колкото пъти искаш.

Толкова много го обичах.

Ангъс се приближи и ме целуна по бузите.

— Радвам се да ви видя и двамата толкова щастливи.

— Благодаря ти, Ангъс. Грижил си се добре за него толкова време.

Усмихна се, очите му блестяха, когато се обърна към Гидиън. Каза нещо с такъв силен шотландски акцент, че не бях сигурна дали думите изобщо са на английски. Каквото и да беше, очите на Гидиън също заблестяха. До каква степен Ангъс бе замествал баща му през всичките тези години? Винаги щях да съм му благодарна за това, че е давал на Гидиън любов и подкрепа тогава, когато най-много се е нуждаел от тях.

Разрязяхме една малка торта и изпихме по чаша шампанско на терасата. Подписахме се в регистъра, който свещеникът ни донесе, след което ни дадоха свидетелството за брак, което също подписахме. Гидиън почтително го погали с ръка.

— От това ли имаше нужда? — подразних го. — Този лист хартия?

— Имам нужда от теб, госпожо Крос — отвърна той и ме притегли към себе си. — И исках това.

Ангъс прибра свидетелството и предбрачния договор и изчезна. И двата документа бяха заверени нотариално от управителя на хотела и щяха да бъдат прибрани някъде, където Гидиън съхраняваше подобни неща.

А що се отнася до Гидиън и мен, най-накрая се озовахме под шатрата на плажа — голи, и вплетени един в друг. Пиехме шампанско, докосвахме се закачливо и ненаситно и се целувахме лениво, докато денят бавно отминаваше.

И това също бе свършено.

* * *

— И така, какво ще правим, когато се приберем? — попитах, докато вечеряхме на свещи в трапезарията. — Как да обясним, че просто сме избягали и сме се оженили?

Гидиън сви рамене и облиза разтопеното масло от палеца си.

— Както пожелаеш.

Извадих месото от крака на омара и започнах да обмислям възможностите.

— Със сигурност искам да кажа на Кари. Освен това мисля, че и баща ми няма да има нищо против. Опитах се да му намекна нещо,

когато му се обадох днес, и той ми каза, че си разговарял с него, така че е подготвен. Стантън няма да се развълнува много, без това да те обижда.

— Не ме обижда.

— Но се тревожа за майка ми. Нещата между нас и без това не вървят. Направо ще полудее, когато разбере, че сме се оженили. — Спрях за момент и за хиляден път се опитах да осмисля ситуацията. — Не искам да си помисли, че съзнателно съм я изолирала, защото съм ѝ сърдита.

— Тогава да кажем на нея и на всички останали, че сме се сгодили.

Потопих месото на омара в разтопеното масло и си помислих, че нямам абсолютно нищо против да свикна да виждам Гидиън гол до кръста, задоволен и отпуснат.

— Направо ще изпадне в истерия, ако заживеем заедно преди сватбата.

— Тогава ще ѝ се наложи да планира всичко много бързо — каза той сухо. — Ти си ми съпруга, Ева. Не ме интересува дали някой друг го знае, аз го знам. Искам да се прибирам вкъщи при теб, сутрин заедно да пием кафето си, да ти помагам да закопчееш роклята си и да я разкопчавам вечер.

Докато гледах как разчупва крака на омара с ръце, го попитах:

— Ще носиш ли венчална халка?

— Очаквам го с нетърпение.

Това ме накара да се усмихна. Той спря и се загледа в мен.

— Какво има? — попитах, след като не каза нищо. — Да не би да съм се омазала с масло по лицето?

Гидиън се облегна назад и въздъхна дълбоко.

— Толкова си красива. Обичам да те гледам.

Усетих, че се изчервявам.

— И ти не си за изхвърляне.

— Започна да изчезва — измърмори той.

Усмивката ми се стопи.

— Моля? Какво изчезва?

— Тревогата... Появява се някакво чувство за сигурност. Не смяташ ли? — Той отпи от виното. — Улегналост. Чувството е приятно. Харесва ми. Много ми харесва.

Той вдигна ръката ми до устните си. Светлината от свещите се отрази в пръстена, който ми бе дал, и го накара да заблести в цветовете на дъгата. Беше красив квадратен диамант, поставен в старинен обков. Харесваше ми заради класическата си изисканост, но най-ценното в него беше, че е пръстенът, с който баща му е предложил на майка му.

Макар Гидиън да бе дълбоко наранен от предателствата на родителите си, времето, в което тримата са били семейство, беше последното истинско щастие, което е познал, преди да срещне мен.

А се кълнеше, че не е романтичен.

Забеляза, че се възхищавам на пръстена.

— Харесва ли ти?

— Много — отвърнах и го погледнах в очите. — Уникален е. Мислех си, че можем да направим неповторим и дома, в който ще живеем.

— Така ли? — Стисна ръката мий продължи да се храни.

— Разбирам, че се налага да спим отделно, но не ми харесва идеята между нас да има врати и стени.

— И на мен не ми харесва, но безопасността ти е на първо място.

— Какво ще кажеш да имаме една голяма стая, разделена на две спални помещения, свързани с обща баня без врати. Само арки или коридори. Така че на практика и двамата ще се намираме в едно и също голямо открито пространство.

Замисли се над предложението, след това кимна.

— Нарисувай го и ще извикаме дизайнер, който да го осъществи. Засега ще продължим да живеем в Горен Уест Сайд, докато в мезонета тече ремонт. В това време Кари може да огледа съседния апартамент и да каже какви промени иска да бъдат направени.

Потърках голия си крак в прасеца му, исках да му благодаря. Вечерният вятър довя ритмите на някаква музика и ми напомни, че не сме сами на самотен остров.

Дали Ангъс се забавляваше някъде наблизо? Или стаеше на пост пред вратата на апартамента ни?

— Къде е Ангъс? — попитах аз.

— Някъде наоколо.

— И Раул ли е тук?

— Не. Той е в Ню Йорк, опитва се да разбере как гривната на Нейтън се е озовала на ръката на онзи мафиот.

— О! — Изведнъж загубих всякакъв апетит. Взех салфетката и избърсах пръстите си. — Трябва ли да се тревожа?

Въпросът беше реторичен, тъй като изобщо не бях спирала да се тревожа. През цялото време дълбоко в съзнанието ми ме гризеше въпросът кой е подвел полицията по погрешна следа.

— Някой ми даде възможност да се измъкна невредим — каза Гидиън безизразно и облиза долната си устна. — Очаквах, че ще трябва да платя за тази услуга, но засега никой не се е свързал с мен. Така че аз ще се свържа с него.

— Стига да го откриеш.

— О, непременно ще го открия — каза той тихо, но в гласа му долових опасни нотки. — И тогава ще разберем защо го е направил.

Протегнах крака под масата и ги обвих около неговите.

* * *

Вечерта танцувахме на плажа на лунна светлина. Нощно време влагата от буйната растителност беше изключително чувствена и ние с удоволствие ѝ се наслаждавахме. Тази нощ Гидиън спа в леглото ми, макар да беше трудно да поеме този риск. Не можех да си представя, че ще прекарам първата си брачна нощ сама, и се надявах, че лекарството и безсънието от предишната вечер ще му помогнат да спи дълбоко. Така и стана.

В неделя Гидиън ми предложи няколко варианта — да се разходим до някакъв фантастичен водопад, да излезем в океана с катамаран или да отидем на рафтинг през джунглата. Усмихнах се и му казах „Следващия път“. Имах собствени планове.

Цял ден се излежавяхме, плувахме голи в частния басейн и подремвахме, когато ни се приискаше. Минаваше полунощ, когато си тръгнахме, и ми беше мъчно, че трябва да го направим. Уикендът бе прекалено кратък.

— Чака ни цял живот, изпълнен с такива уикенди — прошепна Гидиън, докато пътувахме към летището, сякаш прочел мислите ми.

— Държа се егоистично с теб. Искам през цялото време да си само мой.

Когато се качихме на самолета, видях, че са донесли дрехите, които бяха на наше разположение в комплекса. Усмигнах се на спомена колко малко дрехи бяхме носили през изминалите два дни.

Взех несесера с тоалетни принадлежности в спалнята, за да си измия зъбите, преди да поспя по време на полета. В този момент забелязах завързания за него етикет, изработен от кожа и месинг, на който беше гравирано *Ева Крос*.

Гидиън се вмъкна в банята след мен и ме целуна по рамото.

— Хайде да си лягаме, ангелче. Трябва да поспим преди работа утре.

Посочих етиката върху багажа и попитах:

— Толкова предрешено ли беше съгласието ми да се омъжа за теб?

— Бях се подготвил да те държа в плен, докато се съ согласиш.

Изобщо не се съмнявах в това.

— Поласкана съм.

— Омъжена си — каза той и ме плесна по дупето. — А сега побързай, госпожо Крос.

Побързах и се вмъкнах в леглото до него. Той веднага се намести зад гърба ми и ме прегърна.

— Приятни сънища, миличък — прошепнах и притиснах ръцете му до себе си.

Усетих, че се усмихва, долепил устни до врата ми.

— Моите сънища вече се сбъднаха.

---

[1] Windward Islands (англ.) — Нихоа, Лайсан, Некер и други — група малки острови и рифове, известни и като Северозападни Хавайски острови. — Б.пр. ↑

Чувствах се много странно, когато в понеделник сутринта отидох на работа и никой нямаше представа колко коренно различен е животът ми. Кой би помислил, че изговарянето на няколко думи и поставянето на един пръстен могат да променят представата ти за самия теб?

Вече не бях просто Ева — момичето, което наскоро бе дошло в Ню Йорк заедно с най-добрия си приятел и се опитва само да си пробие път. Сега бях съпруга на магнат. Имах съвсем други отговорности и очаквания. Самата мисъл за това ме плашеше.

Мегуми се изправи, докато натискаше бутона, за да ме пусне в офиса на „Уотърс Фийлд & Лийман“. Беше облечена с необичайна за нея скромност — черна рокля без ръкави с асиметричен подгъв и обувки в ярък цикламен цвят.

— Господи, какъв страхотен тен имаш! Направо ти завиждам.

— Благодаря. Как мина уикендът ти?

— Нищо интересно. Майкъл спря да се обажда. — Тя сбърчи нос. — Липсва ми настойчивостта му. Караше ме да се чувствам желана.

Поклатих глава.

— Ти не си добре.

— Знам. Кажи ми как мина твоят уикенд. С рок звездата ли беше или с Крос?

— Нищо не мога да ти кажа.

Въпреки че много ми се искаше да ѝ разкажа всичко. Единственото, което ме възпираше, бе фактът, че все още не бях споделила с Кари, а той заслужаваше да е пръв.

— Шегуваш се! — каза тя и присви очи. — Наистина ли няма да ми кажеш?

— Разбира се, че ще го направя — разсмях се аз и ѝ намигнах. — Но не точно сега.

— Нали ти е ясно, че знам къде работиш — извика тя след мен, докато се отдалечавах.

Седнах зад бюрото си, приготвих се да напиша бързо съобщение на Кари и видях, че през последните два дни ми е изпратил няколко, които пристигаха едва сега. Със сигурност не ги бях получила в събота, когато както обикновено звъннах на баща ми. „Искаш ли да обядваме?“ — написах аз.

Не получих отговор веднага, затова спрях звука на телефона и го оставих в най-горното чекмедже на бюрото.

— Къде беше през уикенда? — попита Марк, когато дойде на работа. — Имаш страхотен тен.

— Благодаря. Излежавах се на Карибите.

— Наистина ли? И аз оглеждам островите за медения ни месец. Би ли ми препоръчала мястото, на което си била?

Засмях се, отдавна не се бях чувствала толкова щастлива. Всъщност може би никога.

— Разбира се, страхотно е.

— Разкажи ми подробно. Ще го добавя към списъка от възможни дестинации.

— На теб ли се падна задължението да избереш мястото за меден месец?

Станах, за да отидем да си вземем кафе, преди да се захванем с работата.

— Да — отвърна Марк и се усмихна накриво. — Ще оставя подготовката на сватбата на Стивън, тъй като той е планирал от години. Но меденият месец е мой.

Звучеше толкова щастливо. Много добре знаех как се чувства в момента. Доброто му настроение направи още по-добър и моя ден.

Краят на безгрижното щастие настъпи малко след десет, когато Кари ми се обади на служебния телефон.

— Кабинетът на Марк Герити — казах аз, след като вдигнах слушалката. — Ева Трамел...

— ... заслужава да я наричат по задника — довърши изречението Кари. — Не мога да си спомня кога за последен път съм ти бил толкова ядосан.

Намръщих се и стомахът ми се сви.

— Какво се е случило, Кари?

— Нямам намерение да разговарям за важни неща по телефона, Ева, за разлика от някои хора, които познавам. Ще се срещнем на обяд. И за да си наясно, държа да ти съобщя, че отложих едни пробни снимки, само за да те накарам да се опомниш, защото приятелите са за това — заяви той ядосано. — Те отделят време, за да разговарят за важните неща. Не оставят възторжени съобщения на гласовата поща и не си мислят, че по този начин са решили всичко.

Кари затвори, а аз останах на място, шокирана и малко уплашена.

Всичко в живота ми се промени. Кари беше този, който ме държеше здраво стъпила на земята. Когато нещата между нас не вървяха, лесно губех почва под краката си. Знаех, че същото се отнася и за него. Всеки път, когато не бях до него, започваше да върши глупости. Извадих мобилния телефон и му се обадох.

— Какво? — тросна се той, но това, че вдигна, беше добър знак.

— Съжалявам — започнах бързо, — ако съм прецакала нещо. Обещавам да оправя нещата!

Той изръмжа:

— Направо съм ти бесен, Ева.

— Ами... да... Ако не си забелязал, умея лесно да вбесявам хората, но мразя, когато това се случва с теб — въздъхнах аз. — Ще се побъркам, докато не изясним всичко помежду си, Кари. Знаеш, че не мога да понеса между нас да има проблеми.

— Напоследък не ти личи — каза той сърдито. — Аз съм все някъде на заден план и честно казано, не е приятно.

— Винаги мисля за теб. И ако не съм ти го показала, грешката е моя.

Кари не отговори.

— Обичам те, Кари! Дори когато прецаквам нещата.

Чух как дълбоко въздъхна.

— Връщай се към работата си и не го мисли. Ще обсъдим нещата на обяд.

— Съжалявам. Наистина.

— Ще те чакам точно в дванайсет.

Затворих телефона и се опитах да се съсредоточа, но беше трудно. Едно нещо беше Кари да ми е ядосан и съвсем друго да разбере, че съм го наранила. Бях един от много малкото хора в живота

му, на които той имаше доверие, че няма да го предадат. В единайсет и половина по вътрешната поща пристигна цяла купчина пликове. Зарадвах се, когато видях, че един от тях е с бележка от Гидиън.

„Моя прекрасна и секси съпруго, не спирам да мисля за теб.

Твой Х.“

Краката ми започнаха да потропват от щастие под бюрото. Прецаканият ми ден започваше малко по малко да се оправя. Написах му отговор:

„Тъмен и Опасен, обичам те до лудост.

Твоята брачна окова, Госпожа Х.“

Запечатах бележката в плик и я изпратих по вътрешната поща.

Точно пишех отговор на един художник, който работеше по кампания за изработване на поздравителни картички, когато телефонът на бюрото ми иззвъня. Вдигнах слушалката с обичайния си поздрав и в отговор чух познатия ми вече френски акцент.

— Ева, обажда се Жан-Франсоа Жиро.

Отпуснах се на облегалката на стола и поздравих:

— Bonjour, мосю Жиро.

— Кога ще ти е най-удобно да се срещнем днес?

Какво, по дяволите, искаше от мен? Реших, че се налага да се видя с него, ако искам да разбера отговора на този въпрос.

— Пет часа удобно ли е? Има един бар близо до „Кросфайър“.

— Звучи добре.

Обясних му как да стигне до бара и затворих, бях леко замаяна след разговора. Завъртях се на стола замислено. Двамата с Гидиън се опитвахме да продължим напред с живата си, но хората и проблемите от миналото все още се мъчеха да ни попречат. Дали съобщението за женитбата ни, или дори само за годеж, би променило нещата?

Господи, надявах се да е така. Но обикновено нещата не ставаха толкова лесно.

Хвърлих поглед към часовника и се съсредоточих отново върху имейла, който пишех.

* * *

Слязох във фоайето в дванайсет и пет, но Кари още не беше дошъл. Започнах да ставам все по-нервна, докато го чаках. Няколко пъти бях прехвърлила в ума си разговора ни и трябваше да призная, че Кари е прав. Бях успяла да се самоубедя, че няма да има нищо против да живеем с Гидиън, защото не исках дори да си представям алтернативата — да съм принудена да избирам между най-добрия си приятел и гаджето си.

А сега вече нямах никакъв избор. Бях омъжена. И бях в екстаз от това.

Въпреки всичко се радвах, че бях прибрала сватбения си пръстен във вътрешния джоб на чантата. Ако Кари имаше усещането, че се отдалечавам от него, фактът, че се бях омъжила тайно през уикенда, нямаше да помогне.

Стомахът ми се сви. Тайните между нас все повече се увеличаваха. Не можех да го понеса.

— Ева.

Гласът на най-добрия ми приятел ме откъсна от мислите. Идваше към мен облечен в широки спортни панталони и фланелка с шпиц деколте. Със слънчеви очила на очите и ръце, пъхнати в джобовете, ми изглеждаше далечен и недостъпен. Хората извъръщаха глава подире му, но той изобщо не ги забелязваше, бе съсредоточил вниманието си изцяло върху мен.

Краката ми сами тръгнаха към него. Спуснах се, без да мисля, затичах се и се блъснах в него толкова силно, че му изкарах въздуха. Прегърнах го и притиснах буза в гърдите му.

— Липсваше ми — казах от цялото си сърце, макар той да не подозираше истинската причина.

Кари измърмори нещо под носа си и ме прегърна.

— Понякога си истински трън в задника, бибчо.

Отдръпнах се и го погледнах.

— Съжалявам.

Той преплете пръсти в моите и ме поведе навън от „Кросфайър“. Отидохме на същото място, където последния път бяхме обяждали заедно — онова със страхотните такоси. Там правеха и чудесна безалкохолна маргарита с много лед, идеална за горещ летен ден като този.

След като чакахме на опашка почти десет минути, аз поръчах само два такоса, тъй като от доста време не бях ходила на фитнес. Кари поръча шест. Някакви хора точно ставаха и успяхме бързо да се настаним на свободните места. Кари глътна единия такос още преди да успее да разопаковам сламката си.

— Съжалявам за съобщението на гласовата ти поща — започнах аз.

— Не разбираш. — Той избърса със салфетка устните си, които бяха в състояние да накарат всяка зряла жена да се държи като гимназистка, стига само да се усмихнеха. — Става въпрос за цялата ситуация, Ева. Оставяш ми съобщение да си помисля дали бих искал да живеем с Крос, след като си казала на майка си, че вече всичко е решено, и преди да изчезнеш от лицето на земята за цял един уикенд. Това ме кара да мисля, че изобщо не ти пука какво е мнението ми по въпроса.

— Не е вярно!

— И изобщо за какво ти е притрябвал съквартирант, след като ще живееш с гаджето си? — попита той, разгорещявайки се все повече. — И от къде на къде си решила, че ще ми е приятно да играя ролята на трето колело?

— Кари...

— Не ми трябва проклетата ти милостиня, Ева — заяви той и присви зелените си очи. — Има много места, където бих могъл да живея, и много други хора, които са готови да ме вземат за съквартирант. Не искам да ми правиш услуги.

Гърдите ми се стегнаха. Все още не бях готова да позволя на Кари да напусне живота ми. Някъде в бъдещето всеки от нас щеше да тръгне по своя път, може би щяхме да се виждаме само по специални поводи, но този момент все още не беше настъпил. Не можеше да е настъпил. Самата мисъл ме побъркваше.

— Кой ти е казал, че го правя заради теб? — троснах се аз. — Не допускаш ли, че просто не мога да понеса идеята да не си близо до мен?

Той изсумтя и отхапа от такоса. Продължи да дъвче ядосано, след това преглътна и отпи голяма глътка от коктейла си.

— Каква е ролята ми? Да ти напомням, че вече цели три години държиш живота си под контрол? Да съм нещо като онези чипове, които дават в „Анонимните алкохолици“, за да отбележат броя на месеците въздържание?

— Виж какво — наведох се напред, — разбирам, че си ми страшно ядосан. Вече ти казах, че съжалявам. Обичам те и искам да продължиш да бъдеш част от живота ми, но няма да седя тук и да слушам как ме ругаеш само защото съм сгафила. — Бутнах стола и станах. — Ще се видим по-късно.

— С Крос ще се жените ли?

Спрях и вперих поглед в него.

— Той ми предложи. Аз приех.

Кари кимна сякаш отговорът ми изобщо не го изненадва и отново отхапа от такоса. Грабнах чантата си от облегалката на стола.

— Страх ли те е да живееш сама с него? — попита той и продължи да дъвче.

Разбира се, че това ще е първата му мисъл.

— Не. Ще спим в отделни спални.

— Той в отделна спалня ли спа през последните няколко уикенда, когато се чукахте?

Погледнах го изненадана. Дали наистина знаеше със сигурност, че Гидиън е мистериозният любовник, с когото прекарвах толкова време напоследък? Или просто налучкваше? Реших, че не ме интересува. До гуша ми беше дошло да го лъжа.

— Да, през по-голямата част от времето.

Кари остави такоса в чинията.

— Най-после от устата ти да излезе някаква истина. Вече бях започнал да мисля, че си забравила какво е да си честен.

— Майната ти!

Той се захили и посочи към празния стол.

— Седни си на задника, беччо. Разговорът още не е приключил.

— Престани да се държиш като гадняр.

Усмивката изчезна от лицето му и той ме погледна строго:

— Седмици наред ме лъжеш и това ме вбесява. Сядай!

Седнах и го изгледах ядосано:

— Ето, седнах. Доволен ли си?

— Яж! Имам да ти казвам още много неща.

Въздъгнах отчаяно, преметнах чантата си на облегалката на стола и се обърнах към него, вдигнала въпросително вежди.

— Ако си мислиш — започна той, — че след като съм чист и работя усилено, съм загубил усета си за това кога ме баламосваш, дълбоко грешаш. От момента, в който започна да се отдръпваш от мен, знаех, че отново чукаш Крос.

Погледнах го скептично и отхапах от такоса.

— Ева, миличка, не ти ли дойде на ум, че ако в Ню Йорк има друг мъж, който е в състояние да чука по цяла нощ като Крос, аз самият отдавна да съм го намерил?

Задавих се и за малко да изплюя храната си.

— Никой не е чак такъв късметлия, че да попадне на двама един след друг — продължи той. — Дори ти. По-логично щеше да е след такава шестица от тотото дълго време да останеш на сухо или поне да се свалиш с някого, който не става за нищо.

Хвърлих смачканата обвивка от сламката към него, той се разсмя, дръпна се и я избягна. След това стана сериозен:

— Да не би да си се страхувала, че ще съм против да се върнеш при него, след като се държа така отвратително с теб?

— Нещата са доста по-сложни, Кари. Всичко беше... пълна каша. Всички бяхме под напрежение. И все още е така, онази репортерка продължава да преследва Гидиън...

— Преследва ли го?

— И още как. Просто не исках...

„Да те въвличам. Да те излагам на риск. Да бъдеш обвинен в съучастничество.“

— Просто трябваше да изчакам всичко да отmine — завърших не особено убедително.

Той замълча сякаш обмисляше думите ми и след това кимна.

— И сега ще се омъжиш за него.

— Да — отвърнах и отпих глътка, за да прочистя буцата от гърлото си. — Но ти си единственият, който знае, освен нас.

— Най-последно да споделиш една от тайните си. — Той се нацупи и остана така в продължение на няколко секунди. — И все още искаш да живея с вас.

Отново се наведох напред и му подадох ръка.

— Знам, че можеш да отидеш другаде, да живееш с други хора. Но бих предпочела да не го правиш. Все още не съм готова да живея без теб, независимо дали съм омъжена или не.

Стисна ръката ми толкова силно, че ме заболя.

— Ева...

— Чакай — прекъснах го бързо.

Изведнъж изражението му бе станало прекалено сериозно. Не исках да ме отрече, преди да съм му казала всичко.

— Към мезонета на Гидиън има малък апартамент, който той не използва.

— Малък апартамент на Пето авеню.

— Да. Не е ли чудесно? Той е за теб. Жилището е съвсем самостоятелно, с отделен вход и гледка към Сентръл парк. Но пак ще си до мен. Така всички ще бъдем доволни — продължавах да говоря бързо, надявах се да успея да го убедя. — Ще останем още известно време в Горен Уест Сайд, докато направя някои промени в мезонета. Гидиън каза, че през това време можем да ремонтираме и твоя апартамент така, както искаш.

— Моят апартамент?

Кари впери поглед в мен и това ме накара да се почувствам още по-нервна. Един мъж и една жена се опитаха да се проврат между нашата маса и гърба на един съседен стол, избутан прекалено назад, но аз не им обърнах никакво внимание.

— Не го приемай като милостиня — опитах се да го убедя. — От известно време си мисля, че искам да оползотворя парите, които от толкова време стоят просто така. Искам да създам фондация или нещо подобно и да реша как да ги използвам за благотворителните каузи, в които вярваме. Имам нужда от помощта ти. Ще ти плащам за това. Не само за идеите ти, а и като на рекламно лице. Искам да си първият говорител на тази фондация.

Кари бавно пусна ръката ми.

Разтревожена, стиснах неговата още по-силно.

— Какво има, Кари?

Той отпусна рамене.

— Татяна е бременна.

— Какво?

Усетих как кръвта се дръпна от лицето ми. В малкия ресторант беше много шумно, хората от персонала крещяха поръчките, таблите и подносите тракаха и посетителите едва се чуваха помежду си, но аз чух трите думи, които се отрониха от устата на Кари, толкова ясно, сякаш ги бе изкрещял.

— Шегуваш ли се?

— Де да беше така. — Издърпа ръката си от моята и отметна бретона, който падаше над очите му. — Не че не искам да имам дете. Би било страотно. Но... по дяволите! Не точно сега, разбираш ли? И не от нея.

— Как, по дяволите, е забременяла?

Кари беше вманиачен на тема предпазване, защото добре знаеше колко рисков е начинът му на живот.

— Вкарах си оная работа в нея и я поразмърдах малко...

— Млъкни — срязах го аз. — Нали се пазиш?!

— Е, да, но презервативът не ти дава стопроцентова гаранция — каза той мрачно, — а Тат не взема противозачатъчни, защото според нея усилват апетита ѝ.

— Господи! — Очите ми горяха. — Сигурен ли си, че е твое?

— Не — изсумтя той, — но това не значи, че не е. Бременна е от шест седмици, което значи, че е напълно възможно.

— Ще го задържи ли? — налагаше се да задам този въпрос.

— Не знам. Все още обмисля.

— Кари... — Не можах да възпра сълзата, която се спусна по бузата ми. Сърцето ме болеше за него. — Какво ще правиш?

— Какво мога да направя? — възкликна той и се отпусна на стола. — Решението е нейно.

Безизходицата, в която бе изпаднал, сигурно го убиваше. Самият Кари е бил непланирано и нежелано бебе и след като го родила, майка му започнала да използва абортите като метод за семейно планиране. Знаех, че тази мисъл го преследва. Беше ми разказвал за всичко това.

— А ако реши да роди бебето? Нали ще си направиш тест за бащинство?

— Господи, Ева! — въздъхна той, очите му бяха зачервени. — Не мога да мисля толкова напред. И какво, по дяволите, ще кажа на Треј? Нещата между нас най-после тръгнаха гладко и сега трябва да му стоваря това на главата. Ще ме зареже! Всичко ще свърши.

Поех дълбоко въздух и се изправих на стола си. Не можех да позволя връзката между Кари и Треј да се разпадне. Сега, след като между мен и Гидиън всичко беше наред, можех да насоча вниманието си към другите хора в живота ми, които толкова дълго бях пренебрегвала.

— Ще я караме стъпка по стъпка. Ще решаваме проблемите в движение. Всичко ще бъде наред.

Той преглътна.

— Имам нужда от теб.

— И аз имам нужда от теб. Ще се държим един за друг и всичко ще се оправи — казах аз и дори успях да се усмихна. — Никой от нас няма да ходи никъде. Освен до Сан Диего през следващия уикенд — поправих се бързо и си напомних, че трябва да говоря с Гидиън за това.

— Слава богу! — възкликна Кари и се наведе към мен. — Какво не бих дал да поиграя баскетбол при доктор Травис още сега.

— О, да!

Аз самата не играех баскетбол, но един разговор с доктор Травис на четири очи щеше да ми се отрази добре.

Какво ли щеше да каже, когато разбере колко далече от релсите сме излезли само за няколко месеца в Ню Йорк? Бяхме обсъждали големи мечти последния път, когато бяхме тримата заедно. Кари мечтаеше да е звезда в някоя от рекламите, излъчвани по време на Супербоул, а аз мечтаех да съм сред създателите на тази реклама. Сега той най-вероятно щеше да става баща, а аз бях омъжена за мъж с огромни проблеми.

— Доктор Травис направо ще откачи — измърмори Кари сякаш прочел мислите ми. По някаква необяснима причина това ни накара да се разсеем до сълзи.

* * *

Когато се върнах на бюрото си, там вече ме чакаше още една купчинка пликове, пристигнали по вътрешната поща. Прехапах долната си устна и започнах да ги прехвърлям, докато намерих онзи, който очаквах.

„Идват ми много идеи за употребата на тези окови, г-жо Х.

Сигурен съм, че всяка от тях ще ти хареса.

Твой Х.“

Част от тъмните облаци, струпали се по време на обяда, се разсеяха.

След разкритието на Кари, реших, че вече нищо не може да ме изненада по време на срещата с Жиро.

* * *

Заварих го да ме чака, когато пристигнах в бара. Изглеждаше много добре в идеално изгладените си светлокафяви панталони и бяла риза с навити ръкави и разкопчана яка. Облеклото му бе небрежно-елегантно, но не му помагаше да изглежда спокоен. Нервите му бяха опънати като тетивата на лък, целият трептеше от напрежение.

— Здравей, Ева — поздрави той и отново ме целуна и по двете бузи с онова пресилено приятелско чувство, което ме бе подразнило и първия път. — Enchante.

— Доколкото разбирам, днес май не ме приемаш като твърде руса.

— О! — Усмихна се, но погледът му остана непроменен. — Заслужих си го!

Седнахме на една маса до прозореца и малко след това ни обслужиха.

Заведението, в което се намирахме, изглеждаше старо. Таванът беше облицован с метални плочи, но тъмното полирано дърво по пода и изящно резбованият бар подсказваха, че по някое време тук вероятно

се е помещавала ирландска кръчма. Сега интериорът бе осъвременен с хромирани елементи и стойка за бутилки зад бара, която приличаше на някаква модернистична скулптура.

Жиро съвсем открито ме разучаваше, докато келнерът наливаше виното. Не знам какво точно очакваше да види в мен, но определено търсеше нещо.

Докато отпивах от прекрасната сира^[1], той се облегна удобно на стола и започна да върти виното в чашата си.

— Срещала си се с жена ми.

— Да, познавам я. Много е красива.

— Така е. — Той сведе поглед към чашата си. — Какво друго мислиш за нея?

— Какво значение има моето мнение?

Погледна ме отново:

— Смяташ ли, че ти е съперница? Или заплаха?

— Нито едно от двете.

Отпих и забелязах черното бентли, което паркира в тясното пространство до бордюра точно пред прозореца, до който седях. Ангъс беше зад волана и очевидно никак не му пукаше от знака за забранено паркиране, който се намираше точно пред него.

— Толкова ли си сигурна в Крос?

Отново насочих вниманието си към Жиро.

— Да. Но това не означава, че не бих искала да си вземеш жената и да си я закараш обратно във Франция.

Той изкриви устни в тъжна усмивка.

— Влюбена си в Крос, нали?

— Да.

— Защо?

Въпросът му ме накара да се усмихна.

— Не се надявай, че ще разбереш какво намира в него Корин, като ти кажа аз какво намирам в него. Той и аз, ние... двамата се държим много по-различно един с друг, отколкото с други хора.

— Забелязах това. Той е различен.

Жиро отпи от виното и видимо му се наслади, преди да преглътне.

— Извини ме, но не разбирам защо съм тук с теб. Какво искаш от мен?

— Винаги ли си толкова пряма?

— Да — отвърнах и свих рамене. — Започвам да проявявам нетърпение, когато съм объркана.

— Тогава и аз ще съм пряма. — Протегна се и хвана лявата ми ръка. — На пръста ти е останала бяла следа от пръстен. Явно е бил доста голям. Предполагам, че е годежен, нали?

Погледнах ръката си и видях, че е прав. На безименния ми пръст имаше голям квадрат, който бе по-светъл от останалата кожа. За разлика от майка ми, която беше много бяла, бях наследила по-тъмния тен на баща ми и почернявах изключително бързо.

— Много си наблюдателен. Но ще съм благодарна, ако запазиш тези разсъждения за себе си.

Усмихна се и за първи път усмивката му беше искрена.

— Може би все пак ще успея да върна жена си.

— Мисля, че би могъл, ако положиш усилия. — Изправих се, беше време да си тръгвам. — Знаеш ли какво ми каза жена ти веднъж? Каза, че си безразличен към нея. Вместо да чакаш да се върне при теб, трябва да си я вземеш обратно. Мисля, че иска точно това.

Той също се изправи, беше доста по-висок от мен.

— Тя преследваше Крос. Според мен, когато една жена преследва някого, не би могла да хареса мъж, който я преследва.

— Не мога да кажа нищо по въпроса. — Извадих банкнота от двайсет долара и я оставих на масата, въпреки че Жиро се намръщи, когато я видя. — Съгласила се е да се омъжи за теб, когато си поискал ръката ѝ, нали така? Не знам какво си правил тогава, но е време да го направиш отново. Довиждане. Жан-Франсоа!

Той понечи да каже нещо, но аз вече бях почти до вратата.

* * *

Ангъс ме чакаше до колата, когато излязох от бара.

— Искате ли да ви закарам къщи, госпожо Крос? — попита той, когато се настаних на задната седалка.

Обръщението му ме накара да се усмихна. То, както и току-що проведенният разговор с Жиро, ме наведоха на една идея.

— Всъщност, ако нямаш нищо против, бих искала да се отбия на едно място.

— Разбира се.

Казах му къде да ме закара, облегнах се и се отдадох на обзелото ме трепетно вълнение.

Беше шест и половина, когато приключих, но когато попитах Ангъс къде е Гидиън, разбрах, че все още е в офиса.

— Ще ме закараш ли при него? — попитах.

— Разбира се.

* * *

Чувствах се много странно да се върна в „Кросфайър“ по това време на деня. Въпреки че във фоайето все още имаше хора, атмосферата бе съвсем различна. Когато се качих на последния етаж, видях, че стъклените врати, които водеха към офиса на „Крос индъстрис“, са широко отворени, а чистачите вътре изпразват кошчетата за отпадъци, бършат стъклата и чистят с прахосмукачка.

Запътих се право към кабинета на Гидиън, като по пътя забелязах, че всички бюра са празни, включително това на секретаря му Скот. Гидиън стоеше прав зад бюрото, в едното му ухо имаше слушалка, а сакото му висеше на закачалката в ъгъла. Говореше, сложил ръце на кръста си, изражението му показваше пълна концентрация.

На стената срещу бюрото му имаше множество екрани, които излъчваха новини от различни точки на света. В дясната страна бе разположен бар с разноцветни гарафи върху осветените стъклени рафтове — единственото цветно петно в кабинета, решен изцяло в черно, бяло и сиво. Трите отделни къта за сядане предлагаха удобно място за по-неформални срещи, а бюрото на Гидиън представляваше истинско чудо на съвременните технологии. Оттук той командваше цялата електроника в кабинета си.

Заобиколен от скъпите си играчки, съпругът ми изглеждаше толкова апетитен, че устата ми се напълни със слюнка. Перфектно скроените линии на панталона и елека на костюма подчертаваха идеалното му тяло. Сърцето ми се разлудува, докато го наблюдавах —

застанал в средата на командния си център и излъчващ мощта, благодарение на която бе изградил цяла империя. Прозорците от пода до тавана от двете страни на бюрото му разкриваха великолепна панорама към града. Гледката обаче по никакъв начин не ограбваше от неговото собствено величие.

Гидиън беше господар на всичко около себе си и това му личеше.

Бръкнах в чантата си, отворих малкото джобче, извадих двата пръстена и сложих своя. След това пристъпих по-близко до стъклената стена и двойната врата, която отделяше Гидиън от всички останали.

Той обърна глава към мен и погледът му пламна, когато ме видя. Натисна някакво копче на бюрото и двойната врата се отвори. В следващия момент стъклото стана матово, така че да не може да ни види никой, ако имаше хора, останали до късно в офиса.

Влязох.

— Съгласен съм — каза Гидиън на човека, с когото разговаряше. — Направете го и след това ми докладвайте. — Свали слушалката от ухото си и я остави на бюрото, като през цялото време не откъсваше поглед от мен. — Каква приятна изненада, ангелче! Разкажи ми за срещата си с Жиро.

Свих рамене.

— Как разбра за нея?

Присви устните си на една страна и ме изгледа така, сякаш искаше да каже: „Наистина ли ми задаваш този въпрос?“.

— Още дълго ли ще останеш? — полюбопитствах аз.

— След половин час имам видеоконференция с представители на клона ни в Япония и това е всичко за днес. После ще отидем да вечеряме.

— Хайде да си вземем нещо за вкъщи и да вечеряме с Кари. Той очаква бебе.

Гидиън вдигна учудено вежди.

— Моля?

— Възможно е да има дете — въздъхнах аз. — Чувства се много объркан и искам да съм до него. Освен това трябва да свикне да те вижда вкъщи.

Гидиън впери в мен изпитателен поглед.

— Ти също си объркана. Ела тук. — Заобиколи бюрото и разтвори обятията си. — Ела да те гушна.

Пуснах чантата си на пода, забравих за всичко около себе си и се втурнах към него. Той ме прегърна, а твърдите му топли устни се притиснаха в челото ми.

— Всичко ще бъде наред — прошепна той. — Не се тревожи.

— Обичам те, Гидиън. Прегърна ме още по-силно.

Отпуснах се назад и се загледах в прекрасното му лице. Очите му изглеждаха още по-сини на фона на тена, който беше хванал през уикенда.

— Имам нещо за теб.

— Така ли?

Отдръпнах се и хванах лявата му ръка, преди да се отдели от мен. Задържах я и сложих на пръста му пръстена, който току-що бях купила за него, наложи се да го завъртя леко, за да успея да го поставя. През цялото време Гидиън стоеше, без да помръдне. Пуснах ръката му, за да може да я погледне по-добре, но тя изобщо не помръдна, все едно бе замръзнала на мястото, където я оставих.

Наклоних глава и се полюбувах на пръстена върху пръста му. Ефектът беше точно този, който търсех. Но когато мина известно време, а Гидиън не бе промълвил и дума, погледнах към него. Беше втренчил поглед в ръката си така, сякаш за пръв път я вижда.

Сърцето ми се сви.

— Не ти харесва.

Ноздрите му се разшириха, пое дълбоко дъх и обърна ръката си, за да погледне долната страна на пръстена, която бе съвсем същата като горната. Мотивът беше непрекъснат.

Платинената венчална халка много приличаше на пръстена, който носеше на дясната си ръка. В благородния метал бяха издълбани същите бразди, които му придаваха същия индустриален и мъжествен вид. Халката обаче бе украсена с рубини и затова моментално привличаше вниманието. Кървавочервеният нюанс ярко се открояваше на фона на загорялата ръка на Гидиън и тъмния костюм, който носеше. Очевиден знак, че ми принадлежи.

— Може би е прекалено — казах аз тихо.

— Винаги е прекалено — отвърна той с дрезгав глас.

И се нахвърли върху мен, обхвана главата ми с ръце, впи устни в моите и започна да ме целува с всички сили.

Опитах се да хвана китките му, но той бе по-бърз от мен, стисна ме през кръста и ме вдигна от пода, след това ме занесе на същия онзи диван, на който преди много седмици за първи път бе притиснал с тялото си моето.

— Нямах време за това — припомних му задъхано.

Остави ме да седна на ръба на дивана и отговори:

— Няма да ми отнеме много време.

Изобщо не се шегуваше. Мушна ръка под полата ми, свали бикините, разтвори краката ми и наведе глава между тях.

Тук, в собствения си кабинет, където току-що се бях възхищавала на властното му излъчване, Гидиън Крос коленичи пред мен и започна умело да ме задоволява. Езикът му се движеше по клитора ми, докато започнах да се гърча от необходимостта да свърша. Но това, което ме тласна отвъд ръба, бе той самият — гледката на тялото му, облечено в костюм, което ме обслужваше така безкористно тук, в кабинета, ме накара да свърша, крещейки името му.

Треперех от удоволствие, докато той продължаваше да ме лиже, чувствителните ми тъкани потрепваха под ловките ласки на езика му. Желаех го отчаяно, когато разкопча панталона и извади възбудения си пенис. Тялото ми се изви към него в безмълвна безсрамна молба.

Гидиън хвана огромния си член в ръка и прокара дългото му тяло през процепа ми, овлажнявайки го със соковете на току-що отминалия ми оргазъм. Фактът, че все още бяхме почти напълно облечени, правеше всичко още по-секси.

— Искам да се предадеш — отрони той грубо. — Наведи се и се разкрачи широко. Ще те чукам дълбоко.

Тези думи ме накараха да простена, изправих се и побързах да му се подчиня. Тъй като беше доста по-висок от мен, отидох до страничната част на дивана и се наведох през облегалката, после протегнах ръце назад и вдигнах полата си. Той въобще не се поколеба. С мощно движение на бедрата вкара члена си в мен и ме изпълни цялата.

— *Ева.*

Останала без дъх, стиснах здраво възглавницата на дивана. Членът му беше огромен, твърд и беше толкова дълбоко. Стомахът ми бе допрян в облегалката и можех да се закълна, че усещам как ме притиска към нея отвътре.

Гидиън се наведе над мен, обгърна ме с ръце и заби зъбите си във врата ми. Този първичен жест на притежание накара мускулите на вагината ми да реагират и да се стегнат около члена му.

Гидиън изръмжа и прокара устни по мен, наболата му брада леко ме ожули.

— Толкова е хубаво да те усещам — каза той дрезгаво. — Толкова обичам да те чукам.

— Гидиън!

— Дай ми ръцете си.

Не бях много сигурна какво точно иска от мен, затова плъзнах ръце по-близо до тялото си, а той хвана китките ми и леко ги дръпна така, че да застанат на дупето ми.

В следващия миг вече ме чукаше. Започна неуморно да движи члена си в мен, като използваше ръцете ми, за да ме придърпва към себе си и така да посрещам движението на таза му. Тежкият му скротум се удряше в клитора ми и ритмичните потупвания ме водеха към нов оргазъм. Той пъшкаше при всеки силен тласък като ехо на моите собствени стонове.

Стремежът му да достигне до оргазъм и фактът, че упражнява абсолютен контрол върху тялото ми, ме възбуждаха неистово. Не можех да направя нищо друго, освен да стоя неподвижно и да поемам члена му, да поемам страстта и копнежа му, да го обслужвам така, както преди малко той ме бе обслужил. Усещането от триенето при всеки тласък беше невероятно, непрекъснатото търкане и отдръпване ме подлудяваха от желание.

Той се разтресе и изруга. Членът му стана още по-дълъг и още по-плътен, тестисите му се напрягнаха и се повдигнаха нагоре.

— Ева... Господи! Обичам те.

Усетих как горещата му лепкава сперма се изля в мен. Прехапах устни, за да не извикам. Бях толкова възбудена, толкова близо до следващия оргазъм.

Гидиън пусна китките ми и ме прегърна, пръстът на едната му ръка се плъзна в процепа и започна да гали набъбналия ми клитор. Свърших, членът му продължаваше да се движи в мен, мускулите на вагината ми го стискаха, докато той все още се изпразваше. Гидиън допря устни до бузата ми, дишаше тежко, усещах горещия му влажен

дъх върху кожата си, от гърдите му се изтръгваха стонове, а той продължаваше да свършва дълго и мощно.

Облегнати един на друг, и двамата дишахме тежко, докато оргазмите ни отминаваха.

Преглътнах и едва успях да промълвя:

— Доколкото разбирам, пръстенът ти хареса.

Смехът му ме изпълни с радост.

* * *

Пет минути по-късно лежах отпусната и задоволена на дивана, нямах сили да помръдна. Гидиън седеше зад бюрото, изглеждаше блестящ и съвършен и излъчваше здравето и жизнеността на току-що задоволен мъжкар.

Видео конференцията мина съвсем гладко, през по-голямата ѝ част Гидиън говореше на английски, но в началото и в края се обърна към колегите си на разговорен японски. Гласът му бе дълбок и равен. От време на време погледът му се отклоняваше към мен и по устните му се появяваше едва забележима усмивка, в която долавях типичен мъжки триумф.

Имаше право да се чувства така, при положение че аз самата бях почти пияна от количеството ендорфини, нахлуло в организма ми след двата оргазма.

Гидиън приключи с разговора, изправи се и отново свали сакото си. Блясъкът в очите му ми подсказа причината. Едва събрах сили да повдигна вежди и да го попитам:

— Няма ли да тръгваме?

— Разбира се, че ще тръгваме, но не точно сега.

— Може би трябва да намалиш приема на витамини, шампионе.

Устните му се раздвижиха, докато разкопчаваше копчетата на елека си.

— Дни наред съм си представял как те чукам на този диван. Дотук не сме покрили и половината от фантазиите ми.

Протегнах се нарочно, за да го съблазня.

— Можем ли все още да сме толкова палави, след като вече сме женени?

По пламъчето, което заигра в красивите му очи, можех да предположа неговата гледна точка по въпроса.

Когато в девет часа най-после си тръгнахме от „Кросфайър“, вече нямах никакви съмнения в отговора.

---

[1] сира — известно в Австралия и страните от Новия свят и като Шираз е червен винен сорт грозде, с произход от Франция. От Сира се правят висококачествени червени сортови вина, както и купажни вина и розета. — Б.ред. ↑

21

Двамата с Гидиън седяхме по анцузи в хола и ядяхме пица, когато, малко след десет часа, Кари се прибра. Татяна беше с него. Протегнах се пред Гидиън, за да взема пармезана, и прошепнах:

— Майката на бебето.

Той се намръщи.

— Опасна е. Горкото момче.

Точно това си мислех и аз, когато високата блондинка влезе и грубо сбърчи нос при миризмата на пицата ни. След това забеляза Гидиън и веднага му се усмихна съблазнително. Поех дълбоко дъх и си казах, че не трябва да й обръщам внимание.

— Здравсти, Кари! — Гидиън поздрави най-добрия ми приятел и след това ме прегърна през рамото и зарови лице във врата ми.

— Здравейте — отвърна Кари. — Какво гледате?

— „Краят на смяната“ — отговорих. — Много е добър. Искате ли да седнете при нас?

— Разбира се.

Кари хвана Татяна за ръка и я поведе към дивана.

Тя дори не си направи труда да прикрие разочарованието си.

Настаниха се, преплели тела един в друг, очевидно това беше обичайната им поза, когато са заедно.

Гидиън бутна към тях кутията с пица.

— Вземете си, ако сте гладни.

Кари си взе едно парче, а Татяна се оплака, че я бута. Ядосвах се, че не е по-приятна компания. Ако роди бебето на Кари, щеше да се превърне в част и от моя живот, и не ми се искаше отношенията ни да са конфузни.

В крайна сметка двамата не останаха много дълго в хола. Тя се оплака, че й се вие свят от заснетите с ръчна камера кадри във филма, и Кари я заведе в стаята си. Стори ми се, че малко по-късно чух смеха й и това ме накара да помисля, че всъщност проблемът е бил

желанието ѝ да задържи Кари само за себе си. Можех да разбера чувството ѝ за несигурност. Аз самата го познавах много добре.

— Отпусни се — каза Гидиън и ме накара да се облегна на гърдите му. — Ще се разберем с тях. Необходимо е само малко време.

Взех лявата му ръка, която висеше на рамото ми и започнах да си играя с пръстена.

Той притисна устни до слепоочието ми и догледахме филма.

* * *

Гидиън спа в съседния апартамент, но дойде при мен достатъчно рано, за да ми помогне да закопчая ципа на роклята си и да направи кафе. Точно си бях сложила перлените обици и излизах в коридора, когато Татяна се появи откъм кухнята с две бутилки вода в ръцете. Беше напълно гола.

Кипнах, но успях да запазя спокоен тон. Бременността не ѝ личеше, но тъй като знаех за нея, се въздържах и не ѝ се развиках.

— Извинявай, но трябва да си облечена, ако смяташ да се разхождаш из апартамента ми.

— Апартаментът не е само твой — сопна ми се тя, отметна дългата си коса през рамо и се опита да ме подмине.

Протегнах ръка и ѝ препречих пътя.

— Съветвам те да не играеш игрички с мен, Татяна.

— Или какво?

— Или ще загубиш.

Тя впери поглед в мен и ме изгледа продължително.

— Той ще избере мен.

— Ако се стигне дотам, ще те намрази и така или иначе ще загубиш — казах и дръпнах ръката си. — Помисли си добре върху това.

Вратата на Кари се отвори зад гърба ми.

— Какво, по дяволите, правиш, Тат?

Извърнах глава и видях най-добрия си приятел застанал само по боксерки до рамката на вратата.

— Дава ти повод да ѝ купиш някой красив халат, Кари.

Той стисна зъби и ми направи знак с ръка да тръгвам, след това отвори широко вратата и мълчаливо прикани Татяна да вкара голия си задник в стаята.

Продължих към кухнята, скърцайки със зъби от яд. Настроението ми още повече се развали, когато заварих Гидиън там. Облегнат на плота, той спокойно пиеше кафето си. Беше облякъл черен костюм и светлосива връзка. Изглеждаше невероятно красив.

— Хареса ли ти шоуто? — попитах нервно.

Беше ми ужасно неприятно, че е видял друга жена гола. И не просто друга жена, а манекенка с високо слабо тяло, към каквито беше известно, че има пристрастия.

Той сви безгрижно рамене.

— Не особено.

— Знам, че харесваш високи и кльощави жени — заявих аз и се протегнах към чашата с кафе, която ме чакаше на плота до него.

Гидиън постави лявата си ръка върху моята. Рубините на венчалната халка заблестяха на ярката светлина в кухнята.

— Доколкото знам, съпругата ми, на която не мога да устоя, е дребничка и пищна. И много привлекателна.

Затворих очи, опитах се да потисна ревността си.

— Знаеш ли защо избрах този пръстен?

— Червеното е нашият цвят — отвърна той тихо. — Червени рокли в лимузини. Червени обувки с високи токове по градинските партита. Червена роза в косата ти, когато се омъжи за мен.

Това, че разбира, ми поддейства успокояващо. Обърнах се и притиснах тялото си в неговото.

— Ммм... — измърка той и ме притисна по-силно. — Толкова си мека и прекрасна в ръцете ми, ангелче.

Поклатих глава, ядът ми се стопи до леко раздразнение.

Гидиън потърка нос в бузата ми.

— Обичам те.

— Гидиън.

Наклоних глава и му предложих устните си, исках целувката му да изтрие лошото настроение.

Допирът на устните му до моите винаги ме караше да настръхвам. Чувствах се леко замаяна, когато той се отдръпна от мен и прошепна:

— Тази вечер имам час при доктор Питърсън. Ще ти се обадя, когато приключа, и ще решим какво да правим за вечеря.

— Добре.

Усмихна се, когато чу блажено равнодушния ми отговор.

— Мога да запиша час и да отидем заедно при него в четвъртък.

— Нека бъде следващия четвъртък — отвърнах, бях започнала да идвам на себе си. — Никак не ми е приятно да изпускам още часове при него, но майка ми иска този четвъртък да отидем с Кари на благотворителна вечеря. Даже ми е купила рокля за случая. Страхувам се, че ако откажа, ще ме разбере неправилно.

— Ще отидем заедно.

— Наистина ли?

Гледката на Гидиън във фрак ми действаше като афродизиак. Разбира се, той ме възбуждаше облечен в каквото и да е или пък в нищо. Но във фрак... Господи, направо беше неустоим.

— Да. Моментът би бил подходящ да се появим отново заедно. И да обявим годежа си.

Облизах устни.

— Мога ли да се възползвам от теб в лимузината?

В очите му заиграха пламъчета.

— Непременно, ангелче!

* * *

Когато пристигнах на работа, Мегуми не беше на бюрото си, така че не разбрах как е. Това донякъде можеше да ми послужи като извинение да се обадя на Мартин и да разбере как се развиват нещата между него и Лейси след дивата вечер в „Праймъл“.

Извадих телефона, за да си запиша напомняне да му звънна, и видях, че майка ми е оставила съобщение на гласовата ми поща. Прослушах го, докато вървах към бюрото си. Питаше дали искам да ми направят прическа и да ме гримират преди вечерята в четвъртък, предлагаше да дойде вкъщи с екип козметици и двете заедно да се разкрасим преди събитието.

Седнах зад бюрото и й написах съобщение, че идеята е добра, но ще разполагам с много малко време, тъй като няма да успея да се

прибера от работа преди пет часа.

Бях започнала да оглеждам задачите си за деня, когато Уил спря до бюрото ми.

— Имаш ли планове за обяд? — попита той, изглеждаше много сладък в екстравагантната си карирана риза, комбинирана с широка тъмносиня вратовръзка.

— Само да не се тъпчем отново с въглехидрати, моля те! Дупето ми не би могло да го понесе!

— Няма — обеща той и се ухили. — Най-страшната част от диетата на Натали отмина, така че нещата вече са по-добре. Мислех си за супи и салати.

— Съгласна — усмигнах се аз. — Ще попиташ ли Мегуми дали иска да дойде с нас?

— Няма я днес.

— Така ли? Болна ли е?

— Не знам. Разбрах, че я няма, защото трябваше да се обадя в агенцията и да помоля да изпратят някой да я замести.

Облегнах се назад и се намръщих.

— Ще ѝ се обадя в почивката да разбере как е.

— Прати ѝ много поздрави от мен. — Тропна няколко пъти с пръсти по бюрото ми и тръгна.

* * *

Останалата част от деня мина бързо. В почивката оставих съобщение на гласовата поща на Мегуми, след работа отново се опитах да се свържа с нея, докато Кланси ме караше към Бруклин за тренировка по крав мага. „Кажи на Лейси да ми се обади, ако ти не можеш — казах в съобщението. — Искам просто да разбере как си.“

Затворих телефона, облегнах се назад и се насладих на величествената гледка на Бруклинския мост. Когато минавах през огромните каменни арки, които се издигаха високо над Ийст Ривър, винаги имах чувството, че навлизам в някакъв нов, различен свят. Водата под мен бе осеяна с фериботи, които свързваха различните части на града, а една самотна платноходка се бе отправила към оживеното пристанище на Ню Йорк.

Преминахме от другата страна на моста за по-малко от минута и аз отново насочих вниманието си към телефона.

Обадих се на Мартин.

— Ева — отговори той весело, явно бе записал номера ми. — Радвам се да те чуя.

— Как си?

— Добре. А ти?

— Държа се. Трябва някой път отново да излезем заедно.

Усмигнах се на една полицайка, която с умели движения регулираше трафика на натовареното кръстовище в Бруклин. Правеше го със свирка между зъбите и с поредица от плавни движения на ръцете, които бяха доста дръзки и провокативни.

— Можем да излезем да пийнем нещо след работа или да отидем на двойна среща за вечеря — предложих аз.

— С удоволствие. Излизаш ли с някого?

— С Гидиън се опитваме да изгладим нещата.

— Гидиън Крос ли? Е, ако някой изобщо може да го хване, това си ти.

Засмях се и ми се прииска пръстенът да е на пръста ми. За разлика от Гидиън аз не носех моя през деня. Той изобщо не се интересуваше дали някой знае, че е обвързан и с кого, но аз все още не бях казала на близките си.

— Благодаря за доверието. Ами ти? Излизаш ли с някого?

— С Лейси се виждаме. Харесвам я. Много е забавна.

— Това е чудесно. Радвам се за вас. Виж, ако се чуете днес, можеш ли да я помолиш да ми се обади и да ми каже как е Мегуми? Днес не дойде на работа, защото е болна. Искам да се уверя, че всичко е наред, и да я попитам дали има нужда от нещо.

— Разбира се — обеща той и изведнъж в слушалката се чу силен шум, което ме накара да предположа, че сигурно е излязъл на улицата. — Лейси не е в града, но сме се разбрали да ми се обади довечера.

— Много ти благодаря. Явно си в движение, затова няма да те задържам повече. Хайде да се разберем да се видим другата седмица, ще уточним подробностите през следващите дни.

— Чудесно. Много се радвам, че те чух.

— Аз също — усмигнах се.

Затворих телефона, бях в подходящото настроение, затова изпратих съобщения на Шона и на Брет. Нищо специално, само им казах здрасти и пуснах по едно усмихнато личице.

Вдигнах поглед и видях, че Кланси ме наблюдава в огледалото.

— Как е мама? — попитах го аз.

— Ще се оправи — отвърна той с типичния си директен и кратък маниер.

Кимнах и се загледах през прозореца, на една автобусна спирка беше поставен билборд с лицето на Кари.

— Знаеш ли, понякога отношенията в семейството са доста трудни...

— Знам.

— Имаш ли братя или сестри, Кланси?

— Един брат и една сестра.

Какви ли бяха те? Дали бяха решителни и опасни като него? Или може би той беше черната овца в семейството?

— Извинявай, че ти задавам такъв личен въпрос, но близки ли сте помежду си?

— Близки сме. Сестра ми живее в друг щат, така че я виждам рядко, но говорим по телефона поне веднъж седмично. Брат ми е в Ню Йорк, с него се виждаме доста по-често.

— Чудесно.

Опитах се да си представя един спокоен Кланси, който пие бира след бира с някого, който прилича на него. Не ми се получи.

— И той ли е в охранителния бизнес?

— Още не — отвърна Кланси и устните му се изкривиха в нещо подобно на усмивка. — Засега работи във ФБР.

— И сестра ти ли е в силите на реда?

— Тя е морски пехотинец.

— Еха! Страхотно.

— Да, наистина е страхотна!

Вгледах се в него по-внимателно, косата му беше подстригана късо като на военен.

— И ти си бил в армията, нали?

— Бях.

Не каза нищо повече.

Понечих да му задам следващ въпрос, но в този момент завихме и разбрах, че сме стигнали до бившия склад, където се помещаваше клубът на Паркър.

Грабнах сака си и слязох от колата, преди Кланси да успее да ми отвори.

— Ще се видим след час.

— Разбий ги, Ева — каза той и ме проследи с поглед, докато влизах.

Вратата едва се бе затворила зад гърба ми, когато забелязах една позната брюнетка, която бих предпочела да не виждам. Никога вече. Стоеше встрани, точно до тепиха, скръстила ръце. Беше облечена в долнище на черен анцуг с яркосиня ивица на крачолите, която подходеше на прилепналата ѝ блуза с дълъг ръкав. Къдравата ѝ кестенява коса беше опъната силно назад и вързана на опашка.

Обърна се към мен. Хладните ѝ сини очи ме огледаха от главата до петите.

Подчиних се на неизбежното, поех дълбоко въздух и тръгнах към нея.

— Детектив Грейвс.

— Ева — каза тя и кимна рязко. — Имаш страхотен тен.

— Благодаря.

— Крос ли те заведе някъде за уикенда?

Въпросът ѝ не беше случаен. Изпънах гръб.

— Бях на кратка почивка.

Тънките ѝ устни се изкривиха на една страна.

— Все още си предпазлива. Това е добре. Какво мисли баща ти за Крос?

— Вярва в правилната ми преценка.

Грейвс кимна.

— Ако бях на твое място, щях още да мисля за гривната на Нейтън Баркър. Но аз съм си такава, нерешените загадки ме дразнят.

Потръпнах, обзета от неприятно чувство. Цялата ситуация ме дразнеше, но с кого бих могла да разговарям за това? С никого, освен с Гидиън, а го познавах достатъчно добре, за да съм сигурна, че прави всичко по силите си да разреши тази загадка.

— Имам нужда от спаринг-партньор — каза неочаквано детективът. — Навита ли си?

— Моля? Какво? — изненадах се аз и премигнах срещу нея. — Това означава ли... Можем ли...

— Случаят вече е в архива, Ева — отвърна тя, отиде до тепиха и започна да прави упражнения за разтягане. — Хайде побързай, няма да те чакам цяла вечер.

* * *

Грейвс ми разказа играта. Беше слаба и жилава, но притежаваше неочаквана сила. Беше съсредоточена, точна и безкомпромисна. Всъщност научих доста от нея за този час и половина, в който тренирахме заедно — най-важното беше никога да не свалям гарда. Грейвс беше бърза като светкавица и умееше да се възползва и от най-малкото предимство.

Когато се добрах до вкъщи, минаваше осем. Отправих се директно към ваната. Потопих се във водата с мирис на ванилия и запалих ароматни свещи. Надявах се Гидиън да се появи, преди да съм се набръчкала като стафида.

Пристигна точно когато се завивах с хавлията си, беше обут в джинси и косата му беше влажна, което означаваше, че е взел душ след тренировката с личния си инструктор.

— Здравсти, шампионе!

— Здравей, съпруго моя!

Дойде при мен, разтвори хавлията и наведе глава към гърдите ми.

Останах без дъх, когато обхвана с устни зърното ми и започна да го смуче, докато то се втвърди. Изправи се и се възхити на добре свършената работа.

— Господи, колко си секси.

Повдигнах се на пръсти и го целунах по брадичката.

— Как мина часът при доктор Питърсън?

Погледна ме, изкривил шеговито устни.

— Доктор Питърсън ни поздрави и наблегна на това колко важна е семейната терапия.

— Мисли, че сме прибързали със сватбата.

Гидиън се разсмя:

— Та той дори не искаше да правим секс, Ева.

Сбръчках нос, загърнах се в хавлията и започнах да разресвам мократа си коса.

— Дай на мен — каза Гидиън, взе гребена от ръката ми и ме накара да седна на широкия ръб на ваната. Докато решеше косата ми му разказах за срещата си с детектив Грейвс на тренировката по крав мага.

— Адвокатите ми казаха, чу случаят е приключен — заяви Гидиън.

— Ти какво мислиш по въпроса?

— В безопасност си. Това е най-важното.

Каза го със съвсем равен глас, което ми подсказа, че за него случаят има по-голямо значение, отколкото признаваше. Знаех, че дълбоко в душата му споменът за убийството на Нейтън го измъчва. Аз самата се измъквах от това, което Гидиън бе направил за мен, а ние бяхме две половини на една и съща душа.

Това беше причината, поради която Гидиън толкова много настояваше да се оженим. Аз бях неговата сигурност. Бях единственият човек, който познаваше всичките му тъмни, мъчителни тайни и въпреки това отчаяно го обичаше. А той се нуждаеше от любов повече от всеки друг човек на света. Усетих някакво вибриране и го подразних.

— Да не би в джоба ти да има някаква нова играчка, шампионе?

— Трябваше да изключи това проклето нещо — измърмори той и извади телефона си. Погледна дисплея и отговори рязко: — Крос.

Чух някакъв женски глас, който възбудено говореше нещо, но не можах да различа думите.

— Кога? — попита той и след като чу отговора, продължи: — Къде? Да. Идвам веднага. — Затвори и прокара ръка през косата си.

— Какво има?

— Корин е в болница. Майка ми казва, че е сериозно.

— Ще се облека. Какво се е случило?

Гидиън ме погледна. По кожата ми полазиха тръпки. Никога не го бях виждала да изглежда толкова... опустошен.

— Хапчета — каза той дрезгаво. — Изпила е цяло шише с хапчета.

* * *

Взехме астон мартина. Докато чакахме момчето от паркинга да го докара, Гидиън се обади на Раул и му каза да е пред болницата, когато пристигнем, за да вземе колата.

Когато Гидиън бе зад волана, караше с железен фокус, всяко завъртане на волана и натискане на газта беше премерено и точно. Вътре в тясното пространство на купето усетих, че се е затворил в себе си напълно. Емоционално бе абсолютно недостижим. Дори не трепна, когато поставих ръка върху коляното му, за да изразя съчувствие и подкрепа. Не знам дали изобщо ме усети.

Раул вече ни чакаше, когато спряхме пред входа на спешното отделение. Отвори ми вратата, след това заобиколи колата и седна на шофьорското място, което Гидиън току-що бе освободил. Блестящата кола изчезна от пътя още преди да стигнем до автоматичните врати на болницата.

Хванах Гидиън за ръка, но не бях сигурна дали усети и това. Вниманието му веднага се прикова в майка му, която се изправи, когато влязохме в частната чакалня, към която ни насочиха. Елизабет Видал едва ме погледна, запъти се право към сина си и го прегърна.

Той не отвърна на прегръдката, но не се и отдръпна. Само стисна ръката ми още по-силно.

Госпожа Видал се направи, че не ме забелязва. Обърна се с гръб към мен и посочи с жест двойката, която седеше наблизо. Очевидно бяха родителите на Корин. Разговаряха с Елизабет, когато двамата с Гидиън влязохме, което ми се стори твърде странно, защото Жан-Франсоа стоеше сам до прозореца и изглеждаше като външен човек, точно както Елизабет ме караше да се чувствам.

Гидиън пусна ръката ми, когато майка му го дръпна към родителите на Корин. Стана ми неудобно да стоя сама до вратата, затова отидох при Жан-Франсоа.

— Много съжалявам — казах тихо.

Погледна ме с невиждащи очи, сякаш беше остарял с десет години от вчерашната ни среща в бара.

— Какво правиш тук?

— Госпожа Видал извика Гидиън.

— Разбира се, че ще го направи. — Той погледна към местата за сядане. — Човек би си помислил, че той е неин съпруг, не аз.

Проследих погледа му. Гидиън беше клекнал пред родителите на Корин и държеше ръката на майка ѝ. Ужасно чувство на страх се разля по тялото ми, стана ми студено.

— Предпочела е да умре, вместо да живее без него — промълви Жиро едва чуто.

Погледнах го отново. Изведнъж всичко ми стана ясно.

— Казал си ѝ, нали? За годежа ни.

— Да, и виж как добре прие новината.

Господи! Тръгнах с треперещи крака към стената, имах нужда от опора. Нима бе възможно Корин да не знае какво би причинил на Гидиън опитът ѝ за самоубийство? Нима е толкова сляпа? Или през цялото време целта ѝ е била да предизвика именно подобна реакция, да го накара да се почувства виновен? Призля ми, като си помислих, че някой може да е толкова манипулативен, но резултатът беше налице. Гидиън отново бе до нея. Поне за сега.

Една лекарка влезе в стаята, беше мила жена с късо подстригана сребърноруса коса и уморени сини очи.

— Господин Жиро?

— Оуі.

Жан-Франсоа пристъпи напред.

— Аз съм доктор Стайнбърг, лекуващият лекар на съпругата ви. Може ли да поговорим насаме за момент?

Бащата на Корин се изправи.

— Ние сме нейното семейство.

Доктор Стайнбърг се усмихна мило.

— Разбирам. Но искам да разговарям със съпруга на Корин. Мога да ви кажа, че Корин ще се оправи, нуждае се само от няколко дни почивка.

Двамата с Жиро излязоха от стаята, така че не чувахме разговора им, но ги виждахме през стъклената стена. Жиро беше доста по-висок от лекарката, но това, което тя му каза, видимо го сломи. Напрежението в чакалнята стана непоносимо. Гидиън стоеше до майка си, вниманието му бе съсредоточено върху покъртителната сцена, която се разиграваше пред очите ни.

Доктор Стайнбърг сложи ръка върху рамото на Жиро и продължи да говори. След малко спря и си тръгна. Той остана да стои отвън, вперил поглед в пода, беше превил рамене, сякаш му тежеше огромен товар.

Понечих да отида при него, но Гидиън ме изпревари. В момента, в който излезе от стаята, Жиро се нахвърли върху него. Шумът от сблъсъка на двамата мъже беше потресаващ. Стаята се разтресе, когато Гидиън се блъсна в дебелината стъклена стена.

Някой изпищя от ужас, после се развика за охраната.

Гидиън отхвърли Жиро и блокира удара му. След това се наведе и избегна юмрука, насочен към лицето му. Жан-Франсоа изкрещя нещо, лицето му беше сгърчено от болка и гняв.

Бащата на Корин изтича навън и в същото време се появи охраната с извадени електрошокови палки. Гидиън отново отблъсна Жан-Франсоа, през цялото време се отбраняваше и нито веднъж не посегна да го удари. Лицето му беше каменно, очите студени и почти толкова безжизнени като на Жиро.

Жиро изкрещя нещо на Гидиън. Бащата на Корин беше оставил вратата отворена и част от това, което каза, достигна до мен. Думата *enfant* не се нуждаеше от превод. Всичко в мен замръзна, не чувах нищо, освен бученето в ушите си.

Всички се втурнаха навън от стаята, когато охраната сложи пластмасови белезници на ръцете на Гидиън и Жиро и ги поведе към служебния асансьор. Премигнах, когато видях Ангъс пред себе си, бях сигурна, че е плод на въображението ми.

— Госпожо Крос — каза той тихо и внимателно се приближи към мен с фуражка в ръка.

Можех да си представя как изглеждах в този момент. В съзнанието ми нямаше нищо друго, освен думата *бебе* и всевъзможните сценарии, до които водеше тя. В крайна сметка Корин беше в Ню Йорк от момента, в който се бях запознала с Гидиън... а съпругът ѝ не беше тук.

— Дойдох, за да ви прибера вкъщи.

Намръщих се.

— Къде е Гидиън?

— Изпрати ми съобщение и ме помоли да ви взема.

Объркването ми се превърна в болка.

— Но той има нужда от мен.

Ангъс пое дълбоко въздух, в погледа му имаше нещо, което ми заприлича на съжаление.

— Ела с мен, Ева. Късно е.

— Той не иска да съм тук — казах безизразно. Това бе единственото нещо, което постепенно започнах да разбирам.

— Иска да се прибереш вкъщи и да е сигурен, че си добре.

— Това ли ти написа в съобщението?

— Това е, което си мисли.

— Много си мил.

Тръгнах, движех се като на автопилот.

Минах покрай един от санитарите, който събираше разпилените неща, след като Жиро се бе стоварил върху една от болничните колички. Начинът, по който отбягна погледа ми, само потвърди горчивата истина. Бях отстранена.

Тази нощ Гидиън не се прибра вкъщи. Когато на сутринта се отбих в апартамента му на път за работа, видях, че всички легла са оправени.

Където и да беше прекарал нощта, не е бил близо до мен. Бях шокирана от факта, че след като разбрахме за бременността на Корин, ме остави сама без никакви обяснения. Имах чувството, че тази огромна бомба е избухнала точно пред краката ми и сега стоя сред развалините, сама и объркана.

Когато излязох навън, видях, че Ангъс и бентлито ме чакат до тротоара. Качих се в колата. Раздразнението ми ставаше все по-силно. Всеки път, когато Гидиън се отдръпваше от мен, пращаше Ангъс да го замества.

— Трябваше да се омъжа за теб, Ангъс — измърморих, докато се намествах на задната седалка. — Ти винаги си до мен.

— Действам според инструкциите на Гидиън — отвърна той, преди да затвори вратата.

„Винаги лоялен“, помислих си с горчивина.

Когато пристигнах на работа, научих, че Мегуми все още е болна, изпитах едновременно загриженост и облекчение. Беше крайно нетипично за нея да отсъства от работа, винаги пристигаше на работното си място много рано, така че поредното ѝ отсъствие означаваше, че има сериозен проблем. Но това, че я няма, означаваше, че няма кой да долови настроението ми и да започне да ми задава въпроси, на които не искам да отговарям. Всъщност — не можех да отговоря. Нямах никаква представа къде е съпругът ми, какво прави или пък как се чувства.

И това ме караше да се чувствам гневна и наранена. Единственото чувство, което *не изпитвах*, беше страх. Гидиън беше прав, че бракът създава усещане за сигурност. Държах го така здраво, че трудно можеше да се измъкне от ръцете ми. Не можеше просто да изчезне или да продължи да не ми обръща внимание. Независимо от

всичко в един момент щеше да му се наложи да ми даде обяснения. Въпросът беше: Кога?

Съсредоточих се върху работата си, искаше ми се времето да мине колкото е възможно по-бързо. Когато в пет часа си тръгнах, Гидиън все още не се бе обадил, аз също не бях направила опит да се свържа с него. Според мен той трябваше да преодолее разрива между нас, защото той бе причината за него.

След работа отидох на крав мага и в продължение на един час тренирах с Паркър.

— Тази вечер си в страхотна форма — каза той, когато за шести или седми път го хвърлих на постелката.

Не му казах, че си представям Гидиън на неговото място.

Прибрах се вкъщи и заварих Кари и Трей, седнали на дивана в хола. Ядяха сандвичи и гледаха някакво комедийно шоу.

— Има много, вземи си — каза Трей и ми подаде половината от сандвича си. — В хладилника има и бира.

Беше страхотен и на външен вид, и като личност. И освен това обичаше най-добрия ми приятел. Погледнах към Кари и за секунда съзрях объркването и болката в очите му. Той бързо ги скри зад прекрасната си широка усмивка. Потупа възглавницата до себе си и каза:

— Ела при нас, бебчо.

— Ще дойда — съгласих се, защото не можех да понеса мисълта да остана сама в стаята си и да се побъркам от притеснение. — Само да си взема един душ.

След като се изкъпах и облякох един стар износен анцуг, отидох при мъжете и седнах до тях на дивана. Питах се защо получавам съобщение, че не мога да проследя телефона на Гидиън, след като бях изпълнила всички инструкции, които ми беше оставил.

В крайна сметка останах да спя в хола. Предпочетох дивана пред собственото си легло, защото там щях да усещам миризмата на изчезналия си съпруг.

Въпреки това се събудих от аромата му, почувствах ръцете, които ме прегърнаха и ме вдигнаха. Отпуснах уморено глава върху гърдите на Гидиън и се заслушах в силния равномерен ритъм на сърцето му. Отнесе ме в стаята.

— Къде беше? — измърморих аз.

— В Калифорния.

— Какво? — стреснах се аз.

Той поклати глава.

— Ще говорим утре сутринта.

— Гидиън...

— Утре сутринта, Ева — повтори той твърдо, остави ме на леглото и ме целуна силно по челото.

Стиснах го за китката, когато понечи да се изправи.

— Да не си посмял да си тръгнеш.

— Не съм спал почти две денонощия.

В гласа му имаше особена нотка, която ме накара да застана нащрек.

Подпрях се на лакти и се опитах да видя лицето му в полумрака, не беше лесно, а и все още бях сънена. Единственото, което видях, бе, че е облечен с дънки и риза с дълги ръкави.

— Е, и? Тук също има легло.

Въздъхна раздражено и уморено.

— Лягай! Аз ще отида да си взема лекарството.

Едва когато се забави, си спомних, че държи шишенце с лекарството си и в моята баня. Беше си тръгнал и нямаше намерение да се върне. Отметнах завивката и излязох от стаята, отидох в тъмния хол и започнах да търся ключовете си. Стигнах до апартамента на Гидиън и отключих вратата, за малко да се спъна в един куфар, оставен небрежно до нея.

Сигурно го беше хвърлил вътре и веднага бе дошъл при мен. И въпреки това не е имал намерение да прекара нощта в леглото ми. Защо беше дошъл? За да ме погледне, докато спя? Или да ме провери?

По дяволите! Дали някога щях да започна да го разбирам?

Потърсих го и го открих в голямата спалня, заспал по корем с глава на моята възглавница. Беше напълно облечен. Ботушите му лежаха отстрани на леглото, на няколко метра един от друг, като че ли ги беше събул набързо, а телефонът и портфейлът му бяха хвърлени върху нощното шкафче. Телефонът ме привлече неустойимо.

Взех го, въведох паролата „ангел“ и без всякакъв срам започнах да преглеждам съдържанието. Никак не ме интересуваше дали ще ме залови на местопрестъплението. Имах пълно право сама да потърся отговорите, които той отказваше да ми даде.

Последното, което очаквах да намеря, бяха многобройните мои снимки във фотоалбума. Бяха десетки. Някои от тях — на двама ни заедно, бяха правени от папараци; на други бях сама, беше ги правил с телефона си, без да усетя. Тъй като бяха заснети без моето знание, те ми даваха възможност да се погледна през неговите очи.

Вече не се тревожех. Той ме обичаше. Обожаваше ме. Тези снимки не можеха да са заснети от човек, който не изпитва подобни чувства. На тях бях с разрошена коса и без грим и не правех нищо по-интересно от това да чета или да стоя пред отворената врата на хладилника, докато се питам какво ми се хапва. Снимки, на които спях, ядях и се мръщех съсредоточено... Скучни ежедневни неща.

Списъкът с разговорите показваше, че е звънял най-вече на Ангъс, Раул и Скот. В гласовата поща имаше съобщения, оставени от Корин, с които отказах да се самоизмъчвам, но можех да видя, че не е отговорил на повикванията ѝ и не я е набирал през последните дни. Имаше обаждания до бизнес партньори, две-три до Арнолдо и няколко до адвокатската кантора на Гидиън.

И три разговора с Диана Джонсън.

Присвих очи. Бяха с продължителност от няколко минути до четвърт час.

Погледнах изходящите съобщения и открих онова, което беше изпратил на Ангъс, докато бяхме в болницата.

„Трябва да я изведеш оттук.“

Седнах в креслото в ъгъла на стаята и вперих поглед в съобщението. *Трябва*, а не *искам*. По някаква причина думата, която бе избрал, промени представата ми за случилото се. Все още не разбирах всичко напълно, но вече не се чувствах така изолирана.

Освен това открих съобщения между него и Айрланд и това ме зарадва. Не ги прочетох, но видях, че последното е получено в понеделник.

Върнах телефона на мястото му и се загледах в мъжа, когото обичах. Беше потънал в дълбокия сън на изтощението. Проснат така на леглото, облечен в тези дрехи, изглеждаше толкова млад, колкото беше в действителност. Носеше на плещите си толкова много отговорности и го правеше да изглежда толкова лесно... почти вродено. Беше лесно човек да забрави, че и Гидиън като всички може да страда от стрес и от преумора.

Моя отговорност като негова съпруга беше да му помогна да се справи с това. Но щеше да е невъзможно да го направя, ако той продължава да се изолира. Опитваше се да ме държи далеч от всички проблеми и допълнително наговарваше себе си.

Налагаше се да поговорим за това веднага щом си отпочине.

* * *

Събудих се със схванат врат и с усещането, че нещо не е както трябва. Размърдах се внимателно, бях заспала свита на стола, и забелязах, че слънцето вече изгрява. През прозорците навлизаше розово-оранжева светлина и един бърз поглед към часовника до леглото ми показва, че вече е ранна сутрин.

Гидиън изпъшка и аз замръзнах на място. Обзе ме ужас, когато чух този звук. Беше потресаващ. Звук на създаване, ранено и в тялото, и вътре в душата. Побиха ме тръпки, когато той изстена отново, цялото ми същество реагира на неговото мъчение.

Изтичах до леглото, качих се на него, заставах на колене и бутнах Гидиън по рамото.

— Гидиън. Събуди се.

Той се отдръпна рязко от мен, гушна се във възглавницата ми и я притисна до себе си. Тялото му се разтресе и от гърдите му се откъсна стон. Легнах плътно зад гърба му и го обгърнах през кръста.

— Тихо, миличък — прошепнах. — Аз съм до теб. Тук съм.

Започнах да го люлея, докато той плачеше в съня си, а сълзите ми мокреха ризата му.

* * *

— Събуди се, ангелче — измърмори Гидиън и допря устни до бузата ми. — Имам нужда от теб.

Протегнах се, все още ме болеше тук-там от усилените тренировки през последните две вечери и от няколкото часа, в които бях спала в креслото, преди да се преместя на леглото до него.

Беше вдигнал фланелката ми и гърдите ми лежаха разгопени пред ненаситната му уста. Плъзна ръка под ръба на анцуга, а после и на бикините ми, вкара пръст в процепа ми и с бързи умели движения ме възбуди.

— Гидиън...

Усещах копнежа му в начина, по който ме докосваше, желанието бе завладяло цялото му тяло.

Целуна ме и не ми позволи да кажа нищо повече. Бедрата ми се извиха, когато пръстите му проникнаха в мен и започнаха нежно да ме чукат. Готова веднага да откликна на мълчаливото му желание, свалих анцуга надолу и започнах да ритам, докато накрая го събух. Протегнах се към копчетата на дънките му, разкопчах ги и отстраних от пътя си памучните му боксерки.

— Вкарай го — прошепна той, прилепил устни в моите.

Обхванах с пръсти възбудения му пенис и го поставих така, че да мога да поема първите няколко сантиметра от него. Той зарови лице във врата ми, натисна силно и потъна в мен, простена от удоволствие, когато мускулите на вагината ми обвиха плътно пениса му. Обвих ръце и крака около него и го притиснах здраво.

Времето и всичко останало на света загубиха значение. Гидиън поднови отново всички обещания, които ми беше дал на карибския плаж, а аз се опитах да го излекувам, надявах се да успея да му вдъхна силата, необходима, за да посрещне утрешния ден.

* * *

Гримирах се, когато Гидиън дойде при мен в банята и остави горещата чаша с подсладено кафе на мраморния плот. Беше само по долнище на пижама и това ме накара да помисля, че днес няма да ходи до офиса или поне няма да го направи веднага.

Погледнах го в огледалото, помъчих се да разбера дали помни снощния си сън. Никога не го бях виждала така дълбоко разстроен, сякаш сърцето му се късаше.

— Ева — започна той тихо, — трябва да поговорим.

— Напълно съм съгласна с теб.

Облегна се на плота, държеше чашата си с две ръце. Остана дълго време загледан в кафето и накрая попита:

— Когато с Брет Клайн сте правили секс, записвали ли сте го?

— Моля?

Обърнах се към него и стиснах по-здраво четката, с която нанасях грима си.

— Не, по дяволите! Защо ми задаваш подобен въпрос?

Погледна ме право в очите.

— Онази нощ, когато се прибирах от болницата, Диана ме спря във фойето. След случилото се с Корин, прецених, че не бива да я пренебрегвам.

— Казах ти го.

— Знам. Беше права. Затова я заведох в бара малко по-нагоре по улицата, почерпих я чаша вино и ѝ се извиних.

— Отишли сте да пиете вино — повторих аз.

— Не. Отидох да ѝ се извиня за начина, по който се отнесох с нея. Почерпих я чаша вино, защото не можехме да стоим просто така в онзи проклет бар — отвърна той с раздражение. — Реших, че ще предпочетеш да разговарям с нея на публично място, вместо да я поканя в апартамента, далече от чужди погледи, което би ми било по-удобно.

Беше прав, оцених факта, че е помислил за мен и се е съобразил с евентуалната ми реакция. Но все още бях ядосана на Диана, че е успяла да си уреди нещо като среща с него. Гидиън сигурно бе разбрал какво си мисля, защото леко изкриви устни.

— Проявяваш такова чувство за собственост, ангелче! Имаш късмет, че това ми харесва.

— Млъкни. Какво общо има Диана със записа на сексуалните ми изпълнения? Тя ли ти каза, че има такъв? Това е лъжа. Лъже.

— Не, не лъже. След като ѝ се извиних, нещата между нас се изгладиха достатъчно, че да ми подхвърли кокала.

— Казвам ти, че всичко това са пълни глупости — възразих.

— Познаваш ли мъж на име Сам Имара?

Всичко около мен замря. Усетих как стомахът ми се сви на топка.

— Да, напъваше се да стане официален фотограф и оператор на групата.

— Точно така — каза Гидиън, отпи от кафето и продължи да ме гледа настойчиво над ръба на чашата си. — Очевидно по време на концертите е инсталирал видеокамери зад сцената, за да събере материал за случващото се зад кулисите. Твърди, че е пресъздал клипа на „Златна“ с истински ексклузивни кадри.

— О, господи! — Закрих устата си с ръка, гадеше ми се.

Беше достатъчно ужасно да си помисля, че чужди хора ще ме гледат как правя секс с Брет, но беше хиляди пъти по-лошо да си представя Гидиън да го види. Ужасеният израз на лицето му, докато гледаше клипа, все още беше ясно запечатан в съзнанието ми. Нещата между нас никога нямаше да са същите, ако види истинските кадри. Знаех, че аз самата никога няма да мога да прогоня от мислите си образа му с друга жена. И че с течение на времето този образ ще ме разяжда като киселина.

— Значи затова отиде в Калифорния — прошепнах.

— Диана ми даде информацията, с която разполага, и успях да издействам временна заповед, която забранява на Имара да продава и разпространява тези кадри.

Нямах представа какво мисли и чувства в този момент. Беше далечен и затворен в себе си, владееше се напълно. Докато аз имах усещането, че се разкъсвам по шевовете.

— Не можеш да го спреш — прошепнах аз.

— В момента имаме временна съдебна забрана.

— Ако попадне в някой от сайтовете за видеообмен, ще се разпространи навсякъде като чума.

Гидиън поклати глава, крайчетата на гарвановочерната му коса докоснаха раменете.

— Имам цял екип от компютърни специалисти, които по двайсет и четири часа в денонощието следят за този файл в интернет. Но Имара няма да получи нищо, ако пусне кадрите безплатно. Ще му донесат пари, само ако бъдат ексклузивно предоставени на някоя медия. Няма да ги качи в Мрежата, докато не пробва всички останали възможности — в това число и да ги продаде на мен.

— Диана ще разкаже на всички. Нейната работа е да разкрива тайни, не да ги пази.

— Обещах ѝ ексклузивни права върху снимките от сватбата ни, ако си замълчи за това.

— И тя се съгласи? — попитах скептично. — Тази жена си пада по теб. Не може да е щастлива от факта, че вече не си на пазара. При това завинаги.

— В един момент ти става ясно, че няма никаква надежда — каза той сухо. — Мисля, че успях да я убедя. Вярвай ми, достатъчно щастлива е от парите, които ще получи от снимките.

Отидох до тоалетната, затворих капака и седнах. Започвах да осъзнавам последствията от това, което ми разказваше.

— Гади ми се от всичко това, Гидиън.

Той остави кафето си до моето и клекна пред мен.

— Погледни ме.

Изпълних заповедта му, но не беше лесно.

— Никога няма да позволя на някого да те нарани — заяви той. — Разбираш ли ме? Ще се погрижа за това.

— Съжалявам — въздъгнах аз. — Толкова съжалявам, че трябва да се занимаваш с всичко това. И с всичко останало, което се случва...

Гидиън взе ръцете ми в своите.

— Някой е нарушил правото ти на личен живот, Ева. Не се извинявай за това. А що се отнася до това да се справя със ситуацията... това е мое право. И чест за мен. Ти винаги ще си на първо място.

— Но в болницата не бях на първо място — възразих аз. Трябваше да излея негодуванието, преди да е пуснало корени в душата ми. Освен това исках да ми обясни защо винаги ме отблъсква, когато се опитва да ме защити. — Всичко отиде по дяволите, а ти изпрати Ангъс да ме отведе, когато исках да съм до теб. Замина за *друг щат*, без да се обадиш... без да кажеш каквото и да било.

Той стисна зъби.

— И освен това не спях. Вложих всяка една минута и поисках прекалена много услуги, за да успея да издействам тази временна забрана в краткия срок, с който разполагах. Трябва да ми имаш доверие, Ева. Дори да не разбираш какво се случва, трябва да вярваш, че винаги мисля за теб и правя най-доброто за теб. За нас.

Извърнах поглед. Отговорът не ми хареса.

— Корин е бременна.

Той въздъгна тежко:

— Да, била е. В четвъртия месец.

Една дума ме накара да замръзна.

— Била?

— Пометнала е, докато лекарите се отпивали да я спасят. Предпочитам да вярвам, че не е знаела за бебето.

Опитах се да разгада израза на лицето му, като същевременно се стараех да прикрия облекчението, изписано по моето.

— В четвъртия месец? Това означава, че бебето е на Жиро.

— Надявам се да е така — каза той рязко. — Той явно смята, че детето е било негово и че аз съм виновен, че Корин го е загубила.

— Господи!

Гидиън сложи главата си в скута ми и притисна буза в бедрото ми.

— *Сигурно* не е знаела, че е бременна. Не е възможно да е рискувала детето си за нещо толкова глупаво.

— Няма да ти позволя да се обвиняваш за това, Гидиън — заявих твърдо.

Прегърна ме през кръста.

— Господи, имам чувството, че съм прокълнат.

В момента мразех Корин толкова много, че ми идваше да я убия. Тя знаеше, че бащата на Гидиън се е самоубил. Ако изобщо познаваше Гидиън, щеше да е наясно, че опитът ѝ за самоубийство ще го съсипе.

— Ти не си отговорен за това — казах и прокарах пръсти през косата му, опитвайки се да го успокоя. — Чуваш ли ме? Единствено Корин е виновна за случилото се. Тя трябва да живее с мисълта за това, което е направила, а не ние с теб.

— Ева.

Прегърна ме, усетих дъха му през копринения халат.

* * *

Четвърт час след като Гидиън ме остави в банята, за да отговори на обаждане на Раул, аз все още седях пред огледалото, вперила поглед в умивалника.

— Ще закъснееш за работа — каза той нежно, когато дойде при мен и ме прегърна през гърба.

— Мисля да се обадя и да кажа, че няма да ходя.

Никога не постъпвах по този начин, но сега се чувствах уморена и безсилна. Не можех да си представя, че ще успея да се съсредоточа и да си върша работата както трябва.

— Можеш да го направиш, но няма да изглежда никак добре, когато се появят снимките ти от официалната вечеря довчера.

Погледнах го в огледалото.

— Няма да ходим.

— Напротив.

— Гидиън, ако този запис с мен и Брет излезе на бял свят, няма да искаш да свързват името ми с твоето.

Изведнъж тялото му замръзна, после той рязко ме извърна към себе си.

— Я повтори.

— Много добре ме чу. Не мислиш ли, че фамилията Крос вече е преживяла достатъчно?

— Никога не ми се е искало толкова много да те нашляпам по дупето както в момента, ангелче. За твое щастие, никога не се държа грубо, когато съм ядосан.

Грубата шегичка не успя да отвлече вниманието ми от факта, че е твърдо решен да брани момичето, което някога бях и от което в момента се срамувах. Беше готов да ме предпази от скандала, да ме защити според силите си и ако се наложи, да поеме удара заедно с мен.

Не мислех, че е възможно да го обичам повече, но той непрекъснато доказваше, че греша. Обхвана лицето ми в ръце.

— Каквото и да се става, ще го посрещаме заедно. И ти ще носиш моето име.

— Гидиън...

— Не можеш да си представиш колко се гордея с това — каза той и докосна с устни челото ми. — Колко много означава за мен, че взе името ми и го направи свое.

— О, Гидиън! — Вдигнах се на пръсти и се притиснах към него. — Толкова много те обичам.

* * *

Отидох на работа с половин час закъснение и заварих заместничка на бюрото на Мегуми. Усмехнах ѝ се и я поздравих, но отново се разтревожих за приятелката си. Надникнах в кабинета на Марк и най-искрено се извиних за закъснението. Когато стигнах до бюрото си, се обадох на Мегуми, но тя не отговори. Тръгнах към работното място на Уил.

— Искам да те попитам нещо — казах, когато го открих.

— Дано да мога да ти отговоря — отвърна той, завъртя се на стола и ме погледна през стилните си очила.

— На кого се обажда Мегуми, когато е болна?

— За всичко докладва на Дафни. Защо?

— Просто се тревожа за нея. Не отговаря на обажданията ми. Питам се дали не ми се сърди за нещо — обясних аз и нервно запристъпвах от крак на крак. — Много ми е неприятно, че не знам нищо и не мога да ѝ помогна.

— Дафни каза, че звучала ужасно, каквото и да означава това.

— Никак не ме успокои, но все пак благодаря.

Тръгнах обратно към бюрото си. Марк ми направи знак да вляза в кабинета му, когато минах покрай него.

— Днес ще пускат шестетажните банери.

— Така ли?

Той се захили.

— Искаш ли да отидем да ги видим?

— Можем ли? — Бях толкова разсеяна, че предпочетох да изляза в горещия и влажен августовски ден, вместо да стоя в прохладния офис. — Би било фантастично!

Марк грабна сакото си от облегалката на стола.

— Да вървим.

* * *

Малко след пет се прибрах вкъщи и заварих хола си, превзет от козметички, фризьорки и гримьорки, облечени в бели престилки. Кари и Треј седяха на дивана с нещо лепкаво и зелено по лицата, а под главите им бяха поставени кърпи, за да не се изцапа бялата дамаска.

Майка ми весело бърбореше, докато фризьорката оформяше секси прическата ѝ от спускащи се къдрици.

Ваех един бърз душ и отидох при тях. Само за час успяха да превърнат пораздърпания ми вид в бляскаво произведение, като едновременно с това ме оставиха на спокойствие да разсъждавам за всичко, което цял ден безмилостно потисках — видеото, Корин, Жиро, Диана и Брет.

Някой трябваше да съобщи на Брет. И този някой бях аз.

Когато козметичката се приближи към мен с молив за устни, вдигнах ръка и я спрях:

— Червено, моля.

Тя замълча за миг, след това поклати глава и ме огледа внимателно:

— Права сте.

Задържах дъха си, докато фризьорката впръска в прическата ми последния слой лак за коса, и в този момент усетих, че телефонът в джоба на халата ми вибрира. Видях, че се обажда Гидиън, и вдигнах.

— Здравсти, шампионе!

— Какъв цвят е роклята ти? — попита той вместо поздрав.

— Сребриста.

— Наистина ли? — Гласът му придоби онова топло звучене, от което цялата настръхвах. — С нетърпение чакам да те видя облечена в нея. И съблечена.

— По-добре не чакай — предупредих го аз, — а довлечи прекрасния си задник тук до десет минути.

— Слушам, госпожо.

Присвих очи.

— Побързай или няма да ни остане време за лимузината.

— Ммм... Ще съм при теб след пет минути.

Затвори, а аз задържах телефона си в ръка и продължих да се усмихвам.

— Кой беше? — попита майка ми и застана до мен.

— Гидиън.

Очите ѝ проблеснаха.

— Ще те придружи ли тази вечер?

— Да.

— О, Ева! — възкликна тя и ме прегърна. — Толкова се радвам.

Прегърнах я и реших, че моментът е достатъчно подходящ да започна да разпространявам новината за годежа. Знаех, че Гидиън няма да чака дълго, преди да съобщи новината за сватбата ни на целия свят.

— Поискам е разрешение от татко да се ожени за мен — казах аз тихо.

— Наистина ли? — Отдръпна се от мен и се усмихна. — Разговарял е и с Ричард, което според мен е много мило от негова страна, нали? Вече започнах да правя планове. Мислех си за следващия юни, разбира се, в „Пиер“. Ще...

— Предлагам да планираш сватбата най-късно през декември.

Майка ми ахна и очите ѝ се разшириха.

— Не ставай смешна! Невъзможно е да се организира сватба за толкова кратко време. Просто няма начин.

Свих рамене:

— Кажи на Гидиън, че планираш да е юни, и ще видиш как ще реагира.

— Всъщност ще трябва да изчакам първо да ти предложи официално.

— Точно така — съгласих се и я целунах. — Отивам да се облека.

23

Бях в стаята си и точно обличах роклята без презрамки върху бюстието към нея, когато Гидиън влезе. Дъхът ми буквално спря, изпивах с поглед образа, който се отразяваше в двойното огледало пред мен. Беше направо зашеметяващ, застанал зад гърба ми, облечен във фрак, ушит по поръчка, и с прекрасна сива вратовръзка, която чудесно подходеше на роклята ми. Никога не бе изглеждал по-прекрасен.

— Еха! — прошепнах, изпаднала в транс. — Тази вечер определено ще ти излезе късметът.

Той се усмихна.

— Значи ли това, че мога да прескоча закопчаването на роклята ти?

— Значи ли това, че можем да прескочим вечерята?

— Няма да стане, ангелче. Тази вечер искам да покажа съпругата си на всички.

— Никой не знае, че съм ти съпруга.

— Аз знам. — Приблужи към мен и закопча ципа ми. — И скоро — наистина скоро — ще го узнае целият свят.

Облегнах се на гърдите му и се възхитих на образа ни в огледалото. Двамата изглеждахме като за снимка. Коего ме накара да си спомня за едни други снимки...

— Обещай ми, че никога няма да гледаш онова видео — помолих го аз.

Не ми отговори, затова се обърнах и го погледнах в очите. Започнах да изпадам в паника, когато видях израза на лицето му.

— Гидиън! Гледал ли си го вече?

Той стисна зъби:

— Само минута-две. Нищо специално. Колкото да се уверя, че е истинско.

— О, господи! Обещай ми, че няма да го гледаш — почти изпицях, бях на ръба на истерия. — Обещай ми!

Гидиън хвана китките ми и за момент ги стисна толкова силно, че останах без дъх. Отворих широко очи и вперих поглед в него, объркана от неочакваната проява на агресия.

— Успокой се — каза той тихо.

Най-странното беше, че в този момент от мястото, където ме бе стиснал, по цялото ми тяло се разля топлина. Сърцето ми започна да бие по-бързо, но и по-равномерно. Погледнах ръцете ни и вниманието ми бе приковано от рубинения му пръстен. Червен. Също като белезниците, които беше купил за мен. В момента също се чувствах овързана и пленена. И това ме успокояваше по начин, който не разбирах.

Гидиън обаче очевидно разбираше.

Едва сега осъзнах защо се страхувах да се омъжа за него толкова прибързано. Беше ме повел на пътешествие, чиято крайна точка беше неизвестна, а аз го бях последвала слепешката. Проблемът не беше в това какво ще стане с нас като двойка, нямах никакви съмнения по този въпрос. Бяхме напълно обладани и зависими един от друг, по онзи безмилостен начин, по който наркоманът е зависим от своята дрога. Но къде щях да се озова самата аз, в какво щях да се превърна накрая, това беше въпросът, чийто отговор не знаех.

Промяната, настъпила в Гидиън, беше почти насилствена. Беше се случила в един-единствен миг на остро прозрение, в който той осъзна, че не иска — не може — да живее без мен. Промяната в мен бе постепенна, настъпваше толкова бавно и премерено, че дори бях започнала да вярвам, че няма да се наложи да се променя.

Грешах.

Преглътнах бучката, заседнала в гърлото ми, и заговорих по-спокойно:

— Чуй ме, Гидиън. Каквото и да си видял на онези кадри, то няма нищо общо с онова между нас. Единствените спомени, които искам да пазиш, са тези, които създаваме ние. Това, което е между нас двамата... само то съществува. И само то има значение. Затова, моля те... обеща ми.

Затвори за миг очи и кимна:

— Добре. Обещавам.

Въздъгнах от облекчение.

— Благодаря ти.

Той вдигна ръцете ми и ги целуна.
— Моя си, Ева.

* * *

По мълчаливо взаимно съгласие се въздържахме да се поразрошим в лимузината преди първата ни публична поява като семейство. Бях нервна и въпреки че един-два оргазма биха ме успокоили, щеше да е още по-лошо, ако не изглеждах перфектно. Освен това хората щяха да забележат. Не само защото сребристите ми рокля привличаше погледите с блясъка и късия си шлейф, а и защото прекрасният ми съпруг беше аксесоар, който нямаше как да бъде пропуснат.

Вниманието на всички щеше да е насочено към нас и Гидиън беше твърдо решен да го задържи. Помогна ми да сляза от лимузината, когато пристигнахме на Пето авеню и Сентръл парк саут и за миг допря устни до слепоочието ми.

— Тази рокля ще изглежда изключително на пода в спалнята ми.

Засмях се на изтърканата реплика, каквато бе и целта му, когато светкавиците на фотоапаратите избухнаха пред нас с ослепителна светлина. Погледът му се откъсна от мен и изражението на лицето му загуби всякаква топлина, красивите черти се изпънаха в непроницаема маска. Сложи ръка ниско на кръста ми и ме поведе по червения килим към „Киприани“.

След като влязохме, Гидиън избра подходящо място и останахме там в продължение на час, докато бизнес партньорите и познатите му кръжаха около нас. Искаше да съм до него и бе готов да е до мен. Доказа го малко по-късно, когато се бяхме запътили към дансинга.

— Представи ме — каза простичко.

Когато проследих погледа му, разбрах, че има предвид Кристин Фийлд и Уолтър Лийман от „Уотърс Фийлд & Лийман“, които стояха встрани и се смееха на нещо заедно с компанията около тях. Кристин изглеждаше сдържана и елегантна, облечена в черна рокля с мъниста, която отпред я покриваше от шията до петите, но имаше широко изрязано деколте на гърба. Уолтър, който беше едър мъж, изглеждаше самоуверен и преуспяващ в елегантния си фрак с папионка.

— Много добре знаят кой си — посочих аз.

— А знаят ли кой съм *за теб*?

Сбърчих нос, знаех, че целият ми свят ще се преобърне в мига, в който моето неомъжено Аз се предаде изцяло на новата ми идентичност като Ева Крос.

— Хайде, шампионе.

Запътихме се натам, проправяйки си път между кръглите маси, застлани с бели покривки и украсени със свещници и гирлянди от цветя, които изпълваха залата с приятен аромат.

Шефовете ми, разбира се, забелязаха първо Гидиън. Мисля, че дори не ме разпознаха в началото, докато Гидиън съвсем съзнателно не ме остави да заговоря първа.

— Добър вечер — поздравих аз и се ръкувах с Кристин и Уолтър.
— Вероятно и двамата познавате Гидиън Крос, моя...

Спрях, мозъкът ми блокира.

— Годеник — завърши изречението Гидиън и се ръкува с тях.

Последваха поздравления, усмивките им станаха още по-широки, а очите на всички заблестяха.

— Нали това не означава, че ще те загубим? — попита ме Кристин и капковидните ѝ диамантени обици заблестяха на меката светлина на свещите.

— Не. Нямам намерение да ходя никъде.

При тези думи Гидиън силно ме ощипа по дупето.

В някакъв момент щеше да се наложи да се разберем окончателно по въпроса за работата ми, но реших, че мога да отложам този разговор поне до следващата ни сватба.

Известно време разговорът се въртеше около рекламната кампания на водка „Кингсман“, най-вече за да се изтъкне колко добре са свършили работата си „Уотърс Фийлд & Лийман“ с цел агенцията да получи и други поръчки от „Крос индъстрис“. Разбира се, Гидиън познаваше играта и я играеше добре. Беше любезен, чаровен и ясно показваше, че не е човек, който лесно се поддава на влияние.

След това темите за разговор се изчерпаха. Гидиън се извини и ме отведе.

— Хайде да танцуваме — прошепна в ухото ми. — Искам да те прегърна.

Отидохме на дансинга, където Кари събираше погледите с една ослепителна червенокоса жена. От време на време през дръзката цепка на яркозелената ѝ рокля се подаваше бледият ѝ, добре оформен крак. Кари я завъртя, след това я наведе назад. Много изискано.

Съжалявах, че Трей не успя да дойде с нас, тъй като имаше часове. Съжалявах и за това, че изпитвам задоволство от факта, че Кари не покани Татяна вместо него. Тази мисъл ме накара да се почувствам като кучка, а аз определено не обичах заядливите кучки.

— Погледни ме.

Вдигнах глава по заповед на Гидиън и видях, че е впил поглед в мен.

— Здравей, шампионе!

Сложи ръка на гърба ми, поех другата му ръка и двамата леко се понесохме по дансинга.

— Кросфайър — прошепна той и ме погледна пламенно.

Докоснах бузата му с върха на пръстите си.

— Учим се от грешките си.

— Прочете ми мислите.

— Хубаво е.

Усмихна ми се, очите му бяха така сини, а косата толкова секси, че ми се прииска още тази минута да прокарам пръсти през нея. Притисна ме по-близо до себе си.

— Не толкова хубаво, колкото теб.

Изтанцувахме следващите две песни. След това музиката спря и диригентът на оркестъра съобщи, че вечерята ще бъде сервирана. Седнахме на една маса заедно с майка ми и Ричард, Кари, един пластичен хирург и съпругата му и още един мъж, който каза, че току-що е приключил със заснемането на пилотния епизод на ново телевизионно шоу, което се надява да задържи по-дълго на екран.

Храната представляваше някакъв азиатски фюжън и аз си изядох всичко, защото беше вкусно и порциите не бяха много големи. Гидиън беше поставил ръка на бедрото ми под масата и палецът му описваше малки кръгчета, които ме караха да се гърча.

— Стой мирно — прошепна той, като се наведе над мен.

— Спри — прошепнах аз в отговор.

— Продължавай да се въртиш и ще вкарам пръстите си в теб.

— Няма да посмееш.

Той се ухили.

— Не ме предизвиквай.

Подчиних се, тъй като от него мажеше да се очаква всичко, но това направо ме убиваше.

— Извинете — каза неочаквано Кари и стана от масата.

Наблюдавах го, докато се отдалечаваше, и забелязах, че задържа поглед върху съседната маса. Когато след минута червенокосата жена го последва, не се изненадах, но бях разочарована. Знаех, че в момента е под огромно напрежение заради положението на Татяна, знаех, че за него безразборният секс е универсално лекарство, но това лекарство го караше да губи самоуважението си и обикновено причиняваше повече проблеми, отколкото решаваше.

Хубавото бе, че съвсем скоро щяхме отново да се видим с доктор Травис. Облегнах се на Гидиън и му прошепнах:

— С Кари ще ходим в Сан Диего този уикенд.

Той рязко извърна главата си към мен.

— И ми го казваш сега!

— Ами... при всички тези проблеми с твоите бивши гаджета и с моето бивше гадже, с родителите ми, с Кари и всичко останало, все ми се изплъзваше от ума. Реших да ти го кажа, преди отново да съм забравила.

— Ангелче... — Той поклати глава.

— Чакай малко.

Станах. Трябваше да му напомня, че групата на Брет ще бъде в Сан Диего по същото време, но се налагаше първо да се опитам да спра Кари. Гидиън ме изглежда озадачено, когато се изправих.

— Веднага се връщам — казах аз и добавих съвсем тихо: — Трябва да изиграя ролята си на пазач.

— Ева...

Усетих предупреждението в гласа му, но предпочетох да не му обръщам внимание, вдигнах полата на роклята си и се забързах след Кари. Точно бях стигнала до входа на залата, когато видях насреща си познато лице.

— Магдалин — казах и спрях изненадана, — не знаех, че си тук.

— Гейдж беше зает с проекта, по който работи, затова закъсняхме малко. Пропуснахме цялата вечеря, но поне успях да се добера до шоколадовия мус, който сервират за десерт.

— Страхотен е — съгласих се аз.

— Така е — отвърна тя с усмивка.

Помислих си, че изглежда наистина добре. Беше станала някак по-мека, по-сладка. Но беше все така красива и предизвикателна в червената си дантелена рокля с едно рамо и тъмната коса, прецизно оформена около нежното лице и яркочервените устни. Раздялата с Кристофър Видал ѝ се бе отразила положително. А това, че в живота ѝ има нов мъж, със сигурност беше помогнало. Спомних си, че когато преди няколко седмици дойде при мен на работа, спомена за някого име Гейдж.

— Видях ви с Гидиън — каза тя. — И забелязах пръстена.

— Трябваше да ни се обадиш.

— Точно си ядох десерта.

Засмях се.

— Една жена трябва да си знае приоритетите.

Магдалин протегна ръка и леко докосна рамото ми.

— Радвам се за теб, Ева. Радвам се и за Гидиън.

— Благодаря ти. Отбий се на масата ни и му го кажи сама.

— Ще го направя. Ще се видим по-късно.

Тя си тръгна, а аз останах загледана след нея, все още бях нащрек, но вече започвах да мисля, че може и да не е чак толкова лоша.

Лошото в момента обаче беше, че заради разговора с Магдалин загубих следите на Кари. Опитах се да го потърся, но той вече бе изчезнал някъде.

Тръгнах обратно към Гидиън и мислено подготвих лекцията, която щях да изнеса на Кари. Спрях, защото Елизабет Видал застана точно пред мен.

— Извинявай — казах, след като за малко не се блъснах в нея.

Тя ме стисна за лакътя и ме поведе към един тъмен ъгъл. След това взе ръката ми и се загледа в страхотния ми диамант.

— Този пръстен е мой.

Издърпах ръката си.

— *Бил* е твой. Сега е мой. Синът ти ми го даде, когато ме помоли да се омъжа за него.

Погледна ме, сините ѝ очи толкова много приличаха на очите на сина ѝ. И на очите на Айрланд. Беше красива жена, обаятелна и

елегантна. Беше не по-малка красавица от майка ми, но имаше същото ледено излъчване като Гидиън.

— Няма да ти позволя да ми го отнемеш — изсъска тя през снежнобелите си зъби.

— Погрешно си ме разбрала — отвърнах аз и скръстих ръце. — Всъщност искам двамата да се съберете и най-после да сложим всички карти на масата.

— Пълниш главата му с лъжи.

— О, господи? Нима? Следващия път, когато ти разкаже какво му се е случило, а аз ще направя всичко възможно да го направи, ще трябва да му повярваш. Ще му се извиниш и ще намериш начин да направиш така, че да му е по-лесно да живее с това. Защото искам да е здрав, излекуван и цял.

Елизабет продължаваше да ме гледа втренчена, очевидна вбесена. Беше ясно, че не е съгласна с плана ми.

— Свърши ли? — попитах, отвратена от това, че съзнателно отказва да погледне истината.

— Съвсем не — изсъска тя и се надвеси над мен. — Знам за теб и онзи певец. Следя те.

Поклатих глава. Дати Кристофър е разговарял с нея? Какво би могъл да ѝ каже? След като знаех как бе постъпил с Магдалин, мисля, че беше способен на всичко.

— Невероятно. Повярвала си на лъжите, а отказваш да видиш истината. — Понечих да си тръгна, но се спрях. — Много ми е интересно защо след последния ни разговор не попита Гидиън какво се е случило. „Ей, синко, твоята луда приятелка ми разказа някаква абсурдна история“. Не мога да разбера защо не му зададе подобен въпрос. Но сигурно няма да искаш да ми обясниш?

— Майната ти!

— Да, така си и мислех.

Тръгнах си, преди да успее да си отвори устата отново и съвсем да развали вечерта.

За нещастие, когато се отправих към масата, видях, че Диана Джонсън се е настанила на мястото ми и разговаря с Гидиън.

— Не е истина — измърморих, докато наблюдавах как репортерката непрекъснато докосва ръката на Гидиън.

Кари беше изчезнал да върши неща, които не трябваше да върши. Майка ми и Стантън бяха на дансинга. А Диана се беше промъкнала като змия. Каквото и да си мислеше Гидиън, беше съвсем очевидно, че тя още си пада по него. И макар че той не я окуражаваше по никакъв начин, а само слушаше какво му разказва, дори фактът, че ѝ отделя внимание, ме караше да побеснея.

— Сигурно е страхотна в леглото. Чука я много често.

Замръзнах и се обърнах към жената, която ми беше казала това. Беше червенокосата на Кари, бузите ѝ горяха, очите ѝ блестяха и изобщо имаше вид на жена, която току-що е преживяла страхотен оргазъм. Едва сега забелязах, че е доста по-възрастна, отколкото ми се бе сторило отдалече.

— Трябва много да внимаваш — предупреди ме тя, вперила поглед в Гидиън. — Той използва жените. Виждала съм го. Повече отколкото трябва.

— Мога да се справя.

— Всички така казват. — Изпълнената ѝ със съчувствие усмивка ме ядоса още повече. — Познавам две жени, изпаднали в тежка депресия след връзка с него. Със сигурност няма да са последните.

— Не трябва да обръщате внимание на клюки — срязах я аз.

Усмихна се ведро, което още повече ме ядоса, и се отдалечи. Протегна ръка да пооправи косата си и мина между масите, за да стигне до своята. Беше стигнала до средата на залата, когато най-послед се сетих коя е.

— По дяволите!

Забързах към Гидиън, който се изправи, когато видя, че се приближавам.

— Диана, какво удоволствие.

Престори се, че не усеща присмеха ми.

— Здравей, Ева. Точно си тръгнах...

Но аз вече напълно я бях изключила от съзнанието си. Хванах ръката на Гидиън и го дръпнах.

— Ела!

— Добре, чакай малко.

Каза нещо на Диана, но не разбрах какво, защото бях заета да го дърпам след себе си.

— За бога, Ева, защо е цялото това бързане?

Спрях до стената и огледах залата, търсех комбинацията от зелено и червено. Мислех си, че вече трябва да е забелязал бившата си любовница, освен ако тя съвсем съзнателно не го отбягваше. Разбира се, изглеждаше доста различно, след като бе променила късата си прическа, а и не бях видяла белокосия ѝ съпруг, иначе щях да я разпозная много по-лесно.

— Знаеш ли, че Ани Лукас е тук?

Той стисна ръката ми още по-здраво.

— Не съм я виждал. Защо?

— Ярkozелена рокля, дълга червена коса. Не си ли забелязал такава жена?

— Не.

— Танцуваше с Кари.

— Не съм обърнал внимание.

Погледнах го, започвах да се вбесявам.

— За бога, Гидиън, как е възможно да не си я забелязал?

— Извини ме, че не мога да откъсна очи от съпругата си — отвърна той сухо.

Стиснах ръката му.

— Извинявай. Просто искам да съм сигурна, че е тя.

— Обясни ми защо. Да не би да ти е казала нещо?

— Да, каза ми. Наговори ми куп мръсотии и след това си тръгна. Мисля, че Кари се измъкна с нея. Нали се сещаш, за да я изчука набързо.

Лицето на Гидиън се промени. Извърна се към залата и започна внимателно да оглежда присъстващите един по един.

— Не я виждам. Не виждам и жена, която да отговаря на твоето описание.

— Ани психоаналитик ли е?

— Психиатър.

Станах неспокойна, обзе ме лошо предчувствие.

— Може ли да си тръгваме?

Гидиън ме изгледа внимателно.

— Каж ми какво ти каза.

— Нищо, което да не съм чувала до този момент.

— Това е успокоително — измърмори той. — Хайде да тръгваме.

Върнахме се обратно на масата, за да си взема чантата и да се сбогуваме с останалите.

— Мога ли да си тръгна с вас? — попита Кари, след като прегърнах майка ми за довиждане.

Гидиън кимна:

— Идвай!

* * *

Ангъс затвори вратата на лимузината.

Кари, Гидиън и аз се настанихме на седалките и минута след това колата се отдели от бордюра и се вля в трафика. Най-добрият ми приятел ми хвърли многозначителен поглед.

— Моля те, не започвай.

Мразеше, когато осъждам поведението му, и не можех да му се сърдя за това. Не му бях майка. Но го обичах и исках да му се случват само хубави неща. Знаех какво може да си причини, ако остане без наблюдение. Но точно в момента това не беше най-голямата ми грижа.

— Как се казваше тя? — попитах с надеждата, че знае името ѝ, за да мога веднъж завинаги да разбера коя е червенокосата жена.

— Кого го интересува?

— Господи! — възкликнах аз и стиснах нервно чантата си. — Знаеш ли как се казва или не?

— Не я попитах — тросна се той. — Стига вече.

— Внимавай с тона, Кари — предупреди го тихо Гидиън. — Всички знаем, че имаш проблем. Не си го изкарвай на Ева, само защото е загрижена за теб.

Кари стисна зъби и се загледа през прозореца. Облегнах се, Гидиън прехвърли ръка през рамото ми и започна да го гали.

През останалата част от пътуването всички мълчахме.

* * *

Когато се прибрахме, Гидиън отиде в кухнята, за да си вземе бутилка вода, и в това време телефонът му звънна. Погледите ни се

срещнаха през барплота, който ни разделяше. Кари тръгна с бавна крачка към спалнята си, след това изведнъж се обърна, дойде при мен и ме прегърна. Силно. Зарови лице в рамото ми и прошепна:

— Извинявай, беччо.

И аз го прегърнах.

— Не заслужаваш да се отнасяш така към себе си.

— Не съм я чукал — каза той тихо и се отдръпна, за да ме погледне в лицето. — Щях да го направя. Струваше ми се, че искам да го направя. Но когато се стигна дотам, изведнъж ми мина през ума, че чакам дете. Дете, Ева. И не искам един ден, когато то порасне, да си мисли за мен по същия начин, по който аз мисля за майка ми. Трябва да се стегна и да оправя живота си.

Прегърнах го отново.

— Гордея се с теб.

— Е — той се отдръпна от мен и ме погледна смутено, — потърках я, докато свърши, защото така или иначе бяхме стигнали дотам, но пишката ми си остана в гащите.

— Не ме интересуват подробностите, Кари — заявих аз. — Никак не ме интересуват!

— Нали няма да отменяме пътуването си до Сан Диего?

Погледът му беше изпълнен с такава надежда, че сърцето ме заболя.

— Разбира се, че няма. Нямам търпение.

Долових облекчение в усмивката му.

— Добре. Запазил съм билети за осем и половина.

В този момент Гидиън дойде при нас и начинът, по който ме погледна, ми даде ясно да разбере, че разговорът ни за пътуването през уикенда съвсем не е приключил. Кари тръгна към стаята си, аз стиснах ръката на Гидиън, целунах го силно и отложих обясненията. Както се и надявах, той не се поколеба, а започна да ме целува страстно и дълбоко.

Простенах и се изгубих в обятията му. Тази нощ не ме интересуваше нищо. Новият ден така или иначе щеше да настъпи скоро и отново да ни принуди да се изправим лице в лице с проблемите.

Хванах Гидиън за вратовръзката.

— Тази нощ си мой.

— Всяка нощ съм твой — отвърна той с топъл дрезгав глас и в главата ми се завъртяха какви ли не фантазии.

— Започвай веднага — казах аз и тръгнах с гръб към стаята си, като го теглех подире си. — И не спирай.

И той не спря. До сутринта.

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

Да, драги ми читателю, напълно си прав. Това не може да е краят.
Пътешествието на Гидиън и Ева все още не е завършило.
Очаквам с нетърпение да видя къде ще ни заведат от тук нататък.
С най-добри чувства, Силвия

Издание:

Силвия Дей. Опиянена от теб
Американска. Първо издание
ИК „СофтПрес“, София, 2013
ISBN: 978-619-151-099-3

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.